DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

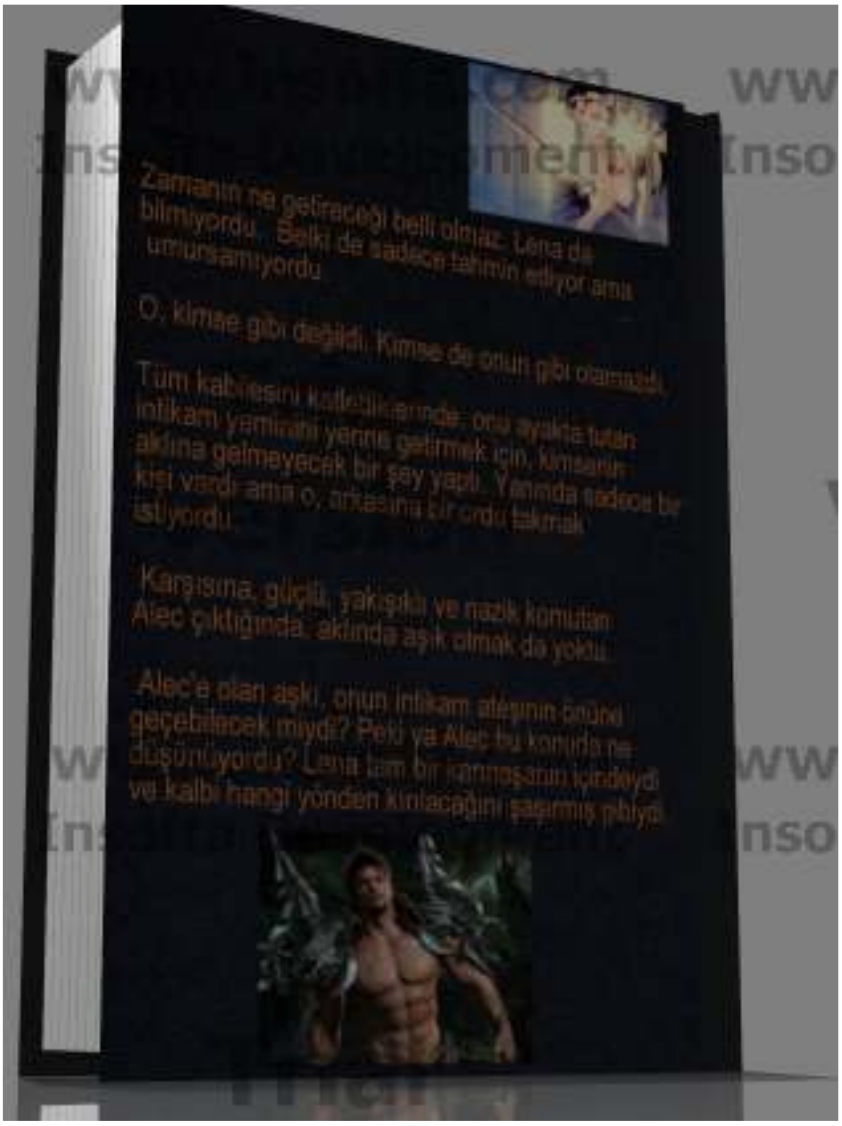

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LEONARD

YAZAN:

S.S. ATICI

2011

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.BÖLÜM

EVLİLİK… IYK!

“Ah… Hadi… Gel buraya güneşin kızı.”

Rüzgar saçlarımı yüzüme yapıştırıyordu. Gözlerimi kapatan saçlarımdan ara ara görüşüm engelleniyordu. Hızım her zamankinden çok daha fazlaydı. Elimdeki mızrak güneş daha tepeye çıkmadan böyle duruyordu ve şimdi güneş tepedeydi. Mızrak yine elimdeydi. Bu hınzır beni çok fazla uğraştırmıştı.

“Lena… Bırak artık. Bu inatçı çıktı işte.”

Bethor’un atının ayak seslerini duyuyordum. Hızla geliyordu, ama bana yetişmesi mümkün değildi. Boğazı yırtılacakmış gibi bağırıyordu.

“Lenaaa…”

“Sen git. Onu avlamadan asla gelmem.” diye bağırdım.

“Seni bırakmam Lena.”

Sesler arasındaki farklılıkları anlayabiliyordum. Bethor atının yönünü değiştirmiş ve karşı tarafımdan gelmek için ilerliyordu. Kulağım çok iyiydi, ama benim odaklandığım güzel ceylanın hızla koşan bedeniydi. İnce bacakları çalıların arasında görünüyor ve bir anda kayboluyordu. Mızrağı bıraktım ve yayımı aldım elime. Atımı tamamen kendi haline bıraktım. Nereye gideceğini ve ne yapmak istediğimi iyi biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve sonra güneşin kızı tam karşımda beliriverdi. Sadaktan bir ok çektim. Uzun zamandır savaşmamıştık ve ben kendimi yine savaşta gibi görüyordum. Oku yerleştirdim ve kollarımı iyice gerdim. Aramızdaki mesafeyi sürekli korumaya çalışıyordum, eğer bir kez kaybedersem bir daha yakalayamayacağımdan emindim. Ya şimdi ya da hiç. Hedef açıklığa çıktı.

"Evet." dedim ve ceylanın tam kalbinin bulunduğu bölgeye fırlattım okumu. Okun havada süzülüşünü izlerken sırıtıyordum.

Ok hedefini buldu. Ceylan bir kerede yere serildi. Onun için ikinci bir şans bırakmadım.

"Bethor! Gidebiliriz hayatım." diye bağırdım yere düşen ceylanın yanına doğru atımı hızla sürerken. Bethor bana yaklaşıyordu.

"Deli misin sen?" dedi Bethor, atından sinirle atladı.

"Neden? Açlıktan ölelim mi? Havanın güneşli olması karın geleceği gerçeğini değiştirmiyor değil mi Bethor?" dedim ceylana kızak yapmaya çalışırken. Bethor da bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Bunu biliyorum. Başka bir hayvan da avlayabilirdik! Ve hatta şu ana kadar avladıklarımız yeterliydi bence" dedi.

"Ama o, bizi ancak bir gün idare ederdi. Yaşlı Mormo'nun söylediğini sende duydun. Büyük avdan önce büyük bir fırtına olacak ve bir hafta kadar sürecek. Dün avladıklarımızla birlikte ancak bizi idare edebilir bu ceylan. Bırak benimle uğraşmayı. Hadi kızağa çekelim güneşin kızını."

"Senin gibisini daha görmedim. Hem onları seviyorsun hem de hevesle avlıyorsun."

"Hayatın gerçeği bu Bethor. Onlar ölmeli ki biz yaşayalım." Genişçe gülümsedim.

Ceylanı kızağa yerleştirdik. Benim atımın ardına takmıştık kızağı. Artık istediğim kadar hızlı değildim. Diğer avladığımız hayvanlarda Bethor'un atının arkasındaki kızağa bağlıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bence kürkünü giymelisin. Hava giderek soğuyor.” dedi Bethor, yanımda ilerliyordu.

“Üşümüyorum.” dedim omuz silkerek.

“Neden bu kadar inatçısın anlamıyorum. Keşke sende normal bir kız olsaydın ve ben de şimdi senin yerine kardeşin ile ava çıkmış olsaydım.” dedi söylenerek.

“Memnun değilsen bir daha gelmezsin.” dedim ona bakıp gülümseyerek.

“Hayır. Memnunum, ama sen çok inatçısın ve beni hiç dinlemiyorsun.”

“Sana hatırlatma ihtiyacı duyuyorum; Ben Amulius’un kızıyım. Ve sen benim emirlerimi yerine getirmek zorundasın. Ben senin değil.’’

“Çok fazla şımarıksın, ama öyle olman bir şeyi değiştirmiyor. Ben bir erkeğim ve sen de bir kızsın.”

“Seni son üç şölende yendiğimi unutma. Kılıcımın ucu senin boğazına dayanmıştı en son.” Dişlerimi göstererek sırıtıyordum.

“Ah… Kes şunu. Bir kız olduğun için hiç kimse sana yenilmiyor diye bunu kendi başarın sanma lütfen!” dedi bana bakmadan. Kaşlarını çatmış ileriye bakıyordu. Ama beni çok fazla öfkelendirdiğini bilmiyordu.

“Sen ne söyledin?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ne söylemişim?” dedi bana dönerek. Alaycı bir gülümseme yerleşti dudaklarına.

“Biraz önce bana kız olduğum için yenildiğini söyledin.” dedim ve atımı dizginledim.

“Evet. Hepimiz öyle yapıyoruz. Amulius’un kızı olduğunu kendin de söyledin. Kız gibi olamayan kızı. Evde oturup kürk, erkeklere giysi falan diksene sen, diğer kızlar gibi.” dedi. Sinsi gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bethor benim çocukluk arkadaşımdı. Hiçbir zamanımız onunla ayrı geçmezdi. Benim ne kadar iyi bir savaşçı olduğumu biliyordu. Eskiden de böyle takılırdı bana, ama hiç bu kadar ileri gitmemişti. O sarı, kıvır kıvır saçlarından tutup aşağıya çekmek istiyordum şu an onu. Mavi gözleri sinsi ifadelerle doluydu.

"Onca savaş gördüm ben Bethor. Onlar da mı kız olduğum için bana yenildi?" dedim atımdan atlayarak.

"Ne yapıyorsun sen? Bin şu ata çabuk! Hava kararmadan yuvalara dönmeliyiz." Şaşkın yüzü beni süzüyordu.

Kılıcımı kınından çektim. Yenilmek benim gibi bir insan için en olumsuz şeydi ve şimdi o, sadece kız olduğum için bana yenildiğini söylüyordu. Bunun böyle olmadığını ikimizde gayet iyi biliyorduk ama o kendi gururunu kurtarmak için beni bu derece sinirlendirmeyi göze alıyordu. Peki, öyle olsun!

"Atla!" dedim, kılıcımı ona doğru tutuyordum.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Amulius şu an burada yok. İstediğin gibi saldırabilirsin. Ama bana dikkat et. Çok öfkeliyim ve bir yerlerini kesebilirim." dedim sırıtarak.

"Bin şu ata Lena! Beni deli etme!" dedi o da sinirle.

"Seninle dövüşmeden asla." dedim.

Ne kadar inatçı olduğumu biliyordu. Belki de sadece kendimi kabul ettirmeye çalışıyordum. Kabiledeki her kız, gerçekten kız gibiydi. Dikiş dikerler, yuvalarla ilgilenirlerdi. Çocuk yapar ve onları büyütürlerdi. Evde oturup getirdiğimiz av hayvanlarını taksim eder ve pişirirlerdi. Peki ya ben? Ben ne yapardım? Babamla birlikte savaşta başı çekerdim. Ama bundan başka bir şeyden mutluluk duymuyordum.

"Seninle savaşmayacağım Lena."

Bethor dişlerinin arasından konuşuyordu. Oldukça sinirlendiği belli oluyordu ama umurumda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“İn dedim.”

“İnmiyorum. Ben gidiyorum. Ne halin varsa gör.”

“Korkuyorsun!” dedim onu kışkırtabilmek için. Bir erkek için korkaklık son derece aşağılayıcı bir şeydi.

“Ne?” dedi bana dönerek tekrar. Ona zıpladım ve yakasından tutup aşağıya çektim. Yere düşerken bir erkeğin söyleyebileceği en kötü kelimeleri sıralıyordu.

“Ayıp oluyor ama.” dedim ona kılıcımı savurarak.

“Sen bunu hak ettin.” dedi ve kılıcını kınından çekti.

“Ne göstereceksin bakalım?” dedim.

Küçük bir çığlıkla kılıcımı ona savurdum. Çeliklerin şangırtıları tüm ormanı dolduruyordu. Bethor çok iyi bir savaşçıydı. Küçük yaşlarda dövüşmeyi, ata binmeyi, kılıç ve mızrak kullanmayı öğrenmiştik. Kabilelerimizi korumak ve büyütmek için bu bir mecburiyetti. Babamla son olarak Haçuvan kabilesine saldırmıştık. Onlar bize saldırmadan haberini almıştık ve daha önce davranmıştık. Bu işler her zaman böyleydi. Av olmamak için avlayacaktık.

“’Yeter Lena.” dedi geri adımlarla büyük ladine doğru gidiyordu.

Darbelerim hiç durmuyordu. Ve o artık hızıma yetişemiyordu. Birkaç adım sonra kılıcı elinden havaya uçacak ve benim kılıcımın keskin ucu onun kalbini hedef alacaktı.

“Ne oldu? Yoruldun mu?” dedim alayla. Ve sonra dişlerimi sıkıp havada döndürdüm kılıçlarımızı. Bethor’un kılıcı elinden uçtu. Benim kılıcım Bethor’un göğsünü buldu.

“Şimdi de mi kız olduğum için yenildin?” dedim sırıtarak. Nefes nefese kalmıştı.

“Tamam. Sen en iyisisin. Oldu mu?” dedi sinirle. Bana yenilmek kimsenin hoşuna gitmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bence de.” dedi yabancı bir ses.

Bethor ve ben şaşkınlıkla sesin geldiğini yöne baktık. Kılıcımı Bethor’dan çektim ve o da düşen kılıcını hemen eline aldı. Lanet olsun bunlar da kimdi böyle? Geldiklerini nasıl anlamamıştık biz?

Beş atlı savaşçı vardı karşımızda. Bir tanesi oldukça gösterişliydi. Kafasında garip bir başlık vardı. Gülümsemesi hiç hoşuma gitmemişti. Ya avımızı alacaklardı ya da zevk için bize saldıracaklardı.

“Merhaba. Ben Memnon. Yorka Krallığının varisi, Prens Memnon.” dedi ve atından atladı gösterişli olan.

Diğerleri buna şaşırmış gibi görünüyorlardı. Memnon sanki bir şey bekliyormuş gibi başını arkasında kalan askerlere bakmadan yukarı kaldırdı. Hemen atlarından atladılar ve yanına gelip kürkünü giydirdiler.

“Merhaba.” dedi Bethor.

Babamdan bu isimleri sıkça duyuyorduk. Yorka Krallığı, küçük bir kabile iken büyük savaşlar yaparak krallık olmuşlardı. Memnon’un büyük bir ordusu vardı. Bizim gibi yer değiştirmiyorlardı. Sabit bir yerde konaklıyorlardı. En güzel arazilerde yaşıyorlardı. Ve de çok verimliydi.

“Ava çıkmıştık. Eğlence için. Sizin güzel karşılaşmanızı da izleme zevkine eriştiğimiz için çok memnun oldum.” dedi bana doğru ilerleyerek.

“Biz sadece şakalaşıyorduk. Ve şimdi de izninizle gidiyoruz.” dedim. Kürkümü atımdan aldım ve üzerime geçirdim.

Memnon’un bakışları beni rahatsız etmişti. Siyah gözleri vardı ve aynı renkte saçları. Saçları omuzlarına dökülüyordu. İri bir vücudu vardı. Yuvarlak yüz hatları vardı ama sanki yüzünün tüm çizgilerinden tehlike geçiyordu. Benim hislerim bana bu adamın tehlikeli olduğunu söylüyordu. Duyduklarım da öyle.

“Siz hangi kabiledensiniz?” diye sordu tam önümde durarak. Elini bana uzatmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Helios kabilesinden.” dedi Bethor sıkıntıyla. Söylemek istemediğini biliyordum ama söylemek zorunda olduğunu da biliyordum. Bu tür güçlü insanları kızdırmaya gelmezdi.

“Amulius’un kabilesi yani.” dedi Memnon.

Uzattığı elini görmezden geldim ve o da duruşunu bozmadan havada kalan elini yakasına götürüp kürkünün ucunu tuttu.

“Evet.” dedim. Babamın ismi birçok yerde duyulmuştu. Son zamanlarda adı duyulan en iyi savaşçılar bizlerdik. Ve tabii en iyi hırsızlar… Hırsızlık belki iyi bir şey değildi, ama yaşamamız için bunları yapmak zorundaydık.

“İyi eğlenceler.” dedim ve atıma atladım hızla.

Bethor daha atına binmemişti. Bana bir bakış attı ve o da atına atladı.

“Bir kez daha görüşmek isterdim. Güzelliğin ve gücün başımı döndürdü.” dedi Memnon. Atımın yelelerini tuttu. Gözleri açık bir hayranlıkla gözlerime bakıyordu.

“Sanmıyorum.” dedim. Atımı mahmuzladım, ona hiç bakmadan kabileye doğru sürdüm atımı.

Arkamda bulunan kızak beni zorluyordu. Bethor yanımda konuşmadan ilerliyordu. Bir süre daha sessizlik devam etti.

“Adamın bakışları hiç hoşuma gitmedi.” dedi sinirle.

“Benim de.” dedim dalgın dalgın.

Güzelliğim konusunda bu güne kadar kimse bana bir şey söylememişti. Ben de güzel olup olmadığımı düşünmemiştim hiç. Ben gerçekten güzel miydim? Bethor’la tamamen farklı şeyler düşündüğümüze emindim.

Bize bağlı olan kabilelerden geçtik. Her ne kadar onları savaşarak kendi kabilemize bağlamış olsak da bizi sevdiklerini biliyorduk, çünkü babam ona bağlanan kabilelerin her türlü ihtiyaçlarını karşılardı. Biz çalar ve getirirdik, onlar da kışı daha rahat geçirirlerdi. Tabii bunun karşılığında bizde en iyi savaşçılarını ordumuza katardık. Büyüyorduk. Belki bizde bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gün Yorka Krallığı kadar güçlü olabilirdik. 'Helios' Krallığı… Kulağa güzel geliyordu.

Bizim yuvalara gelmeden Dione tabii ki bizi bekliyordu. Bethor'u gördüğü anda gözleri kocaman açılır ve yanaklarına tatlı bir kırmızılık yerleşirdi. Bethor ise onu gördüğünde ne yapacağını şaşırdı. Birbirlerine duydukları aşk çok büyüktü. Av bizim için her zaman bir tehlikeydi. Ve Dione her av dönüşünde bu şekilde bizi beklerdi. Bir taş gibi öylece dururdu. Ve sonra böyle aptal aptal koşardı.

"Yavaş ol, düşeceksin." diye bağırdı Bethor ona doğru atını mahmuzlayarak.

Sesi heyecanlı çıkıyordu. Gülümsedim bu hallerine. Bir süre durup onları izledim. Artık evlenmeleri gerekiyor gibi geliyordu bana. Bethor atından hızla atladı ve onu kucağına alarak döndürmeye başladı. Yanlarına gelmeden bende indim atımdan.

"Her gün aynı şey. Arada farklı bir şeyler yapın." dedim onları geçerken.

"Ne gibi mesela?" diye sordu Bethor bana göz kırparak.

"Artık evlenmelisiniz." dedim ben de Dione'ye göz kırpıp. Yanakları bir kat daha kızardı. Yeşil gözleri parladı. Aynı anda yuvadan babam çıktı.

"Ceylan?" dedi bana bakıp.

"Ne bekliyordun?" dedim. Kızaktan ceylanı indirmeye çalışıyordum.

"Bu zamanda zor olur diye düşünüyordum." dedi babam bana yardım ederken. Bethor da Dione'yi bırakıp yanımıza geldi yardıma.

"Lena'dan bahsediyoruz." dedi Bethor gülerek. "Yorka Prensi Memnon'la karşılaştık." diye ekledi sonra Bethor.

Neşesi bir anda sönmüştü. Babam küçük gözlerini irice açıp bana baktı. Omuz silktim. Ve ceylanı yuvaya taşıdık. İçeri girdiğimizde babam kendi bölümüne geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yuvalarımız çadırlardan oluşuyordu. Bizim çadırımız en büyük olanıydı. Yirmi iki direkliydi. Kabile reisini çadırından anlayabilirdiniz. En fazla direk hangi çadırda ve en büyük çadır hangisi ise o kabile reisine ait olurdu. Tüm şölenler bizim çadırımızda yapılırdı ve önemli tüm görüşmeler.

Ceylanı yemek odasına bıraktık. Birazdan ben gidip yüzecektim derisini. Annem babamın bizimle görüşmek istediğini söyledi. Babam yerdeki minderlerin üzerine oturdu. Bize de işaret etti oturmamız için. Annem kendi bölümünden geldi ve yanımıza oturdu.

"Altmış yaşındayım." diye başladı söze. Bağdaş kurdu ve sakalını kaşıdı. Ne söyleyeceğini biliyordum, ama bir şey söylemeden dinlemeyi tercih ettim. "Artık yaşlandığımı kabul etmem lazım."

"Sen hepimizden daha dinçsin Amulius." dedi Bethor. Dizlerinin üzerinde oturmuş, elini dizlerine koymuştu.

"Sağ ol oğlum. Ama artık gerçekten yaşlandım. Sanırım savaşlara da, avlara da katılamayacak duruma geldim. Lena, üzerine düşeni yapıp Daimon'u yetiştirdi."

Bana bakıp gülümsedi. Gözlerindeki gururu okuyabiliyordum. Göğsümü biraz daha kabarttım, onu tam anlamıyla bir savaşçı yapmıştım.

"Yetenekli bir çocuk." dedim gülümseyerek.

"Hangi ara yaptınız o işi. Ben görmedim." dedi Bethor şaşkınca.

"Sen Dione'ye bakmaktan başka bir şeyi göremiyorsan bu bizim suçumuz değil." dedim ona bakmadan. Kızdığını biliyordum. Babam kıkırdadı.

"Lafı dolandırmayın. Bianna'yla da konuştuk." Anneme bakıp elini tuttu. "Artık kabile reisliğini yapabilecek duruma geldi. Büyük fırtınadan sonra büyük bir şölenle reisliğini ilan etmek istiyorum. Sizce bir mahsuru var mı? Özellikle senin için Lena. Evet, o erkek ve onun geçmesi gerekiyor. Ama sen birçok savaşta başı çektin yanımda, her zaman benim en iyi savaşçım oldun. Daimon daha savaş bile görmedi. On altı yaşında daha. Sen on yaşında benimle beraberdin. Eğer kabile reisliğini istiyorum diyorsan buna hakkın vardır. Bunu amcalarınla görüşmeden önce sizlere sormayı uygun gördüm." dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bethor'un da fikrini sorduğunu biliyordum. Onu asla aileden ayrı tutmazdı. Ailesi yoktu. Annesi çetin kış şartlarından birinde hastalığa yakalanmış ve ölmüştü. Babası da bir savaşta babamı kurtarabilmek için ölmüştü. Yani o da bizim kardeşimiz sayılırdı. Bizim yuvamızda kalıyordu. Onun Daimon'un reis olmasını istediğini tahmin ediyordum. Benden zaten sürekli şikayet ediyordu.

"Ben reisliği istemiyorum. Böyle mutluyum. Ama onun her zaman yanında olacağıma emin olabilirsin. Her durumda yardım edeceğim." dedim.

Ses tonumun kararlı ve kendimden emin çıkması için uğraşıyordum. Yapay bir gösteri sunmuş gibi de görünmek istemiyordum. Kabile reisliğini herkes isterdi, ama ben bir kızdım ve olması gereken Daimon'un olmasıydı.

"Ben Lena'nın reis olmasını isterdim." dedi Bethor bana bakmadan. Şokla gözlerimi açmış ona bakıyordum. Bunu gerçekten beklemiyordum

"Bethor?" dedim şaşkınlıkla.

"Şaşırma kızım. Aslında ben de senin olmanı isterdim." dedi annem. Babam da başını salladı.

"Lena… Biliyorum, senden sürekli şikayet edip duruyorum. Ama bizi senden daha iyi yönetecek birini tanımıyorum. Birçok savaşta, üzgünüm Amulius" dedi babama bakarak sonra bana döndü tekrar. "…babandan bile daha iyi olduğunu görebiliyoruz. Aklın ve gücün hepimizi şaşırtıyor." dedi ve tekrar babama döndü. Birazda kızarmıştı sanırım. Şaşkındım hala. Özellikle Bethor'dan böyle bir çıkış beklemiyordum.

"Benn... Ben. Teşekkür ederim, ama yapamam. İstemiyorum." dedim kekeleyerek.

"Seni zorlamak istemiyorum kızım. Olması gereken de Daimon'un reis olması." dedi babam.

Başımı salladım. Olması gereken buydu. Bethor'a baktım. Pek memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Yarın akşam bir toplantı yapacağım, tüm başlara haber iletin. Gelsinler.” dedi babam. Onun için ben en iyi kabile reisiydim, ama Daimon olmazsa kabile içinde sorunlar çıkabilirdi. Bunu biliyordum.

Ertesi gün tüm ileri gelenlerle bu konu görüşüldü. Herkes durumdan memnundu. Babamın daha fazla kendisini yormasını istemiyordu kimse. Kardeşim ise çok fazla utanmış ama çok fazla da gururlu görünüyordu. Büyük bir ziyafet verildi o akşam. Büyük yuva bir sürü insanı ağırlamıştı. Fırtınadan sonra şölen yapacaktık ve kabile başlığını Daimon giyecekti. Ben buna seviniyordum. Kardeşimi herkesten çok seviyordum.

Fırtına devam ederken hiç beklenmedik bir şey oldu. Biz dışarıya adım atamazken bir sürü atlı kabilemizi ziyarete gelmişlerdi. İlk anda onların kim olduklarını anlamamıştım ama karşımda Memnon’u görünce şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Onun bizimle ne işi olabilirdi ki? Babam da bu duruma şüpheyle bakıyordu.

‘’Sevgili Amulius, ziyaretimize şaşırdığını biliyorum. Ama seninle çok güzel ve sevineceğin bir olay için burada bulunuyorum.’’dedi Memnon keyifle bağdaş kurarken. Babam kendi minderinde oturuyordu. O da bağdaş kurmuştu. Gülümsüyordu ama ben gülümsemesinin altında yatanı biliyordum. Tedirginlik. Büyük bir krallığın varisi neden bizim ziyaretimize gelsin ki?

‘’Yuvama şeref verdiniz prens Memnon, Gelişiniz bizi sevindirdi ancak merakımızı da bağışlayın.’’dedi babam. Kölelerin her biri Memnon’un etrafında dönüyordu. Önüne hazırlanan sofrada olmayan yoktu. Ben uzaktan, çadırın bir köşesine yaslanmış öylece izliyordum. Memnon arada bana bakıp gülümsüyordu. Bense sebepsiz kızgınlığımı ona yansıtmaktan çekinmiyordum.

‘’Size kırk koyun getirdim. Ve bu değerli şeyleri.’’dedi. Elini havaya kaldırdı ve arkadan biri elinde bir sandıkla yanımıza geldi.

‘’Beğeneceğinizi umuyorum.’’dedi. Daimon babamın yanında oturuyordu. Şaşkınlıkla karışık açık bir merakla onları izliyordu. Nasıl davranması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu sanırım.

Memnon sandığı açtı ve içinden çok değerli mücevherler çıktı. Her renkte taşları vardı bu şeylerin ve kocamanlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Bize verdiğiniz değer için nasıl teşekkür edebiliriz.''dedi babam. Sorduğu sorunun diğer bir şekli de 'Bunların karşılığında bizden ne istiyorsun?' Olmalıydı.

''Güzel kızınızla tanıştık ...''dedi ve yine aynı hayranlıkla baktı bana.''Lafı dolandırmayacağım. Onunla evlenmek istiyorum.''

''NE?''ilk tepki annemden geldi. Ve sonra içeride bulunan kabile halkının şaşkınlıkla çıkardığı değişik seslere tanık olduk. Bethor,Dione'nin elini sıkıca tutmuş ,öfkeli gözlerle Memnon'a bakıyordu.

Ben mi? Ben sadece donmuş bir halde öylece bakıyordum. Belki şu andaki durumumda beni bu olaya sevinmişim olarak görebilirlerdi ama içimde bir kazan vardı. Sanki kaynayan ve ben bu kazanı onun başından aşağıya geçirmek istiyordum. Böyle bir şeyi nasıl isteyebilirdi?

''Ben... Bunun için bir şey söyleyemem.''dedi babam bana bakarak.''Lena ne isterse odur.''

''İstemiyorum baba.''dedim sertçe ve hızla oradan ayrılıp kendi bölümüme gittim.

Ama konuşulanları duyuyordum.

''Büyük bir kabilesiniz. Bunu bir düşünün lütfen. Bize katılabilirsiniz, bir krallığınız olabilir. Bu şansı değerlendireceğinize eminim. Güçlerimiz birleşir... Ve... Eğer olmazsa, bu da sizin için pek iyi olmayacaktır. Bunu da düşünmenizi öneririm. Kabilenizi kolay kurmadınız.''dedi. Sesi keyifli geliyordu. İğrenç adam bizi tehdit ediyordu.

''Lena istemiyorsa benim bir sözüm geçmez.''dedi babam sertçe. Söylediği tehditleri hiçe saymıştı. O an içim ürperdi.

''Eğer istersen geçer.Kızınla evlenmek istiyorum.Onu gerçekten istiyorum.''bu sözleri söylerken gözümde bir şeytan beliriyordu.Tiksindirici,midemi alt üst eden bir şeytan.Yumruklarımı sıktım.

''Lena?''dedi Bethor.Dione'la elele yanıma geldiler.''İyi misin?''diye sordu dişlerinin arasından.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Bilmiyorum.''dedim dürüstçe.

''Lena..Üzülme lütfen.Baban gereken cevabı söyledi.''dedi Dione .Bethor'un elini bırakıp bana sarıldı.

''Üzülmüyorum. Sadece korkuyorum.''

''Sen ve korkmak cümlede bile yan yana geçmez Lena. Sakın korkma.Sen istemedikten sonra hiç bir şey olmaz.''dedi Bethor.Elini omzuma koymuştu.Onlardan ayrıldım ve çadırın ufak bir deliğinden içeri baktım.Memnon kalkmış gidiyordu. Bu fırtınada buraya kadar gelmeyi göze aldıysa daha neleri göze alabileceğini aklıma bile getirmek istemiyordum. Ama onunla asla ve asla evlenmeyecektim.

Memnon kimseyle konuşmadan askerlerini de alıp gitti. Bir iki gün sonra askerlerinden bir kaçıyla ve hediyeleriyle tekrar teklifini yineledi. Cevabım 'hayır' oldu, hediyeleri de arkalarından fırlattım... Daha bir kaç iyi olmayan şey daha söyledim sanıyorum. O an çok fazla sinirliydim ve ne söylediğimi hatırlamıyordum.

***

''Bethor... Batıdan Bethor.''boğazım yırtılacakmış gibi bağırıyordum.Bethor'un beni duyduğundan da şüpheliydim zaten… Arkasından üç atlı geliyordu ve onu kıskıvrak yakalayacaklardı. Kendi durumumu hiçe sayarak Bethor'un bulunduğu yöne doğru atımı mahmuzladım.

Clio, Dada, Eos ve Furina'nın durumları da pek iyi görünmüyordu. Sürüye saldırırken bu kadar kalabalık olduklarını anlayamamıştık.Gözlerimiz böyle büyük bir kervanı gördüğünde heyecanla parlamış ve geri kalan her şeyi hesaba katma işini bir kenara bırakmıştık.Eh… Boşuna deli gençlik denmiyordu bizlere. Gözümüzü karartıp dalmıştık sürünün içine… Bu vahşi kabile koruyucularını da o anda görmüştük. Sayabildiğim kadarıyla on beş kişi varlardı. Son anda Daimon'u getirmekten vazgeçtiğim için memnundum. Bir de onu korumak zorunda kalacaktım. Her ne kadar iki gün sonra kabilemizin reisliğini alacak olsa da yine de benim için bir çocuktu ve onu her türlü tehlikeden uzak tutacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Yerinde kal!''bu Bethor'du ve sanırım bu öfkeli sesin ulaşması gereken yer benim kulaklarımdı. Umursamadım ve yine yanına gitmek için son sürat ilerledim. Sadaktan iki ok çektim.Eğer şansım varsa rüzgar benden yana olurdu ve ikisini de aynı anda vurabilirdim.

Yayımı gerdim ve hedefime odaklandım. Bethor hala bağırıyordu çünkü onun kaçtığı yöne doğru gelmiş ve tam önlerine çıkmıştım. Hiç düşünmeden oklarımı hedefine gönderdim. Rüzgarın şiddetiyle daha da hızlandılar ve yerlerini buldular. İki adam aynı anda düşerken benden küçük bir inilti çıktı.

Ayağıma baktığımda bir okun sağ bileğimde durduğunu gördüm. Aslında tam olarak bileğimde durmuyordu. Üzengiye saplanmıştı ve bileğimi çizmişti sadece. Bethor'un sesini daha yakından duyduğumda başımı kaldırıp ona baktım. Diğer adamı devirmiş ve bana öfkeyle bağırıyordu.

''Sen aklını mı kaçırdın? Sana ne diyorsam onu yapsan olmazdı değil mi?Ya bir yerine gelseydi?''hala bağırırken elimi durması için havaya kaldırdım.

''Arkandan geliyorlardı.''dedim ben de bağırarak.

''Ah… İyi ki söyledin ben bunu bilmiyordum. Onları Ale ve İso'nun yanına götürüyordum.''dişlerinin birazdan kırılma olasılığı yüksekti. Eliyle işaret ettiği yere baktığımda ikisini görmüştüm. Çalılıkların ardından çıkmış hatta peşimdeki iki adamı çoktan indirmişlerdi bile. Bu sonuncularla birlikte on dört adamı da indirmiştik. Sürü ve atlar bizimdi. On dört?

''On dört kişi öldü... Biri nerede?''dedim olduğum yerde atımı döndürdüm ve çevreye göz gezdirdim. Hiç bir yerde değildi.

''Lanet olsun! Hemen gitmeliyiz.''dedi Bethor On beşinci kişiyi göremediğimizde.

Furina yanımıza geldi. Diğerleri de sürünün kontrolünü sağlamaya çalışıyorlardı.

''Çok hızlıydı. Onu bir türlü yakalayamadım.''dedi üzgün bir tavırla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Neyse ''dedim elimi havada sallayarak ve yayımı sırtıma alarak.''Bir an önce gidelim. Furina sen atlı arabayı al, içinde neler olduğuna yuvalara vardığımızda bakarız.''ve ayağım sızlamaya başlamıştı.

''Ben de yaşlı Mormo'nun yanına bir an önce gitsem iyi olacak.''dedim yüzümü buruşturup. Bethor'a bakmıyordum ama yüzünün aldığı şekli biliyordum. Öfke. Yanımda ilerlerken homurdanıp duruyordu.

Daha da hızlanmadan önce çalılıklardan bir ses geldi ve hepimiz aynı anda durduk. Oklarımızı, mızrak ve kılıçlarımızın ucu sesin geldiği yöne çevrildi. Neredeyse nefes almıyorduk.

Sonra o gözleri gördüm. Bir çift boncuk gibi simsiyah gözler.Korku ve şaşkınlıkla karışık çalıların bürüdüğü yüzünün üzerinde bana bakıyordu.Yayımı indirdim.Belki yanlış bir hareketti ve yapmamam gereken bir şeydi ama o gözlerdeki korkuyu görmüştüm.

''On beşinci kişi benim.''dedi benim yayımı indirdiğimi gördüğünde.Ve küçük, çelimsiz bedeni gözlerimin önündeydi.Bir anda herkes silahlarını indirdi.Bu bir çocuktu.On bir veya on iki yaşlarında olmalıydı.

''Adın ne?''diye sordum.

''Beni öldürecek misin?''dedi sorumu duymazdan gelerek.Bir süre kaşlarımı çatarak düşündüm.

''Belki kim olduğunu ve hangi kabileye ait olduğunu öğrenirsem, hayır.''dedim.sonra dudaklarım yukarı kıvrıldı.Çünkü yüzünde hafif bir gülümseme oluştu umutla.Aslında onu öldürmek niyetinde değildim.Çünkü o bir çocuktu ve ben çocukları asla öldürmezdim.

''Adım Sitellio..Kabile değil ama bir krallığa aidim.Yorko krallığının komutanlarından Side'nin oğluyum.''kelimelerini yakalamak oldukça zordu.Telaşla ve aceleyle konuşmuştu.

''Aha..''dedi Bethor arkasından gürültülü bir kahkaha attı.''Şansa bak!''ve bana göz kırptı.Genişçe sırıttım.Demek bu kervan Memnon'un kervanıydı.

''Eğer ..Eğer beni öldürmezseniz zaten onlar öldürecek.Önce babam yapar bu işi..Yüzüme gözüme bulaştırdığımı düşünür..Lütfen..Beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öldürmeyin..Sizinle geleyim.Beni bulurlar.''dedi telaşla ve başının üzerinde birleştirdi ellerini.Sonra dizlerinin üzerine çöküp başını yere eğdi.Elleri hala başının üzerinde duruyordu.

Bethor'a baktım ve o başını salladı.

''Neden olmasın. Ama bizim kabilede korkaklara yer yok.Biraz cesaret.''dedim ve ona elimi uzattım.Tutup kaldırabileceğim kadar hafif görünüyordu.Geniş bir sırıtma ve içinde bir sürü çözemediğim anlam taşıyan gözlerle başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.Sonra takip edemediğim bir hızla elimi tutmak için atımın dibinde bitti.

''Amma hızlısın.''dedim onu tutup arkama yerleştirirken.''Sıkı tutun.''diye bağırdım ve sürüyü zapt etmeyi başaran arkadaşlarımızın yanına ilerlemek için atımı mahmuzladım.

''Anlat bakalım nereden geliyorsunuz?''diye sordum rüzgar yüzüme çarparken. Çelimsiz elleri daha da sıktı belimi.

''Fazla uzaktan değil..Bu hediyeler Orkon kabilesinden Prensimize bir armağan.Gerçi artık o benim prensim değil..Neyse.''konuşma tarzı da kendisi gibi hızlıydı..

''Prens Memnon evleniyor.Bunlarda hediyeleri.Atlı arabada bir sürü mücevher ve değerli kumaşlar var.Hatta gelinlik kumaşı bile..''heyecanlanmış ve kendisiyle gurur duyuyormuş gibiydi ses tonu.Gülümsedim.

''Demek Memmon evleniyor.''dedim daha da geniş sırıtarak.Benim için asıl önemli nokta buydu.

''Evet. Güzel bir kızmış.Herkesin dilinde.Hayret siz nasıl duymadınız.''dedi şaşkın bir tonla.

''Duydun mu Bethor.''diye bağırdım yanımda hızla ilerleyen Bethor'a bakarak.Başını salladı.

''Ne ?''dedi sonra.

''Memnon evleniyormuş.''dedim sırıtarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Ahh..Çok üzüldüm senin için..''dedi alay ederek ,yüzündeki rahatlamayı bu süratle giderken bile görebiliyordum ve yine önüne bakıp hızla ilerledi.

''Ben de.''dedim fısıltıyla..Sonunda peşimi bırakmıştı.Sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim kendimi bir anda.Aslında bu konu hep aklımdaydı.Çünkü bizi açık bir şekilde tehdit etmişti.Gerçi kabilemiz gün geçtikçe daha çok büyüyordu.Belki de bir savaşı göze alamamıştı.Oysa buna kararlı gibi görünüyordu.

''Anlamadım.''dedi arkamdan gelen cılız ses.

''Boş ver...''

Böyle soğuk havalarda kimse sürüsünü kabilelerden çıkarmazdı. Bu tam da Memnon'a göre bir hareketti.Bizim kaldırdığımız hayvanlar onun için hiçbir şeydi belki de.Gerçi bu Memnon bile olsa saçma bir şeydi.Yığınla değerli eşya ve bunca hayvanı neden kışın ortasında ovaya salmıştı ki?Üstelik etraf bizim gibi kışı geçirmek için avlanan hırsızlarla doluyken…

''Beni korumaları görevlendirmem için yolladılar kabileye.''dedi Stellio. Düşüncelerim bir anda havaya dağılmış gibi oldu.

''Yaşın oldukça küçük... Neden sen?''diye sordum. Elleri bir an için beni daha çok sıkıp tekrar gevşedi. Cevap vermesi gerekenden daha uzun bir süre beklediğini düşündüğümde konuşmaya başladı.

''Babam… Şimdiden sorumluluk almamı istiyor.''dedi. Dişlerini sıkıp konuştuğunu anlamıştım.

''Almalısın ama bu biraz ağır olmuş…''dedim bende ona.Ben on yaşında başlamıştım savaşmaya.Benim için normal geliyordu böyle şeyler.

***

''Ahh… Bunlar harika.''dedi annem atlı arabadaki ganimetleri çıkardığımızda.Elinde bir kumaş duruyordu.Mavi bir rengi vardı.Güneşli havalarda gökyüzünün aldığı renk gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Kötü havadan dolayı alan olmayacaktı.İşte bu kumaşlar işimizi görür.''diye atıldı Dione bir diğer kumaşı eline alarak.

Alanın açılmayacağı için üzgün olmayan tek kadın bendim.Aynı sebepten dolayı bu kadar giysi düşkünü olmalarının nedenini de anlamıyordum.Şölende giymek için zaten bir sürü giysiye sahiptiler.Yenisine neden ihtiyaç vardı ki?

Ağzımda bir ot parçası çiğneyip duruyordum.Bu hallerine gözlerimi devirmemek için zor tutuyordum kendimi.Ve sonra benimle aynı şekilde duran birini daha fark ettim.Aynı benim gibi kalın kütüğe yaslanmış,ağzında bir ot benim baktığım yere bakıyordu Stellio.Bu halini görünce gülümsedim.Ona bir dirsek attım alayla.

''Bir ara beni dövüşürken de taklit et… İşine daha çok yarar.''yüzü kızardıktan sonra başını öne eğdi.Ama sonra hızla kaldırıp ışıl ışıl parlayan gözleri benim gözlerimi buldu.

''Olur.''dedi ve sonra yine beni taklit etmeye başladı.

''Teşekkürler Bethor.''dedi Diona..Sanırım Bethor'a baş döndürücü gelen bir gülümsemeydi gülümsemesi.Öyle ki Bethor bir an afallayarak baktıktan sonra kızaran yüzünü başka yöne çevirdi.Ama çevirmeden önce kırptığı gözü yakalamıştım.Gözlerimi devirdim.

''Hey..Bethor tek başına getirmedi bunları.''dedim alayla.Dione yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirip bana baktı.

''Kıskanıyor musun?''diye sordu..

''Ehh… Sen de.''dedim ve ayaklandım.Tabii Stellio'da benimle birlikte kalktı.Babamın benimle gurur duyan bakışlarını yakalamıştım gitmeden önce.Gerçi yaptığımız şey hırsızlıkta başka bir şey değildi.Stellio bir süre daha dibimde gezdikten sonra kabileyi dolaşmak için yanına kendi yaşlarında bir çocuk alıp beni terk etti.Aslında buna memnun olmuştum.

Herkes sevinç ve heyecan içinde şenlik için hazırlıklar yapıyordu.Kıyafetler dikiliyor,en gözde yemeklerden hazırlanıyor ve şenlik oyunları için tüm güçlü erkekler isimlerini yazdırmak için acele ediyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de yazdırmıştım… Beni de bir şenlikte en çok heyecanlandıran şey oyunlardı.Ama bu şenlik başkaydı.Kardeşim... En değerlim Kabile reisliği başlığını giyecek ve resmen reisimiz olacaktı…

İsmimi yazdırdıktan sonra Stellio'yu aradım ama hiç bir yerde yoktu.Çocuk resmen karabatak gibiydi.Ona yay ve ok kullanmayı,kılıç kullanmayı biraz öğretebilirim diye düşünüyordum.Hem de böylelikle aylak aylak dolaşmış gibi görünmeyecektim.Herkes hazırlık içindeyken benim boş boş gezmem göze batacaktı.Stellio'yu bulamayınca geç kalmış -bilerek geciktirilmiş -bir konuşmayı yapmak için yuvanın içine daldım.Daimon babamın yanında bağdaş kurmuş oturuyordu.Henüz tam olarak reis olmadığı için şimdilik yerinde babamın oturmasına izin veriyordu.Ama yarından sonra herşey değişecekti.

''Biraz konuşabilir miyiz?''diye sordum ona göz kırpıp.Hevesle başını kaldırdı ve bana gözlerini dikti.Bunu bekliyor olmalıydı.Aslında onu daha önce tebrik etmem gerekiyordu ama duygu yüklü konuşmalar yapabilecek biri değildim.Başını sallayıp babamın müsaade etmesini bekledi.Halbuki ben olsam beklemezdim.Bunun için Diamon Reis olacaktı çünkü reis olabilecek kadar zeki,saygılı ve benim ona öğrettiklerimle güçlü birisi olmuştu.Henüz gençti belki ama babam da bu yaşlarda kabile reisi olduğunu söylemişti.Belki de ben onu hala yaramaz kardeşim olarak gördüğüm için endişeleniyordum.Tanrım!Tüm duygularım ilmek ilmek olup birbirinin içine geçmişti sanki ve ben çözmekte zorlanıyordum.

Bana ait olan bölüme geldiğimizde sıkıntılı ve bıkkın bir nefes aldım.Sonra ona sıkıca sarıldım.Kendimi geri çektiğimde gözlerinin dolduğunu görmek beni alt üst etmişti.Uzak bir yere gidiyor değildi ya… Sadece kabile reisi oluyordu.

''Şey… Sanırım seni tebrik etmedim.''dedim gergin bir gülüşle.Ondan bir kaç adım geriye gittim .

''Etmedin Lena.''dedi gülümseyerek.Direklerden birine yaslandı.

''O zaman şimdi ediyorum.Tebrik ederim kardeşim.''dedim.Off… Bu buz gibi olmuştu.Sanki olmasını istemezmiş gibi.

''Ben… Senin daha iyi olacağını düşünüyorum.''dedi yüzünü asarak.''Ben senin kadar iyi değilim.''aramızdaki mesafeyi bir kaç adımda kapadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Ben senin daha iyi olacağını düşünmüyorum.''dedim.Gözlerini irice açarak bana baktı.Ahh… Yanlış anlamıştı.''Daha iyi olacağını biliyorum.''dedim ona tekrar sarılarak.

''Emin misin?''diye sordu tamamen güvensiz bir tonla.

''Tabii ki.''dedim.Ve sonra bu duygusallık bana fazla gelmişti.Omzuna hafif bir yumruk atıp yuvadan hızla uzaklaştım.Şölene olana kadar başı boş dolanmak daha iyiydi.

***

''Yine mi? Ahh Lanet olsun!''Bethor söylenip duruyordu.Üç şölendir onun karşısına ben çıkıyordum oyunlarda.Etraftan kıkırdamalar ve kahkahalar yükseliyordu.Ve sonra tezahüratlar.'Lena' diye bağırıyordu herkes ve Bethor sinirine hakim olamıyordu.Bu en büyük şölendi ve tüm kabileler bizim kabilemizde birleşmişti.Güvenlik olarak kabilenin çevresine savaşçılardan birkaçını yerleştirmiştik.Gerçi bizim kabilemize saldırmaya gücü yetecek olan kimse yoktu.Ama yine de güvenlik önemliydi.Kimse bu görevi istemese de -şenliği izleyemeyeceklerdi-mecbur tutulmuşlardı.

''Korktun mu ufaklık?''dedim kılıcımı sallarken.

''Sen bunu ayarlıyor musun?''diye sordu gözlerini kısıp bana haince bakarak.

''Sürekli yeneceği bir rakibi kim ister.''dedim alayla.Ve ilk hamlemi yapıp üzerine saldırdım.

Tüm silah oyunlarında var olabilirdim ama teke tek mücadelede asla bulunmazdım. Dövüşmeyi iyi bilsem de yeterince iyi değildim.Güçlü bir erkek karşısında şansım çok azdı.Ama kılıç ve ok atmakta benim üzerime olmadığını biliyordum.

Bethor'u yine yenmiştim.Dione bana yüzünü sarkıtarak bir kaç kez bakmıştı ve ben de ona dil çıkarmıştım.Sevgilisini yenmem hiç hoşuna gitmemişti.Ve sonra o an geldi..Büyük an.

Yanlarında olmalıydım.Ama değildim işte.Bir şekilde böyle büyük duygu anlarından kendimi sıyırmayı başarabiliyordum.Hem onu tebrik de etmiştim değil mi?Orada bulunup göz yaşlarıma hakim olmazsam hem yanlış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlayabilirlerdi hem de doğru anlasalar bile kendimi duygularına çabucak kaptıran biri olarak görmelerini istemiyordum.

Babam güçlü,tok sesiyle konuşmasını bitirdi ve herkesin yeni kabile reisini selamlamasını istedi.Başına reis başlığını takarken gözlerimden sızmaya çalışan bir kaç damlayı tutamamıştım.Çabucak ellerimle gözyaşlarımı yok edip ben de herkes gibi avazım çıktığı kadar bağırdım ve Diamon'un önünde saygıyla eğildim.

Sonra başımı kaldırdım.Diamon'un tam kalbinde bir ok duruyordu.Babamın alnında ve göğsünde.Annem kolundan yara almış ve yere düşmüştü.Herkes çığlık atarak kaçışıyordu.Silahlarımı kuşanıp savaşmak yada aileme yardım için gitmek konusunda kararsız kalmadım.Çünkü kardeşim ve babam tek nefeste yere yığılmışlardı.Gözleri açıktı.Sanki bana dikmişlerdi gözlerini... Bu sadece bir kaç saniye sürdü.Yutkunmak için ya da feryat etmek için zamanım yoktu.Kalabalığa karışıp bize saldıran askerlere doğru ilerledim.İçimde yanan ateşle önüme geleni deviriyordum.Her yer, herkes kanlar içindeydi.Kabile halkı savunmasızdı ve hepsi tek tek ölüyordu.Gözlerim her an birinin acı haykırışlarla yere düştüğünü görüyordu.Dumanlar sarmıştı gökyüzünü…

Sonra bir şey gördüm. Askerlerden biri Stellio'yu ardına alıyordu.''Aferin evlat.''diye bağırıyordu.O an her şeyi anladım.

''Memnon.''diye bağırdım boğazım yırtılırcasına…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

KAN

Gözlerim dehşetle açılmıştı. Tüm çadırlar yanıyordu.Herkes ölüyordu.Kadın ve çocukları kimse umursamıyordu,önlerine gelen herkes bir hedefti ve kaç yaşında olduğuna bakmıyorlardı… Bir sürü, bir sürü savaşçı vardı ve her yerdeydiler. Onlarla bu savunmasız halimizle başa çıkamazdık.Elimdeki tek kılıç yetmiyordu.

Gözlerim Memnon'un şeytan yüzünü arıyordu,ilk hedefim o olacaktı ama hiç bir yerde göremiyordum onu..Belki de bu kan selini uzaklardan bir yerlerden seyretmeyi yeğlemişti.Belki de çok eğleniyordu bende bu eğlencesini okumla boğazına tıkamak için dört dönüyordum ama hiç bir yerde yoktu,gözlerim sadece dehşet manzarasıyla karşılaşıyordu.

Acımasızca öldürüyorlardı insanları.Yetişemiyordum,hiç bir şeye yetişemiyordum.Ne tarafıma baksam bir yıkım vardı.Bir savaşçımız boynundan kesilmişti.Yerde öylece yatıyordu.Onunda gözleri açıktı ve sanki bana bakıyorlardı,sanki suçluyorlardı beni o gözler..Kendimden utanıyordum..

Benim yüzümden olmuştu,her yüzle bir anım vardı,her gözle bir yaşanmışlığım..Her minik eli tutmuşluğum vardı.Kimine ata binmeyi öğretmiştim,kimine kılıç kullanmayı.Zaman andı.Anlık.Her anda biri gözümün önüne geliyordu ve ölü oluyordu.Ve her ölüde bir parçam daha gidiyordu.Her parçada bir ben vardım..Yaşadığım bir an vardı..Onlar bendim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yerde yatan savaşçının elinden kılıcını aldım ve iki kişinin üzerine atıldım.Birinin göğsünden giren kılıç arkasından çıkıyordu,onu geri çıkarmakla vakit kaybetmiyordum.Boşta olduğunu gördüğüm yere savrulan bir sürü silah vardı,bunlar bizim savaşçılarımızın silahlarıydı ve ben elime bir kılıç alıp,tekrar savuruyordum.Vahşi bir hayvan gibiydim.Bağırıyordum,ağlıyordum,parçalanıyordum ve parçalıyordum.Ama olmuyordu.Kapana sıkışmıştım bir kere.Kimseyi kurtaramıyordum.Kimseye yetişemiyordum.Acı bedenimdeydi,acı alandaydı,acı her yerdeydi…

O minik bebeği de kurtaramamıştım.O atın altında ezilmesine göz yummuştum,yetişememiştim ,yeterince hızlı olamamıştım...Kendimden nefret ettim bir kez daha.Bir kılıcın keskin ucu kolumu deşip geçti.Yara hızla açıldı ve kan bedenimde yayıldı keyifle.

Umursamadım.Hala kullanabiliyordum kolumu,kullanmak zorundaydım.Zaten acıyı da hissetmiyordum.Sonra o kızı gördüm.Haykırıyordu.Gözlerindeki dehşeti gördüm,alev alev yanıyorlardı sanki.Onu çok iyi tanıyordum.Benim için deriden bir etek yapmıştı.

''Öldür beni''diye bağırıyordu. İğrenç bir hayvan üzerine abanmıştı ve ona zorla sahip olmaya çalışıyordu.Kız bedeninin ağırlığı altında kaçacak bir yer bulamıyordu,güçsüz kollarını ona savuruyordu ama karşısındaki hayvana yetmiyordu.Ona yetişecektim,bunu yapacaktım,yapmak zorundaydım.En azından onu kurtarmalıydım.Önümde iki kişi vardı.Biri karşıma dikildi.Ona kılıcımı savurdum ama karşımdaki toy bir savaşçı değildi,gözlerinde o tecrübeyi görebiliyordum.Beni zorluyordu,darbelerinin arkası kesilmiyordu ama hepsinden sıyrılmayı başarabilmiştim.Zaten sanki bana öldürmek için vurmuyordu.Yüzünde alaylı bir sırıtma vardı,gözlerim arada kıza takılıyordu.Hala kendini kurtarmaya çalışıyor ,teslim olmuyordu.Onu kurtarmalıydım.Diğer kolumu öne savurmak için geri çektiğimde bir kılıç darbesi aldım ve acıyla inledim.

''Canın mı acıdı?Ahh.''dedi karşımdaki ve dudaklarını keyifle büzdü.Daha da öfkelendim.Üzerime savurduğu kılıcı tek hamlede havada çevirdim ve düşen kılıcın şaşkınlığına esir olmuş adamın midesine kanlı kılıcımın sıcaklığını tattırdım.Hızla arkamı dönüp gelen darbeden kurtuldum ve onu sadece iki saniyede yere serdim.Ve sonra ölü bedenlerin arasından atlayarak yanlarına ulaştım.Tam yanı başında kıkırdayan bir asker daha vardı.Beni gördüğü anda kılıcına asıldı fakat çoktan harekete geçmiştim bile.Bedenini bir darbeyle ikiye bölmüştüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra elim o hayvanın saçlarını buldu.Sertçe geriye çektim ve boynuna dayadım kılıcımı.Tek bir hareketle başını bedeninden ayırmıştım.Kan kızın yüzüne fışkırdı bir anda,elini tiksinircesine yüzüne götürdü kanı silebilmek için.Sonra hızla açıkta kalan mahrem yerlerini örtmek için uğraştı..Onu yerden kaldırdım,arkama sakladım.

''Bir yere git saklan.''diye bağırdım ona..Ve savaş alanına tekrar geri döndüm.Bir kez daha arkama dönüp baktığımda beynimden vurulmuştum.Kız bıraktığım yerde sırtında bir okla yerde yatıyordu.Dudaklarımın arasından acı bir feryat koptu o an.Gözüm dönmüştü.Öfke bedenimde daha da yayıldığında kendimi iki kat daha güçlü hissediyordum.Ama bir şeye yarayacak mıydı?Her savaşçı olabildiğince çarpışıyordu ama onlar her yerdeydiler.Yetmeyecekti.Onlara gücümüz yetmeyecekti.Umudum tükenmek üzereyken bir yandan da kendimi ayakta tutabilmek için ,mücadele etmek için zorluyordum.

Bana saldırmıyorlardı.Bunu hissedebiliyordum.Sadece kendilerini korumaya çalışıyorlardı.Nedenini anlayamayacak kadar aptal değildim.Memnon beni kendisine ayırmıştı.Ama beni tanımıyordu!

Önümdekileri geçerek yuvanın önüne doğru hızla koşmaya başladım.Annem sadece kolundan yaralanmıştı ve ben onu savaşabilmek için bırakmıştım.Şimdi onun için geri dönüyordum.Gözümün önünden bir mızrak geçtiğinde başımı geriye attım ve sonra mızrağın geldiği yönü gördüm.Daha önce fark etmediğim bir adam tam yanımda bitmişti.Kılıcımı çekecek anı bulamadım ama yumruğumu sıkıp yüzünün ortasına geçirdim.O geriye sendelerken ben kılıcımı havaya savurdum.

''Dikkat et Lena!''diye bağırdı Furina,o an arkamı döndüm ve birini daha kılıcımdan geçirdim.Karşımdaki adam Furina'nın okuyla yere düştü.

''Teşekkürler.''dedim ona dönerek.

''Arkandayım, sen ilerle''diye bağırdı.Sonra hızla yuvanın önüne vardım.Babam,kardeşim ve annem aynı yerde yatıyorlardı.Annem babamın üzerine kapaklanmıştı.Sırtında alevli oklardan vardı.Kendime hakim olmak istedim o an ama yapamadım.Dizlerim beni yere çekti.Ve tam düşerken güçlü kollar beni ayağa kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Şimdi değil Lena!Şimdi sırası değil''dedi Furina.Ve eğilip kardeşimin açık gözlerinin üzerinde gezdirdi elini.Gözleri kapanmıştı ama sanki hala açıklar ve bana bakıyorlardı.Bu gördüğüm bir kabus olmalıydı ve ben şu anda uyanmak istiyordum.

''Haydi Lena!Haydi.''dedi Furina kolumdan beni çekerek.Başımı salladım ve ikimizde ayrı yönlere gittik.

Sonra onu gördüm.Bethor'un elleri hiç hareket etmiyordu.Sanki bir taş vardı karşımda.Kıpırdamadan hareketsiz duruyordu öylece. Elinde kılıcı, açık hedef olarak gözlerini bir noktaya dikmiş bakıyordu.

''Bethor''diye bağırdım.Ama beni duyuyor gibi görünmüyordu.Tekrar denedim.''Bethor.Kıpırdaaa.''

Ama o, hala öylece duruyordu.Nereye baktığına bakmak daha sonra aklıma geldi.Bakışının odak noktasını gördüğümde midem ağzıma geldi bir an için.Bedenim acıyla birlikte kasıldı.Çarpılmış gibiydim.

''Olamaz.''dedim fısıldayarak.

''Hayır.''diye bağırdım sonra kendime hakim olamayarak.Dione ,öylece yatıyordu..Bedeni paramparça olmuştu.Saçları,o güzel saçları bedenini bürümüştü,Kılıç darbeleri her yerindeydi.Bir mızrak tam göğsünün ortasında duruyordu.Gözümden yaşlar akmak için zorluyordu.Boşluk bir an için beni esir aldı ,başım dönmeye başlamıştı,ayakta durmak çok güçtü o an için,hareket etmek…Tıpkı Bethor gibi ama sonra silkinerek kendime geldim.Bethor çok uzaktaydı.

Onu anlıyordum, kendini kaybetmişti, hayattaki en değerli varlığını yitirmişti.Ben de yitirmiştim,kardeşimi ,babamı,annemi... Ama ayakta durmak zorundaydık. Savaşmalıydık, öleceksek bile savaşarak ölmeliydik!

''Kendine gel.''diye bağırdım yanına ilerlemeye çalışırken.Hayır!Beni duymuyordu.Sırtımdan yayımı indirdim.Onu korumak zorundaydım.Önüne bir savaşçı geldi ve kılıcını ona savurdu.Okum onu bulduğu anda yere serildi.Sonra bir ok daha çıkardım.

''Yalvarırım kendine gel!''diye bağırıyordum bir yandan.Ama o duymuyordu.Sonra bir kaç kişi aynı anda ona doğru koşmaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başladılar.İkisini indirdim.Hala Bethor'a doğru koşuyordum ama yetişemeyecektim.Bir ok daha fırlattım.Hedefi buldu .

''Hayırr''diye inledim ve olduğum yere çöktüm.''Hayır.''Alevli bir ok Bethor'un bedenini buldu.Ve tam kalbine saplanan bir kılıç darbesi.Sonra biri daha.Ve sonra bir diğeri... Yetişememiştim.

''Hayır Bethor. Böyle ölemezsin.''

Sessizce dizlerinin üstüne çöktü.Ve sonra başı yeri buldu.gözlerimdeki yaşları durdurmak imkansızdı.Gücüm kalmamıştı.Gözlerim Bethor'un cansız bedenine sabitlenmişti.Çığlıklar her yerdeydi..Bağrışmalar,yardım çığlıkları…Kulaklarımı kapamak istiyordum,duymamak,gözlerimi kapamak istiyordum,görmemek istiyordum.Kalbim ilk defa bu kadar acıyı bir anda yaşamıştı ve benim gücüm kalmamıştı.Bunu kaldırmak benim için zordu,yapamazdım,bu kadar acının altında ezilirdim,yok olurdum.Kabilem alevler içinde yanıyordu,yanımdan geçen insanlar alevlere yakalanmıştı..Ve ben hiç bir şey yapamıyordum.

Başım yukarı kalktı.Ve o anda Stellio'un bakışlarıyla karşılaştım,önce gözlerinden üzüntü geçti ve dudaklarını büktü,sonra haince bir sırıtma yerleşti yüzüne,gözleri zafer kazanmış bir edayla parıldıyordu.Benimle açıkça alay ediyordu.O bir çocuk için çok fazla şey biliyordu..Elinde bir yay vardı ve okun bana dönük ucu başka bir yöne çevrildi.Okun hedefini gördüm.Kendi yaşlarında bir çocuktu.Son bir gayretle ayağa fırladım ve hızla yayımı elime aldım.Kollarımı iyice gerdim ve okum Stellio'yu buldu.Adamın arkasından yere devrildi,adam acı bir haykırışla arkasına ve sonra yere baktı,sonra gözleri açık bir nefretle beni buldu.Hızlı davrandı.

İlk ok göğsüme saplandı,ikincisi sol bacağıma ve göğsüme bir ok daha girdi.Acıyı hissetmiyordum.Belki Bethor da hissetmemişti.Ama son gücü kendimde toplamayı başarmıştım… Yayımı bir kez daha kaldırdım.Karşıdan gelen oku yarıp geçti okum ve adamın alnını buldu..Sadaktan son bir ok daha çektim ve yayımı gerdim.Son ok kalbine girmişti.

Ve sonra yer beni kendisine çekti. Ona karşı gelmedim.Yaşamak için bir nedenim kalmamıştı... Başım yere çarptığında gözlerimde aynı anda kapandı. Çığlıkları duymak istemiyordum. Bir an önce bitsin istiyordum.Ama duyuyordum.Ölümleri.Hepsini duyuyordum.Artık bitsin istiyordum.Gücüm kalmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oysa kendimi ne kadar önemli görürdüm, yenilmem diye düşünürdüm. Yenilgi diye bir şey varmış demek ki! Bunu böyle anlamam ne kötü oldu, bu kadar acıyla, sadece kendim olsaydım belki böyle olmazdı ama herkes ölmüştü, sevdiğim ve değer verdiğim herkes beni teker teker terk etmişti.

Ve yine benim yüzümden olmuştu olanlar.Belki de Memnon'la evlenseydim ,belki de o çocuğu gördüğüm o anda vursaydım...Bunların hiç biri olmazdı o zaman… Eğer kendimi düşünmeseydim.Ölürken anlamak bir fayda getirmiyordu .Bunları biliyordum,bizi tehdit etmişti ama ben kendime her şeyden çok güveniyordum.Ölmek istiyordum.Bitsin!Ve hemen!

Biri omuzlarımdan tutup beni yerde sürüklemeye başladı. Gözümü açmak istediysem de yapamadım. Zaten ne önemi vardı ki? Ölüyordum!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3.BÖLÜM

YAŞAMAK MI? NİYE?

Acı sonsuz, sonsuza dek süren bir acı var mıdır?Ya da bambaşka bir açıdan bakalım ,sonsuzluğun bana göre olan kısmında hayatla yaşam çizgisi arasında bir yerde ,benim sonsuzluğum bu kadar olmalıydı, yaşarken sonu yoktu ama şimdi olmalıydı.Bunun bir sonu olmalıydı, karanlığın içinde tek başınaydım .Bitmesi lazım değil miydi?Bir şey için canım yanıyordu ve ben hayattan sonsuza dek gitmediğim sürece acı benimle birlikteydi.Neden yanıyordu anlamıyordum ama çok yanıyordu.Ve ben bitmesi için ruhumu bedenimden ayırmam gerektiğini biliyordum.Sonsuzluk eğer benim sonsuzluğumsa bu sonsuzluğa bir son vermeliydim,acı beni bitiriyordu.

Yanıyordum ama alevleri göremiyordum. Göremediğim var olmayan bir yangın beni nasıl böyle yakabilirdi? Bedenim değildi acıyan.İçimde bir yerdi ,belki ruhumun en derinleri.Sadece acıyı biliyordum,içimde bir noktada sızlamaya başlayan ve dalga dalga tüm bedenime yayılan acıyı,varoluş nedenini,nerede olduğunu bilmiyordum ama bundan kurtulmak istiyordum.Kaçarsam olmayacağını biliyordum,kaçarsam benimle birlikte geleceğini.Burada ,bu karanlıkta durup beklemeliydim.Biteceği anı beklemeliydim.Ya da..Bunu bir şekilde bitirmeliydim.Eğer kaçış yolum yoksa..Bunu ben bitirmeliydim.Peki ama nasıl?

Acı… Neden gelip beni bulmuştu? Eğer savaşabileceğim bir şey olsaydı onunla da savaşırdım. Ben bir savaşçıydım.

Ama acımın kaynağı neydi? Neden canım acıyordu? Hiçbir şey bilmiyordum…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

''Şişş.Lena.Sakin ol kızım.Kıpırdama!''

Gözlerim kapalıydı ama ellerim çevremde dolanıyordu hararetle. Hareket ettikçe göğsüm sızlıyordu. Ellerim, bir şey arıyordu. Bir silah, herhangi bir şey, kendimi ve ailemi koruyabileceğim herhangi bir şey. Ama bu sesi tanıyordum. Düşman değildi .Gözlerimi açabilmek için zorladım kendimi.

Önce göremedim. Her şey bulanıktı, çamurlu bir suyun altında gözlerimi açmış gibiydim. Bethor ve Diona'yla bunu yapardık. Gözlerimizi çamurlu gölde açar ve ne kadar tutacağımızı merak ederdik.Çocuktuk daha,çok küçüktük.

''Hayır.''inlemem bulunduğum yerde onlarca yankı olup bana döndü. Kulaklarım kendi sesimle doldu bir anda onlarca kere. Onlar artık yoktu!Savaş yoktu!Mücadele edebileceğim bir ailem yoktu!

''Hayır.Hayır..Hayır.''çırpınmaya başlamıştım.Yaşlı Mormo beni durdurmak için kollarıyla mücadeleye girmişti.Şifa verirken her zaman güçsüz olduğunu düşündüğüm kollar, şimdi oldukça güçlü geliyordu.

''Lena.Sakin ol!Yaran açılacak.Sakin ol''kendi sesi sakin geliyordu.Ben ise kükreyen bir kaplan gibiydim.Yaralı bir hayvan gibi.Öyleydim.Yaralıydım..Çok fazla…Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında bedenim yavaş yavaş duruluyordu.Gücüm yoktu.Kimseye karşı gelecek gücüm yoktu.Zaten sadece olduğum yerde çırpınabiliyordum.Hareket edemediğimi o anda anladım.

''Hepsi?Hepsi mi?''dedim hıçkırıklarımın arasından.Üzerimde keçi kılından yapılma bir kürk duruyordu.Kokusundan anlamıştım.Bedenimin çıplak olduğunu hissedebiliyordum.Ama üşümüyordum.Ateşin çatırtısını duyuyordum.

''Bilmiyorum. Ben seni kaçırdım. Ve şifa verdim.''dedi. Yine sakindi. Her zaman olduğu gibiydi. Gözlerim çevrede amaçsızca dolandığında bir mağarada olduğumuzu gördüm. Girişi kapanmıştı. Bunu Mormo yapmıştı muhtemelen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Neden?''diye fısıldadım acıyla büzülürken.''Neden yaptın?''gözlerim yaşlardan görmüyordu.Ama ona bakıyordum.Gözlerini net olarak göremesem de, öfkeli gözlerimi ona dikmiştim.Beni neden kurtarmıştı.Yaşamak için bir nedenim mi vardı?Bana cevap vermedi.Ağır hareketlerle kalkıp ateşe doğru ilerledi.

Elinde bulunan ağaç kabuğunu ateşin üzerinde bulunan kazana daldırdı. Sonra yine ağır hareketlerle bana doğru yaklaştı. Üzerimdeki kürkü bir anda açtı. O an çıplak olduğumu hatırlayıp utandım ve ellerim harekete geçti.

''Dur Lena''dedi yaşlı Mormo. Elindeki kavuktan avucuna biraz su aldı. Suyun rengi yeşildi. Suyu göğüs kafesimin yakınlarında bir yere sürdü ve sonra canım yandı ve acıyla inledim. Göğsüm acıyla yukarı kalktı ve sonra yine zemini buldu.

''Geçecek. Bitecek.''dedi fısıldayarak. Sonra yanında bir ağaç kavuğu daha vardı ve elini içine daldırdı. Her zaman onda bulunan macunlardan birine benziyordu.Bunları şifalı otlarla yapıyordu.Eline aldığı macunu tekrar aynı noktaya değdirdi ve yaram bir kez daha sızladı.Tekrar inledim .Sonra bacağıma da aynı şeyleri uyguladı.Ve kürkü bedenime tekrar sardı.

''Bu yeterince iyi değil. Ama seni iyileştirecek. Biraz sabır Lena. Biraz sabır.''ve eline aldığı bir ağaç kavuğunu ağzıma dayadı.Diğer eliyle boynumdan tutup başımı yukarı kaldırdı.

''İçmelisin.''dedi dudaklarımı birbirine bastırdığımda.

''Yaşamak.''dedim ve araladığım dudaklarımdan aşağıya boğazıma inen yakıcı bir sıcaklık hissettim.''istemiyorum.''dedim sonra o elindekini yere bıraktığında.

''Yaşamalısın.Yaşamak zorundasın.''dedi hiddetle.İlk defa bu kadar sinirlendiğini görüyordum.

''Ne için?''diye bağırdım gücüm yettiğince.

''Kabilen için.Ailen için.''dedi yine aynı hiddetle.

''Kimse kalmadı.Artık kabile diye bir şey yok!''yine gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Uyu.Bunları konuşacağız.''dedi ve ayaklandı.Arkasından bir sürü kötü kelime sıraladım.Beni bırakmasını ve ölüme kavuşturmasını söyledim.Benim için daha iyi olacağını haykırdım.Ama beni dinlemedi.Bir taşın üzerine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu,arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

***

''Bunu kaldıramam!''

''O zamanlarda on yaşındaydın..Hepimiz şaşkına dönmüştük.''

Sözlerime aldırmıyordu.Hala geçmişim hakkında konuşmaya devam ediyordu.Sesimdeki acıyı duymuyor muydu?Ya da kendime duyduğum öfkeyi?Gerçek bu kadar ortadayken neden hala beni yaşatmak için uğraşıyordu.

''Yaşayamam anlıyor musun?Bu yükün altından kalkamam.Bana acı çektirmeye mi çalışıyorsun?Ama sana bir haberim var;Ben o acıyı zaten fazlasıyla çekiyorum.Ölüyorum.Anlıyor musun?Acıdan ölüyorum.''artık yalvarmaya başlamıştım.Beni bırakmalıydı,bu azaba bir son vermeliydi.Yine gözlerini aynı noktadan ayırmadan konuşmaya devam ediyordu.Sesi her zaman ağır bir ağıt yakar gibiydi.Şimdi de bir değişiklik yoktu.

''Baban ve diğer kabile üyeleri geldiğinde, onların başından bir şeyler geçtiğini anlamıştık. Eksiktiniz.Seni göremeyince annen feryat etti.Sonra babanın ardından çıkardığın başın ve heyecanlı ,gök rengi gözlerin belirdi.Kendinle gurur duyar gibiydin.Duymalıydın da!Babanın hayatını kurtarmıştın.''Ve siyah diyebilecek kadar kahve tonlarında gözlerini bana dikti bir anda.

O günü hatırlıyordum.Zaten aklımdan çıkması mümkün olmayan bir şeydi,babama göz yaşlarımı akıttığım ilk ve tek andı.Ona ava katılabilmek için yalvarmıştım.Bütün çabalarıma rağmen beni yanında götürmeyecekti ama son anda kendi durumlarını da tartarak güvende olacağımızı düşünmüş ve kızarmış gözlerime insaf etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şey çok güzel gidiyordu,babam o kocaman yayını bana kullanmayı öğretiyor ama ben başarılı olamıyordum.Ok ve yay benden çok daha büyüktü çünkü,akıl dışı bir şeydi ama yine de eğleniyordum.

Sonra onlar çıkmışlardı,o güne kadar yaptıkları en iyi av hayvanlarını bizden almak için bizimle savaşmaya karar veren diğer kabile üyeleri.Tabii ki karşı çıkmıştık,kendimi de olaya dahil ediyorum çünkü savaşın yönünü değiştirmiştim.Babam beni korumak adına neredeyse ölüyordu,silahı bir anlık dikkatsizlikle elinden uçtuğunda diğer adam onun boğazına dayadı silahın.,

''Kabile reisinizin ölmesini istemiyorsanız,silahlarınızı yere atın!''

Bir anda bizim tarafımızda bulunan her savaşçı silahlarını bıraktı,babam itiraz etti ama buna aldıran olmadı.Babamın gözlerinin ve beyninin içinde neler döndüğünü anlayabiliyordum,nasıl anlamıştım bilmiyordum ama kavrayabilmiştim,herkes üzgündü her halde bizi bırakmayacakları belliydi,oyun oynuyorlardı bizimle,babam bana son bir kez baktı göz ucuyla, af diler gibiydi.

Beni diğer kabile üyeleri unutmuş gibiydi,o an babamın atının bedeninin altında saklanıyordum.Garip bir şekilde korkmuyordum ,biri bana sanki ne yapacağımı önceden bildirmiş gibiydi,hiç tereddüt etmeden babamın yere düşen silahını aldım ve adamın sırtından geçirdim bıçağın ucunu.Acı ve şaşkınlık içinde bağırırken dizlerinin üzerine çöktü,sonra her şey bir anda değişti,biz onları öldürmüştük.Beni 'kahraman' ilan etmişlerdi.

O günden sonra babam bana yaşıma göre kılıç ,yay ve ok,mızrak kullanmayı,dövüşmeyi öğretmişti.Onunla her savaşa gitmiştim.

''Sana acı çektirmek mi?''diye sordu.Bu sakin ,ağıt yakan tonu ve kayıtsız duruşu beni artık çileden çıkarıyordu.Dudaklarımı ,dişlerimin arasına aldım sinirle ve konuşmasının devamını bekledim.Acaba şimdi hangi anımızı anlatıp ,kendimi daha suçlu hissetmemi sağlayacaktı.

Ak saçları, kirlenmiş uzun sakalı ve sanki yaşadığı her yıl için ortaya çıkmış çizgi çizgi olan yüzünde ellerini bir süre dolaştırdı.Ne yapmaya çalıştığını anlayamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Acı çektirmek.Böyle düşünmemiştim.Sadece ne kadar cesur,gözü kara,soğuk kanlı ve yılmayan bir insan olduğunu anlatmaya çalışıyordum.Yani şimdiki halinin tam aksi.''

''Ne düşündüğün umurumda değil Mormo.Çünkü benim hislerim de senin umurunda değil.''bu boğuk ve yüksek tonlu sözlerim uzun bir süre devam edecekti anlaşılan.

''Yaşamak istemiyorsun.''

''Evet.''

''Ne yapmayı düşünüyorsun?Bu her şeyi değiştirecek mi?''

Ve sessizlik,mağaranın içinde ikimizin ağır solukları dışında tek ses yok.Ne yapmayı düşünüyorum.Aslında bir sürü seçeneğim var,kestirmeden bıçağı tam kalbime bastırıp ve içinde çevirip kesin bir yolla ölmek,yada bir ağaca asılmış olan bir ipe boynumu geçirmek,gölün bilmediğimiz ,gözlerimizi alan o dönenceye atlayıp kaybolmak.Bunun gibi bir sürü yol vardı işte ama daha hangisi olacağına karar vermemiştim.

''Beni ne zaman çözeceksin?''diye sordum gözlerimi ondan ayırıp,rahatsız olmuştum. Sanki kendine gözlerimden bir yol çiziyor ve beynime iniyor gibi geliyordu, sanki düşüncelerimi okuyabilecekmiş gibi bakıyordu.

''Sen, kendi ölümün hakkında plan kurmayı bıraktığın anda.''

Gözlerimi irice açmak normal olandı sanırım.Gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi?Tepkimi gizleyememiştim.Başını sağa sola salladı ve yine o taşın üzerine gidip oturdu.Gözlerini kapadı.

''Bana bak,bana bir bak,ben diye bir şey zaten yok,hepsi bir parçamı alıp götürdüler!Annem,babam,kardeşim,hepsi, onlar beni parça parça koparıp gittiler.''bağrışlarımın kulaklarını tırmaladığını biliyordum ama o yine de gözlerini açmadı.

''Ben sana baktığımda hepsini görüyorum! Herkes sana bir parça bırakıp gitti,senden almadılar!''ve sonra uzun süren sessizlik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uyuyor gibi görünüyordu ama uyumadığından emindim. Gözleri görmüyorsa da kulaklarının gözlerinin vazifesini gördüğüne de emindim.

Beni bağlamıştı,yaşamam için şifa verip daha sonra acı çekmem için beni bağlamıştı,o da bir düşmandı.Sinsi bir düşman,yanımdaymış gibi olan ama olmayan cani bir düşman.Belki de o da onlardandı.Beni iyileştirip onlara götürecekti.

Gözlerimi mağaranın tavanına dikmiş bakıyordum, ateş yavaş yavaş sönüyor ve ben üşümeye başlıyordum.Düşüncelerim anlamsızdı. O Mormo'ydu. Yaşlı Mormo.Beni her zaman iyileştiren ve bana her zaman iyi davranan adamdı.Bana ve yetişme çağında olan her çocuğa yazı yazmayı ve bir şeyler okuyabilmeyi öğreten bilge bir adamdı.Sadece yaşamamı istiyordu..

Yaşamak mı?Niye?Gözlerimi her kapadığım anda ,kendi ellerimle yaptığım sonu görebileyim diye mi?

Uyuyamıyorum,gözlerimi tek bir an kırpamıyorum.Herkes ,her şey tekrar tekrar dönüyor gözlerimin önünde.Aynı anı her dakika tekrarlıyorum.Cehennem gibi,benim cehennemim.

Buna nasıl katlanabilirim ki?Her an aynı cehennemin içinde yanmaya kimin gücü yeter ki?Bir gün kül olacağı.Nasıl altından kalkmamı bekliyor?Bedenimi güç bela iyileştirmişti,Ruhumu nasıl iyileştirecekti?Aklımı nasıl koruyacaktı?

Ellerim yumruk oldu yine ve bedenim kasılmaya başladı.Boynum,ellerim ve bacaklarım beni zorluyorlardı ve sonra yine titremeler.Kenetlenmiş dişlerimi ayıramıyordum.Bedenim zangır zangır titriyordu.Her gün buna ben yetmezdim,bir ben daha olsa yine yetmezdi.

Yüzler,gözlerim önünden geçen, sorgulayan gözler.Son anlar,gözlerimin gördüğü son anlar.Oysa gözlerimi kapamamıştım bile.

Diamon,
Amullius,
Bİanna,
Bethor,
Dione,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clio,
İso,
Marinna,
Çocuklar,
Bebekler… Ve tekrar…

''Yeter Lena,Yeter kızım,kendine bunu yapma..''

Gözlerim tavanda dikili kalmıştı.Onu duyuyor ama cevap veremiyordum.Sadece kasılmış bedenim ,gitmeye yüz tutan aklım,kenetli dişlerimin arasına takılıp kalan atamadığım çığlığım ,inlemelerim.

''Savaş Lena.Her zaman yaptığın gibi savaş..''sesi yumuşaktı,kulaklarıma iyi geliyordu,belki ruhuma da ama titremeden kurtulamıyordum.Yüzlerden.

''Sen güçlü bir kızsın,her zaman gözünün önünde olan biriyle savaşacaksın diye bir şey yok.Aklını zorlayanla savaş.''

''Ne için?''diye sordum kendime''Kim için''sesimin ona ulaşmadığını sanıyordum.

''Adın için,kabilen ve ailen için savaş.Gerçek bir savaşa girebilmek için önce kendinle savaş.Tutunacağın bir dal var.Onun için önce kendinle savaş.Seni ayakta tutacak tek şeye sarıl.''

''Neye?''

Aklım beni zorluyordu,gitmek istiyordu,bunlardan kurtulmak ya da ölmek.Tutunacak hiç bir şeyim kalmamıştı.Tutunacak,bana yaşama gücü verecek hiç bir şey yoktu..

Ve sonra… Bir yüz daha geldi gözlerimin önüne. Midemin de kasılmasına neden olan, kusma isteği uyandıran bir yüz,öfkemi kabartan ve bedenimden bir anda taşıran bir yüz. Memnon. Ve sonra tutunacak dalımı buldum. Titremelerim durdu.Ama dişlerim hala kenetliydi..Gözlerim hızla Mormo'nun gözlerini buldu.Anlayış vardı. Bilgelik.

''İntikam.''Küçük fısıltım mağarada bir beden bulmuş ve kükrüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4.BÖLÜM

SANIRIM YANLIŞ ANLADIM

Aklımı koruyabilmek çok güçtü. Sadece bir şeyi düşündüm. Memnon. Onu her şekilde öldürmeyi düşündüm. Ailemden herhangi birini düşünmeyi göze alamıyordum.Ama kanlarının tek tek hesabını soracaktım.Memnon için acımaya bile başlayabilirdim.Beynimde her defasında ölüyordu ama ben yine diriltip tekrar öldürüyordum onu.

Bana müsaade etti. Kendimi dinlemem için bir kaç gün müsaade etti ve tek bir şey konuşmadık aramızda.Buraya getirebildiği yemişler bitmişti.Askerlerin üzerinden çaldığı bir pantolon ve gömlek getirmişti benim için.Onları giydim.Biraz rahatsız etmişti,gömleğin içine veya üzerine giyebileceğim bir şey yoktu! Ok ve yayımı da benimle birlikte getirebildiği için ava çıkmaya karar vermiştim.Onları sırtıma aldığımda beni ,özellikle gözlerimi dikkatle inceledi ve yine tek kelime etmeden umursamaz havasına geri döndü.Kendimi öldürmeyeceğime emin olmuştu.Öldürecektim!Ama önce intikamımı alacaktım.

Aklımda kalan şifalı otlardan da biraz toplayabilmiştim. Biraz da mantar,yağmur yağmıştı ve onları topraktan çıkarmıştı.Artık ilk bahardı.Ne kadar uzun süre bu mağarada kaldığımızı bilmiyordum ama kış bitmişti.

Önceden bana can veren bu yeşillik şimdi pek bir anlam ifade etmiyordu,her renkte açan çiçekler,ağaçların yapraklarında duran ve kanat çırpan kelebekler,güzel sesleriyle öten kuşlar.Av hayvanları.Kulaklarım hala en ufak sesi duyuyor,gözlerim hala çok net görüyordu.Hiçbiri beni mutlu etmiyordu.Oysa Bethor'la… Yeter!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Ayaklarım beni kuzeye götürmeye çalışsa da engel oluyordum. Oraya gidemezdim.Yıkımı göremezdim.

Yayımı gerdim ve okumun ucu beyaz şişman bir tavşanı buldu. Olduğum yerde dönüp sessizce adımlarını takip ettim. İyi sonuç alabileceğim bir yere geldiğinde okumu serbest bırakacaktım.

Onları o anda duydum. Her sese kulak kabarttığım bir anda. At sesleri ve şakıyan insanlar.Herkes düşmandı!

Yayımı sırtıma alıp hızla bir ağaca doğru koştum,batı yönündeydiler ve çok kısa bir anda tam yanımda olacaklardı,geldikleri yön burayı işaret ediyordu.Ağacın dalından hızla tutup kendimi yukarı çektim ve kalın ,bol yapraklı dalların arasında kendimi sakladım.Sonra sadece kulaklarım işliyordu.Dört atlı… Hayır beş.

''Sizce ölmemiş midir?''

''Bilmem.Hala aradıklarına göre ölmemiş''

''Ama üç ok yemiş.''

Sanki bu konuşulan konuyla bir ilgim varmış gibi geldi bir anda.Tam ağacın altına geldiklerinde nefesimi tuttum.Onlara dikkatle baktım.Asker değillerdi,bizim gibi– yada sadece benim gibi-kabile üyeleriydi.

''Birden kaybolmuş. O cehennemde gören olmamış''

''Her yerde arıyorlar. Yakında çıkacaktır nerede olduğu. Bence bir hendekte sonunu bulmuştur.''

''Memnon eğer Memnon'sa onu bir kere daha öldürür.''

''Kötü olmuş. Büyük bir kabileydi.İyi savaşçılardı.''

''Ahh. Ve iyi hırsızlar.''

''Başına ödül konmuş. Keşke bizim karşımıza çıksa. Ölü de olsa verilecek olan bir ödüle kim hayır diyebilir.''

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Eğer öldüyse tanınmayacak duruma gelmiştir. Bedeni çürümüştür.Kemikleri kalmamıştır''

''O zaman yaşaması için dua edelim. Belki bizim karşımıza çıkar''

''Lena'nın ölmüş olmasını umuyorum. Ben yaşamasını istemiyorum. Zaten berbat bir durum yaşadığı.''

Tırnaklarımı ağacın kabuğuna geçirdiğimi onların sesleri benden uzaklaştıklarında anlamıştım.Yeterince uzaklaştıklarını düşündüğümde hızla aşağıya atladım ve koşmaya başladım. Mormo'ya doğru koşuyordum.

Yolda şans eseri karşıma çıkan tavşanı bir düşman sanıp avlamıştım.Mağaraya girdiğimde girişi hemen kapattım.Beni öldüreceklerinden korktuğumdan değil,ölümden korktuğumdan değil.İntikamımı alamayacağımdan korktuğum için böyle davranmıştım.

Mormo, bendeki garipliği keşfetmiş olsa bile bir şey sormadı.Tavşanın derisini yüzdüm ve Mormo onu temizledi.Ateşin üzerinde kızarttık sonra butlarını bölüştük.Aslında çok aç olmamama rağmen yemek için kendimi zorluyordum.Mormo'yla konuşma vakti gelmişti.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve yaladım. Sonra üzerime sildim. Mormo ,o her şeyi anlatan gözlerini bana dikti.İçimde kaynayan öfkeden bir parça ona da verdim.

''Ne?''dedim sinirle.

''Belki biraz daha nazik olsan-''

''Ah... Bütün meselem bu değil mi? Biraz daha nazik olabilmek,başka sorunum yok.''ayaklarımın üzerime zıpladım sinirle.

''Memnon denen o şeytan hala benden vazgeçmemiş.''Çok fazla bağırıyordum,mağaranın çıkışına baktım ve sesimi biraz daha alçalttım.Mormo'nun gözleri beni buldu bakışımı ona çevirdiğimde.''Beni arattırıyor,başıma ödül koymuş.Şimdi sadece o değil,herkes düşmanım ve ben intikam almak için uğraşıyorum,bu mağaradan başımı çıkardığım anda kafama bir ok yiyebilirim.Bunu nasıl yapacağım?Ölü olsam bile istiyor,Yüce Tanrım!Ölümü ne yapacak?''

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sinirle dişlerimi gıcırdattım, ellerim başımı buldu öfkeyle.Mormo ise hala ve hala sakindi.Yine gidip karşısına oturdum.

''Emin olmak istiyor.''dedi, elindeki kemiği bir kenara bıraktı.Ayağa kalktı ve mağarada birikmiş olan su birikintisinde ellerini yıkadı.Nazik olmak!

Ve sonra karşıma geçip oturdu.

''Öldüğünden emin olmak istiyor.''

''Buna sevindim.Demek benden bu kadar korkuyor.''dudağımın bir kenarı sinirle titredi ve uzun süre devam etti.Mormo başını iki yana salladı.

''Dünyevi hazlar vardır Lena. Bir anlık olsa dahi bu hazzı yaşayabilmek, tadabilmek için gözlerini karartan insanlar vardır. Memnon da bunlardan biri.Bizim kara lanetimiz, onun bizden güçlü olması.Sen onun saplantısı oldun,istemedikçe gözünde çok daha fazla büyüdün.Ve bir prens istediği her şeye sahip olmaya alışmıştır,bu koca bir kabile olsa bile.Bu böyle düşünülür.Karşı geleceğini düşünmedi,halkı ve çevresindekilere karşı gurur meselesi yaptı,kabilemizi yok etmek ona yetmez.Ölünü istiyor.''sesi bile titrememişti.

''Aklı varsa beni böyle arzulamasın.Çünkü onun kellesini mızrağımın ucuna geçirip ,kalesinin önüne dikmeden ölmeyeceğim.''

''Senden istediğim buydu; kararlı olman ama Lena, eğer durum böyleyse çok fazla etrafta dolaşamazsın.Şu anda ulaşabildikleri her yere ulaşmış durumdalar ve ortalıkta gezinen fazla kadın savaşçı tanımıyorum.''

''Kolay olabilir,o ava çıkıyor,yanında sadece dört ya da beş asker oluyor.Eğer hedefimi iyi tutturursam -ki bunu iyi yaparım bilirsin-fazla yaklaşmama gerek yok,belki normal biri gibi giyinebilirsem''önüme düşen saçımı geriye attım hiddetle.

''Lena,zeki bir kız olduğunu biliyorum,ama bu düşündüğün şeye gerçekten inanıyor musun?''

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Bir şeye inanmak zorundayım Mormo!Aklımı ve kendimi kaybetmemek için bir şeye inanmak zorundayım.Eğer bir kez yapamayacağımı düşünürsem''gözlerimi ondan kaçırdım.O zaman yaşamak için bir sebebim kalmayacaktı.

''Lena ,bunu ben bile yapabilirdim belki,şifacı olarak krallığına giderdim,sonra bir şekilde kendime inandırırdım ve onu zehirlerdim.Ama o yemeğini bile kendinden önce denetmek için başkalarına yediren bir prens,yani…Kolay olmayacak.Biz yaşamak için ava çıkarız,onlar zevk için çıkarlar,emin ol o dört askerin dışında onu koruyan bir çok asker daha vardır,senin görmediğin bir yerde!''

''Ne yani?Bu şeytan ulaşılamaz mı?''

''Ulaşılabilir!''gözlerini yere dikti ve elini sakalına götürüp bir süre kaşıdı.Bana uzun gelen bir zamandan sonra öfkeme hakim olmaya çalışarak sordum;

''Nasıl?''gözlerini bana dikti.

''Silahsız dolaşamazsın.Herhangi bir kadın gibi olduğun anda silahın olmayacak,bu seni zorlar''

Biraz düşündüm ve yüzümü buruşturdum.''Evet.''dedim güçsüz bir sesle.

''Lena,Memnon bu işi tek başına yapmadı,neden ona onun yaptığını yapmıyoruz?Bir kabile kurmamız seneler alır ve Memnon o zaman toprakla bütünleşir.Ve zaten senin bu durumda dışarı çıkıp pervasız dolaşman imkansız.Her halde tehlikedesin.''

''Aklından neler geçiyor Mormo?''

Yine cevap vermeyip öylece düşüncelere daldı.Bu sessizlik içimi oyuyordu.Omuzlarım gittikçe çökmeye başlamıştı.Ellerim tekrar titremeye başladı. İçimde yanan alev sönüyordu. İntikam damarlarımda dolaştıkça beni ayakta tutacak tek şeydi ama şimdi bunu yapamayacağım korkusuna esir oluyordum.Ailemin yüzleri,son andaki yüzleri tekrar gözlerimin önüne geldi.Nefes alışlarım hızlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Eğer... Eğer onunla evlenseydim.Bir korkak gibi... Kabilemi hiç düşünmedim,korkaklık yaptım.Ne olabilirdi ki?Sadece evlenecektim ve herkes hayatta olacaktı.''kelimelerim birbirine dolanıyordu.Mormo uzanıp titreyen elimi tuttu ve hafifçe sıktı.Bana bakan gözlerde şefkat ve anlayış vardı.

''Bu sadece senin seçimindi.Korkaklığın değil.Kendini suçlamayı bırakmak zorundasın.Bu seni bitirecek olan tek şey!Baban...Bunu zaten biliyordu,bir gün gelip bize saldıracaklarını,ama bilmediği tek şey savunmasız bir anımızdı.Memnon bunu kullandı,o çocuğu aramıza yolladı ve korumalarımızı sessizce hallettiler,sonra en zayıf anımızı beklediler..''elimin üzerindeki eli avucuma alıp sıktım.

''Bana da söyleyebilirdiniz,belki o zaman...''

''Hayır Lena, baban seni çok iyi tanıyordu. Eğer böyle bir şeyi bilseydin, başka hiç bir şeye odaklanamazdın.''

''Aslında sorunumda bu! Bunu zaten biliyordum.Ama kendime o kadar güvenmiştim ki...Kimseyi kurtaramadım.''başımı hiddetle iki yana salladım.

''Bunu anladığın an kendini onunla evlenerek feda edecektin.Baban böyle bir şeyi kabul edemezdi.''

''Ama hayatta kalırdı!''

İşte uzun zamandır düşündüğüm tek şey buydu,eğer ben kendimi feda edebilseydim onlar hayatta kalacaklardı.Evlilikten,istemediğim biriyle yapacağım evlilikten korktum.

''Baban, senin seçimin için bir savaş yapmaya hazırdı,birilerinin hayatına mâl olsa da bunu yapmaya hazırdı.Sende yapmalısın!İntikam,seni hayatta tutacak olan tek şey,böyle olmasını istemezdim ama öyle.Fakat bunu düşünmeden,doğru kararlar almadan yapamazsın,aklımda bir şeyler var Lena.''ellerini yine sıktım.Gözlerim ,gözlerine odaklandığında o,her şeyi yapmaya hazır olduğumu biliyordu.

''Anlat bana,ne yapmam gerekiyor?''kelimeler dişlerimin arasından bir tıslamayla çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

''Önce bu öfkene hakim olmalısın.''

''Bu çok kolay olmayacak''

''Bir dene… Ve sonra,,dediğim gibi bir kabile kurmak gibi bir şansımız yok,yıllar alır ve ben ölmüş olurum zaten. Diğer kabileler senin kim olduğunu anladıklarında seni öldürmek isteyeceklerdir. Memnon senin için ödülü yüksek tutmaktan kaçınmamıştır,takdir etmeliyiz ki zeki bir adam.Tek başına bir krallıkla da savaşamazsın ama eğer arkana bir başka krallığı alırsan..Yapman tek gereken tek şey savaşa ikna etmek olacaktır.''

''Bağışla beni, söylediklerin çok anlamsız. Bir krallık neden benim sözümü dinlesin ki.''elimi elinden çekip göğsümde kavuşturdum.

''Zaman alacak,eğer onların ordularında kendini gösterebilirsen.Yani önce onlara katılmayı başarabilirsen.Bu olamayacak bir şey değil,krallıklar uzun zamandır savaşlar içindeler.''

''Beni alacaklarına emin misin? Yani ordularına katacaklarına.''

''Lena krallıklar bizden çok farklılar,sen bir kadınsın ve biz senin savaşmana göz yumuyoruz. Senin gibi bir savaşçı zaten bulamazdık ama onlar kadınları çok fazla önemsemezler. Aslında sadece efsanelerde olur kadın savaşçılar.Kadınlar onlar için sadece yuvaya bakar,çocuk yapar,sözlerinin bir değeri yoktur.Ama bizde öyle değil,baban annenin bir çok kararına saygı duymuştur.''

''Kafamı karıştırıyorsun. Ben oraya kadın olduğum için alınamayacaksam nasıl gireceğim?''

Gözlerini bana dikti. Sonra baştan aşağıya süzdü beni.Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve oturduğu yerde doğruldu.

''Leonard ismi sence güzel mi?Sana yakışacaktır.''dedi gülümsemesi daha çok yayıldı yüzüne.Kaşlarımı çatıp ona baktım sinirle.Benimle dalga geçiyor olabilir miydi?Söylediklerinden hiç bir şey anlayamamıştım.Ya da sanırım yanlış anlamıştım…

''Kendin olarak ortalıkta dolaşamazsın,bir kadın olarak krallık ordularına giremezsin,girsen bile senin başına verilen ödül için seni Memnon'a seve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seve verebilecek bir sürü insan var.Eminim her yerde adın geçiyordur ve içimden bir ses Memnon'un senin yaşadığına emin olduğunu söylüyor.Ama eğer Leonard olarak,yani bir erkek olarak onlara katılabilirsen... O zaman belki bir şeyler yapabilirsin!''

Şaşkın ağzımı kapamak uzun süremi aldı, kaşlarım şokla havaya kalkmıştı.Bu hiç aklıma gelmemişti,olabilir miydi?Başarabilir miydim?

''Leonard…''

Aslında güzel isim…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5.BÖLÜM

UYGAR KENTİN NAZİK EVLATLARI!

‘’Ben; Leonard!’’

Ahh… Hayır berbat…

‘’Ben, Leonard.’’

Hayır, bu da olmamıştı. Boğazımı gürültülü bir şekilde temizledim. Ve sesimi daha da kalın çıkartabilmek için uğraştım.

‘’Ben, Leonard.’’

Mormo, bir köşede oturmuş beni izliyordu. Bana bu fikri kabul ettirebilmesi çok zor olmuştu. Ama bir şekilde bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıştım. Ona beklenti dolu gözlerle bakarken ayağa kalktı, ağır hareketlerle. Benimle uğraşmak onu yoruyordu. Ama bana bir şey söylemesi gerekiyordu,bu ince ve gerçekten kız gibi olan sesimle nasıl erkek rolünü üstlenebilirdim ki?

Dahası erkek olmak nasıl olur, onu bile bilmiyordum. Sadece bana gerekli olduğunu biliyordum o kadar. Şu ana kadar erkek olmak için ses denemeleri yapmaktan başka bir şey yapmıyordum.

‘’Bir de bunu dene’’dedi elindeki ağaç kabuğunu bana uzatıp,tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

‘İçinde kimi otlar ve yumurta var.Yüzünü buruşturup durma ,sağlığına kavuşmanı bunlar sağladı…’’Yine de yüzümü buruşturdum ve buna rağmen bir dikişte boğazımı yakan o çamur gibi şeyi içtim.

‘’Bu ne işe yarayacak? Ve sen yumurtayı hangi ara buldun?’’ağzımı koluma sildim ve kabuğu ona uzattım. Yüzüne onu bir çocuk gibi gösterecek bir gülümseme yerleştirdi.

‘’Benim başıma ödül koymamışlar, senin kadar değerli değilim.’’bana göz kırptı’’Ve içtiğin şey sesinin biraz kalınlaşmasına yardımcı olabilir’’Ellerimi sinirle belime koydum o bana arkasını döndüğünde.

‘’Böyle bir şey var ise beni neden uğraştırdın ?’’

‘’Çünkü bunu içtikten sonra yine aynı şeyleri yapacaksın, tek başına olumlu sonuç alamayız.’’

Ona elimi savurdum ve yerime gidip uzandım. Ellerimi başımın altında birleştirdim. Bir ayağımı diğerinin üzerine attım ve sallamaya başladım.

‘’Ben, Leonard’’

Bu alıştırmalar hem yeni ismime hem de sesimi biraz daha erkeksi çıkarmaya yarıyordu. En azından bana yarıyor gibi geliyordu.

İki gün sadece ses denemesi yapıp durmuştum.Mormo arada bir kayboluyor sonra elinde bir sürü ot ve yemişle içeri geliyordu.Bu mağaradan dışarı çıkamamak ve kapana kıstırılmış bir korkak gibi saklanmak bana göre değildi.Bazen şeytan kulağımdan içeri bir şeyler üflüyordu,ama ayaklandığım anda bundan vazgeçiyordum.Tek başına onunla baş edemezdim.

Ama biraz daha burada hiç bir şey yapmadan durursam aklımı yitirebilirdim. Ve benim gibi etle beslenen bir insanın her gün meyve ve otla beslenmesi çok sinir bozucuydu.Ava bile çıkamıyordum.Hayatımı cehenneme çeviren şeytanın kellesini uçurduğumda,belki kafatasını bile yiyebilirdim.Bu düşünce aklımdan geçtiği anda midem harekete geçti ve kusmadan önce yerimden kalkabilmeyi başarmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben öğürürken Mormo telaşla mağaradan içeri süzüldü.Ayak seslerini duymuştum,belki de parmak uçlarında yürüyordu ama onun ayak seslerini tanımıştım.

''Bir şey yok''dedim ona bakmadan elimi arkaya doğru uzatarak.Bana cevap vermedi ve benden uzaklaştı.Öğürmem bittiğinde ona döndüm.

''Sana bir sürprizim var.''dedi mağaranın girişini göstererek.İçimdeki heyecan ölmüştü,sürprizleri her zaman severdim ama bana artık bir şey ifade etmiyordu.Duygusuz ve mutsuzdum,sadece bir öfke bulutu olarak dolanıyordum bu mağaranın içinde.Onun heyecanının geçmesini nasılsa sabırla beklemiştim.

Yere eğildi ve bir şeyleri sürüklemeye başladı. Zorlandığında bıkkın bir nefes alarak ona doğru ilerledim ve ucunu tutup çekiştirdiği kumaşın bir tarafına yapıştım ve onu içeri aldık.

''İçindekilere bakmalısın.''dedi eliyle şişkin yığını göstererek.Yanağımın içini ısırmaya başlamıştım.Karşısında küçük bir çocuk var gibi davranıyordu.Sinirimi belli etmeden kumaşı iki yana ayırdım ve yere düşen metal bir şeyin şangırtısı beni zıplattı.Ne zamandan beri bu kadar ödlek olmuştum?

Ve sonra gözüm parlayan metale takıldı.Ağzım şokla açılırken eğildim ve yerden babamın kılıcını aldım.

Kılıç,babam ve kılıcın üzerinde görünen yüzüm.Gördüğüm ilk şey bunlardı,sonra içimde bulunan beni oyan acıya karşı koyamadığımı belli edercesine gözlerimden taşan bir kaç damla yaş…

Gözlerimi bir kere kapatıp açtım, kendimi sakinleştirmek için çabaladım.

''Senin için''dedim içimden''Bunu senin için, senin kılıcınla yapacağıma yemin ederim''

''Yıkıma gittin değil mi?''diye sordum titrek sesimle.

''Evet.Yağmalanmış ,bulabildiğim bunlar.Babanın kılıcı büyük şans.''

''Öyle''dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra kılıcın parıldayan yansımasında kendimi izledim,yorgun görünüyordum,örülmüş saçlarım tel tel olmuştu,öfke gök rengi gözlerimde somut bir cisim gibi orada öylece duruyordu.Göz altlarım morarmış ,avurtlarım çökmüştü.Bir elimi yanağımda dolaştırdım.Aslında güçsüz görünüyordum ama içimdeki gücü ben biliyordum.

''Diğerlerine de bakmalısın.''dedi Mormo dikkatimi çekmeyi başararak.Kılıcı yattığım keçi derisinin üzerine götürdüm ve onu sardım.

Tekrar yığına döndüğümde ,yığındaki eşyaların fazlalığı dikkatimi çekmişti.Soran gözlerle Mormo'ya baktım.

''Hayırsever insanlar her zaman var.''dedi gülümseyerek,sonra yorgun bir nefes aldı ve olduğu yere oturup bağdaş kurdu.''Bir gezgin bana yardım etti,atıyla sürükledik.Senin içinde biraz bilgi topladım.''

Yığının içindeki eşyalardan ayırdım gözlerimi ve ona baktım.

''Memnon senin başına 'toprak' ödülü koymuş, düşünebiliyor musun?İnsanların savaşıp ,birbirini parçaladığı bir şeyi sadece senin başın için ödül veriyor.''yine gülümsedi.Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı.Bir gülümseme değildi tabii ama onun gibi bir şeydi.

''Desene ucuza gitmeyeceğiz.''tekrar yığına döndüm.

''Lena! Bu olmayacak. Sen intikamını alacaksın.''

''Ahh… Bunlar?''dedim onun söylediğini duymazdan gelerek. Elimdeki savaşçı kıyafetlerini havaya kaldırdım.

''Bakalım sana yakışacak mı?''Gülümsemesi genişledi.Onun ne için gülümsediğini biliyordum.Kendince bu planla beni koruyacağını düşünüyordu.Belki de koruyabilirdi.

''Bakalım.''dedim omuz silkerek. Onları bir kenara koydum. Bir pantolon, bir gömlek, savaşçı yeleği, kemer ve kılıç kını, deri bir çizme.Fena değildi ama sanırım bana biraz büyük gelecekti.Aslında pek de umurumda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç tabak ve su içebileceğimiz bardaklar getirmişti.Kendi şifalı otlarını kaynattığı bir kazan da getirmişti.Ve uzun bi rde kumaş vardı.

Yığını didik didik ettikten sonra ,Mormo bir kaç dakikalığına dışarı çıkmıştı.Getirdiği kıyafetleri üzerime denemek için ondan müsaade istemiştim.

''Gelebilirsin.''diye seslendim ona.Sonra üzerime bir kez daha baktım.Gerçekten büyük duruyorlardı.

Mormo içeri girdiğinde beni baştan aşağıya süzdü. Sonra başını iki yana salladı.Olmamış olduğunu tahmin etmiştim ama başka seçeneğimiz yoktu.

''Pantolon olmuş,biraz paçalarından kesmek lazım ama gömlek uzun gelmiş,yeleği de keseriz.''dedi gülümseyerek.''Hepsi farklı bedenlere ait olduğu için ancak bu kadarını yapabildim.''

''Elinden geleni yapmışsın Mormo, bu da bir şeydir. Ama kendimi hala kız gibi hissediyorum.''olduğum yere çöktüm.

Keçi derisinin oraya doğru ilerledi hızla.Bazen bu adamın gerçekten yaşlı olup olmadığı sorusu kafama takılıyordu.Bu kadar çevik olması imkansızdı ama örnek gözlerimin önündeydi işte.Babamın kılıcını bir çırpıda çıkardı ve yine aynı hızla yanıma geldi.Saçlarımı avuçları arasına aldı ,kısa bir an sonra saç örgülerim dağılarak omuzlarıma döküldü.Mormo'nun diğer elinde geri kalan örgü tutamları vardı.

O an yutkundum.Saçlarımı çok severdim.Mormo saçlarımı her kestiğinde bir titremeyle sarsıldım.Onlardan ayrılmak istemiyordum ama ayrılmak zorundaydım.

Aslında hep erkek gibi olduğumu düşünürdüm.Ama şimdi yanıldığımı görüyorum.Ben hiç bir zaman erkek gibi olmamıştım.Ben sadece savaşan,savaşçı bir kadındım.Erkek giysileriyle kendimi fazla yadırgamıştım ve şimdi saçlarıma veda ediyordum.Hayır!Ben erkek gibi değildim,aksine gerçek bir kadın gibiydim.Duyguları ,hisleri olan bir kadın,kadın gibi hissedebilen bir kadın.Asla erkek gibi olmamıştım.Ve bu da ne kadar zorlanacağımı gösteriyordu.

Mormo saçlarımı kestiğinde kılıcın yansımasında kendime baktım.Üzerimdeki kıyafetlere ve saçlarıma,eğreti duruyordu her şey.Erkek gibi değildim,sanki hangi cinse ait olduğunu bilmeyen bir genç gibi duruyordum.

''Ne diyorsun?''diye sordum Mormo'ya umutsuz gözlerle bakarak.Yüzünü buruşturdu.

''Lena gibi değilsin. Ama Leonard gibi de değilsin.Şey… Bir şey var..''elini çenesine götürüp sıvazladı ve beni yine süzdü.

''Sanırım... Göğüsler... Gerçekten büyükler .''Gözlerim şokla açıldı o an.Bu adam nazik olmaktan bahsediyordu ama bu kadar açık sözlü olmanın nazik olmakla pek bir alakası yoktu.

''Olanı söylüyorum Lena.''dedi bana biraz sitem dolu bir edayla.Sonra yığının oraya gitti.Uzun kumaş parçasını kalın bir şerit halinde kesti ve tekrar yanıma geldi.

''Bunu sıkıca sar.''dedi emir veren bir tonla.Bana kumaş parçasını uzatıyordu.Elime aldım ve o dışarı çıktı.
Üzerimdekileri tekrar çıkardım. Gözlerimi kapayıp derin bir iç çekişten sonra kumaşı göğsümün üzerinden bastırarak sardım sıkıca. Bitirip baktığımda yine olmamış olduğunu gördüm. Bu defa göğüslerim daha çok acımıştı ama daha sıkı sarmayı başarabilmiştim.

''Gel.''dedim ona sinirle. Canım yanıyordu. Bir anda içeride bitmişti.Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

''Şimdi olmuş.''dedi işaret parmağı havada.''Biraz dik dur, ne bileyim bir erkek gibi dur, kadın gibi değil. Edalı olma''dedi kaşlarını çatarak.

''Bu bilerek yaptığım bir şey değil.''

''O zaman şimdi yap. Lena,oyun değil bu!Ölmeni istemiyorum.''diye bağırdı sinirle.Yüzümü buruşturdum ve söylediğini yaptım.Pek memnun olmasa da başını salladı.Ben nasıl olduğumu biliyordum.Ne bir kadın gibiydim.Ne de savaşçı bir erkek gibi.

''Kadın gibi değilsin.Ama savaşçı bir erkek gibi de değilsin.Daha çok bir çocuk gibisin.Büyüklerine özenen bir çocuk gibi.Yüzünün güzelliğini gizleyemezsin.Kabiledeki en güzel kız olmak kolay değildi tabii...''Dudaklarından bir gülüş çıktı ben şaşırdığımda.''Ahh Lena''dedi başını sallayarak.''En azından meziyetlerin var.Ve bunlar çoğu insanda bulunmayan şeyler.Yeter ki onları gösterebilesin.Yeter ki!''

***

''Onlar uygar insanlar Lena. Bizim gibi değiller.Taştan evleri ve yerleşik bir hayatları var.Bir düzenleri var.Kışın göç etmezler,bizim gibi hayvan derilerinden çadır yapmaya,giysi yapmaya ya da yağından yakacak yapmaya uğraşmazlar. Kemiklerini atarlar, biz ise zıpkın ucu veya iğne yaparız. Onlar bunu üretirler, biz yapamadığımız her şeyi çalarız. Onlar çalışırlar, yazın bile ve kışın sıcak evlerinde otururlar. Bize benzeyen durumları da var ama onlar para ile bir şeyler alırlar bizler gibi takas yapmazlar.''

''Bizim de paramız vardı.''

''Evet, ama fazla kullanmazdık.''

''Çalmak her zaman daha kolay.''

''Öyle.''güldü. Gülerken omuzları sarsıldı hafifçe.

''Orada çalmayacaksın Lena. Aslında biraz da bizim gibiler. Bizim her iş için ayrı bir çadırımız vardı. Onların evleri var.Demir işi yapanın demir evi,giysi işi yapanın giysi evi.Bunun gibi şeyler işte.''

''Kolaymış.''

''Değil ama nasılsa gidince göreceksin.''

''Bunları nereden biliyorsun?''

''Benim de şifacı arkadaşlarım var Lena.''

''Ahh... Peki neden benimle gelmiyorsun?Yalnız kalacağım.''

''Çünkü senin ayağına dolanmaktan başka bir şey yapamam. Ama belki seni alırlarsa o zaman gelebilirim.Bir krallık şifacısı olurum belki.''

''Umarım.''yüzümü buruşturdum.

''Başaracaksın! Elysion Krallığı, Kokytos bölgesinde. Büyümekte olan bir krallık. Sürekli savaşlar içindeler. Komutanları korkusuzmuş, akıllı ve cesurmuş. Onun ordusuna katılmaya çalışacaksın. Bu kolay olmayacak, kendini ona göstermelisin. Ona ve tüm orduya.Krallık çok uzakta ,yürümek zorundasın, senin için bir at bulamadım üzgünüm.Yorko krallığı da çok uzakta ama onlar şu an birbirlerine,bizim onlara olduğumuzdan daha yakınlar.Eğer onların aklını çelebilirsen savaşmak için ;bırak onlar savaşsın,SENİN TEK YAPACAĞIN MEMNON'UN KAFASINI UÇURMAK…''

***

Gözlerim bu manzaraya dayanamıyordu ama içimdeki intikamı alevlendirmek için buraya gelmek zorundaydım.An,her an tekrar gözlerimin önünden geçti.Kabilemin bitişi,benim arsızlığımla olan ve Memnon'un arzularıyla olan bitişi… Küllerin arasından geçtim, yaşama dair tek bir iz yoktu. Kemikleri kalmıştı insanlarımın,babamın ,ailemin.Ayağımın altındaki kül bastıkça havaya kalkıyor, asi bir şekilde uçuşuyor, gri bir bulut olup havaya karışıyordu.Göğsümde oturup duran şey her neyse ağır gelmeye başlamıştı.Yutkunamıyordum bile,ellerim yumruk olmuştu.

Sonunda dayanamadım. Ağıtımı yakacaktım. Dizlerimin üzerine, küllerin arasına çöktüm, ellerimle kanlı toprağı,külleri avuçladım.Ve boğazım yırtılırcasına bağırdım.Çığlığım gökyüzünde dumanla birlikte uçuyordu,yeminim,intikam yeminim beni bile yakıyordu.

Eğer beni duyan birileri olduysa, bunun için endişelenmeme gerek olmadığını biliyordum.Çünkü ağlamıyordum, sadece yaralı bir hayvan gibi bağırıyordum. Ağır bir yara almış vahşi bir hayvan gibi.Boğazım yırtılıyor ve ben aldırmıyordum.Tırnaklarım acıyor ama ben aldırmıyordum.

Sonra ayaklarımın üzerine emin adımlarla bastım.

''Kanınız, kanım ve onu alacağım.''dedim. Beni duyduklarını biliyordum,sanki hepsi etrafıma toplanmış beni çığlıklarıyla

onurlandırıyorlardı.Ağıtıma eşlik ediyor,beni destekliyorlardı.Onların verdiği güçle doldum bir anda.Annemi,babamı,Diamon'u,Bethor ve Dione'yi hissettim tam yanımda ...

***

Mormo'nun söylediği gibi sürekli kuzeye doğru gidiyordum. Dört gündür yoldaydım.Yazın ortasında ara ara yağan yağmur beni yavaşlatıyordu ve ben atsız olmaktan nefret ediyordum.Geceleri bir ateş yakıyor ve avladığım hayvanı yiyordum.İşin gerçeği et yemeği acayip özlemiştim.

Durdum ve etrafıma bakındım. Küçük bir su kaynağının tam yanı konaklamak için iyi bir yerdi. Daha fazla ilerlemeden postumu yere serdim ve üzerine oturup silahlarımı yanıma koydum. Kalan etimi yemeğe başladığımda aklımda sadece Elysion Krallığı vardı.Sıkıntıyla bir iç çektim,umarım yapabilirdim.

Bir anda kılıcımı elime alıp ayaklarımın üzerine zıpladım. Tek bir atlı,ama deli gibi geliyordu.Çevreyi göz gezdirdim ,görüş alanımda kimse yoktu.Kılıcımı yerine koydum ve hızla yayımı elime aldım,sadaktan bir ok çektiğimde atın ayak seslerini biraz ötemde duyuyordum,sesin geldiği yöne çevrildi okumun ucu…Bir gezgin?Bir savaşçı?

Sonra yayımı yere indirdim. Üzerime doğru hızla bir at geliyordu, kar renkli ve güçlü bacakları olan bir at. Ama sadece bir at,üzerinde bir insan yoktu. Yeleleri rüzgarın hızıyla yarışır gibi savruluyordu. Son anda kafama bir şey dank etti. Eğer bir saniye daha kenara çekilmek için geç kalsaydım üzerimden geçecekti. Deli gibi koşuyordu.

''Bu tek şansım.''dedim ve peşinden koşmaya başladım. Çok hızlıydı ve ona yetişemeyeceğimi biliyordum ama denemek zorundaydım.

''Güzel kız… Dur kızım.''

Atların dilinden biraz anlıyordum ama bu dinleyecek gibi görünmüyordu henüz görüş alanımdan çıkmamıştı. Birkaç kez daha bağırdım ve şaşkınlıkla onun bir anda durmasını izledim. Ağır adımlarla yanına yaklaştım ürkütmemek için.

Ayaklarını yere vurup duruyordu. Ürkek bir şekilde elimi havaya kaldırdım ve yelelerini okşadım, sonra çenesini. Üzerinde eğeri duruyordu.Onun bir savaşçı atı olduğunu anlamam çok sürmedi. Karnında bir kılıcın oradan geçtiğinin izi vardı.Yarasını okşadım,üzerinden uzun zaman geçmişti.

Ayak sesleriyle bir anda arkama döndüm, yaprakların ardında bir figür görünüp kayboluyordu, hızla bize doğru geliyordu. Atla oynaşmayı bırakıp üzerine atladım ,sonra şişman ,nefes nefese kalmış adamı gördüm.Yanakları kızarmıştı.

''Hey! Sen, in atımın üzerinden''diye bağırdı bana, bir eli belindeki kılıcını tutuyordu.Eğildim ve atın boynunu okşadım.

''Üzgünüm o artık benim atım.'' Ve atı mahmuzladım.

''Ama bu hırsızlık, bayım!''diye bağırdı arkamdan. Rüzgarın yüzümü yalaması hoşuma gitse de ona cevap verdim.

''Ve ben de bir hırsızım.''sonra görüş alanımdan kayboldu. Bana 'bayım' demişti. Bu beni mutlu etti.Mormo'ya söz vermiştim ama bu tam bir hırsızlık sayılmazdı, at zaten ondan kurtulmak istiyordu.Postu konakladığım yerde bıraktım.Artık ona ihtiyacım yoktu.Sabaha Koktyos bölgesinde olacağımı tahmin ediyordum.

Gece boyunca hiç durmadan sürdüm atımı. Sabaha karşı onun dinlenmesi ve su içmesi için bir göl kenarında durdum. Şafak sökmek üzereydi. Atın ihtiyaçlarını ve kendi ihtiyaçlarımı karşıladım. Sonra vakit kaybetmeden tekrar yola koyuldum.

Güneş tepeye varmadan önce iki gezginle karşılaştım. Elysion Krallığı'nı sordum. Sesimin giderek daha erkeksi çıktığını anladığımda bundan çok hoşlandım.Fazla kalmamıştı krallığa.Ara ara atımla konuşuyor ,onun bana daha yakın olması için uğraşıyordum ama beni sevdiğini tahmin ediyordum.Adını 'Bendis' koydum.

Ufak bir ses duyduğu anda benim gibi kulak kabartıyor ve duraklıyordu.O gerçek bir savaşçı atıydı.Şansa bak!

Krallığa yaklaştıkça çok daha fazla insanla karşılaşmaya başlamıştım.Uzun aralıklarla karşılaşıyor olsam da insanlarla ,krallığa yakınlaştığımı anlıyordum.

Doğu yönünde bir çığlık duyduğumuzda ikimizde aynı anda donduk ve sese kulak kabarttık. Bir kadın çığlığıydı. Bir kadının yardım çığlığıydı.Ses bir anda kesildi.Kaşlarımı çatıp bir süre beynimde hesap yaptım.Acele etmem için bir neden yoktu.Sesin geldiği yönü ve ne kadar uzakta olduğunu anlamıştım.Tekrar sesi duymama gerek yoktu.

Bendis'e emir vermeden sesini koyuverip şaha kalktı ve sese doğru hareket etti hızla.Bu atı kendime daha yakın hissettim o an.Kısa bir süre sonra bir kızın üzerine eğilmiş iki adam gördük.Bellerinde kılıçları vardı ama savaşçı değillerdi.İkisinin de bana arkası dönüktü.Biri kızın ayaklarını sabitlemiş üzerine oturmuştu,diğeri kızı öpmeye çalışıyordu,kız arada inliyor ama ses çıkardığı anda adam dirseğiyle yüzüne vuruyordu.Durdum ve attan yavaşça indim.Beni duymamışlardı bile.

Tam arkalarında durduğumda kılıcımı yavaşça çektim ve kızın ayaklarını tutanın omzuna hafifçe değdirdim.

Bir anda başı bana çevrildi.O iğrenç gözlerini gördüm ve yüzümü buruşturdum.İnsanlıktan nasibini alamamış biri daha…

''İşine bak çocuk''dedi ve tekrar önüne döndü.Ve ben tekrar kılıcımı bu defa daha sert bir şekilde omzuna dokundurdum.Hızla ayağa kalkıp eline kılıcını aldı.Aynı anda diğeri de kalktı ve karşıma dikildiler.Kılıçları beceriksizce tutuyorlardı.Onlar bir savaşçı değildi.Sadece gezgindiler.

''Sana işine bak dedik.''dedi diğeri. Biri esmer ,diğeri sarışındı.Birbirlerinden çok farklıydılar.Biri uzun ,diğeri kısa boyluydu ama ikisi de iğrençti.Esmer olan bir adım attı ve kılıcını savurdu bana ,aynı anda kılıcı elinden uçtuğunda ikisi de bana şaşkın gözlerle bakıyorlardı.Kız ağacın bir köşesine sinmiş ağlamış ve ürkek gözlerle bizi izliyordu.

Sarışın öfkeyle üzerime saldırdı. Belki fazla abartmıştım ama kafası bedeninden uçtuğunda diğeri titremeye başladı.Kılıcımı yerine koydum.

''Bu sana ders olsun.''dedim sarışının kesik başını göstererek.Hızla başını öne arkaya sallamaya başladı.Atıma doğru ilerlerdim.

''Hey! Beni de al.''diye bağırdı kız. Arkamdan koşuyordu.Atıma atladım ve kızın bal rengi gözlerine bakarak biraz düşündüm.Belki bana yolu gösterebilirdi.Elimi ona uzattım ,hızla tutup arkama yerleşti.

''Teşekkür ederim.''dedi bir süre ilerledikten sonra.

''Adın ne?''diye sordum. Eli belimi daha çok sıktı.

''Camella. Ya senin?''bu kızın sesinde bir gariplik vardı.Rüyada gibi konuşuyordu sanki.

''Leonard.''

''Kahraman Leonard.''dedi ve bir elini belimden çekip sırtımı okşamaya başladı.

Yüce Tanrım! Bu kız bana kur yapıyordu.Böylesi aklıma hiç gelememişti.Ona ben bir kızım diye haykırmak istedim bir an ama bu düşünceden hemen vazgeçtim.

''Elysion Krallığı'nı biliyor musun?''diye sordum. Yaptığı kurları görmezden gelip soğuk davranarak.

''Evet. Bende o halktanım.''

İşte buna sevinmiştim. Camella'nın tarifi üzerine kısa bir süre sonra krallığa varmıştık. Yuvalar tek tük görünmeye başlamıştı. Kız sürekli konuşup durmasaydı yuvaları daha yakından inceleyebilirdim.Sıcak beni alt ediyordu birde .Alnımdan ter damlıyordu her an. Mormo'nun söylediği gibi ben hiçbir şey bilmiyordum. Evler taştan ve başka maddelerden yapılmıştı ama sağlam görünüyorlardı.

''Ne yapacaksın Elysion'da.''diye sordu. Benim gözlerim köyün daha da içlerine girdikçe insanlara, evlerine ve düzenlerine takılıyordu.

''Orduya katılmak istiyorum''

''Ahh… İyi savaştığın belli ama orduya girmek o kadar kolay değil.''

''Denemeden bilemeyiz.''dedim ona yine soğuk bir sesle. Ama o pek aldırmıyor gibi görünüyordu. Belime sıkıca sarılıyor ve göğüslerimi sardığım kuşağı fark etmeden yerinden oynatıyordu. Kuşak oynadıkça canım yanıyor ve kasılıyordum.

''İyi misin?''diye sordu. Bunu gerçekten tedirgin bir sesle sormuştu.

''Evet.''dedim. Kasıldığımı fark etmiş olmalıydı.

Camella'yı küçük ama çok şirin bir evin orada bırakmak üzere atımdan indim. Annesi dışarıda bekliyordu.Camella hayran bir ses ve edalı bakışlarla annesine bir solukta olanı anlattı.O bana edalı ve cilveli bakışlar atarken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum.Annesi bana teşekkür etti ve kapılarının bana her zaman açık olduğunu söyledi.Elime yaptığı güzel çöreklerden biraz tutuşturdu.

Görüş alanlarından çıkana kadar arkamdan bakmışlardı .Ben çörekleri mideme indirmekle meşguldüm o an.Tanrım!Gerçekten çok lezzetliydiler.Kralın kalesi çok fazla uzakta değildi.Köyü geçtim ve geniş bir alana ,bir açıklığa çıktım.

Saray, tam karşımdaydı işte. Taştan ,uzun duvarları vardı.Tahtadan büyük bir kapısı vardı.Lale motifleriyle işçiliği kendisini belli ediyordu.Elimi - etrafı kontrol edip-üzerime sildim ve girişte bekleyen muhafızların yanına doğru ilerledim.Dört savaşçı vardı.Ellerine mızraklar vardı ve kendi aralarında konuşuyorlardı.Gözlerim duvarların üzerinde duran askerlere takıldı.Sarayı çok iyi koruduklarına şüphem yoktu zaten.Yanlarına geldiğimde herkes bir anda silahını bana doğru yöneltti.

''Ne istiyorsun?''diye sordu bir kaç adım öne çıkan bir muhafız. Üzerinde elbise gibi bir şey vardı, ama eteklerinin altında pantolonunun paçaları görünüyordu ve omuzlarından beline kadar gelen zırh gibi bir yelek vardı. Belinde kılıcı ve elinde mızrağı vardı.

''Ordunuza katılmak istiyorum.''dedim kararlı bir sesle.Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sonra diğer arkadaşlarına döndü .Bir anda kahkahalar sardı ortalığı.Komik bir şey mi söylemiştim?Kaşlarımı çatarak ona baktım sinirle.Bana tekrar döndüğünde gözlerinde alay vardı.

''Ordumuzda yeni yetme çocuklara yer yok''dedi hala kıkırdıyordu.

''Sen git oyuncaklarınla oyna.''dedi bir diğeri. Dişlerimi gıcırdattım sinirle.Ve yutkundum.

''Komutanınızla görüşmek istiyorum.''dedim 'nazik' olmaya çalışarak.

''Komutanın çocukları eğlendirmekten çok daha önemli işleri var.''dedi bana hala mızrağını tutan muhafız.

''Eğer biraz daha burada durursan senin bacağını kesip kolunun altına yerleştiririz evlat.''dedi kapıda duran bir diğer muhafız. Elini kılıcına attı.İstem dışı bende elimi kılıcıma attım ama çekmedim.Ve atım kükredi-gerçekten kükredi-,onun boynunu okşadım.

''Komutanınızla görüşmek istiyorum.''dedim yine. Ama bu defa pek nazik değildim.

''Ne o? Bizimle dövüşecek misin?''diye sordu karşımdaki muhafız.

''Gerekirse evet." dedim. Bir süre birbirimizi süzdük ve bir anda kılıçlar çekildi.Sonra hızla gelen bir atlının sesini duyduk.Diğerleri sesin geldiği yöne baktılar ama ben bakmadım.Hala tetikte onların saldırısını bekliyordum.

Muhafızlar bir anda toparlandılar ve hepsi aynı şekilde omuzlarını dikleştirerek durdular.Gözlerindeki saygı ve korkuyu görebiliyordum.Gelen önemli biri olmalıydı.Sonra atımın yönünü sesin geldiği yöne çevirdim.

Tam karşımda bir savaşçı duruyordu.Bir süre birbirimize baktık.Gri gözleri vardı. Toprağın rengini çalmış,rüzgarla oynaşan, karışık ,kısa saçları vardı. Alnından arkaya doğru giden derinden üç ip vardı başına sardığı ve kulağının üzerinden düğüm atılmıştı iplerine,püskülü kulağına doğru sarkıyordu.Rengi siyahtı ve ona ayrı bir hava veriyordu.Yüzünün hatları sertti ama yüzüne vuran güneş ışığı yüzünü biraz yumuşatıyordu.Bakışları keskindi,sanki içinde şimşekler çakıyordu.Susuzluktan çatlamış ,aralık , kalın sayılabilecek dudakları ,kemerli ,kalkık bir burnu vardı. Dudaklarının ardından görünen kar beyazı dişleri vardı.Uzun olmayan ama yuvarlak da olmayan biçimli bir çenesi ve dudağının tam altında küçük bir sakal vardı.Geniş omuzlu ve oldukça uzun boyluydu.Bir tanrı gibiydi.Ve o… Gerçekten güzeldi.

Ona bu şekilde baktığım için kendime kızdım önce, başımı boz renkli atına çevirdim ve sonra benim de erkek olduğumu hatırladım ve tekrar ona baktım.

''Bu çocuk ordumuza katılmak istiyor''dedi arkamda kalan muhafız.Tek kaşını kaldırdı ve yüzüne alaylı denecek bir gülümseme yerleştirdi.Aslında tam bir gülümseme sayılmazdı ama çehresini daha güzel yapmıştı bu.

''Doğru mu?''diye sordu bana.Sesindeki alay tınısını yakalamıştım ve umudum sönerken sinirim zıplamaya başlamıştı.

''Evet.''dedim öfkeyle. Atımda öfkeme eşlik eden bir ses çıkardı.

Dudaklarını büzdü ve elini çenesine koyup ovuşturdu.Bana yukarıdan,küçümseyen gözlerle bakıyordu.Aslında kendileri de çok büyük sayılmazlardı.Ben yirmi yaşındaydım.Karşımda duran güzel ve güçlü askerde en fazla yirmi altında yaşında vardı.

''Herkesin bir şansa ihtiyacı vardır.''dedi. Ama sözlerinin altında yatan başka bir şey vardı.

''Ama efendim.''diye itiraz sesleri yükseldi arkamdan.

''Şişş''dedi işaret parmağını dudağına götürüp. Ve onlara göz kırptığını yakaladım. Kesinlikle bu işin içinde bir şey vardı.Onu takip etmem için başıyla işaret verdi ve büyük kanatlı kapılar iki yana açıldı.Bir süre o önde ben arkada ilerledik.Sonra yanından gitmeye karar verdim.

''Seni kim gönderdi?''diye sordu atlarımız yan yana ilerlerken. Anlamayan gözlerle ona baktım.

''Seni buraya kim gönderdi?''diye sordu tekrar çatık kaşlarının altından bana bakarak.

''Kendim geldim.''dedim şaşkın bir sesle.

''Yani casus değilsin öyle mi?''dedi inanmayan bir ses tonuyla. Başımı iki yana salladım. Hiç böyle düşünmemiştim. Tabii ki öylece ortaya çıkmıştım ve orduya katılmak istiyordum. Düşüncesi mantıklı, hatta zekiceydi.

''Peki.Bir deneyelim o zaman seni.Bakalım ordumuza katılabilecek kadar iyi misin?''yine aynı alay gözlerine yerleşmişti.

Kılıç şangırtıları geliyordu havaya yükselen. Sanırım bu büyük ve gösterişli kalenin arka tarafından geliyordu ve biz de seslere doğru ilerliyorduk. İçimde korku yoktu ama tedirgindim.Bu adamın benim için düşündüğü güzel şeyler olmadığına emindim.Ama yine de yanında kuzu gibi ilerliyordum.Başka seçeneğim yoktu.Ve sarayın arka tarafına geçtiğimde büyük ,toprak bir alana çıktık.

Gözlerim şokla açıldı.Büyük bir ordu vardı burada ve birbirleriyle savaşıyorlardı.Hayır!Aslında savaşmıyorlardı ,sadece savaşıyormuş gibi yapıyorlardı.

Bizi gördükleri anda dondular ve omuzlarını dikleştirdikten sonra baş selamı verdiler.Bu kadar kudretli bir komutan olmak nasıl bir duyguydu acaba.Aslında bir an için bunu yaşayabilmiştim.

Atlarıyla koşturarak yanımıza gelen altı savaşçı vardı. Onların da başında üç ipten oluşan bir bant vardı. Ama diğer askerlerin hiç birinde yoktu bu iplerden sadece bu yedi kişide vardı.Komutan bana eliyle beklememi işaret etti ve atını şahlandırarak yanlarına doğru ilerledi.

Bir araya geldiklerinde kısık sesle onlardan birine bir şeyler söyledi ve sonra alayla gülümsedi. Konuştuğu savaşçı da bakışını bana çevirdi ve hain bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Saçları omuzlarına dökülmüş,sivri çeneli sarışın bir gençti.Gözleri siyah gibi görünüyordu ama uzakta olduğu için net göremiyordum. Diğer beş atılının da saçları aynı şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Kalabalık savaşçılardan farklı olarak üzerlerindeki yelekleri daha kalındı. Bellerinde bir kemer vardı,kemerde yerleştirilmiş bıçaklar vardı ve arkalarında kılıçları çaprazlama duruyordu.Çizmeleri de siyah ve deriden yapılmaydı.Hepsi güçlü erkeklerdi.

Komutanın konuştuğu savaşçı hızla bana doğru geliyordu. Tüm askerler dikkatle bizi izliyorlardı.Tepki vermedim.

''Silahlarını al!''diye emretti komutan. Sesi kudretliydi.Onun söylediği bir şeyi yapmamak olanaksızdı.Tanrı'nın emri gibiydi.Ve onlarda öyle yapacaklardı.

İşim bitmişti.Aynı anda ordunun tüm okları beni hedef almıştı.Korkmadım,çok savaş görmüştüm,hatta bir tanesinde tüm ailemi kaybetmiştim.O anda da tek bir saniyesinden korkmamıştım. Sadece... Kimseyi kurtaramadan acımla baş başa kalmıştım ve buraya da intikamımı alabilmek için gelmiştim. Demek ki buraya kadarmış ama yine de savaşmadan ölemezdim. Bu benim yapıma aykırı bir şeydi. Savaşçı bana doğru gelirken yayımı hızla elime aldım ve aynı hızla sadaktan bir ok çekip yayımı gerdim ve komutanı hedef aldım.

Komutan bana isabet etmek için can atan okları bir elini kaldırarak durdurdu.

''Orduya katılmak istediğini sanıyordum.''dedi. Okum onu hedef almıştı ve bu mesafeden kalbini bulacaktı ama onun sesinde tedirginlikten eser bile yoktu.

''İstiyorum. Ama ölüyken size pek faydam olmaz.''dedim.Okumu indirmedim.Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

''Kendine bu kadar güveniyorsun yani.''dedi alayla. Başımı salladım.

''O zaman müsaade et. Biz de nasıl bir savaşçı olduğunu görelim.''dedi. Bana hedef alınan oklar bir anda indi. Ben de okumu indirdim ve hınzır gülümsemeli savaşçıya fırlattım. Kılıcımı da çıkardım.

''Ona iyi bak''dedim fırlatırken. Başını salladı. Ama hala sırıtıyordu. Ona yüzümü buruşturdum.Deri çizmemin içinde duran bıçakları da çıkardım ve ona fırlattım.Hepsini havada yakaladı.Ve geriye döndü.

''Ona bir sırık verin.''dedi komutan diğerlerine. Eğleniyor gibi görünüyordu. Benimle dalga geçiyorlardı. Altı kişilik guruptan biri sırıkların olduğu yere gitti.Bir tane alıp yanıma geldi ve bana fırlattı.

''İyi şanslar bebek yüz.''dedi. Bebek yüz mü?Ahh..Bunlar gerçekten benimle dalga geçiyorlardı.

Ordu bir oyun izler gibi bize kilitlenmişlerdi. Komutan atını biraz geriye çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Altı kişilik savaşçı grup, yüzlerinde hain bir sırıtma ve ölümcül bakışlarla bakıyorlardı bana.Üçer gruplara ayrılarak karşımda sağa ve sola dizildiler.Kılıçlarını ellerine aldılar.Hayat hiç adil değil! Bana sadece bir sırık vermişlerdi.Onlara alayla baktım bende.Bir sırıkla neler yapılabileceğinden haberleri yoktu sanırım.Komutan başını bir kere aşağıya eğdi ve keyifle izlemeye başladı.

Sağ ve sol kanattan iki kişi üzerime doğru gelmeye başladılar. Benden önce atım harekete geçti ve şaha kalktı.Benim aklımı okuduğunu düşünmeye başlamıştım.Hızla ileri atıldı ve sırığa sıkıca sarıldım.At üzerinde çok iyi dolanabilirdim.Onlar kılıçlarını bana savurmak için hamle yaptıklarında atın boynundan aşağıya kaydım ve ayaklarımı yelelerinin olduğu yerde birleştirdim.Şaşkınlıkla yükselen sesleri duyuyordum.Elimdeki sırığı iyi kullanmalıydım.Yanımdan geçerlerken önce sağa ve sola iki kere neredeyse aynı anda hamle yaptım.Hedefim atlarının bacaklarıydı ve ben hedefimi bulmuştum.Atlar aynı anda yere serildiler.Yere düşen iki savaşçı afallamış gözlerle bana bakıyorlardı.Atımın üzerine çıkamadan iki atlı daha harekete geçti.

Gözlerim kısa bir anlığına komutanı buldu. Komutanın yüzünde ciddi bir ifade vardı şimdi. Artık eğleniyor gibi görünmüyordu. Bir elini çenesine götürdü ve sıvazladı. İyi gidiyordum.

Atımın sırtına çıkmam gerekiyordu ama geç kalmıştım. Onları tersten görüyordum ve kanın ters akışı gözlerimi zorluyordu. Birinin elinde mızrak vardı.Diğerinin kılıç.Sırığım onlara yetişmeyecekti,yukarı doğru hamle yapmak için uzandığımda atım tekrar şahlandı ve bacakları beni daha yukarıya taşıdı.Buna çok şaşırmıştım.Benim onlara yetişebilmem için ayakları beni yukarı taşıyorlardı.Bir savaşçının yüzüne geldi sırığım ,yine hızla midesine bir kere vurdum ve ittirerek attan düşmesini sağladım.Yere düşürdüklerim tekrar gelmiyorlardı.Diğeri kılıcıyla sırığıma vurmuştu.Atım yere bastı ayaklarını tekrar ve ben hızla üzerine bindim.

Sırık sağlamdı, zarar görmemişti.Onunla mücadeleye girişirken diğer iki atlı da bana doğru gelmeye başladılar.Üç kılıca bir sırık.Ne harika ama!

Çevremi sardılar ve kılıçlarını bana doğru savuruyorlardı.Atımın etrafında sanki toprakta yürür gibi geziniyordum.Sağa ve sola yatıyor tüm hamlelerden kaçıyordum.Atım bana mucizevi bir şekilde ayak uyduruyordu.

Birini göğsünden iterek attan düşürmüştüm aynı anda diğeri karın boşluğumu çizdi, ona döndüm ve sinirle suratına birkaç kere indirdim ve son olarak bacağına vurdum. Darbelerim art arda gelmişlerdi. Ama onlar iyi savaşçılardı.Sadece atın üzerinde böyle cambazlık yapanı görmemişlerdi.Cambazlık yapanı ve aynı anda savaşanı.

Tekrar atımın boynuna indim ve atlarının ayaklarına vurdum.Kılıçları bana ulaşamadan yere düştüler.Tek bir tane kalmıştı.Uzun bir süre mücadele ettikten ve ona bir çok darbe indirdikten sonra onu da yere indirmeyi başarmıştım.

Hayret nidaları yükseliyordu ordudan. Şaşkınlık içinde ve sanırım birazda coşkulu gözlerle bana bakıyorlardı. Komutan beni uzun bir süre süzdü. Gözlerimi ona kilitledim.

''Uygar kentin nazik evlatları.''dedim ve sırığı yere fırlattım…

6.BÖLÜM

SİYAH İP

Komutan yeleğinin altına daldırdı elini ve sonra üç siyah deri ip çıkardı.Silahlarımı alan savaşçıya döndü ve ona fırlattı.Genç, havada yakalayıp,elinde tuttuğu iplere bakıp gözlerini şokla açtı.

''Siyah.''dedi şaşkın bir sesle. Komutan başını salladı.

''Ne?''

''Siyah mı?''

''İnanamıyorum!''

Ordudan ve onlardan farklı bu altı atlı gruptan gelen şaşkın seslerdi bunlar. Şaşkınlıklarını öznesini anlayamamıştım ama iyi bir şey olduğu hissine kapıldım bir an için.

''Uygar kentin nazik evlatları.''dedi ona gülümseyerek komutan. Sonra temkinli bakışı beni buldu.

''Ordumuza hoş geldin.''dedi, artık gülmüyordu .''Onu sizin bölüme yerleştirin.'' Dedi sarışın olan savaşçıya dönerek ve atını hızla kalenin ön cephesine sürdü.Yüzümü buruşturarak arkasından baktım.Kendini beğenmiş!

Tüm ordunun ve diğer altı atlının gözleri beni süzüyordu.Silahlarımı alan ve ipleri elinde tutan savaşçı yanıma geldi.

''Ben Hektor. Aramıza hoş geldin.''dedi gülümseyerek ve elini bana uzattı. Attan indim, bakışlarım temkinliydi, bana uzattığı elini sıktım.

''Teşekkürler.''dedim soğuk bir tonla.

Diğerlerini işaret etti.''Evenos, Keys, Junon, İon, Jasius.''İsimleri söylenenler bana baş selamı verdiler.Ben de onlara karşılık verdim.Ama gözlerinde açık bir öfke ve kıskançlık vardı.Bunun da altında kalmadım ,karşılığını ilettim onlara.Böyle tepki vermekten vazgeçmem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi.

''Aldırma onlara.Yenilmek hoş bir şey değil!Birde üzerine siyah ipleri almak.''elini omzuma koydu.Ona cevap vermedim ve silkelendim elini çekmesi için.

''Benimle gel.''dedi yaptığımı görmezden gelerek ve önümden hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.Ordu hala şaşkın gözlerle beni izliyordu.Bundan rahatsız olmuştum.Yolda ilerlerken bana silahlarımı geri verdi ve üç siyah ,deri ipleri.Bendis, peşimizden geliyordu.

Hektor'un yanından ilerliyordum.İlk anlar sessizlikle sürdü.

''Böyle savaşmayı nerede öğrendin?''diye sordu bir süre sonra.

''Doğuştan.''dedim alayla.

''İnanırım.''güldü.''Daha önce dediğim gibi orduya girmek ve bizi yenebilmek kolay değil.Komutan Alec bize; 'Sadece gözünü biraz korkutun.Sonra göndeririz gider' dedi.Bunun için ilk anda afalladık.Şey… Sen… Pek güçlü görünmüyordun.''dedi utanmış bir sesle.Onu suçlayamazdım.Zaten ben de yetişmemiş bir erkek çocuğu gibi göründüğümü biliyordum.

''Aldırma.''dedim onu rahatlatan bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

''Yaran nasıl?''diye sordu yaramın bulunduğu yere şöyle bir baktı. Kendimi tarttım,fena değildim.Yaramı bile unutmuştum aslında.

''İyi''dedim omuz silkerek.

''Şifacıya ihtiyacın varsa-''

''Hayır yok!''

Tam şu anda kafama dank eden bir şey vardı. Yara almamalıydım!Eğer yaralanırsam mutlaka bir şifacıyla işim olacaktı ve şifacı benim kız olduğumu öğrenecekti.Ben bu işin içinden nasıl çıkacaktım acaba?

''Sen bizimle birlikte kalacaksın.Diğer askerlerin çoğu kalabalık gruplar halinde birlikte kalıyorlar.Şimdi sana kıyafetlerini vereceğim.Ve silahını.''

''Benim silahlarım var.Buna gerek yok.''

''Ama-''

''Gerek yok dedim.''ses tonum sert ve keskindi.Daha fazla inatlaşmadı benimle.Beni kaleden ayrı , kalenin yavrusu gibi duran başka bir yere götürdü.Burasının sadece bu yedi kişiye ait olduğunu söyledi.İçinde altı yatak olan bir bölüme gittik ve bir dolaptan bana kıyafetler çıkardı.Bunlar tam bedenime göre gibi görünüyordu.

Üzerimi değiştirmek için onun çıkmasını bekliyordum ama onun böyle bir niyeti yok gibi görünüyordu.Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

''Ne?''diye sordu anlamayarak. Bir yatağa uzanmış ,ellerini başının altına koymuş, soru sorup duruyordu.

''Eğer çıkarsan giyineceğim.''dedim sinirle.Hızla doğruldu yataktan ve garip bir şekilde gülümsedi.Aslında sevimli bir çocuktu.Sarı kıvır kıvır saçları vardı,omuzlarına dağılıyordu.Gözleri siyahtı.Biraz… Bethor'a benziyor gibiydi ve bu da benim ona kendimi bir anda yakın hissetmeme neden oluyordu.Onu ne kadar özlediğimi anlayınca gözlerimi bu şaşkın bakışlı çocuktan ayırıp pencereye çevirdim.

''Ben gerek olduğunu düşünmemiştim.Özür dilerim.''dedi alaylı bir tonla.

''Gerek var.''dedim bende sinirle ve o çıkarken uzun süre arkasından baktım.Omuzlarının sarsıldığını saklamaya çalışması bir işe yaramamıştı.Kıkırdıyordu.

Üzerimi değiştirmeden önce yaramı kontrol ettim.Sadece bir sıyrıktı ve önemi yoktu.Kendi çabalarımla yaramı temizledim.Üzerime kıyafetlerimi giydiğimde odada bulunan aynaya baktım.Diğer giysilerim bana büyük oluyordu ama bunlar tam üzerime göreydi.Bir pantolon,bir gömlek ve kalın bir zırh yeleği.İpleri başıma sardım ama duruşunu beğenmedim,çıkarıp ipleri bir örgü haline getirdim.

''İşte şimdi oldu''dedim kendi kendime.Örgü halinde çok daha güzel duruyorlardı.

Aynadaki yansımama dikkatle baktım.Şimdi gerçek bir erkek savaşçı gibi görünüyordum.Ya da öyle göründüğünü umuyordum.Emin adımlarla bölümden dışarı çıktım.

''Ahh. Yakışmış.''dedi Hektor.Diğerleri de onun yanında duruyorlardı.Bir ağacın gölgesine yayılmışlardı.Gülmemek için dudaklarımı bastırdım.Onları fena benzetmiştim.

''Teşekkürler.''dedim.

İşte bu kadardı, orduya girmeyi başarabilmiştim. Bundan sonra neler olacağını kestiremezdim tabii, ama en azından bir adımımı sağlam attığımı düşünüyordum.Yaşam denilen döngü benim için sadece intikamdan ibaret kalmıştı. Vahşi hazların gölgesinde kaybolan insanlarımın intikamını almak için soluk alıp veriyordum.

Bunun için uğraşacak olmam intikamımı alacağım anlamına gelmiyordu. Sadece deneyecektim,ben mucize yaratabilecek bir büyücü ,ya da efsanelerde duyduğumuz o hünerli ve sihirli savaşçılardan değildim.Gözümü karartmıştım ama sadece aileme olan borcumu ödeyebilmek içindi.Başaramayacağım gerçeği beynimde bir köşede duruyordu.

***

Günler ağır alıştırmalar yaparak geçiyordu. At üzerinde ve silah kullanımında çok iyi olduğumu zaten biliyordum.Ama karşılıklı mücadelede zorlanıyordum.Karşıma güçlü ve yapılı bir savaşçı çıktığında yenmek benim için dikenli bir yol gibi oluyordu.Onlarda yüzümü dağıtmaktan hoşnutmuş

gibi görünüyorlardı.At üzerinde yendiğim bir çok savaşçı beni yumruk yumruğa dövüşürken yere sermişti.Üzerimde bulunan kalın giysilerinde bana çıkardığı zorluk hafife alınacak gibi değildi.Herkes gibi rahat giysilerle çalışamıyordum.Onların ısrarını ise ters bir şekilde geri püskürtüyordum.

Bizim gibi çalışan bir grup daha vardı,sayıları daha az ve yaşları bizden daha küçüktü,aslında ben bunları Hektor'dan öğreniyordum,onları hiç görmemiştim,ağır çalışmalar yaptıklarını söyleyip duruyordu.

'Kız yüzlü.' Bunu bir kaç kişiden fısıldamaya çalışırlarken duymuş ve öfkeden çılgına dönmüştüm.Yüzüme aldığım sert darbeler biraz olsun yüzümün değişmesine yardımcı olmuştu.Böyle bir duruma sevinecek tek insan bendim sanırım.

Her öfkelenen insanın yapacağı gibi onlara saldırıyordum.Komutan her adımımı izliyordu,gözleri sürekli benim üzerimdeydi.Bana güvenmediğini düşünmeye başlamıştım.Kendimi gösterebilmek için yırtınıyordum ve akşamları yatağa seriliyordum.Uyumak benim için kolay değildi hala korkunç kabuslarım beni rahatsız ediyorlardı.

Ve başka bir rahatsızlığımda şimdi olduğu gibi bu altı savaşçının yaptığı iğrenç erkek muhabbetleriydi. Komutan bu kale yavrusunda kalıyordu ama bizden ayrı bir bölümdeydi. Onun kendine ait bir odası vardı. Benim de kendime ait bir odamın olmasını öyle çok isterdim ki! İsterdim çünkü banyo yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.Bu savaşçılar banyolarını ayrı bir bölümde yapıyorlardı ama ben nerede olduğunu bilemiyordum ve gidip kontrol edecek zamanım olmamıştı.Herhangi birine bunu sormak istemiyordum.Belki bir nehre gidip yıkanabilirdim.Kaşıntıdan ölüyordum.

''Maria yine bana yüz vermedi.Bugün köye gittim,sadece onu bir kere görebileyim diye.''yüzünü buruşturdu İon.Eğer bunu başka bir anda duysaydım onun kıza aşık olduğunu düşünürdüm ama burada kadınlara aşık olmaktan çok bedenleriyle ilgileniyorlardı.Başım ,birleşmiş ellerimin üzerinde onları izliyordum.Aslında daha çok nasıl hareket ettiklerine bakıyordum.Belki bir şeyler öğrenebilirdim ama bunları kullanmaya niyetli değildim.Erkekler bazen iğrenç yaratıklar olabiliyorlardı.

''Görmeliydiniz!Başımı sağa sola çevirmekten beynim sulandı.Ama o her şeye değer.''Gözlerini kapadı ve benim midem ağzıma geldi bir

anda.Bunları duymak midemi bulandırıyordu.Bizim kabilemizde kızlarla erkekler arasında da ilişkiler olurdu ama her zaman aşkla bakarlardı birbirlerine.

''Şansını zorlama ,onun da gözü komutanda.''

''Biz de onun kadar iyiyiz neden göremiyorlar.''

''Sen aynaya ne zamandır bakmıyorsun Jasius?''

''Hadi be sende!''

''Sen onu boşver... Bianka... O benim başımı döndürüyor.Köyün en güzel kızı.''dedi Keys kıkırdayarak.Onun da aşktan bahsetmediğine emindim.

Onları her zamanki gibi duymazdan gelerek gözlerimi kapadım ve yapmam gerekenleri düşündüm.Komutana daha yakın olmalıydım.Bana olan güvensizliğini ortadan kaldırmalıydım.Ama hala anlayamadığım bir şey vardı.Bana neden siyah ip vermişti.Sadece kendisinde olduğuna göre bu iplerden, bunun iyi bir anlamı olması gerekiyordu.Bunu sormak istediysem de yapamadım.Hevesli görünmemeye çalışıyordum.

Üç haftadır bu orduda bulunuyordum ve kral ile kızını sadece bir kere görebilmiştim. Ekinler toprağın üzerinde belirene kadar köylünün bir aylık erzağını krallık karşılayacaktı. Kavurucu güneş ürünlere zarar vermişti.Kralı sadece o gün,bir grup temsilci köylünün dertlerini dinlemek için kalenin bahçesine çıktığında görmüştüm ve tabii kızını da aynı günde görmüştüm.Aslında kızı bahçede her zaman bulunuyormuş ama biz savaş hazırlığında olduğumuz için ortalıkta dolanamıyorduk.

''Hey!Leonard?''gözlerimi açtım ve Hektor'a baktım.''Nihayet duyabildin.Yoksa sen de mi birini düşünüyorsun.''

Ona gözlerimi devirdim ve tekrar gözlerimi kapadım.

''Senin bir aşkın yok mu Leo?''diye sordu İon.Benimle dalga geçtiklerini biliyordum.Utangaç biri olduğumu düşünüyorlardı.Giyinmek benim en büyük problemimdi,giyinmek için başka bir bölüme geçmek ya da tuvalete gitmek zorunda kalıyordum .Tabii ki bu hareketim onların dikkatini çekiyor ve tuhaf karşılanıyordu.

''Hayır.''dedim kısaca.

''Hımm.''dedi alayla ve boğazını temizledi.''Hiç mi olmadı?''

Bu tavırları beni deli ediyordu.Aslında hepsi iyi gençlerdi,iyi savaşçılardı belki erkek olsam ben de onlar gibi düşünebilir ve onlarla daha iyi anlaşabilirdim ama onların bazı iğrenç düşüncelerini 'açık' bir şekilde söylemeleri benim sinirlerimi zıplatıyordu.Aralarında diğerlerine göre soğuk davrandığım tek kişi Junon'du. Onu nedenini bilmediğim bir şekilde hiç sevmiyordum.

Ve Hektor; o gerçekten ince düşünceli ,eğlenceli ve muzip bir gençti.Kadınlara diğerlerinden daha çok değer veriyordu.

''Hiç!''dedim ben de .''Eğer sizin gibi aşık olacaksam hiç olmamalıyım.''Onlara sırtımı döndüm yine.Artık onları dinlemek istemediğimi anlamış olmalılardı.

''Hey!Rahat bırakın Leonard'ı.''dedi Hektor.Sesinde alay yoktu.O an gülümsedim.Benim ona karşı beslediğim iyi duyguların karşılıklı olduğunu anlamak güzel bir histi.

Ertesi gün,bitkin bir halde ayaklarımı yerde sürüyerek yatak bölümüne ilerliyordum. Bir anda İon ve Jasius koluma girdiler ve beni oyuncak bir bebek gibi havaya kaldırdılar.Ayaklarım yerden yükselmişti ve çırpınıp duruyordu.

''Hey!Bırakın beni!''diye bağırdım.Kıkırdayıp duruyorlardı.Ve isteğimi de hiçe sayıyorlardı.Onları dövmeye çalışabilirdim ama bu sadece bana zarar verirdi.

''Nereye götürüyorsunuz beni?''diye bağırdım tekrar.

''Korkma.''dedi İon kahkaha atarak.''Yapman gereken bir şeyi yapmadığın için biz yaptırmaya karar verdik.''Korkmak mı?

Hala onların kolları arasında ilerliyordum.Yatak bölümünü geçip uzun ,geçit gibi bir yere geçtik.Taştan duvarlarda şamdanlar asılıydı,karanlığı cılız bir ışıkla aydınlatıyordu mumlar.

''Neymiş o?''diye bağırdım sinirle.Öfkem beynimde bir bulut gibi büyüyüp duruyordu.Sinirden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.Ama akıllarında kötü bir şey olmadığını da sezebiliyordum.

''Şimdi göreceksin''dedi Jasius.Ve sonra bir kapı belirdi uzun geçidi geçtiğimizde.Kapının altından buhar sızıyordu.Bunun için kahin olmaya gerek yoktu.Lanet olsun!

Kapıyı açtılar ve işte karşımda banyo.Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi açılmıştı,ıslanmaktan kaçan bir kedi gibi çırpınmaya başlamıştım ama beni dinlemiyorlardı.

''Bırakın istemiyorum''bağırışlarım fayda etmiyordu.Öfkeden dişlerim dudağımı kemiriyordu.Korktuğum şey banyo değildi,korktuğum şey benim orada banyo yapmamdı -ki bu imkansızdı-ve korktuğum şey karşımda gördüklerim ve yüzümün istemeden kızarmasına ,gözlerimin kaçarcasına yere sabitlenmesine neden olan bu çıplak erkek görüntüleriydi.Lanet olsun.Iyk!

Beni yere indirdiler ama kaçmamam için yolumu kestiler.Kendimi nasıl daha fazla ifşa edebilirdim ki?Böyle bir durumda onlara teşekkür etmem gerekiyordu ve sıcak suyun içine atlayıp kendimi bir güzel ovalamam gerekiyordu.Sıkıntıyla bir iç çektim .

''Beni rahat bırakın.''dedim dişlerimin arasından.Arkamdan kıkırdama sesleri geliyordu.Benim derdimi anlayabilmeleri imkansızdı.Onlara göre ben utangaç ,tuhaf huyları olan bir erkektim.İon'un gözlerinin içine baktım.Başka bir yere bakmam imkansızdı.

''Lütfen.Ben… kendimi iyi hissetmiyorum.''dedim sızlanırcasına.Belki bu işe yarayabilirdi.

''Leonard.İyi bir savaşçısın,iyi bir arkadaş da olabilirsin ama gerçekten artık iyi kokmuyorsun!''yüzünü buruşturdu.Lanet olsun!Binlerce kere lanet olsun!

''Yarın yapacağım.''dedim gülümsemeye çalışarak.

''Hayır.Şimdi.''dedi Jasius kıkırdama eşliğinde beni omzumdan ittirerek.Ellerini sinirle ittirdim ve gözlerimi ona öfkeyle diktim.

''İstemiyorum.''dedim bağırarak.''Size ne zaman banyo yapıp yapmayacağımı soracak değilim.Şimdi rahat bırakın beni''

Hala gülümsüyorlardı.Onlara karşı bu sert tavrımı,kırıcı ses tonumu görmezden geliyorlardı ve hala tam önümde duruyorlardı.Keşke silahlarımı bırakmak için erken davranmasaydım.

Beynim bir şeyler bulmak için kıyılarda,köşelerde dolanıyordu ama bir sonuç çıkaramıyordu.Beni bırakacak gibi görünmüyorlardı.Peki ben şimdi ne yapacaktım?

''İyi hissetmiyorum.''dedim panik içinde.''Gerçekten.Beni anlayın.''sesim iyice telaşlı çıkmıştı.Eğer karşıma bir ordu asker dikip bunlarla savaşacaksın demiş olsalardı bu kadar korkmazdım.Buna emindim.

''Bir banyo sana da ,bize de iyi gelecek.Emin ol!''dedi Jasius göz kırparak.

''Hadi Leo..Kız gibi naz yapma!''Evanos'a dönüp ,öfkeli gözlerimi üzerine salmak isterdim ama bunu yapamazdım.Kendisi şu an banyo yapıyordu.Bunu düşününce istemeden yüzümü buruşturdum.

''Bana Leo deme!Adım Leonard!''

Tek çarem kalmıştı.İon beni ittirmek için elini uzattığında elini ittim ve yüzüne bir yumruk geçirdim.Onlar şaşkınlıkla bir iki adım gerilerken gardımı aldım ve beklemeye başladım.

''Hey''dedi sinirle.''Böyle davranmana gerek yoktu.''Çenesini ovuşturuyordu.Aynı anda kapı açıldı ve içeri başka bir savaşçı girdi.

''Leonard, Komutan Alec seni görmek istiyor.''

Derin bir nefes verdim ve hazine bulmuşçasına gülümsedim.Daha ne isteyebilirdim ki Tanrıdan?Komutan Alec'e sıkıca sarılmak geldi birden içimden.

''Tam da banyo yapmaya karar vermiştim.''dedim oradan hızla ayrılırken.Sesimdeki alayı anlamayan aptal olmalıydı.

''Görüşeceğiz Leo.''diye bağırdı ardımdan İon.Sonra kendi şakalaşmalarına geri döndüklerini belli eden kahkahalar uzun geçidi sardı.

Banyo korkusundan kurtulduğum anda beynim başka bir tehlikenin çanlarını çalmaya başladı.Kaşlarımı çattım.

''Neden? Biliyor musun?''diye sordum savaşçının arkasından ilerlerken.

''Hayır.''dedi kısaca.Hımm..Anlaşılan çok konuşkan biri.Komutanın odasına girene kadar üzerime çeki düzen vermeye çalıştım.Biraz heyecanlanmıştım sanırım,burada olduğum üç hafta boyunca komutanın bu altı kişi dışında kimseyle tek kelimeden fazla konuştuğunu görmemiştim -ki onlarla da çok konuştuğu söylenemezdi-bunun için istesem de bu heyecanıma engel olamıyordum.Beni fark etmesi gerekiyordu!

''Girebilirsin.''dedi savaşçı yeşil gözlerini bir anda bana çevirerek.Başımı salladım ve kapıyı tıkladım.

''Gel.''dedi.Açıkçası ondan biraz korkuyordum.Aslında tam anlamıyla korkmak değildi ama sesinde beni etkileyen bir şey vardı.İçimi ürpertiyordu ve ben, buna engel olamıyordum.Onu gördüğüm anlarda da bazen aklım bir an için beni terk ediyordu.Belki de onu etkilemeye çalışmak zorunda olduğum gerçeğine kendimi fazla kaptırdığım içindi bu.

Derin bir nefes alıp içeriye girdim.Odasında bir masa vardı ,arkasında ve önünde birer sandalye vardı.Masanın yamacına yaslanmış,kollarını göğsünde kavuşturmuş ve karanlığa dönmüştü yüzünü.Odasına hızlı bir göz gezdirdim.Büyük bir yatak vardı,bir dolap ve giriş kapısının dışında başka bir kapı daha vardı.Odası oldukça sadeydi.Büyük camlar ve onları kaplayan büyük perdeler asılıydı tavandan yere kadar sarkan,rengi siyahtı.

''Beni istemişsin..iz''dedim .Ve sonra dilimi ısırdım.Bir anda bana döndü ve ben irkildim.Yine ve istemeden.

Masanın etrafında dolaşıp sandalyesine oturdu ve eliyle oturmamı işaret etti.Sonra ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi.Gözleri beni

izliyordu.Karşısına geçip oturdum.Ürkek davranmayı bir kenara bıraktım ve kendim olmanın daha iyi olacağını düşündüm.

''Anlaşılan casus değilsin.''dedi kendi kendine karar veriyormuş gibi çıkmıştı ses tonu.

''Değilim.Bunu söylemiştim.''dedim bende hızla,başımı iki yana salladım aynı anda.Böyle düşünmesini istemiyordum.

''Değilsin.''dedi.''Bir casus bile ,bir komutana nasıl saygı göstermesi gerektiğini bilir.Hatta bunu özellikle bilmesi gerekir.''

''Ah..''Bana saygısızsın mı demek istiyordu?Yayıldığım sandalyede biraz daha toparlandım.Gülümsemeye benzeyen bir şey yaptı.

''Aramıza hoş geldin Leo.'dedi geriye yaslanarak.

''Leonard.Adım Leonard.''dedim.Başını salladı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi tekrar.

''Pekala Leo-''

''Leonard''

''Leo kulağa daha güzel geliyor.''

''Ama ismim Leonard.''

''Ne fark eder ki?Sen gerçekten saygısızsın.''tükürür gibi söylemişti bunları.

''Beğenmediysen beni gönderebilirsin.''Lanet olsun! Hayır böyle söylemek istememiştim.Ama yine de geri adım atmadım.Böyle tepeden bakması ve kuruntu yapması beni sinirlendiriyordu.Ben de bir savaşçıydım ama onun gibi asla olmamıştım.Kaşlarını çatarak bana baktı.

''Hayır.Senin ordumuza katılmanı istiyorum.Belki seni biraz düzeltebiliriz.Ağaçlardan elde ettiğimiz ve şekil verdiğimiz odunlar bile incelebiliyor ,öyle değil mi?''yine gözlerinde alay vardı.Sanırım bana odun demişti.Dişlerimi sinirle gıcırdattım.Kendini beğenmiş,ukala!

''Aslında bize yaptığın hakaretten sonra seni astırmalıydım ama senin gibi bir savaşçıya yazık olurdu.''tek kaşını kaldırıp bana baktı.Astırmak?Anlaşılan ucuz kurtulmuştum ,ama ne için?Ona boş gözlerle baktım.

''Uygar kentin nazik evlatları.''dedi kötü bir taklidimi yaparak.

''Ah… Üzgünüm ben.''elini kaldırdı susmam için ve bende sustum.

''Leo..Böyle savaşmayı nereden biliyorsun?Bir krallığa ait olmadığın belli.''

''Doğuştan.''dedim Hektor'a söylediğim gibi.Bana gözlerini devirdi.

''Pekala..Daha çok bir kabile üyesiymişsin gibi geldi bana.''Başımı hızla iki yana salladım.

''Ben tek başıma dolanırım. Bir gezginim.''dedim yalan söyleyerek. Bir kabile üyesi olduğumu bilmesinin ardından gelecek sorulara verilebilecek cevaplarım yoktu.Zaten artık bir kabilem de yoktu!

''Özgür olmaya alışmış bir gezgin neden gelip bizim ordumuzu seçsin?''hala temkinli davrandığını sezebiliyordum.Ve zaten bunu açıkça belli ediyordu gözleri.

''Krallığınızın ismini duydum.İyi bir ordu olduğunuz söyleniyor,ayrıca ormanda yaşamaktan ve dolanmaktan sıkıldım.Bir yere ait olmak nasıl bir şey merak ediyorum.''sesim beklediğimden çok daha iyi çıkıyordu.Kendim gibi olmanın daha fazla işe yaracağına inanıyordum.Ayrıca kasılmam için bir neden yoktu.O sadece kendini beğenmiş bir komutandı o kadar!

''Buna alışabilecek misin?Senin gibi özgür bir yaşama alışmış biri bize ayak uydurabilir mi?''

''Sanırım yapabilirim.''

Bir süre gözlerimin içine baktı ve konuşmadı.Gözlerine takılıp kalmıştım bende,bu isteyerek yaptığım bir şey değildi/ Göz bebeklerinden çıkan bir el benim gözlerime uzanıyor ve ona bakmam için sıkıca tutuyorlardı sanki gözlerimi.Sonra arkasına yaslandı.

''Leo, seninle açık konuşabilir miyim?''dedi.Yüzündeki ciddi ifade benimde aldırmaz havamı değiştirmiş daha dikkatle oturmamı ve ciddileşmemi sağlamıştı.Bana açıkça saygısızsın demişti ama saygısızlığımı görmezden geldiğini de belli etmişti ve bu beni rahatlatmıştı.Kendimi kasmak istemiyordum. Başımı salladım.

''Büyük bir savaşa girmek üzereyiz.Orduma her zaman güvenirim,beni hiç yanıltmadılar. Pylos krallığıyla savaşmak üzereyiz,bu krallığı biliyor musun?''

Biraz düşündüm ve Mormo'nun bana anlattığı krallıklar arasında bu krallığın da olduğunu hatırladım.Ahh... Elysion krallığıyla daha önce savaşmış ve bu krallığı yenip topraklarını kendi topraklarına eklemiş,savaşçılarını esir almışlardı..Ama şimdi Pylos,çok daha güçlüydü ve acımasızlardı.

''Biliyorum.''dedim başımı sallayarak.

''Onu daha önce devirdiğimizi de biliyorsundur o zaman.''yine başımı salladım.

''Şimdi bunun intikamını almak istiyorlar.Toprak savaşları gün geçtikçe daha çok artıyor ve biz çok fazla büyüdük ama onlar da öyle.Ve onlar bizler gibi değiller,biz halkımızı koruruz,onlar için savaşırız, krallığımız için .Ama onlar ,bütün halkı bu savaşa sürüklemekten kaçınmıyorlar.'Tüm halkı, anlatabiliyor muyum?''Gözlerini nefesimin kesileceği bir öfkeyle bana dikti.Yutkundum.Ama ona cevap veremedim.Bir anda bu adam içimi daha çok ürpertmişti.

''Tüm halkı,kadın ,çocuk ve yaşlıları..Onları savaşa dahil ediyorlar ve en önde halk bulunuyor.Vergilerini alıyorlar,ürünlerini alıyorlar ve onları ölüme sürüklüyorlar.Biz kadın ve çocukları asla öldürmeyiz,nasıl zorlanacağımızı anlayabiliyor musun?''gözlerinde bir anlık çaresizliği görmüştüm.

Şokla yutkundum,gözlerimin önüne buna benzer bir savaş daha gelmişti.Bir süre bulunduğum odadan uzaklaştım ve o sesleri,yüzleri tekrar gördüm.Göğsüme yumruk yemiş gibiydim.Bu... Berbat bir şeydi.

''Ve bu sizi yenebilecek tek durum. Öyle mi?''diye sordum biraz toparlanabildikten sonra,sesim çatallı hatta kız gibi çıkmıştı ama umursamadım.Alec başını salladı.

''Aslında yenebilecek bir durum sayılmaz ama biz onları öldürmek istemiyoruz.''yine bir süre sustu, gözleri odağını kaybetti ve sanki burada değilmiş gibiydi. Sonra gözlerime baktı,kaşlarında küçük bir oynama oldu ama nedenini anlamadım.

''Seni izliyorum, geldiğin günden beri…Bu bana bir fikir verdi.Gerçek ordumuzun dışında küçük ordu grubumuz var,duymuş olmalısın''sanırım cevap vermemi bekliyordu.Başımı salladım hızla ,nereye varacağını merak ediyordum sözlerinin.

''Bizden daha küçükler.''diye ekledim hemen ardından.

''Aslında seninle yaşıt sayılırlar. Bu arada kaç yaşındasın?''gözlerini kıstı.

''Yirmi ''gözleri şaşkınlıkla açıldı.

''Ah… Daha küçük görünüyorsun.Aslında biraz..''

''Kız gibi''diye tamamladım sözünü sinirle.

''Hayır… Daha farklı… Çocuk gibi… ''bu söylediği şey katıksız bir yalandı.Sadece beni kırmak istemiyordu .Yani sanırım öyleydi.

''O zaman..''dedi, dudaklarını ıslattı.''Senden ve bizden küçük gruplar.Yaşları on beş ila on yedi arasında ve savaşmayı öğreniyorlar. Bir savaşçı olmak için onları eğitiyoruz.Artık çocuk değiller.Ama bilirsin,herkesin,her ordunun yaptığı gibi oturmuş şeyler,belirli bir kalıba bağlı kalıyorlar,tıpkı bizim gibi.''

Derin bir nefes aldı ve gülümsedi.En azından gülümseme sayılırdı.

''Ben onların senin gibi olmalarını istiyorum.Korkusuz,pratik düşünceli olmalarını.En iyi savaşçılarımı yere serdin ve bunu bir sırıkla yaptın!Buna hala şaşırdığımı bilmelisin ve beni şaşırtmak öyle kolay değil.Cesaretin fütursuz,düşüncesizce belki , bir ordunun hedefi olduğun halde okunu üzerime tutacak kadar tehlikeli ama işe yarıyor.Atın üzerinde sanki toprakta

yürüyorsun.Hislerinle hareket ediyorsun,bir kalıbın içine uymuyorsun.Bu seni sen yapan en büyük özelliğin ve öfken seni besliyor.Neden bu kadar öfkelisin anlamıyorum.Ama benim için önemli olan yeni ,küçük ordumuza bildiklerini öğretebilmen.''Tekrar arkasına yaslandı.Benden bir cevap bekliyor gibiydi.

''Yani?''diye sordum aptal gibi.

''Yani onların komutanı olmanı istiyorum. Siyah ipleri.''Bir anda başıma baktı ve bu sefer hiç görmediğim bir şekilde içtenlikle gülümsedi.Bu gülümsemesi beni de gülümsetti.İşaret parmağıyla başımı gösterdi.

''Yakışmış. İyi fikir.''dedi .Bir süre neden bahsettiğini anlamadım ama daha sonra örgülerimden bahsettiğini anlamıştım.

''Ahh.''dedim.İstemsizce parmaklarım örgü iplerin üzerinde dolaştı.''Teşekkürler.''

''Siyahın anlamı ne?''diye sordum kaşlarımı çatarak. Neden bahsettiğimi biliyordu.Bir tek ikimizde vardı bu siyah iplerden.

''Renk, ordu komutanlarının bir sembolü.Kahverengiler bizden sonra gelen yetkililer.''

''Yani ben-''

''Küçük grupların komutanısın''

''Ama neden?Beni tanımıyorsun bile''

''Evet.Ama ..Hislerime her zaman güvenirim Leo.Senden onları eğitmeni istiyorum.Ayrıca bu ipleri verirken senin komutan olacağın düşüncesi aklımda yoktu,ben seni küçümsedim.Hem de fazlasıyla,bu bana bir ders oldu.Asla karşındakini küçümseme.''

''Bir işe yaramak güzel.''dedim alayla.Yine gözlerini devirdi.

''Bu ne işe yarayacak?Yani benim onları eğitmem.''

''Bir risk alacağım.Bu savaş kaçınılmaz ve bizim için hazırlık yapıyorlar.Eğer reddedersek doğrudan Koktyos'a saldıracaklardır bu da halkımızı tehlikeye atacak.Biz halkımızı koruruz ,onlar gibi yem yapmayız.

Eğiteceğin çocuklar gerçekten senin gibi olurlarsa eğer,halkın önüne onlar çıkacak ve arkadan gelecek saldırıya biz müdahale edeceğiz.Yani ben de savaşçı çocuklarımı yem yapacağım.Ama onlar senin sayende kendilerini koruyabilecekler.Bunu Kral Galates'le görüştüm ve onayını aldım.Eğer kısa zamanda iyi eğitilirlerse onlar fazla yara almadan devreye biz gireceğiz ve böylece halka vereceğimiz zarar da en aza inecek.En azından düşüncem bu.Yani seni asmak isterdim ama bana lazımsın.''dudaklarından küçük bir gülüş çıktı.

''Yeteneklerime duacı olmam lazım sanırım.''dedim bende alayla.

Onun artık kuruntulu biri olduğunu düşünmüyordum. Onun iyi yürekli bir savaşçı olduğunu düşünüyordum.Kendisine ait olmayan halkı korumak için bunca sıkıntıya giren bir komutan için düşünebileceğim başka bir şey olamazdı.O iyi bir liderdi.

''Ne diyorsun?Kabul ediyor musun?''diye sordu tek kaşını kaldırıp.

''Asılmaktan iyidir.''dedim bende yine alayla.Benim düşüncemi önemsemesi hoşuma gitmişti.Bir anda ayağa fırladı ve bende onun gibi hemen ayaklarımın üzerine zıpladım.

''İyiye gidiyorsun.''dedi bana göz kırparak.

''Ben bir odun değilim.Beni yontmak zor olacak.''

Birden nasıl bu kadar rahat olduğumu anlayamamıştım ama sanırım bu rahatlığı bana kendisi vermişti.

''Deneyeceğiz.Aç mısın?''Diye sordu kapıya doğru ilerlerken.

''Hiç sormayacaksınız sanmıştım.''dedim arkasından ilerlerken.Sonra onu dikkatle süzdüm.Ben onu süzerken birden bana döndü ve elini omzuma koydu.Bedenim istemsizce kasıldı.Neden olduğunu anlayamadım ve elinden kaçınmak için kıpırdandım.Elini çekti bana tuhaf bir bakış atarak.

''Benden istediğin bir şey var mı?''diye sordu.Ve yine yürümeye devam etti.

''Kesinlikle''dedim bende hızla.

Ondan kendime ait bir oda isteyerek büyük bir cüretkarlık göstermiştim.Ama hiç tepki vermeden isteğimi kabul edip yanındaki odaya yerleşebileceğimi söyledi.Akşam yemeğini yemek bölümünde birlikte yedik ve ben odama gitmek için lokmaları mideme tıkıştırıp, hızla harekete geçmiştim.Tek isteğim sıcak bir banyo yapmaktı.Komutanın özel savaşçılarının bulunduğu bölüme gittiğimde herkes merakla beni bekliyordu.Onlara olan biteni bir solukta anlattım ve odamdan az sayıda eşyamı ve babamın kılıcını dolabımdan çıkarıp yeni odamın yolunu tuttum.Onları kıskançlıklarıyla geride bıraktım.Aslında beni tebrik etmişlerdi ama kabul etmeliyim hava atmaktan kendimi alamamıştım.

Odamın kapısından içeri girdiğimde bu kadar hızlı olmalarına şaşırmıştım.Her şey çoktan hazırlanmıştı bile.Alec'in odasının bir ikizi gibiydi odam.Bir de boy aynası vardı.İkinci kapının arkasında ne olduğunu tahmin ediyordum.Banyo!Kapıyı kilitledim.

Üzerimdekileri hızla çıkardım ,göğüslerimi saran ve acıtan kuşaktan bir anlığına da olsa kurtulmaktan mutluluk duydum.

Sıcak su üzerimden kayıp giderken kendimden geçiyordum.Saçlarıma elimi attığımda eskisi gibi uzun olmadıkları için bir an öfkelensem de bu huzurlu anımı buna sıkılmak için harcamaktan vazgeçtim.Saatlerce banyoda kaldıktan sonra üzerime sadece iç çamaşırlarımı giyip kendimi yatağa attım.

Bu gece gerçekten mükemmel bir geceydi.Arada sırada gözlerimin önüne gelen komutan Alec dışında…

7.BÖLÜM

HAZIRLIK

''Hedefinizi iyi hesaplamalısınız! Gözleriniz kadar kulaklarınız da iyi görmeli.Kulaklarınız bazen sizin gözleriniz olmalı.Hedefin gittiği veya gideceği yönü görebilmelisiniz.İki adım sonra nereye gideceğine doğru karar verdiğinizde ,okunuz özgür kalmaya hazır demektir.Hareket eden bir cismin yönünü bildiğiniz zaman okun hedefi bulması kaçınılmazdır.''

İlk günler biraz zorlansam da her şey gayet iyi gidiyordu.Beni ilk gördükleri anda güven duymamışlardı .Onlar heyecanlı,savaşma arzusuyla yanan,sözlerini sakınmayan ve kanları fokurdayan genç beyinlerdi.Dillerinin kemiği kesinlikle yoktu.

Komutan, beni onlarla yalnız bıraktığında bana açık bir dille kıza benzediğimi, onlara hiçbir şey öğretemeyeceğimi,onların yaşında birinin nasıl komutan olduğunu anlayamadıklarını söyleyip duruyorlardı.Dİamon'a savaşmayı öğretirken böyle zorluk çekmemiştim.O her zaman hevesli ve saygılı bir çocuk olmuştu ve benim söylediklerimi her zaman dikkatle dinlerdi.Ama bu çocuklar beni dinleme bile dinlemiyorlardı.Sayıları yüz elliydi ve onlara laf anlatmak gerçekten zordu.

Alec'e gidip sızlanmaktansa bu işi kendi yöntemlerimle halletmeyi denedim.Daha ilk sorunda yanına gidip kendimi küçük düşürmeye niyetim yoktu.Çok konuşan ve bu grubun öncüsü gibi olan bir çocuğu-adı Dave'di-başına taktığı bir başlıktan okumla vurup ağaca sabitlemiş,diğer birkaç tanesini dövmek zorunda kalmıştım.Birinin saçından tutup boğazına kılıcımı dayamıştım.

Üçüncü günümdü. Alec ve kralın kızının, hatta onun yardımcılarının bizi izlediğinden haberim yoktu.

''Onları öldürecek.''diye çığlık atmıştı Feronia. Kralın kızının adı buydu.Annesi bir hastalıktan kurtulamamış ve ölmüştü.Babasının gözdesiydi ve onu kalenin dışına bile zar zor çıkarıyordu.Söylenilenlere göre iyi bir kızdı ve oldukça güzeldi.Siyah bukle bukle saçları vardı.Siyah gözleri,ince uzun bir yapısı vardı.Yuvarlak yüz hatları vardı.Benim kabilemde ki hiç bir kadının giymediği kadar güzel kıyafetler giyiyordu.

Onu gördüğümde anlamadığım bir sebepten dolayı sinirleniyor ve tüylerimin dikilmesine engel olamıyordum.Diğer askerlerle çalışırken hiç bir zaman onu göremiyordum ama bu çocukları izlemek için arada yanımıza geliyordu.Komutan Alec ile birlikte bizi izliyorlardı.Alec'i bir an olsun yalnız bırakmıyordu.

''Endişelenmeyin.''demişti Alec ona güven veren bir tonla.''Leo ne yaptığını biliyor.''

Bana böyle güvenmesi gururumu okşuyordu.Ve açıkçası burada olmaktan mutluluk duyuyordum.İntikamımı unutmamıştım.Asla! Ama onlar için savaşmayacağım anlamına gelmiyordu bu. Biraz yardımdan kimseye zarar gelmezdi.Ve bu benim işime geliyordu.Bir gün Yorko krallığı ile savaşmayı talep edersem bunun için iyi bir yerde olmam gerekiyordu beni kabul etmeleri için.

Çocuklar artık benim sözümü bir kez daha tekrarlatmadan beni dinliyorlardı.Önceden benden korkuyorlardı ama şimdi korkunun dışında bana saygı duyuyorlardı.Beni dikkatle dinliyor ve takdirimi almak için çırpınıyorlardı.Yani her şey iyi gidiyor gibi görünüyordu.

''Hayır Dave, hayır!''diye bağırdım Dave'e.Gözlerini kapattırmış ve sese odaklanmasını istiyordum.Ama o sesi dinlemek yerine sadece kılıcını havaya savuruyordu.''Sesi duy!Beni duy.Kılıcın havayla temasını iyi dinle.''

Omzumda bir el hissettim.Onun kim olduğunu tahmin edebiliyordum.Bana böyle dokunma cesaretini sadece bir kişi gösterebilirdi.Hızla arkamı döndüm ve neredeyse burun buruna geldik.Bir an dona kaldıysam da ,tepkimi ona fark ettirmeden kendimi toparlamayı başarabilmiştim.

''Nasıl gidiyor Leo?''diye sordu.Onu gördükleri anda benim küçük ordum yere eğilerek selam verdi.Kendimi bir kaç adım geriye çektim.Neden o bana dokunduğunda böyle bir tepki verdiğimi anlayamıyordum.

''Gayet iyi.''dedim düz bir sesle.''Ama daha çok zamana ihtiyacımız var.''

''Bunun olamayacağını biliyorsun Leo''dedi ellerini göğsünde birleştirerek.

''Ne yazık ki.''dedim.Yürümeye başladığında onunla gitmem için işaret etti.

''Bence artık rahat bırak onları.''dedi. Havanın karardığını anlamamıştım bile.Zaman çok çabuk geçiyordu.Küçük orduma serbest olduklarını anlatan bir işaret yaptım ve onların ferah nefes aldıklarını duydum.Onları zorluyordum ama bu gerekliydi.

Alec'in peşinden yemek bölümüne gittim ve yine yemeğimizi beraber yedik. Normal zamanda yemeği diğer altı kişilik grupla yiyordum.Bana heyecanla nasıl gittiğini soruyorlardı,tüm gün yaptığımız çalışmaları anlatıyordum.Onlarla artık eskisinden bile daha iyi anlaştığımız söylenebilirdi.Aynı yerde yatmadığımız sürece sevimli çocuklardı.

''Seni tebrik etmem gerekir Leo''dedi komutan su bardağını eline aldı ve kafasına dikti,sonra hızla masaya koydu.''İyi iş çıkarıyorsun.Ama-''

''Yeterli değiller.''dedim sözünü tamamlayarak. Lezzetli ete gözlerimi yummamak için zor tutuyordum kendimi.

''Evet,değiller.''dedi açık bir üzüntüyle.

''Elimden geleni yapıyorum.''dedim hızla.

''Biliyorum Leo.Ama eğer böyle giderse planımdan vazgeçmek zorunda kalacağım.''dedi dudaklarını büzerek.''Onları tehlikeye atamam.''

''Biliyorum.''dedim bende başımı sallayarak. Onun karakterini çözmüştüm ve bunu tahmin edebiliyordum.

''Bize haber gönderdiler.Açık bir şekilde tehdit ediyorlar.Koktyos bölgesinden fersah fersah uzakta bir bölgede bizimle savaşmak için

bekleyeceklerini söylüyorlar.Savaşa katılmadığımız takdirde bize saldıracaklarını belirtiyorlar.''gözlerini tabağına dikmiş ama yemekle oynayıp duruyordu. Bir anda bana dikti gözlerini,sanki bir şeyleri anlatmaya çalışır gibiydi..

''Sabırsızlar.''dedim bir yandan etimi kemirirken.

''Şunu düzgün ye Leo''diye şikayet etti,yüzünü buruşturarak.Kendimi toparladım.Başka nasıl yenirdi ki bu şey?Onun gibi çatalımı ve kesme bıçağımı kullanmaya çalıştım..Hem böyle yemek yemeğe çalışmak hem de onun söylediklerine odaklanmak oldukça zordu.Beynimin bir köşesinden fırlayan düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu bir anda.

''Fersah fersah mı?''diye sordum gözlerimi ona dikerek.Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.Başını salladı sıkıntıyla.İkimizin de aynı şeyi düşündüğüne emindim.

''Bizi aptal mı sanıyorlar?''dedim tıslayarak.Birden iştahım kapanmıştı.Şimdi Alec'in neden yemeğini didiklediğini anlamıştım.

''Belki de. Ama itiraf et iyi plan.''dedi .

''Ne yapacağız?''diye sordum.

''Eğer tüm orduyu götürürsem krallık savunmasız kalacak ve krallığı yok edecekler.Kimse kalmayacak!Eğer ordumun bir kısmını burada bırakırsam..Yine yenileceğiz.Günlerdir toplantılar yapıp kafa patlatıyoruz.''sesi güçsüz çıkıyordu, ellerini sıkıntıyla başının arasına aldı.Onun böyle çaresiz görünmesi hoşuma gitmiyordu.

Beynim bir şeyler bulmak için çabalıyordu ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.Ben ne yapacağımızı düşünmeye çalışırken başka bir şeyin farkına varıyordum.

''Onları boşuna eğitiyorum değil mi?''diye sordum. Kendi sesimin çaresizliğine şaşırmıştım.

''Hayır.Böyle düşünme.En azından onları götüremezsek bile burayı koruyacak birilerinin olduğunu bilmek güzel.''dedi ellerini başından çekti ve bardağına yine su doldurdu.Bir dikişte tüm suyu içti.Ve sonra ayağa kalktı.

''Köyün içinde bir yer var. Biraz kafa dağıtmak istiyorum.Benimle gelmek ister misin?''diye sordu.

Başımı salladım ve peşinden ilerledim.Yorgun ve uykusuzdum ama onu yalnız bırakmak istemiyordum.Atlarımıza atlayıp hızla köyün yolunu tuttuk.Küçük kulübe gibi bir yere geldiğimizde indik ve atlarımızı bağladık.İçeri girdiğimde mumların zayıf ışığında aydınlatılmış yeri dikkatle inceledim.Küçük masalar vardı,üzerlerinde yıpranmış eski örtüler,ve etrafını çevreleyen kikirdeyen erkekler vardı.Sanki kendilerinde değillermiş gibiydi.

Hanın en karanlık köşesinde bir masaya oturduk.Servis yapan ve neredeyse yarı çıplak olan bir kadın yanımıza geldi.Elinde bir tepsi vardı.Ne istediğimizi sormadan masaya iki dolu bardak bıraktı.Bardağı elime aldım.Ekşimsi bir kokusu vardı.Yüzümü buruşturdum.

''Bu nedir?''diye sordum Alec'e bakarak.

''Daha önce içmedin mi?''diye sordu alayla.Başımı iki yana salladım.

''İnsanın beyniyle oynayan bir şey..İçki..''dedi.Bunu tabii ki biliyordum.Ama daha önce içmediğim için neye benzediğini bilmiyordum.Bardağı yüzümü buruşturarak ileri ittim.Benim için sakıncalıydı.Bunu içen insanların kendilerini kaybettiklerini duymuştum.Aslında duymaktan çok şu anda burada bulunan kişilerde bunu rahatlıkla görebiliyordum.Hepsi kendinden geçmiş,şarkı mırıldanıyordu.Yaklaşan tehlikeden haberleri yok gibiydi.Oysa biz halkımıza her şeye hazırlıklı olmalarını söylerdik.

''İçmeyecek misin?''diye sordu kendi önünde duran bardağı sıkıca kavrarken.

''Hayır.''dedim ters bir sesle.Bir insan neden beynini uyuşturmak ister ki?

Bir süre konuşmadan öylece durduk.Alec bir kaç kere sıkıntıyla iç çekti.Onu daha önce böyle hiç görmemiştim ve bu canımı sıkıyordu.Onun üzülmesini istemiyordum.Bu nedenini bilmediğim bir şekilde beni de üzüyordu.

''Kralı neden hiç göremiyoruz?''diye sordum bir süre sonra.Sessizlik beni rahatsız etmişti.Sadece konuşmuş olmak için soruyordum bunu.Belki konuşursa bu halinden biraz olsun kurtulabilirdi.

''Kimseye güvenemediğimiz için.''dedi bardağı masaya bırakarak.Oturduğu yerde geriye doğru yaslandı,gözleri temkinle etrafı tarıyordu bazen.

''Kralımız iyi bir savaşçıydı ama artık eskisi gibi değil.Bir hastalıkla mücadele ediyor.Halk ona çok bağlı,o halkı ve savaşçıları için yaşayan bir insan.Hala krallığımız için çabalıyor ,gücü ne kadar yeterse.Çevresinde benim ve bir iki kişinin dışında güveneceği başka kimse yok.Bunun için savaşçıların ve insanların önüne her zaman çıkmıyor.Çok önemli olmadığı sürece.Ve birde halk günlerinde.

Onun soyunu devam ettirecek başka hiç kimse de yok.Zaten bu yüzden…''dedi ve sustu.Dişlerinin birbirine kenetlendiğini duymuştum.Gözlerini benden kaçırdı ve uzak bir noktaya dikti.Yüzündeki çizgilerin yavaş yavaş sıkıntıyla belirginleştiğini gördüm,sıkıntısı daha çok artmış gibi görünüyordu.

''Bu yüzden?''diye sordum merakla.Onu neyin böyle sinirlendirdiğini merak ediyordum.Elini havada salladı 'Boş ver' dercesine.Omuz silktim.Eğer söylemesi gerekseydi zaten söylerdi.

''Özgürlük nasıl bir şey Leo?''diye sordu bana.Gözlerinde açık bir merak ve özlem vardı.''Bir yere bağlı olmamak.Tek sorunun, sadece geceyi nerede ve nasıl geçireceğini bilmemek gibi bir şey olması.Nasıl bir şey?''gözlerini yine gözlerime dikti.Ve ben yine neden olduğunu bilmediğim bir şekilde afalladım.

Bu sorunun cevabını bilmiyordum.Yani tam olarak değil.Ben bir yere bağlıydım,bir kabileye ama aynı zamanda özgürdüm de ,sorunlarımız tabii ki vardı ,kışı geçirmek için yiyecek depolamak,hangi ovanın bize daha iyi bir yer olacağı.Her sonbaharda göç etmek.Savaşmak.Krallıklar daha başkaydı.Biz istediğimiz anda kendimize başka bir yer bulabilirdik ama onlar bunu yapamazlardı,eğer yapsalardı bu korkaklık ve kaçmak olurdu.Onu rahatlatacak bir şey söylemek istedim.

''Eğer eğlenceli bir şey olsaydı burada olmazdım değil mi?''dedim ona göz kırparak.Bunu yapmamam gerekirdi.Karşımdaki bir komutandı ve ben onun arkadaşıymış gibi davranıyordum ama içimden nasıl geliyorsa öyle davranmak istiyordum.En azından yapmacık değildi.Gözlerini bir an için irice açtı ve sonra kıstı.

''Yani olduğum durumdan memnun olmamı söylemek istiyorsun değil mi?''diye sordu gülümsemeye benzeyen bir hal aldı dudakları.

''Öyle de denebilir.''

''Peki, bu kadar büyük bir sorumluluğun altından nasıl kalkacağım?''

''Her zaman nasıl yapıyorsan.''dedim omuz silkerek.

''Böyle bir durum daha önce olmamıştı.Kendilerine bu kadar güvenmeleri oldukça hazırlıklı olduklarını gösterir.Ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.Kendi savaşçılarını ikiye bölmek onun için dert değilse gerçekten kalabalıklar demektir .Ordumuzu bölerek kendi kolumuzu keseceğiz.Ama eğer buraya kimseyi bırakmazsak... Halkımız… Bunu düşünmek bile istemiyorum.''yine başını ellerinin arasına aldı.

''Belki de sadece seninde daha önce söylediğin gibi halkını yem olarak kullanmaktan sakınmadığı için kalabalık olmaları önemli değildir.Yani aslında bizim düşündüğümüz gibi kalabalık ve iyi hazırlanmış bir ordu yoktur.Belki de sadece bize bu haberleri ulaştırmak ve gözümüzü korkutmak,ordumuzu bölmemizi sağlamak istiyorlardır.''Ellerini başından hızla çekti ve ışıltılı gözlerle bana baktı.Sonra yüzüne ilk defa gördüğüm bir gülümseme yerleştirdi.

''Beni umutlandırıyorsun.''dedi.

''Buna sevindim.''dedim bende gülümsemesine karşılık vererek.

Yinede tartışmalarımız kendi aramızda hareketlenmişti.Benim söylediğim gibi olsa bile buna güvenemez ve ordumuzun bir kısmını burada bırakmak zorunda kalırdık.Onunla konuşurken aklımda bir sürü şekil belirliveriyordu.Bunu deneyecektim ve Alec'e bundan bahsetmeyecektim.

Onunla zamanın nasıl geçtiğini anlamak mümkün değildi .Onunla böyle konuşmaktan, birlikte olmaktan ayrı bir keyif alıyordum.Belki iyi bir savaşçı olduğu içindi,belki de kendimi ona gösterebilme fırsatını daha iyi yakaladığım içindi.Gerçi eğer bu savaşta biz kaybedecek olursak kendime yeni bir krallık bulmalıydım.Onlarla savaşacaktım.Ama eğer sonuç bizim aleyhimize dönerse... Karşı tarafa geçebilirdim.Bunu gerçekten

yapabilirdim.Benim için içimde yanan intikam ateşi her şeyden daha önce geliyordu.Bunun için Alec'i bile sırtından bıçaklayabilirdim.Tabii eğer gerçekten yenileceğimizi görürsem.

Hararetli sohbetimiz bizim altı savaşçı grubumuzun içeri girmesiyle son bulmuştu.Komutan onları masasına davet etti.Yüzlerinde şaşkınlık ve sırıtmayla gelip yanımıza oturdular.

''Sizi burada göreceğimizi düşünmüyorduk.''dedi Hektor ikimize bakarak.

''Biraz kafa dağıtmak istedik.''dedi Alec.''Yarın yapacağımız toplantı şafakta olacak.Lütfen hepiniz zamanında orada olun.''diye ekledi .Hepsi aynı ciddiyet ve saygıyla başını salladı.

Gece eğlenceli ilerliyordu.Bir an için savaşı unutmuş ve onların eğlenceli anılarına yolculuk yapmıştık.Arada masamıza gelip servis yapan kadına sarkıntılık yapmasalardı her şey daha iyi olurdu.Alec'in böyle huyları yoktu.Gerçi servis yapan kız buna dünden razı gibi görünüyordu.Gözlerini ondan bir saniye bile ayırmamıştı.Ondan hoşlandığını anlamıştım.Anlamadığım tek şey bunun beni neden öfkelendirdiğiydi…

***

Toplantıya beni dahil etmelerine şaşırmıştım.Kralı ilk defa yakından görmüştüm.Alec,onun hasta olduğunu söylemişti ama gerçek ve güçlü bir kral gibi masanın başında herkesten daha sağlıklı duruyordu.Saçları ve sakalı ağarmış ,yüzündeki çizgiler hepimizinkinden daha çok olabilirdi ama duruşu hala yıkılmayacak bir kale gibiydi.

Komutan Alec ve onun altı savaşçısı,ekonomik durumu ve krallık hazinesinin hesaplarını tutan bir adam.Kralın kızı Feronia-onun neden bulunduğunu anlayamamıştım-ve başka iki kişi daha vardı.

Tartışmalar saatler sürdü.Aslında herkes umutsuzdu.Son alınan bir duyuma göre Pylos krallığı kendisine müttefikler bulmuştu ve bunun için böyle rahattı.Benim merak ettiğim neden böyle kıyılarda dolanıp durduklarıydı.Pekala bu işi bir iki kişiyle halledebilirlerdi.Onları gönderip gerçekten bir şeyler öğrenebilirlerdi.Her ne kadar ağzımı bir kaç kez bunun için açtıysam da susmamın daha iyi olacağını düşünüp çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Sonuç olarak her şekilde orduyu ikiye bölme kararı alınmıştı.Köyleri koruyacak olan kafile kalabalık grup,savaşacak olan azınlık olacaktı.Bunun için en iyi askerler savaşa gidecekti.

Benim aklımda bambaşka bir şey vardı ve bunu uygulamaya geçecektim.Toplantı bittiğinde hemen kendi genç savaşçılarımın yanında bittim.Onları bir araya topladım.

''Şimdi sizden önemli bir şey isteyeceğim.''dedim.Beni dikkatle dinlemeye hazır olduklarını anladığımda onlara beynimin içinden geçenleri tek tek anlattım.Alec ve Kralın buna öfkeleneceğini biliyordum ama umurumda değildi.Atlarımıza atlayıp köylere indik.Krallığa bağlı toplam on dokuz köy vardı ve oldukça kalabalıklardı.Hepsi birbirinden uzak köylerdi.Krallık sandığımdan çok daha büyük bir araziye yayılıyordu..Beş kişilik gruplara ayrıldık.Kimi grup daha kalabalıktı.

Köylerde kadın ve silah kullanabilen herkese kendilerini koruyacak kadar bir şeyler öğretmeyi planlamıştık.Bu korkuyu bir kez daha yaşamaya katlanamazdım.Bir kez daha gözlerim ve kalbim aynı manzaralarla karşılaşmayı kaldıramazdı.Her ne kadar yenildiğimizi düşündüğüm anda onları terk edeceğimi aklımın bir köşesine yazsam bile beynim bu insanların zarar görmüş görüntüleriyle dolmayacaktı.Belki de sadece hislerime fazla kaptırmıştım kendimi ama eğer bunu yapmasaydım vicdanım rahat etmeyecekti.

Kimileri teklifimizi geri çeviriyor kimileri ise bunu memnuniyetle kabul ediyordu.Aslında düşündükleri sadece küçük bir macera yaşamaktı.Durum,gerçek bir maceradan çok daha kötüydü ve bunu kimse bilmiyordu.

Bunu üç gün üst üste yapmıştık.Ve üçüncü günün sonunda Alec öfkeyle beni bekliyordu.Kale kapısından içeri girdiğimiz anda atı şahlandı ve hızla bizim kaldığımız bölüme doğru ilerledi.Arkasından gitmemi istiyordu.Bende öyle yaptım.

Atlarımızdan indik.Tanrım!Gözleri gerçekten beni titretmeyi başarmıştı.Odasına kadar o önde ve bende suçlu bir çocuk gibi arkasında ilerlemeye devam ettik.Odasından içeri girdi ve benim girmem için kapıyı biraz daha açıp öylece tuttu.Girdiğim anda kapı bir gümbürtüyle kapandı ve ben irkildim. Öfkeli gözlerini gözlerime dikti.

''Sen!''dedi işaret parmağı havada.''Ne yaptığını sanıyorsun?''adeta kükrüyordu.Bir iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

''Ne yapıyor muşum?''diye sordum bende kayıtsız bir sesle.Sesimin titrememesi için uğraşıyordum.

''Sana o askerleri bir şeyler öğretesin diye emanet ettim.Onları tehlikeye atman için değil!''diye bağırdı.Nefesi yüzümü yalayıp geçti.

''Onları tehlikeye atmadım.''diye bağırdım bende.

''Karşında kiminle konuştuğunu unutma.''dedi dişlerinin arasından.İşaret parmağını tekrar burnumun ucunda tuttu.

''Olur''dedim bende dişlerimi kenetleyerek.

''Leo!bunu yapmanın amacı nedir?Artık senin bizden biri olduğuna gerçekten inanmıştım.''

Gözlerim şokla açılmıştı o an.Beni casus olmakla suçluyordu.Bu bir anda kalbimi tuzla buz etti.Onun bana olan güvenini dağıtmak isteyeceğim en son şeydi.Ve bunun sadece intikamımla ilgisi olmadığını anlamam uzun sürmeyecekti.

''Sakın!Sakın bana bunu bir daha söyleme.''yutkundum o an.Sinirden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.Ellerim ve ayaklarım titremeye başlamışlardı bile.Bana arkasını döndü ve masasına geçip oturdu.Eliyle oturmamı işaret etti .Ama ben görmezden gelerek ayakta kalmayı tercih ettim.Bana büyük bir hakaret etmişti.Öfkeden çılgına dönmüş iki göz birbirini izliyordu.Bana uzun süre baktıktan sonra birden gözleri yumuşadı.

''Lütfen otur Leonard.''dedi sakin bir sesle.

Söylediğini tekrarlatmadan karşısına oturdum ama öfkem hala geçmemişti,ayağım benden ayrı bir uzuv gibi kendi kendine ritim tutuyordu,buna engel olamıyordum.

''Bana nedenini açıklar mısın?''diye sordu.

''Onları savunmasız bırakmak istemedim.''dedim yine dişlerimin arasından.

''Kimleri?''

''Halkı,kadınları,çocukları.Eğer buraya gelirlerse…En azından kendilerini koruyabilecek durumda olmalarını istedim.''

Gözlerindeki ifadenin yavaş yavaş değişimini izledim.Dik omuzları düşmüş,gözleri ağırlığın altında eziliyor gibi yorgun bakıyordu..

''Leo... Askerleri bölerek köylere gönderdin.Onları kolay hedef yaptın.''

''Sadece halka bir şeyler öğretmelerini istedim.Ve savaş günü belli değil mi?Bir ayımız daha var.''

''Evet.Ama kimseye güvenemeyiz.Aramıza sızmadıklarını bilemeyiz.Ve zaten buraya ordunun bir kısmını bırakacağız.Sen onları eğiteceğin üç günü boşa harcadın.''

''Biliyorum.''dedim başımı öne eğerek.''Üzgünüm.Sadece kalbimin sesini dinledim.Hislerimi..''

''Ben de üzgünüm Leo..Böyle olduğu için üzgünüm,ama elimizden geleni yapıyoruz.Sana güveniyorum.Bunu boşa çıkarma.''dedi.Ses tonu normale dönmüştü.Başımı zeminden kaldırıp tekrar ona baktım.

''Bir daha olmayacak.''dedim.

''Bir daha bir fikrin olduğunda benimle paylaşırsan daha iyi olur.Kendi kafana göre hareket edemezsin.Bu senin doğanda olsa da biz öyle değiliz.''bakışları buz gibi, sesi düzdü.O an daha da sinirlendim ve ayağa kalktım.

''Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?''diye sordum.Başını iki yana salladı.Ama bu benim sorumun cevabı değildi.Sadece yaptığım harekete sinirlenmişti.

Ayaklarımı hızla yere vurarak odasından çıktım ve aynı öfkem hiç azalmadan odama ilerledim.Banyoya girdiğim anda biraz rahatlayacağımı düşünüyordu ama olmamıştı.

Daha çok neye kızdığımı tam kestiremiyordum.Onun bana böyle soğuk davranmasına mı?Yaptığım şeyin yanlış olduğunu bildiğime mi?Yoksa onun karşısında böyle küçük düşmeye mi?Bilmiyordum.Belki de hepsi için eşit derecede öfkeliydim.Ama yatağıma uzandığımda en çok Alec'in bana böyle davranmasına sinirlendiğimi anlamıştım.Yüzü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu.

8. BÖLÜM

Hektor,Jasius,Junon ,İon ve Keys..Onlar da bana katılmışlardı.Çocukların eğitiminde bana yardımcı olmak için geldiklerini söylüyorlardı ama daha çok benden bir şeyler öğreniyormuş gibi geliyordu.Onlarla çalışmak eğlenceliydi.Bazen hiç gülmediğim kadar gülebiliyordum.Kendi ordum gün geçtikçe daha iyi oluyordu.

Feronia, yine arada gelip bizi izliyordu.Bazen bizi resmediyordu ve resim yapma yeteneği takdir almayı hak ediyordu.Ellerinde inanılmaz bir hüner vardı.Alec yaptığı resimlere övgülerde bulunduğunda gözleri ışıldıyordu sanki.Onun Alec'ten hoşlandığını anlamıştım.Bakışları bunu saklamıyordu ve gözleri Alec'i gördüğü anda büyüyor ve yüzü kızarıyordu.Birbirlerine yakışabilirlerdi.Biri güçlü bir komutan,diğeri kralın biricik kızı.İkisi de olması gerektiğinden çok daha güzellerdi.

Birden içim burkuldu. Ama üzerinde fazla durmadım.Nedenini bir erkek olarak dolaşmak zorunda olduğuma bağlamıştım.Ve sanırım Feronia'nın rahatlığını kıskanmıştım,bir erkek olarak dolaşmak kolay değildi.

Ben orduyu zorlu eğitime tabi tutarken Alec bana dövüşmeyi öğrenmem gerektiğini söylemiş ve bu görevi kendisi üstlenmişti.

''Ben dövüşebiliyorum.''dedim ona sinirle.Gözlerini irice açıp bana baktı ve sonra bir şey söylemek ister gibi kollarını göğsünde kavuşturup, etrafı süzdü.Yüzümü buruşturdum.Başkalarının yanında bu rahat tavırlarımdan rahatsız oluyordu.

''Ama yeterince güçlü değilsin.Senden daha iri cüsseli biriyle karşılaştığında ona yenilmen işten bile değil.''dedi ve bana göz kırptı.Sonra

bir hamlede ve ben ne olduğunu anlayamadan beni yere serdi.Kız gibi çığlık atmadığıma şükretmiştim.

Sırtım yerle bütünleşince inledim.Haklıydı.Her konuda iyiydim ama karşılıklı silahsız mücadelede iyi değildim.Bu eskiden beri böyleydi.Daha çok at üstünde silah kullanarak geçen yıllarım beni böyle bir mücadele ile karşı karşıya bırakmamıştı. Bunun için önemsemiyordum ama Alec bunun önemli olduğunu söylüyordu.

Yerden kalkmam için bana elini uzattı.''Daha iyi olabilirsin Leo''dedi ben elini tutup ayağa kalkarken.

''Leo..Bizimle de çalışabilirsin.''diye bağırdı bizi izleyenler arasında olan Jasius.Ona öfkeyle baktım.Benimle yine dalga geçiyorlardı.Ve beni yere serme fırsatına asla hayır demezlerdi.Hatta buna bayılırlardı.

''İstersen çalışalım.Ama at üzerinde.''dedim hain bir gülümsemeyle.Gözlerini irice açtı.

''Bak bu daha iyi olur.''diye atıldı Hektor.Ona sıcak bir gülümseme yolladım.

''Ben vazgeçtim.''dedi Jasius ve yine çocukların çalıştığı alana doğru ilerledi.Sonra herkes bir anda dağıldı.

''Şimdi daha rahat olursun.''dedi Alec.Yine gardını aldı ve karşıma dikildi.Üzerinde sadece bir gömlek vardı ve terden sırılsıklam olmuş, bedenine yapışmıştı.Üzerindeki yeleği bir köşeye fırlatmıştı.Bedenine yapışan bir pantolon vardı üzerinde. Tüm vücut hatları ve güçlü kasları ortadaydı.Dudağımım ısırmamak için kendimi zor tuttum.Onun karşısında hiç şansım yoktu zaten.Bir an için dikkatimi dağıtan bu görüntü onun beni tekrar yere sermesine neden oldu.

''Yanlış anlamanı istemiyorum ama... Gerçekten… Neyse… ''dedi elini havada savurarak.Tek kaşımı kaldırmış ona bakıyordum.Bu sözleri söylemeden önce,beni yerden kaldırırken elimi tutmuş ve gözlerini kenetli ellerimize dikmişti.Onun avucu arasında kendi elim kayboluyordu. Bir süre kaşlarını çatarak hızla çekip göğsümde kavuşturduğum ellerime baktı.

Onun güçlü ve erkeksi elleri karşısında, her ne kadar yıllar boyu kılıç kullanmış ve silah tutmuş olsa da ellerim yine de narin duruyorlardı.

''Hey…''dedi sonra.''Bakma öyle ,bir şey demek istemedim.''dedi üzerine yeleğini giyerken.Yüzümü buruşturdum.

''İstedin.''dedim sinirle.Beline kemerini takıp bıçaklarını yerleştirirken garip bakışları sürekli üzerimde dolaşıyordu.Acaba bir şeylerin farkında mıydı?Benim onlara yalan söylediğim gibi oda bana mı yalan söylüyordu?

''İstemedim Leo.''dedi sonra sinirle.Kaşlarımı çattım.Neden sinirlendiğini anlayamamıştım.Arkasını döndü ve hızla gitti.

Savaş gününe yalnızca iki hafta kalmıştı ve tabii eğitim çok daha ağırlaşmıştı.Kendi savaşçılarımı olması gerektiğinden çok daha fazla yoruyordum.Alec'le yaptığımız dövüş eğitimi de devam ediyordu.Ben her ne kadar iyi olduğumu düşünsem de o daha fazla çalışmamız gerektiğini söylüyordu.Belki de beni benzetmek hoşuna gidiyordu, kim bilir!Bu durum Feronia'yı biraz kızdırıyordu. Alec'in yüzünü resme dökmek istiyordu ve Alec sürekli işi olduğunu, savaş arifesinde olduğumuzu hatırlatıyordu ona.Bu duruma içten içe seviniyordum.

Bir şey fark ediyordum. Alec, benimle geçirdiği anlarda gerçekten mutlu oluyordu,normal anlarda dudakları düz bir çizgi halinde dolanırken ve savaşçılarına bağırıp kükrerken benimle olduğunda nazik olup ,sürekli gülümsüyordu.Bunun nedeni belki de bir erkekten çok kıza benzediğim içindi ve bana acıdığı için olabilirdi. Yani beni kızdırdığı anlarda yok değildi tabii,arada bir çocukmuşum gibi saçlarımı elleriyle karıştırması sinirime dokunuyordu.

Belki de beni bir kardeş gibi görüyor olabilirdi.Ama ben ona ağabey gözüyle bakamıyordum.Sonuçta benden fazla büyük değildi.Aramızda sadece altı yaş vardı.O daha iyi bir komutan olabilirdi ama ben de bir komutandım.Bununla övünmek hakkım gibi geliyordu. Bana büyüklük taslamasına gerek yoktu.Onun geçmişi hakkında pek fazla bir şey bilmiyordum.Sadece bir gün ona erken yaşta nasıl komutan vasfına erişebildiğini sormuştum o kadar.

''Babam bu ordunun komutanıydı.Bende küçük yaşlarda onunla savaşmayı öğrendim.''demişti.Ama sadece o kadar.Kendisi hakkında konuşmayı pek

sevmiyordu.Akşam yemeklerini artık hep beraber yiyorduk ve sanırım ben ona olması gerektiğinden daha çok alışmıştım.

***

''Aslında, halkın Pylos'a bağlı olmadığına eminiz. Onları bir halk olarak görmekten çok köle tutumu sergiliyorlar.Vergi almanın dışında üretimin çoğunu hatta neredeyse hepsini krallık kendi hazinesine katıyor,katı kuralları var.İnsanları dayatma ile çalıştırıyorlar.Halk sefalet içinde.Acımasız cezaları var.Onlar için halk önemli değil.''dişlerini sıktı ve içki bardağını hızla masaya koydu.

Yemek bölümünde biraz daha kalabiliyordu savaşçılar. Savaş gününe yaklaştığımız her an biraz daha serbest kalabiliyorduk.Kafamızı toparlamak ve sıkıntımızı biraz dağıtmanın iyi olacağını düşünüyor olmalılardı.Bu beni memnun etmişti çünkü her gün o leş gibi kokan hana gitmek zorunda kalmıyordum.

Bir kere Alan'a gidecek zamanı da bulabilmiştim hatta.Kendim için bir şey almamıştım ama orada gezinmek bana iyi gelmişti.Kabilemizde kurulan alanlar gibi burada da alan kuruluyordu.Alışveriş için kimileri takas yapıyor kimileri para ile karşılıyorlardı ihtiyaçlarını.Meyveler,güzel kumaşlar,alımlı,gösterişli mücevherler,değerli taşlar,hayvanlar..Aklınıza gelebilecek,ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek her şey vardı.Orada yapılacak olan savaşı biraz olsun unutabilmiştim.Ama şimdi beynim fokurduyordu.

Onu teselli edecek değildim.Aynı üzüntüyü onunla birlikte ben de yaşıyordum.Ve aklıma başka hiçbir şey gelmiyordu.Bu savaşta yenileceğimiz gün gibi ortadaydı.Acımasız bir kral ,acımasız komutanlar ve onların acımasız savaşçıları .Gözlerimin önüne sadece bir kişi geliyordu.Böyle birini tanıyordum.Şeytanın arkadaşlığına soyunmuş olan biri.Memnon.Dişlerimi gıcırdattım.

Keşke halk için yapabileceğimiz bir şey olsaydı.Gözlerim bir yere sabitlenmiş bakıyordu ama beynim düşüncelerle boğuştuğu için nereye baktığımı göremiyordum.Bu yüzden beynimdeki o ışık bir anda parladığında gözlerim boşluktan çıkıp baktığı yeri buldu.Alec'in gözleri!

Tuhaf denecek bir bakışla gözlerime bakıyordu. Sanki bir şeyleri çözmeye çalışır gibiydi.Gözlerini hızla kaçırdı.Bir anlık şaşkınlığımı üzerimden atıp heyecanla konuşmaya başladım.

''Halk!''dedim .Ses tonum benden beklenmeyecek şekilde heyecanlı çıkmıştı.

''Ne olmuş halka?''diye sordu.Gözlerini tekrar bana dikti.Onunla özgürce konuşabilmek hoşuma gidiyordu.Herkes ondan deli gibi korkarken bana bu rahatlığı kendisi vermişti.Beni umursuyordu. Düşüncelerimi, duygularımı… Ama bunun nedeni sadece beni küçük bir çocuk gibi görmesiydi.Şaşırarak bunun beni ne kadar üzdüğünün farkına vardım.

Bir cevap beklentisiyle yüzüme baktığında bir soru sorduğunu ve önemli bir şey konuştuğumuzu hatırladım.

''Madem halk onlardan yani kendi krallarından memnun değil, neden onları kendimize çekmiyoruz?''dedim.Beynimde yanan bu ışığın dudaklarımda şekillenmesiyle doğruluğunu da tartabilmiştim.

''Bunu nasıl yapacağız Leo?''diye sordu umutsuz bir sesle ve o insanın beynini uyuşturan içkiden bir yudum daha aldı.Elindeki bardağa hızla sarıldım ve vurarak masaya bıraktım.

Gözlerini şaşkınlıkla açıp bana baktı ve ben o anda çevreme hızlı bir bakış atıp başımı utançla yere eğdim.Diğer savaşçılar göz ucuyla bize bakıyorlardı.Tamam bana onunla özgür davranma rahatlığını vermişti ama o kadar değil.

''Şey… Kusura bakma.''dedim .Utanmıştım ve sesim beni ele veriyordu.

''Gezginler, bizler her zaman gezeriz ve insanlar bizden bir şeyler öğrenir.''dedim. Görmezden geldiği hareketimi bende yapmamış varsaydım.

''Bunu şu anki durumumuzla bağdaştıramadım Leo.Çok anlamsız konuşuyorsun.''dedi ve bardağı tekrar eline aldı.Bu defa bardağa atılmadım ama sinirle bakmayı da ihmal etmedim.

''Oraya kendimizden bir kaç savaşçı gönderebiliriz.bu her zaman olur.Kendilerini gezgin olarak tanıtırlar,gezginler kimsenin umurunda olmaz.Halkın arasına karıştıklarında bir şekilde bizden

bahsedebilirler.Bizim krallığımızdan,halka olan iyi tutumumuzdan,ileri yaşamlarında nasıl rahat yaşayabileceklerinden.Birkaç kişiyi örgütlemeleri yeterli olabilir.Eğer onlar için bir kapı yoksa,zaten kaçamazlar ama eğer biz bir kapı yaratırsak..''

''Bunun bize faydası ne?Biz zaten kalabalık bir krallığız.''

''Efendim, eğer komutanım olmasaydınız size şu anda iyi olmayan bir kaç kelime söylemek isterdim.''patavatsızlığıma dilimi ısırdım ama o gülümsemişti.

''Anlat o zaman.''dedi gülümsemesi solmadan.En azından bana kolay kolay sinirlenmiyordu.

''Halkı kendimize çekersek krallık kimden vergi alacak?Ürünlerini,yiyeceklerini ,giyeceklerini nereden sağlayacak?Hayvanla uğraşan,yemiş ve meyve yetiştiren,genç savaşçılar yetiştiren bir halk olmadan ne işe yararlar?Ve en önemlisi,bunu sizin tahmin etmeniz lazımdı,karşımıza yem olarak çıkaracak bir halk olmadığı zaman kendileri ne kadar güçlü olacaklar,o halka ihtiyaçları olacak..''

''Ahh.Anladım.''dedi gözleri bir an parladı ve yüzünde her zaman göremeyeceğimiz bir gülümseme belirdi.

''Eğer bizim düşündüğümüz gibi olursa savaş bizim için oyun oynamak kadar kolay olacak.''

''Peki ..O kadar insanı nereye yerleştireceğiz?Nasıl besleyeceğiz Leo?Onları kendimize çekip öylece bırakamayız.''Kaşlarını çatmış masaya bakıyordu.Gözleri sanki burada değillermiş gibiydi hem benimle konuşuyor hem de kendi kendine konuşur gibiydi.

''Çadırlara!''dedim düz bir sesle. Bir anda dudaklarımdan fırlayıvermişti.''Önce geçici olarak çadırlara yerleşebilirler.Daha sonra onlar için ev ve iş imkanı sağlayabiliriz.Zaten savaşı biz yenecek olsak da o insanlar bizim için çalışmayacaklar mıydı?''

''Evet ama kendi düzenlerinde kalacaklardı.Ve..Yani o göçebe kabileler gibi çadırlarda yaşamalarını mı söylüyorsun?''yüzünü buruşturdu.

''Bence kabileler o kadar da kötü değil''dedim kendimi tutamadan açıkça sinirimi ona belli etmiştim.

''Sen bir kabileden gelmediğine emin misin?''Diye sordu tek kaşını havaya kaldırarak.Ve bir elini omzuma attı.Nefesimi tuttum.

O bana dokunduğunda bedenim bambaşka bir tepki vermişti.Bedenimin bir noktasından garip bir sıcaklık yayılmaya başladı.Sanki ılık bir su gibiydi,tüm bedenimi dolanıyor ve giderek ısı artıyordu.Ürpermeme neden olmasının yanında ,tuhaf bir şekilde kalbime de etki edip dengesizleşmesini sağlamıştı.Neler oluyor?

Bir gariplik olduğunu anladığı anda elini hızla çekip göğsünde kavuşturdu.Gözlerinde anlamadığım bir ifade vardı.Sonra kaşlarını çatıp bana baktı.Bir şey söylemem gerekiyordu.Bir şey… Ama ne?

''Nereden çıkarıyorsunuz efendim?''dedim sinirlenmiş gibi görünmek için uğraşıyordum.Aslında hala biraz önce bana olanlar için şaşkındım.

''Kabasın,saygısızsın,banyo yapmayı sevmiyorsun-bunu bizimkilerle yaşadığın maceradan öğrendim-ki kabile üyelerinin banyoları olduğundan şüpheliyim.Belirli bir düzenin yok,Ve bunun gibi bir sürü şey.Bunlar kabile insanlarına özgü şeyler,Çok iyi bir savaşçısın.Daha sayayım mı?Bunlar bazen senin kabile üyesi olduğun izlenimini veriyor bana.''sesinin tonu alay yüklüydü.Demek hakkımda böyle düşünüyordu.

Sinirden köpürüyordum.Kollarımı sinirle göğsümde birleştirdim.''Ben saygısız da değilim ,kaba da değilim.''derken,bir komutanın-herkesin önünde titrediği bir komutanın-karşısında ne kadar saygısız ve kaba olduğumu görebiliyordum.Kendi kendimi inkar ediyordum aslında.

''Bir de ince zekan.Her zaman kadınlarda bu şekilde kıvrımlı bir zeka olduğunu düşünürdüm.''Alay eden gözleri yine beni buldu.

Hey!Neler oluyordu böyle?Bu akşam gariplikler akşamı mıydı?Daha önce benimle bu şekilde konuşmamıştı.Düşünceleri ve sesi alay doluydu.Ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım.Kıstığı gözlerinin ardından beni süzüyordu.

O an taş kesildim.Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı şokla.Yoksa biliyor muydu?Benim bir kız olduğumu ve bir kabile üyesi olduğumu biliyor ve bana bunları ima ile anlatmaya mı çalışıyordu?

''Hey!''dedi elini yine omzuma koyup.Ve sonra irkilerek hızla geri çekti.Bu da neydi şimdi?Afallamış bir yüzle bana garip bir bakış attı.

''Neyse.''dedi hızla ayağa fırlayarak.''Alınma,sana kız gibisin demek istemedim.Sadece zekanı övmeye çalışıyordum.Yarın bir toplantı isteyeceğim ve bunu kralla görüşeceğiz.Bence çok mantıklı.''sesi gergin çıkıyordu.Telaşla konuşup hızla arkasını döndü.Savaşçılar o ayağa kalktığı anda hep birlikte ayağa kalkmışlardı.Yemek bölümünden çıkana kadar bana bir kaç kere dönüp baktı.Çıkmadan önce başını hızla silkelediğini gördüm.

Peki!Neydi şimdi bu?

Kafam allak bullak olmuşken kapıdan hızla Hektor girdi ve adımları benim yanıma getiriyordu onu.

''Seni görmek isteyen biri var.''dedi gülümseyerek.Bu çocuğu seviyordum.Gülümsemesi her zaman içtendi.

''Kim?''diye sordum kaşlarımı çatarak.

''Bilmiyorum.Yaşlı biri, sadece seni görmek istediğini söylemiş.''ayağa fırladım.Biraz önce olanları unutmadım.Daha sonra düşünmek için beynimin bir köşesine yazdım.Ve sonra Hektor'un arkasından ilerledim.

Bahçeye çıktığımızda gördüğüm karaltıyı tanımam için aydınlık olmasına gerek yoktu.Onu duruşundan hatta gölgesinden tanıyabilirdim.

''Mormo''diye bağırdım ve içimde durduramadığım sevincim beni ona doğru hızla çekti.Sesimin ayarını tutturamamıştım.Mutluluğum beni bir anlığına yine Lena yapmıştı.

''Leonard.''dedi her zamanki düz sesiyle.Ona sıkıca sarıldım.

''Demek geldin ha?''dedim ona sarılmaya devam ederken fısıltıyla.

''Geldim evlat.Geldim.''dedi.Sesi düz olsa da beni gördüğü için mutlu olduğunu anlamıştım.

***

''Çok iyi görünüyorsun?''dedi. Sözlerindeki alayı anlamıştım.

''Ne demezsin.''dedim ona gözlerimi devirerek.Komutandan yanımda kalması için izin istemek düşündüğümden daha zor olmuştu.Kim olduğunu bilmediği bir şifacıyı bir anda içlerine alamazlardı.Ona kaşlarımı çatmıştım.

''Beni bir anda orduna katmıştın.''diye bağırmıştım sinirle.

''Sen başka.''demişti gözlerini kaçırarak.Yinede ısrarlarıma dayamadı ve Mormo'nun bizimle kalabileceğini söylemişti.

''Ona senin sözünle güveniyorum.''demişti.''Eğer bir şey olursa bunun hesabı senden sorulur.''başımı sallayıp hızla yanından ayrılmıştım.Yaşlı bir şifacının ne zararı olabilir diye düşünürken ,Mormo'nun mağarada kaldığımız anlarda yaptığı bir konuşma beynimden hızla geçmişti.

''Onu ben bile öldürebilirim. Zehirleyebilirim.''demişti Memnon için.Belki de Alec haklıydı.

''Gördüğüm kadarıyla kendini benimsetmeyi başarmışsın.''dedi.Onun için odaya getirttiğim geçici yatağa uzanmıştı.Yaşlı bir delikanlı nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu ve ben onu ne kadar özlediğimi anlamıştım.

''Kolay oldu.''dedim alayla.

''Eminim.''

''Memnon'dan bir haber var mı?Burada kendi savaş telaşına düşmüş insanlar.Ne kadar şanslıyım değil mi?Savaşın göbeğine düştüm.''

''Şans..''dedi ve gözlerini tavana dikti.''Anlaşılan şans seni pek sevmiyor evlat.''

''Anlaşılan.''dedim bende onu onaylayarak.''Ama kendimi iyi bir yere getirdim.Küçük grupların komutanıyım.''dişlerimi göstererek sırıttım ama o bunu görmedi.

''Sen her zaman iyi bir eğitmen oldun.''

''Hala Memnon hakkında bir şey söylemedin.''dedim. Sorduğum soruyu duymazdan gelmişti.

''Değişen pek bir şey yok .Hala seni arattırıyor.''

''Hım… Ne güzel haber.''

''Komutanınız çok yakışıklıymış.''dedi ve gözlerini bana dikti.

''Öyle mi?''dedim omuz silkerek.''Beni pek ilgilendirmiyor''diye ekledim.İlgilendirmiyordu değil mi?Sonra gözlerimi ona diktim.''Sen komutanı ne zaman gördün?''

''Bugün dışarıda deli gibi koşturuyordu atını. Biri onun komutan olduğunu söyledi.''dedi omuz silkerek.''Bahsedilenden daha yiğit biri gibi.''

''Öyle.İyi bir savaşçı.''

Gece uzun sürmüştü. Sohbetimiz ve özlem gidermemiz bitmemişti bir türlü.Ona düşündüğüm her şeyi tek tek ayrıntılarıyla anlatmıştım.Bu savaşı eğer atlatırsak komutanın ve kralın kafasına girmeyi planlıyordum.Belki biraz zordu ve zaman alacaktı ama intikamımı almam için ne kadar aceleci olsam da sabırlı olmam gerektiğini ve zaman alacağını biliyordum.

****

''Düşüncelerini Leonard'ın kendisinden duymanızı istedim efendim.''dedi Alec ve ışıltılı gözlerini bana dikti.

Kralın karşısında konuşmanın böyle zor olacağını tahmin etmiyordum ama yine de halkı kendimize çekme düşüncemi onlara hızla anlatmıştım.Bunun üzerine yine hararetli tartışmalarla geçti saatler.Son olarak krallık hazinesiyle ilgilenen adam sözü ele aldı ve bizi ne kadar geriye

götüreceğinden bahsetti.Yani krallık kendisini kısıtlayacaktı.Hazine bu kadar insan için yeterli değildi.

Onlara gelecek halkın kendi yiyeceklerini ve kışlık ihtiyaçlarını kendilerinin karşılayabileceklerini söyledim.Biz kendimizi toparlayana kadar.Sonuçta savaş zaten bizi geriye götürecekti.

Aynı gün içinde kendini bilen ve kelimelerine hakim olup insan üzerinde iyi etki bırakabilen bir kaç savaşçıyı gezgin olarak Pylos krallığına göndermiştik.

Savaşçılarımızın etkilerini görene kadar sıkıntı ve sükunet içinde beklerken zamanımı Mormo'yla geçiriyordum.Bazen beni savaşçılarımı eğitirken izliyordu ve gözlerindeki gururu yakalamak beni memnun ediyordu.

Savaş için hazırdık.Savaşa sadece dört gün kala yüzlerce insan krallığımıza gelip sığınmıştı.Gözlerimiz ışıldamıştı o an.Plan tutmuştu.Tüm savaşçılar onlar için çadır ve kalacak yer ayarlamak için seferber olmuştu.Aynı anda hem savaşa hazırlanıp hem onları yerleştirmeyi başarmıştık.

''Aferin Leo.''dedi Alec omuzlarımı sıvazlayarak.Artık eskisinden daha güçlü görünüyordu. Bu kadar iyi yürekli bir insan nasıl olup da böyle yüce ve korkusuz bir komutan olabiliyordu anlamıyordum.İnsan öldürmekten nefret ediyordu.Gerçi bende ondan farklı değildim .Bizler sadece güçlü ,dişimize göre insanlarla savaşırdık!

''Leo..''dedi kaleden ayrıldıktan sonra.''Sen..İyi bir arkadaşsın.Seni tanıdığım için mutluyum.''

Ordunun önünde ilerliyorduk.Kral Galates bizimle gelmek istemişti ama geride kalan halkın yanında kalmakta karar kılmıştı.

''Veda eder gibi bir halin var.''dedim.

''Sanırım öyle.''

''Bu kadar umutsuz olmayı size yakıştıramadım efendim.''

''Leo… Bu bir teslim alma savaşı değil!Bu bizi yok etmek için yapılan bir savaş.Ve ordumuzu böldük.''sesinde korkudan eser yoktu.Onun buraya

gelmeden önce nasıl çırpındığımı gözlerimle görmüştüm.Eğer bedenini ikiye bölebilseydi kesinlikle yapar ve iki ordunun başında aynı anda bulunurdu.Onlara sürekli emirler yağdırıp durmuştu.Eğer krallığa saldırı olmazsa yine de beklemelerini söylemişti.

Ona cevap vermedim.Bende buraya gelmeden önce kendi ordumla küçük bir konuşma yapmıştım.Her ne kadar bizimle gelebilmek için can atıyor olsalar da geride kalmışlardı.Onları kendime benzetiyordum.Benim küçük ordumda tıpkı benim gibi asi ve gözü kara çocuklardı.Komutanın beni cezalandıracağını bile bile onlara bir emir daha vermiştim ve buna uyacaklarını biliyordum.

Ve çıkmadan bir şey daha olmuştu.Feronia komutanla özel olarak görüşmek istemişti.Alec onun yanına giderken Bendis şaha kalktı.Hayır!Bunu Bendis yapmamıştı ,bunu yapmasını ben istemiştim.Bir anda kendime neler olduğunu anlayamamıştım ve öfkelenmiştim.Alec şaşkın gözlerle bize bakarken ben hızla oradan ayrılmıştım.Yine de Feronia'nın ona kollarını doladığını görmüştüm.Yüzsüz şey!Bir kralın kızıysa öyle davranmalıydı, herkesin ortasında bir aşık gibi sümüklerini akıtıp ağlamasına ne gerek vardı ki?Alec de ona sıkıca sarılıp onu rahatlatmaya çalışmıştı.Bu aklıma geldikçe hala dişlerimi gıcırdatmaktan kendimi alamıyordum.İyi de bana ne oluyordu ki?

***

''Bu bir işe yarayacak mı?''diye sordum Alec'e kaşlarımı çatarak.''Neden saldırmıyoruz.Korkak gibi…''

''Leo... Eğer halkımızı düşünüyorsak bunu denemek zorundayız.''dedi öfkeyle.Ona sinirle arkamı döndüm ve bir ayağımı yere vurmaya başladım.Dişlerimi gıcırdatıp ve homurdanıp duruyordum.

''Kes şunu Leo!''diye bağırdı.Derin bir nefes aldım ve yanına gittim tekrar.

''Zaman geçtikçe benim umudum hiç kalmıyor.''dedi Hektor.Alec başını salladı.

''Bir an önce başlasın artık ve onları ezelim.''dedi Jasius kenetli dişlerinin arasından.

''Ellerim kaşınmaya başladı.''dedi İon.

''Öfkenize hakim olun.''diye uyardı onları Keys.''Çocuklar gibi davranmayı kesin.Oyun değil bu.''

''Öyle mi?Bak bunu biz bilmiyorduk.Hatırlattığın için sağ ol.İlk defa savaş görüyoruz''diye tersledi onu Junon.

''Sen bana baksana!''Keys Junon'un üzerine yürüdü.

''Yeter!''diye bağırdı Alec ve ben olduğum yerde zıpladım.Herkes bir anda sustu.

''Kendi aranızda didişmeyi kesin.Gücünüzü onlara saklayın.''

Pylos ordusuna bir elçi göndermiştik.Onlarla anlaşma yapacaktık.Toprağımızın onların belirleyeceği kısmı , hazineden ödeme ve yıllık vergiye bağlanmayı isteyecektik.Bunlar çok ağır şeylerdi ve krallığımızı oldukça zorlayacaktı.

Alec deli gibi volta atıyordu .Karşımızda büyük bir ordu vardı.Onları gördüğümüzde şok olmuştuk.Onlar ordularını bölmemişlerdi sadece bize oyun oynamışlardı .Gerçi her şekilde bizden çok daha kalabalık olduklarına emindik.Üç gün boyunca yapılan yolculuk bizi yormuştu.Sadece iki kere dinlenme izni verebilmiştik kendimize.Ve bir günde bu şekilde sınırlarımızı geçmeden beklemiştik.Elçimizi bekliyorduk.Zaman kazanmak benim işime geliyordu açıkçası.Ama elçi bir türlü gelmiyordu.

Ve sonra bir atlı yaklaştı bize doğru.Sınır olarak belirlediğimiz yerden uzakta durdu. Yayını havaya kaldırdı ve okun ucunda bir deri parçası sallanıyordu. Alışkanlıkla okumun ucu anında gelen atlıyı buldu.Ama okun hedefi topraktı.Sadece bir mesaj iletiyordu .Hızla geriye doğru ilerledi.

Alec uzun ve hızlı adımlar atıp deri parçasını okun ucundan çekerek yırttı.Gözleri beni buldu.

''Elçimiz ölmüş.''dedi dişlerini sıkarak.''Hiç bir teklifimizi kabul etmiyorlar.Savaşacaklar.''

‘’Ne zaman harekete geçecekler?’’diye sordum Alec’in peşinden atlarımıza doğru ilerlerken.

‘’Hemen.’’dedi dişlerini sıkarak, atına atlamadan önce son bir kez daha bana baktı. Yine veda eder gibiydi ve gözlerini karşıya dikti. Herkes atına atlamıştı bile.

9. BÖLÜM

Büyük ,açık bir arazideydik.Bir tek ağaç yoktu çevrede.Bir çöl gibiydi burası.Hava sıcak ve kuruydu.Boğazım kimi zaman susuzluktan acıyordu ve suyu idareli kullanıyorduk.Savaşçılarımız şimdiden yorgun görünüyorlardı.Bizi resmen oyuna getirmişlerdi.

Ve harekete geçtiler.Kalabalık ordu üzerimize doğru hızla geliyordu.Kendilerinden önce okları buldu bizi.Kılıcımı bırakıp yayımı aldım elime.Sadaktan üç ok çektim.Hedef almamıştım.Bu kalabalıkta nasılsa birini bulacaktı.

Kalabalık içimize girdiğinde göz ucuyla bizimkilere bakmayı başarabilmiştim.Alec'in sırtında çaprazlama duran kılıçlarına uzandığını gördüm ve o artık her zaman gördüğüm Alec değildi…Dudaklarından bir çığlık çıktı ve görüş alanımdan çıktı.

Zaman hızla akıp giderken kuru toprak kanla besleniyordu.Sanki kanı içiyor ama doymuyordu.Kana susamış gibiydi.Kılıç şangırtıları ,bağrışlar ve inlemeler göğe, sıcak havaya karışıyordu. Savaşçılarımızı sadece eğitimde görmüştüm.Ama şimdi ne kadar iyi savaşçılar olduklarını görebiliyordum.Durumumuz oldukça kötüydü ,onlara karşı azınlık olmamız bizim için bir eksiydi ama savaşçılarımız çok iyiydi.Fazla kaybımız yoktu.Henüz!

Kalabalığı yarıp gidiyorduk sanki .Ama üzerimize oluk oluk akıyorlardı.Sonu gelmeyen insan seli gibiydi.Kaç adamı kılıcımdan geçirmiştim bilmiyordum.Ama bitmiyorlardı.

İki tarafta bitkin düşmüştü ama avantajlı taraf onlardı.Kalabalık olmaları yorgun askerlerini geri çekip ,diğerlerini üzerimize salmalarına yarıyordu biz ise saatlerdir kılıç savuruyorduk.Kimsenin geri çekilmeye niyeti yoktu.Arada gözlerim savaşçılarımıza kayıyordu ,durumları iyi değil gibiydi.Alec'i göremiyordum bile.Zaten bakışlarımı uzunca bir yere dikemiyordum.Buna fırsatım olmuyordu.

Bende savaşlar görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim.Böyle büyük bir savaş..Biz kabileler arası savaşlar yaparken bu kadar kalabalık olmazdık ve kurnaz davranırdık her zaman.İşimize gelmeyecek bir savaşa girmezdik.Şimdi böyle değildi.Savaşmak zorundaydık.

Akşam çökmek üzereydi,karanlık basınca geri çekilmek zorunda kalıp kalmayacağımızı merak ediyordum.Çok savaşçı kaybımız olmuştu.Yenilmek üzereydik.Beklediğim bir şey vardı .Ama daha zamanı vardı.Umarım çok geç olmazdı.

Sol tarafımdan gelen savaşçıya döndüm ve göğsüne sapladım kılıcımı.Alec'i o anda gördüm.Bir anda gördüm ve kayboldu.Etrafını sarmışlardı.İki elinde de kılıç vardı ve darbeleri geri püskürtüyordu.Sonra görüş alanımdan çıktı.

Bir yandan karşımdakilere odaklanıyor ,diğer yandan Alec'İn bulunduğu yeri gözden kaçırmamaya gayret ediyordum.Durumu iyi değildi.

Kafamda bir anlık muhakeme yaptım.Eğer Alec…Eğer o yenilirse,ondan sonra gelen komutan ben olacaktım.Siyah ip bir tek bende vardı ve ordunun Yorko krallığı ile savaşa girmesini sağlayabilirdim, geri döndüğümde kralın gözüne girebilmek için bir sürü şansım olabilirdi..Bu benim için iyi bir fırsattı.Ve Alec'in üzerine çullanmışlardı.Bu kıskaçtan kurtuluşu olamazdı.Ve ölürdü!Ve ben komutan olurdum…Aynı anda kalbimde beklemediğim bir sancı hissettim.Bir silah beni vurmamıştı.Beni neyin böyle acıttığını bilmiyordum ama kararımı vermiştim.

Bunu yapamazdım. Eğer Alec yerinde başka birisi olsaydı bunu hiç düşünmeden yapardım ama ona yapamazdım.O iyi biriydi.dudaklarımdan öfkeli bir çığlık yükseldi ve atımı onun bulunduğu yöne doğru sürdüm.Korku beni ele geçirmişti bile.Onun ölmesini istemiyordum.

Aramızda fazla bir mesafe yoktu ve bir kaç kişiyi haklayıp yanına ulaşabilmiştim.Onu çevreleyen savaşçıların arasına daldım,atımın sağ tarafına doğru yattım neredeyse yerle bütünleşmiştim ve bir kaçını dağıtmayı başarabilmiştim.

''Leo,beni bırak!.''diye bağırdı bana.Tekrar atımın üzerine çıktım.Bunu yaptığım için kızdığını biliyordum ama gözlerindeki ışığı da yakalamıştım..Ona hızlı bir gülücük yollayıp atlarımızı yan yana tuttum.Artık birlikte mücadele ediyorduk.

Grup hızla dağılmaya başladı.

''Ya da bırakma!''dedi Alec.Sesinden güldüğünü anlamıştım.

''Öyle bir niyetim yok zaten.''dedim ben de. Biraz önce düşündüğüm şey için utanmıştım kendimden.

''Senin bu yönünü seviyorum.''

''Hangisini?Bir sürü iyi yönüm var.''sesimizi, birbirimize duyurmak için bağırıyorduk.

''Çok alçak gönüllüsün.''

''Sağ ol ama hala söylemedin.''

''Kendi kendinin komutanısın. Bu yönünü seviyorum.''Güldüm.

''Dikkat et.''dedim o bana bakıp güldüğünde.Hızla soluna döndü ve adamın kafasını uçurdu.

Alec'i kurtarmıştım ama ordumuz bitap düşmüştü.Gittikçe sayımız azalıyordu.Alec'in yanından ayrılmıyordum.Bir daha aynı hataya düşmeyecektim.İkimiz birlikte daha çok işe yarıyorduk.

Savaş alanının gerisinden gelen atlı sesleri dikkatimi dağıtmamıştı.Sadece benim dikkatimi dağıtmamıştı.Savaşçılarımızdan şaşkınlık nidaları yükseliyordu.Dudaklarında öfkeli haykırışlarla bize doğru geliyorlardı.

Alec, gözlerini kısıp bir süre bana baktı ama sonra ona saldıranlarla mücadele için bakışını kaçırmak zorunda kaldı.

''Bu yönümü sevdiğini söylemiştin.''diye bağırdım ona.Keyfim yerine gelmişti.Benim savaşçılarım geliyorlardı.Onları beklediğimden çok daha erken geliyorlardı.

Kılıçları delirmişçesine havada sallanıyordu.Onlara baktıkça kendimi görüyordum.Onlar benim eserimdi.

''Yine de bunun hesabını vereceksin.''diye bağırdı Alec.

''Hadi şunları devirelim Efendim.''diye bağırdım bende.

''Leonard… İyi iş.''diye bağırdı biraz ötemizden Hektor,sesi yorgun geliyordu.Diğerleri de ona eşlik etmişlerdi.

Kendimle gurur duyduğumu söylemeden geçemeyeceğim.Kendileri küçük ama yürekli büyük olan,içlerinde yanan o ateşi söndürmeye gelen savaşçılarım ordunun arasına karıştılar.Tazelerdi ve dirilerdi.Savaşma arzusuyla yanıyorlardı.Bir anda ordunun arasına karıştılar ve ellerinden geleni değil, daha fazlasını yapıyorlardı.Eğer savaşmak zorunda olmasaydım bir köşede oturup onları keyifle izlerdim.Çünkü onlara kendimden daha fazla güveniyordum.

Pylos'u geri püskürtmeyi başarıyorduk ama hedefimiz onları geri püskürtmenin ötesindeydi.Onları tek bir savaşçı kalmayıncaya dek yok etmekti.Hala Alec'e saldırmaya devam ediyorlardı.Saldırı tüm ordumuzaydı ama Alec'e çoklu gruplar halinde geliyorlardı.Yanından ayrılmıyordum.Onu öldürmeye koşullanmış gibi görünüyorlardı.

Dave'in zor durumda olduğunu anlayınca onun yanına gitmek için harekete geçtim.Ama kendini toparladığında tekrar eski konumuma dönmek için atımın yönünü çevirdim.

Bir savaşçının yayını gerdiğini gördüm.Yayımı çekerek vakit kaybetmedim ,çünkü geç kalacaktım ve yapmam gereken tek şeyi yapıp Alec'le okun arasına girdim.

Ok ona gelseydi eğer kalbine saplanacaktı ve yaşama şansı olmayacaktı. Benim omzuma saplandı ve orada kaldı.

''Lanet olsun Leo! Hayır.''diye bağırdı Alec ve kılıcını savurdu.Beni vuran Savaşçı yere serilmişti.

''Aptalsın Leo. Tam bir aptal.''Bağırıp çağırıyordu.''Bunu neden yaptın ki?''

''İdare edebilirim.''dedim. Sesim fısıltılı çıkıyordu. Dave hızla yanımıza geldi ve kendi atından ,benim atıma geçti.

''Ben hallederim.''dedi Alec'e .Elinin belimi kavradığını hissettim.

''Beni rahat bırak Dave.''dedim ona bağırarak.

''Üzgünüm komutanım ama hayır''dedi.Ona ısrar etmeme gerek yoktu.Sesi kararlı çıkıyordu.

Evet,onları tamamen kendime benzetmiştim.Dave beni hızla savaş alanından uzağa götürüyordu.Olanları izlemek istediğimi düşünürken böyle bir şey düşünmemiştim.Tanrı'ya yanlış dua ettiğimi düşündüm bir an için.Bu yaranın beni öldürmeyeceğini biliyordum.En azından şimdilik.Hava kararmış ve kılıç şangırtıları hala gökyüzünde yankılanıyordu.Biz ise hızla savaş alanından uzaklaşıyorduk.

Arkamızdan gelen bir atlı daha duyduk.Kim olduğunu merak ediyordum.Benim küçük askerlerimden biri olabilirdi.Arkamı dönmek için kıpırdandığımda küçük bir inilti çıktı dudaklarımdan.Ok hala bedenimdeydi ve onu çıkarmamam gerektiğini biliyordum.Arkamızdaki atlı kısa sürede aramızdaki mesafeyi kapadı.

''Dave… Sen alana dön!''diye emretti Alec.Sesi öfkeli çıkıyordu.Oldukça öfkeli.

Dave beni attan indirdi.Aynı anda Alec de atından atladı ve kolumu omzuna doladı.Ve belimi sıkıca sardı.

''Senin savaşçılarının yanında olman gerekmiyor mu?''diye sordum ona.

''Seninde o okun üzerine atılmaman gerekmiyor muydu?Onlardan hatıra isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti.''Dişlerinin arasından konuşuyordu.

''Böyle mi teşekkür ediyorsun?Hem belki oku çok beğendim.''

Söylediğime gergin bir şekilde güldü.Beni yere oturtup üzerindeki yeleği çıkardı ve bir top haline getirip yere koydu.Yeleğini başıma destek yapıp beni yatırdı.Gömleği neredeyse paramparça olmuştu.Onu hızla çıkardı.Elini yeleğime uzattı.Ben onun çıplak bedenine ve ne kadar güçlü olduğuna bakarken bir anda panikledim.Bileğine yapıştım hızla.

''Hayır.''diye bağırdım.

''Yarana bakacağım Leo.''dedi şaşkınca.

''Hayır. Beni Mormo'ya götür!''Bir elinde gömleği ,diğeri yeleğimin düğmesinde şaşkınca duruyordu.

''Bana güvenmiyor musun?''sesi üzgün çıkıyordu.

''Alec..Yani efendim..Lütfen öyle düşünmeyin.Ve lütfen beni Mormo'ya götürün.''elini hızla çekti ve bende bileğini serbest bıraktım.

''Kanamayı durdurmazsak öleceksin Leo.Mormo'nun yanına gidene kadar dayanamazsın.''sanırım bana biraz bozulmuştu.Yüzüme bakmadan konuşuyordu.

''Üzerinden sarın.''dedim inleyerek.Kıpırdanmaya çalıştığım için canım yanmıştı.

Gömleğini tekrar eline aldı ve okun çevresinden sarmaya başladı.Aslında ok içeride bu şekilde oynatmadığımız takdirde durursa kanama beni öldürecek kadar yoğun olmayacaktı.Ama kalbini biraz önce kırdığım için bunu yapmasına izin vermiştim.

O yaramı sarmaya çalışırken bana oldukça yakın duruyordu ve bu beni rahatsız ediyordu.Nedenini bilmediğim bir şekilde dengesizleşiyordum.Hem de canımın acısını unutacağım kadar.Sarma işlemi bitip geri çekildiğinde rahat bir nefes aldım.Beynim yine normal çalışmaya başlamıştı.

''Nasıl?Bunu nasıl aklına getirebildin?''diye sordu ,gözlerimin içine bakıyordu.Hala şaşkındı.

''Kendi ordumu mu?''diye sordum.

''Evet. Hala şaşkınım.''

''Kolay..Eğer krallığa iki gün içinde saldırı olmazsa bir an önce yola çıkmalarını emrettim.Demek ki saldırı asla olmayacaktı.Ama aynı şeyi Ordunun yarısı için söyleyemezdim.Gerçi beni dinlediklerini pek söyleyemem beklediğimden erken geldiler.''gülümsedim.

''Bak buna hiç şaşırmadım.''dedi gülümsememe karşılık vererek.Ve sonra dudakları düz bir çizgi halini aldı.Gözlerindeki gülümseme kayboldu.''Hayatımı kurtardın Leo.Kendi canını ortaya koydun benim hayatım için.''

''Hadi ama bu yara beni öldürmez, bunu biliyorsun.''

''Öldürebilirdi de.Sana bunu nasıl ödeyeceğim?''

''Bir şekilde ödeşiriz.''dedim omuz silkmeye çalıştım önemsiz olduğunu anlatmak için ama inlemekten başka bir şey yapamadım.

''Bir şekilde.''dedi başını sallayarak.Bendis yanı başımızda ayaklarını yere sürtüp duruyordu.arada öfkeyle soluyor ve sonra tekrar yeri aşındırıyordu.

''Iyiyim Bendis… İyiyim ben.''dedim zar zor çıkan sesimle. Bir süre daha sessizce savaşı dinledik.Gözlerim ağırlaşmaya başladığında konuşmak için kendimi zorladım.

''Neden?''diye sordum.''Neden herkes seni öldürmek için koşullanmış gibi görünüyorlardı?''

''Babam yüzünden.Onları daha önce devirdiğimizi biliyorsun.Ordunun başında babam vardı.Şimdi ben varım.Yeterince açık değil mi?''

''Ahh..Anladım.''dedim başımı sallayarak.

''Ben kendime bakabilirim.Sen olman gereken yerde ol!''dedim bir süre sonra.Çarpışma hala devam ediyordu ama daha önceki kadar hararetli değildi.

''Bensiz de halledebilirler.''dedi gözlerini alana dikerek.Aslında bende gitmesini istediğim için değil,sadece söylemem gereken şeyin o olduğunu düşündüğüm için söylemiştim.Gitmesini istemiyordum.

Kılıç sesleri azalmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum gözlerimi korkuyla ona dikerek.

"Savaş bizimdir!" dedi gülümseyerek. Bir an için ferah bir nefes aldım. "Senin sayende Leo," dedi.

"O kadar değil," dedim bende.

Onu kurtardığım için ve askerlerime buraya gelmelerini söylediğim için memnundum. Ama daha çok Alec'in hayatta kalmasına ve şu anda sevinçle gözlerimin içine bakmasına memnundum. Elini kaldırdı ve saçlarımı karıştırdı. Yüzümü buruşturdum. Yine bana küçük kardeş muamelesi yapıyordu.

"Ne?" dedi ben ona öfkeyle bakarken.

"Bir şey yok," dedim tıslayarak. Bir grup atlı geliyordu. Bakışımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Bizim savaşçılarımızdı. Krallık bayrağını taşıyordu Hektor elinde.

"Komutanım kale için harekete geçiyoruz. Savaş bizimdir," dedi sırıtarak. Komutan hızla ayağa kalktı.

"Siz gidin. Ben Leo'yu Mormo'ya götüreceğim," dedi kararlı bir sesle.

"Ama efen-"

"Gidin dedim." Evanos'un sözünü kesti Alec.

"Komutan Leonard." Bana mı sesleniyordu Hektor.

“E..Efendim,”dedim şaşkınca.

“İzin verirsen senin ordunun bizimle gelmesini istiyoruz.” Bana göz kırptı.

Şey… Bu hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşlanmıştım bu durumdan. Başımı salladım gülümseyerek.

Geldikleri gibi hızla geri döndüler. Alec kalkmam için bana yardım etti. Onun atına binmem için ısrar etti ama ben kendi atımla gidebileceğimi söyledim. Bendis’in bir insandan farksız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Üzengiye ayağımı bastığım anda bir heykel gibi kıpırdamadan durmuştu.

Karanlık gecede hızla ilerlerken Alec sürekli çene çalıyordu. Bunun nedenini biliyordum. Kendimde kalmamı sağlıyordu. Aslında sesi endişe doluydu ama bana söz geçiremiyordu. Benim tek korkum ise ben kendimden geçtiğimde yarama bakmaya çalışmasıydı. Bunu düşününce güldüm. Acaba gördüğü manzara karşısında tepkisi ne olurdu? Sanırım onları böyle kandırdığım için şoku üzerinden atınca beni asmaya kalkardı.

Alec’in sesi boşlukta kaybolmaya başlayınca ben sesimi bir an için kaybettiğimi düşündüm. Attan hızla düşüp sırtım yere çarptığında okun bedenimde kaydığını hissettim. Lanet olsun! Sanırım ağzımdan birkaç kelime çıkabilmişti. Ne sanıyordum kendimi? Sanki dayanabilecekmişim gibi… İşte olmuştu, kendimi kaybediyordum. Son gördüğüm bulanık görüntü Alec’in atının üzerinden atlayışıydı. Ve canımın acısı.

10. BÖLÜM

"Senin için endişelenmişti. Hatta dehşete düşmüştü diyebilirim."

Mormo yine başımda nöbet tutuyordu. Alec'in beni ona nasıl getirdiğini ve kendisinin nasıl öleceğimi düşündüğünü öfkeyle anlatıyordu. Ona cevap vermedim.

"Anlaşılan sen de onun için endişeleniyorsun. Okun önüne kendini attığına göre."

"O an yapmam gereken oydu Mormo. Ölmeyeceğimi biliyordum."

"Ya ölseydin Lena."

"İstersen biraz daha bağır Mormo. Belki duymayan kalmıştır."

"Affedersin. Seni öyle görünce."

"Önemli değil. Biliyorum."

Mormo yine beni iyileştirmeyi başarabilmişti. Alec her saat başı gelip durumumu soruyor ve kendi yüzünden olduğu için suçlu hissediyordu. Onu görememiştim çünkü Mormo onu içeri almıyordu. Bana söz verdiği gibi beni Mormo'ya getirip teslim etmiş ve yarama dokunmamıştı.

Artık kendimi iyi hissettiğimi söylediğim halde bir gün daha yatağa bağlı kalmam gerekiyordu. Omzumdaki sargının içindeki şey yaramı yakıyordu. Sıkıntıdan ve meraktan patlamak üzereydim. Hayat ne güzel! Pencereden

dışarıyı seyre daldığım bir anda müzik sesleri duydum ve merakla başımı Mormo'ya çevirdim.

"Sizinkilerin zafer şarkıları," dedi gülümseyerek.

"Döndüler," dedim bende yatakta hızla doğrularak. Sonra bu heyecanı gözlerimle görmeden yapamayacağımı anladım ve ayaklandım.

"Dışarı çık," dedim Mormo'ya.

"Lena yatar mısın?" dedi sinirle.

"Dışarı Mormo, yoksa seni umursamadan yanında giyineceğim." Elini havaya kaldırdı.

"Tamam. Tamam. Çıkıyorum."

Üzerimi değiştirdikten sonra unuttuğum bir şey aklıma geldi ve öfkeyle tekrar soyundum. Göğsüme o kuşağı sıkıca bağladıktan sonra uçar adım kapıdan dışarı fırladım. Kaledeki herkes, aşçısından kralına kadar herkes, zaferle parlayan gözlerle içeri giren orduyu selamlıyordu. Ordunun ardında halk vardı, delicesine bağırıyor ve zafer şarkıları söylüyorlardı.

Aslında bu ordunun başında halkı selamlıyor olması gereken Alec orduyu en önde karşılayan kişiydi. Üzerinde her zaman görmediğim bir kıyafet vardı. Tamamen siyahlara bürünmüştü, sadece gömleği beyazdı. Atını da sarmalayan bir pelerin vardı üzerinde, başında bir başlık vardı, gömleğinin fırfırları boynundan pantolon kemerine kadar uzanıyordu. Düğmeleri gümüştü. Ve yanında Feronia vardı. Şahane bir elbise giymişti. Saçları her zamanki gibi ışıl ışıl parlıyordu. Elbisesi beyazdı.

Krala baktığımda, kral olması gereken kişinin Alec olduğunu düşündüm. Sonra kalabalığın gerisinden manzarayı izleyen gözlerimi buldu gözleri. Bir anda sevinçle parladı, dudakları yukarı kıvrıldı ve atını kalabalığı yararak yanıma doğru sürdü.

"Leo. İyileşmişsin. Seni göremeyince…"

"İyi olmadığımı düşündün," dedim sözünü tamamlayarak.

“Aynen. Haydi. Kutlamalara,” dedi.

“Sen git. Ben Bendis’in yanına gideceğim.”

“Çabuk gel,” dedi emir veren bir tonla. Dönmeden önce her zamanki ciddi maskesini taktı yüzüne.

Atımı alıp kalabalığa döndüğümde bir madalya alacağımı beklemiyordum. Her ne kadar komutanımızı ve kralı hiçe saymış olsam da kendi kendime yaptığım planlar işe yaramış ve ordumuz yenilgiden dönmüştü.

O akşam büyük bir kutlama şöleni olmuştu kalede. Kat kat şamdanlarla yerlere kadar uzanan, mumlarının salonu bir güneş gibi aydınlattığı gösterişli avizeler tavandan aşağıya sarkıyordu. Hizmetliler nereye koşacağını şaşırmış durumdaydılar. Bir sürü insan vardı. Her zaman krallıkta göremediğim birçok kişi gelip beni tebrik yağmuruna tuttu. Kadınlar şık ve kabarık rengarenk giysiler giymiş, özgürce ve aynı zamanda kurnazca erkeklerin aklını baştan çıkaran bir zarafetle mahrem yerlerini bir parça gösterecek köşe ya da yuvarlak yakalı elbiselerle ortalarda salınıyordu. Herkes coşkuluydu.

“Alec,” dedi Kral Galates. Mutluluğu yüzünün tüm çizgilerine yayılmış gibiydi. Aslında böyle mutlu göründüğü anlarda sevimli oluyordu. “Feronia’yı dansa kaldırmayacak mısın?”

Biraz önce sevimli mi olduğunu düşünmüştüm. Hayır! Şimdi çok sevimsizdi. Alec’in sıkılmış bir hali vardı. Zoraki bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Kaşlarımı çatarak onu süzdüm. Aslında Feronia ile her zaman iyi geçiniyor gibi görünüyordu. Hatta kimi zaman ondan hoşlandığını düşünüyordum.

“Tabii,” dedi Alec ve elini sırıtarak duran Feronia’ya uzattı. Sonra dans alanına geçip yüzlerinde gülümseme dans etmeye başladılar. Bir ayağım yerde sıkıntıyla ritim tutuyordu. Bu kutlama beni sıkmaya başlamıştı. Eğer izin alıp gitseydim saygısızlık etmiş olur muydum?

“Komutan Leonard.” Bu bir kadın sesiydi. Sese doğru çevirdim yüzümü. Çok hoş, alımlı, altın saçlı bir kız duruyordu karşımda.

“Evet,” dedim dudaklarımın altında sıktığım dişlerimi ona fark ettirmeden gülümsemeye çalıştım. Yüzünde Camella’da gördüğüm ifade vardı. Ah… Lanet olsun!

“Acaba-”

“Aslında benim önemli bir işim vardı,” dedim kız sözünü tamamlayamadan. Kız kızarıp morarmaya başladığında rahat bir nefes aldım. Sinirle arkasını döndü.

“Leonard. Bir bayana nasıl davranılması gerektiğini öğrenmen gerekir,” dedi Kral Galates beni azarlayarak, öfkeli gözlerini üzerime saldı.

“Peki efendim,” dedim uzatmadan. Ona gözlerimi devirmemek için bakışımı başka yöne çevirdim ve Alec’in gülümsemesini bastırmak için büzdüğü dudaklarıyla ve kıstığı gözleriyle karşılaştım.

“Ne?” dedim ona sinirle ve salondan dışarı çıkmak için hareket ettim.

“Leo dur! Beni bekle,” diye bağırdı arkamdan. Salon çıkışına kadar gelmiştim.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedim ona elimi savurarak.

“Beni bekle!” dedi emir veren tonla. Olduğum yerde durdum ve o yanıma gelene kadar adım atmadım.

“Utanılacak ne var anlamıyorum. Altı üstü bir dans edecektin,” dedi. Sesinde alay vardı. Dişlerimi gıcırdattım ama ona cevap vermedim. Hızla yürümeye devam ettim.

“Tamam. Kızma, şaka yapıyorum. Yoksa dans etmeyi mi bilmiyorsun?”

Ona sinirle baktım.

“Senin gibi dans edemediğim bir gerçek.”

Bunu neden söylemiştim ki? Sanki hesap sorar gibi.

“Şey…” dedim o bana anlamayan gözlerle baktığında. Gri gözleri şaşırmış gibiydi. “Ben gerçekten dans etmeyi bilmiyorum. Bir kadına nasıl davranacağımı da bilmiyorum.”

Iyk. Binlerce kere kusmak istiyorum. Bunları ben mi söylüyorum? Tanrım!

Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi, gözlerinde gururlu bir ifade. Odamın kapısına gelmiştik bile.

“Ben sana öğretirim bir ara,” dedi omzuma hafifçe vurarak.

Ve büyük kardeş, küçük kardeşe kızlarla ilgili sırlar kapısını açmaya hazırlanır!

“Teşekkür ederim,” dedim. Öfkeden çılgına dönmüştüm. Yüzümün sabit durumunu sonuna kadar koruyamayacağımdan korkuyordum.

“Gerçekten bu saatte uyuyacak mısın?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Yaralıyım efendim,” dedim omzumdaki yarayı göstererek. Elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Ahh… Tamamen unutmuşum.”

“Yaralanan sen olsaydın emin ol unutmazdın.”

“Leo!” dedi gözlerini şokla açarak. Ona neden böyle davranıyordum ki? Canını acıtmak istiyordum resmen.

“Şaka yapıyordum,” dedim gülümseyerek. “Sadece biraz yorgunum.”

“İyi geceler,” dedi. Ben kapıdan içeri girmeden önce yine bana seslendi.

“Leo.” Ona döndüm.

“Evet.”

“Sana söylemeyi unuttuğum bir şey vardı. Yorko Krallığı’ndan bir grup savaşçı köylerimizden birine saldırmış. Karşılık vermeyeceğiz ama bilmeni istedim.”

Ne demişti? Yorko Krallığı… Memnon!... Gözlerim fal taşı gibi açılmış ona bakıyordum. Beynimden bir sürü şey aynı anda geçti. Sanki mideme yumruk yemiş gibi oldum. Dilimde acı bir tat oluştu bir anda.

"Ne demek karşılık vermeyeceğiz?"

Bu benim beklediğim bir fırsattı. Fırsattan öteydi. Tekrar bana doğru ilerledi birkaç adım. Odamın kapısını sonuna kadar açtım.

"Yarın konuşuruz Leo," dedi.

"Hayır. Şimdi," dedim dişlerimin arasından. Bana afallamış gözlerle baktı. Yine de odama girdi ve masama oturdu. Karşısına geçip oturdum.

"Şunu baştan anlatsana."

"Pekala. Yorko Krallığı'ndan bir grup savaşçı bizim yokluğumuzdan faydalanmış ve köylerden birine saldırmışlar."

Her zaman yaptıkları gibi.

"Krallığın haberi olmadığından eminiz. Çünkü bunu birkaç yerde daha duymuştuk. Savaşçılarına bu rahatlığı sağlamışlar. Çünkü büyük bir krallık. Onlara karşılık veremeyiz. Ürünleri, hayvanları almışlar. Madenlerden çıkardığımız altınları almışlar. İki savaşçımızı kaybettik ama diğerleri onlara kılıç çekecek fırsatı bile bulamamışlar, onları öldürmemişler. Bizim için büyük bir kayıp. Ama insanlarımıza zarar vermemişler. Bunun için şanslı sayılırız. İşte bu kadar."

Mormo yattığı yerde doğruldu. Onun burada olduğunu bile unutmuştum.

"Affedersin. Seni rahatsız etmek istemedim," dedi Alec ona dönerek. Mormo elini havada salladı.

"Dert etmeyin efendim," dedi.

"Yani… Hiçbir şey yapmayacaksınız?"

"Evet. Daha fazlasını istemiyorlar. Bundan eminiz."

“Yani bunu kabul edeceğiz öyle mi? Peki bir dahaki sefere ne olacak? İnsanları kırıp geçirecekler ve biz, krallığa dokunmadıkları için yine karşılık vermeyeceğiz öyle mi?” Yumruğumu sıktım.

“Tabii ki öyle değil, ama bir daha saldıracaklarını düşünmüyoruz Leo. Eğer isteselerdi yokluğumuzda tüm krallığı yerle bir edebilirlerdi. Bizi kendilerine bağlayabilir ve sömürgeleri yapabilirlerdi.”

“Bunu kabullenemeyiz,” dedim ve ayağa fırladım.

“Leo. Kabul etmek zorundayız.”

“Sen,” dedim ona dönerek işaret parmağım havada. “Bunu kabul ediyorsun yani, öyle mi? Senin sakalını sen uyurken kesiyorlar ve sen ses çıkarmıyorsun.”

“Leo. Sözlerini tartmanı rica ediyorum. Ve bir dahaki sefere bunun için rica etmem.” Ve o da ayağa kalktı sinirle.

“Bir dahaki sefer kolunuzu keserler efendim,” dedim ona arkamı dönerek.

“Leonard…” dedi Mormo. Sesi uyarıcıydı. Kendime hakim olmamı istediğini biliyordum ama bu benim elimde değildi.

“Senin sinirlerin bozuk. Daha sonra konuşuruz.” Ve hızla dışarı çıkıp kapıyı gümbürtüyle kapadı.

“Onu ikna etmeliyim. Her şey onun elinde,” dedim Mormo’ya dönerek.

“Ona hakaret ederek mi yapmayı planlıyorsun bunu?” dedi. Yine sesi düzdü ve tekrar yatağa uzandı.

“Lanet olsun Mormo, bana arkanı dönme! Ne yapacağımı söyle.” Beni umursamıyordu.

“Lena… Biraz sakin ol. Öfken yerine beynini kullan. Ve şimdi biraz uyumak istiyorum.”

Gözümü bile kırpmamıştım. Bütün gece düşüncelerim arasında boğulmuş ama onu savaşa sürükleyecek tek bir şey bulamamıştım. Ne yapmalıydım? Yorko Krallığına karşı savaşmayı istemiyordu. Bunun altında ondan daha güçsüz olmamız yatıyordu ve daha yeni bir savaştan çıkmış, birçok kayıp vermiştik. Beni dinlemeyecekti. Kesinlikle beni dinlemeyecekti.

Sabah kendimi onun kapısında buldum. Kapıyı tıkladığım anda gözleri kızarmış bir Alec ile karşılaştım.

"Ne istiyorsun Leo?" diye sordu. Sesi buz gibiydi. Bana fena halde kızmıştı.

"Özür dilerim efendim, rahatsız ettim."

"Evet. Ettin," dedi sert bir ses tonuyla. Buna öfkelensem de belli etmedim.

"Dün gece yaptığım davranış yüzünden… Özrümü kabul edin lütfen."

Bir süre bana öylece baktı. Sonra gülümsedi. Yorgun bir gülüştü bu.

"Sana fazla kızamıyorum biliyor musun?" dedi. "Bekle, üzerimi değiştirip geliyorum." Başımı salladım gülümsememi bastırmaya çalışarak.

****

Şafak yeni sökmüşken iki komutan karşı karşıya gelmiş ve kılıçlarımızı çekmiştik birbirimize.

"Neden böyle savaşma arzusuyla yanıyorsun?"

Kılıcı başımın üzerinden geçti. Kırdığım dizlerimi düzelttim ve karşı atağa geçtim.

"Yapılan hakareti geri iade etmek lazım." Kılıçlarımız birbirine çarptı ve onları ittiriyorduk.

"Leo… Anlamıyorsun. Savaştan yeni çıktık. Toparlanmamız aylar, hatta yıl sürer." Ve sonra nefes nefese kılıcını yere indirdi.

"Bekleriz. Zamanı gelince saldırırız."

Yere oturmuştu. Yanına oturdum ve doğan güneşe baktık beraberce.

"Bugün savaşçılar evlerine, yuvalarına gidecekler; eşlerine sarılıp çocuklarının özlemlerini giderecekler. Anne ve babalarını görecekler. Sence bu yük bana fazla değil mi? Ben öfkelenmiyor muyum? Bütün gece uyuyamadım. Hele sözlerinden sonra." Ona özür dileyen bir bakış attım.

"Bana da ağır geliyor. Bir korkak gibi… Ama yapamayız! Ben istesem de kral engel olur. Halkı böyle bir tehlikeye atmaz. Asla! Ve bunu bende istemiyorum."

"İstersek yapabiliriz."

"Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu.

"Çünkü bize saldırdılar."

"Hayır. Ondan bahsetmiyorum. Genel anlamda sordum. Her zaman öfkelisin."

"Bir nedeni yok," dedim omuz silkerek.

"Yorko Krallığını daha önceden bilmediğini söyledin ama adını duyduğun anda gözlerini gördüm. Açık bir nefret vardı."

Aynı anda birbirimize baktık. Yine bir şeyleri çözmeye çalışır gibiydi.
"Bilmiyordum. Yalnızca…"

"Yalnızca ne?"

"Önemli bir şey değil." Bir anda sıkılmıştım. Aslında bir anda ona her şeyi anlatma isteğiyle dolmuştum ve anlatamadığım için rahatsızlık duyuyordum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Leo?" diye sordu. Başımı iki yana salladım.

"Eğer anlatmak istersen… Dinleyeceğimden emin ol."

Belki de bir şeylerin, bir şeyler sakladığımın farkına varıyordu ama bunun için ısrar etmiyordu. Ona her şeyi anlatmayı öyle çok istiyordum ki, kendimi

daha iyi hissedeceğimden emindim ama yapamazdım. Beni anlayamazdı. Kabile insanlarını sevmiyordu, buraya tek bir neden için gelmiş ve içlerine sızmıştım. Bunların acısını bir şekilde çıkarırdı benden.

"O zaman… Bir şeyler yemeye ne dersin?" diye sordu gülümseyerek benim uzun sessizliğimden sonra.

"Kesinlikle evet," dedim ve ayağa fırladım.

"Bu kadar yiyeceği nerende saklıyorsun?" dedi gülerek.

***

Alec'e sürekli saldırıyordum ama asla kabul etmiyordu. Bir toplantı sırasında krala söylemeyi göze alarak bunu dile getirmiştim ve herkesten aynı cevabı almıştım. Bu asla olmayacak bir şeydi. Yorko Krallığı büyük bir krallıktı ve bizi ezerlerdi. Yenilirsek onların sömürgesi olurduk ve bu hiç iyi olmazdı. Esaret hayatı iyi bir şey değildi. Bunları zaten biliyordum. Tüm ısrarlarıma ve hatta kimi anlarda onlara korkak imasında bulunmama rağmen hiçbir sonuç alamamıştım.

Yorko Krallığı ile savaşmayacaktık. Yine de deneyecektim. Eğer bunu başaramazsam bu işi tek başıma yapmaya hazırdım. Bunu yapacaktım. Belki sonunda ölecektim -ki bunu istiyordum- ama yinede deneyecektim.

Alec ve altı kişilik savaşçı ekibiyle birlikte geçen bir akşam eğlencesi sonrası kendimi yatağa fırlatmış hala gülümsüyordum. Hiç geçirmediğim kadar eğlenceli bir akşam olmuştu. Ordunun büyük kısmı ailesinin yanında geçiriyordu gecelerini ve ertesi sabah tekrar kaleye geliyorlardı. Birde her akşam bu geceki gibi eğlence yapıyorduk. Aslında, yani bazı anlarda erkek muhabbetleri eğlenceli olabiliyordu. Ertesi gün tekrar ordularımızın başına dönecektik.

Alec'i kandırma girişimlerinden hiçbir sonuç alamadığıma üzülmeyi artık bırakmıştım. Acele etmeyecektim. Sabırlı ve kararlı olacaktım. Bunu beynimin bir köşesine yazmıştım.

O eğlenceli akşamın sabahında bir gariplik vardı. Alec artık benimle vakit geçirmiyordu. Bizden önce yemek bölümüne gidip yemeğini yiyor -bazen odasına istiyordu- ve sonra gözden kayboluyordu. Onu gördüğüm anlarda

da zamanını Feronia'yla geçiriyordu. Aslında Feronia onu yalnız bırakmıyordu. Bu günler sonra da böyle devam etti.

Onunla görüşmek, bir şey sormak istediğim anlarda bana bakmıyor ve beni başından savıyordu. Bakışlarındaki soğukluğun nedenini anlamıyordum. Bu beni içten içe üzüyor ve öfkelendiriyordu. Bunu belli etmekten de kaçınmıyordum. Eğer böyle olursa onu savaşa asla ikna edemezdim.

Yine sabretmeyi deneyecektim.

"Komutanın nesi var?" diye sordu bir gün akşam yemeğinde İon.

"Bilmiyorum ama çok garip davranıyor," dedi Hektor. Sonra bana döndü. "Sen bilirsin Leonard. Ne de olsa her zaman birliktesiniz." Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Omuz silktim.

"Nereden bileceğim. Benimle de fazla konuşmuyor."

"Bir sorun var ve biz bilmiyor olabilir miyiz?" dedi Evanos.

"Sanmam," dedi Jasius. "Eğer öyle ciddi bir şey olsaydı bizim de haberimiz olurdu."

"Pylos Krallığı'ndan gelen halkı yarın kendi köylerine yerleştireceğiz," dedi Junon. "Bırakın şimdi komutanı."

"Evet. Zorlu bir gün olacak," diye ona katıldı Keys.

Pylos Krallığı'ndan gelen ve bize sığınan halkı tekrar bizim yönetimimiz altında kendi köylerine gönderecektik. Yıllık vergileri, ürünlerinin bir kısmını alacaktık ama her şey onlar için çok daha iyi olacaktı. Onların madenleri bizim madenlerimizden daha verimliydi. Bu bize şu zamanda çok iyi gelecekti ve onlar gerçekten çalışmaya alışmış bir halktı.

Yemek bölümünden çıktım ve odama doğru ilerliyordum. Alec ile karşılaştığım anda bir süre dondum. Aramızda iyi gitmeyen bir şeyler vardı. Bana garip bir bakış attı ve hiçbir şey söylemeden yanımdan hızla geçti.

"Efendim!" diye seslendim ona. Bu durum artık sinirimi bozmaya başlamıştı. Bana döndü ve göz göze geldik. Yorgun ve bitap düşmüş bir hali

vardı. Aslında acı çekiyor gibiydi. İstemsizce dudaklarımı büzdüm. Onu neyin böyle üzdüğünü merak ettim. Ama ona sormadım. Hatta neden bana öyle davrandığını da sormadım.

"Yarın beni de görevlendiriyor musunuz?" diye sordum düz bir sesle.

"Nasıl istersen Leonard," dedi ve arkasını dönüp ilerledi.

Ne kadar düşünmeyi istemesem de bütün gece onu neyin böyle üzdüğünü merak edip durdum. Hiçbir sonuç çıkaramayınca da uykusuz geçirdiğim geceyle kaldım. Onu üzgün görmekten, hatta böyle güçsüz görmekten nefret ediyordum.

Sabahın erken saatlerinde Bendis'in yanına gittim. Onu önce tımarladım ve bakımını yaptım.

"Çok güzelsin biliyorsun değil mi?" dedim yelesini okşarken. Bir an gülümsediğini gördüğümü sandım ve başımı iki yana salladım.

"Bazen beni şaşırtıyorsun," dedim ve hızla üzerine atladım.

"Ava çıkmaya ne dersin?" diye sordum ona.

Bahçeye geçtiğimizde Alec ve Feronia'yı gördüm. Feronia, Alec'in koluna girmişti ve tüm dişlerini göstererek sırıtıyor ona bir şeyler anlatıp duruyordu. Her zaman olduklarından daha iyi görünüyorlardı. Dişlerimi sıktım. Bu kızı sevmiyordum.

Yanlarından geçerken onlara baş selamı verdim ve ilerlemeye devam ettim.

"Leo," diye seslendi Alec. Ona baktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sesi düzdü. Bakışlarında yine anlamadığım o acayip bakış vardı.

"Eğer izin verirseniz biraz avlanmak istiyorum," dedim. Başını salladı.

"Ah Leo," dedi Feronia, heyecanlı görünüyordu, hatta olduğu yer ona yetmiyormuş gibiydi.

“Adım Leonard efendim,” dedim ona. Alec’in dudaklarından bıkkın bir gülüş fırladı. Feronia’nın yüzü asıldı ve ben buna memnun oldum.

“Leonard. Fazla geç kalma,” dedi, bakışları Alec’in gözlerini buldu ve gülümsedi.

“Aslında sürpriz olacaktı ama sen onun en yakın arkadaşısın,” dedi ve yine bana döndü. “Alec ile evlenmeye karar verdik. Bunu açıklayacağız. Zamanında burada ol.”

Yutkundum. Bunu beklemiyordum. Gözlerim Alec’in gözlerini buldu. Alec başını salladı. Kendimi bir anda boşlukta gibi hissettim. Bana neler olduğunu anlayacak durumum yoktu.

“Ah…” dedim. Sesim çatallı çıkmıştı. Boğazımı temizledim. “Çok şaşırdım,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Şey… O zaman… Ben gitmesem de olur.”

Sonra atımı mahmuzladım. Atım şahlandı ve hızla geriye çevirdim onu. Gözlerimden yaşlar akmak için zorluyorlardı. Dayan Lena! Biraz daha dayan, dedim kendi kendime. Bendis’i yerine yerleştirdikten sonra nasıl gittiğimi bilemeden odama ilerledim.

Kapıyı öfkeyle çarptım. Ne yaptığımı bilemeden odanın içinde öfkeyle dolanıyordum. Ayaklarım yeri delecekmiş gibi vuruyordu zemine. Çılgına dönmüş gibiydim.

Ağlamak istiyordum, hüngür hüngür ağlamak. İçimden taşan öfkeyi dışarı atmak istiyordum, bedenimi yakan bu acıdan bir an önce kurtulmak, boğazımı tırmalayan o şeyi söküp atmak istiyordum. Canımı ne acıtıyorsa onu çekip çıkarmak istiyordum. Bir yerlere vurmak, bir şeyleri parçalamak istiyordum.

Çünkü kendi bedenimin parçalandığını hissediyordum. Kalbimin oyulduğunu hissediyordum. Sanki milyonlarca okun kalbimi isabet aldığını hissediyordum. NEDEN?

O anda korkunç bir şekilde anladığım gerçek bedenimin buz kesmesine neden oldu. Dehşete düşmüştüm. Şok olmuştum.

Beynimin bir köşesinde ve gizli bir yerinde, üzeri örtülü bir şey vardı. Sızlanıp duran homurtu bir anda dışarı fırladı.

Alec'e aşık olmuştum. Lanet olsun ki ona aşık olmuştum. Hem de böyle kavururcasına, yakarcasına…

Gözlerimi pencerenin ardına, aydınlığa diktim. Aynı korkunçlukla bir şeyin daha farkına varıyordum. O asla bunu bilmeyecekti, aramızda asla duygusal bir şey olamayacaktı. Onun gözünde ben bir erkektim, küçük bir çocuk gibi olan; iyi savaşan, akıllı, haylaz, arada saçı karıştırılması gereken bir erkek!

Kız olsaydım da bir şey fark etmezdi aslında. O seçimini yapması gerektiği gibi yapmıştı. Ona sarkıntı olan, ona aşık olan onlarca kız arasından başını bedeninden ayırmak istediğim güzeller güzeli Feronia'yı seçmişti. Ben bir kız olsam da benim gibi kaba, saygısız, oturmayı ve giyinmeyi bilmeyen bir kızla ne işi olurdu ki Alec'in. Yine onu seçecekti.

Hayatımdan kimse ayrılmamıştı. Herkes bedenen hayattaydı; gülüyor, eğleniyordu. Alec'te hayattaydı. Ama ben aynı acıyı tekrar yaşıyordum. Kabilemi ve ailemi kaybettiğim acıyı tekrar yaşıyordum. Ve utanarak bu acının daha şiddetli olmasının ayırtına varıyordum. Ruhum bedenime fazla geliyordu sanki, acı çeken ruhumu bedenim istemiyordu.

Bunun için intikam alacağım hiç kimse yoktu, acısını çıkaracağım hiçbir şey yoktu! Gitmek istiyordum, yok olmak, intikam yeminimi unutarak, hiçe sayarak buralardan çok uzaklara gitmek istiyordum. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ondan çok uzaklara gitmek istiyordum.

Canımın acısı anlatabileceğimden çok daha fazlaydı. Etimi ve aynı anda ruhumu dişliyordu sanki acı ve dişleyip koparıyordu. Beni parçalara ayırıyordu.

Gözyaşlarımı serbest bıraktım. Yatağa koştum ve kendimi yatağın üzerine fırlattım. Yastığı dişlerimin arasına aldım. Sesimin duyulmasını istemiyordum. İnleyerek ağlamaya başladım. Dakikalar, saatler bitecek gibi değildi. Ve ben buhar olup uçmak istiyordum!

11. BÖLÜM

Dışarıdan gelen sevinç çığlıklarına kulaklarımı kapadım. Muhtemelen köylere de bir haberci gönderilmişti. Orada değildim. O coşkulu kalabalığın arasında bu duruma sevinenler arasında değildim. Ben matem yaşıyor gibiydim. Gözlerim ağlamaktan şişmiş, kalbim ağrıyordu. Sonra bir anda yataktan fırladım.

"Canınız cehenneme!" dedim kendi kendime. Bu atlatamayacağım bir şey değildi. İsterlerse bugün evlensinler. Aynanın karşısına geçtim. Ve uzun süre kendimi izledim.

"Atlatacaksın," dedim aynadaki zavallı görünen yansımama. Gerçekten berbat görünüyordum. "Ama uzun zaman alacak."

Sanki gidecek başka bir krallık yokmuş gibi gelip Elysion'u bulmuştum. Mormo'nun söylediği doğruydu. Şans beni sevmiyordu. Acaba Mormo da o kalabalığın içinde miydi? Onları alkışlıyor, sevinçlerine ortak oluyor muydu?

Belki de o okun önüne hiç atlamamalıydım. Lanet olsun! Hayır. Bunu yine de yapardım. Bunu ona aşık olduğum için yaptığımı anlamam uzun sürmüştü.

Hava kararmıştı ve ben hala kendimi izliyordum. Üzerimdeki ağır kıyafetlerden kurtulup banyo yapmak belki de iyi gelecekti. Her ne halt edeceklerse benim yokluğumu hissedeceklerini sanmıyordum.

Gözyaşlarımla ıslanmış olan gömleğimi çıkardım, pantolonumu ve iç çamaşırımı. Gömleğimin içine giydiğim kalın çamaşırı da çıkardım ve sadece kuşaktan kurtulmam gerekiyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim kuşağı çözerken. Aynı anda inliyordum. Bu gerçekten canımı yakıyordu. Sanki büyük olmak zorundaymışlar gibi.

Kuşaktan kurtulduğum anda derin bir nefes aldım ve onu bir kenara fırlattım öfkeyle.

Kapı bir anda açıldı. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Gözlerim fal taşı gibi olmuş öylece içeri giren bedene bakıyordum. Lanet olsun! Daha kötüsü olamazdı.

"Affedersiniz bayan. Ben… Çok özür dilerim," dedi Alec ve arkasını döndü. Şok olmuş bir hali vardı. Ve ben hala ağzım bir karış açık ona bakıyordum. Kıpırdayamıyordum bile. "Leonard'a bakmıştım," diye ekledi.

Kapıdan çıkmak üzereyken donakaldı. Ve hızla tekrar bana çevirdi yüzünü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Tıpkı benim gibi.

"Leo?" diye sordu fısıltıyla.

Yanıyordum. Utançtan yanıyordum. Kalbim gümbürdüyordu hızla ve sanki ağzımın içinde atıyordu. Hangisine daha çok utanmıştım? Yalanımı yakaladığına mı? Onun karşısında bu kadar savunmasız olduğuma mı? Yoksa bedenimin çıplak olmasına mı? Tamamen çıplak!

Bir anda çözüldü bedenim ve yatak örtüsünü alıp bedenime sardım. Alec başını salladı iki yana hızla ve gözlerini kırpıştırdı. Muhtemelen rüya gördüğünü düşünüyordu ve keşke öyle olsaydı.

Ağır hareketlerle kapıyı kapattı ve anahtarı çevirdi. En azından henüz sadece kendisi öğrenmişti.

Şaşkın adımlarla yatağıma doğru ilerledi. Ayakta duramıyor gibiydi. Yatağa oturdu ve gözlerini gözlerime dikti. Ben hala durumumu koruyordum. Yani hala şoktaydım. Beni kesinlikle astıracaktı!

Aşk gerçekten berbat bir şeydi. Öfkeme yenik düşmüş ve kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Daha ne kadar dibe batabilirdim ki? Aşıktım ve karşılığı yoktu; intikam yeminim vardı ve kesinlikle o beni astıracaktı.

Hala gözlerime bakıyordu. Gözünü bir kez bile kırpmamıştı. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı susmam için.

"Bana biraz izin ver olur mu?" dedi fısıltıyla. Başımı salladım. Gözleri acı içinde yanıyor gibiydi.

12. BÖLÜM

- ALEC -

Komutan Alec kendinde konuşacak gücü bulamıyordu. Dili tutulmuş gibiydi, ne yapacağını şaşırmıştı. Biraz önce bütün krallığa Prenses Feronia ile evleneceği açıklanmıştı. Hayatını kendi kendine kararttığını biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Onu seviyordu ama bu bir aşk değildi. Onunla çocukluk arkadaşıydı ve Feronia ona aşık olmuştu. Ama Alec, ona arkadaşlıktan başka bir his besleyemiyordu.

Kral Galates, Alec'e birçok defa bu konuda baskı yapmış olsa bile Alec güzel bir dille geri çevirmeyi başarabiliyordu. Ama bu defa bunu kendisi istemişti. Çünkü daha berbat, kendinden bile nefret ettiği bir durumla boğuşuyordu.

Günlerdir yemek yemiyor, kimseyle görüşmüyordu. Kendisinden tiksiniyor, hatta ölmek istiyordu. Kendi kendine itiraf edemediği şeyin başına geldiğine inanamıyordu. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. O güçlü, cesur ve iyi bir savaşçıydı. Ve normal bir erkekti.

Ve bir erkeğe aşık olduğunu düşündükçe çılgına dönüyordu. Onu bir kardeş gibi sevdiğine inandırmaya çalıştı kendisini ama daha fazlası olduğunu biliyordu. Onun yanında huzur buluyor, her zaman olduğundan daha mutlu oluyordu. Yanında olmadığı an bir boşluk hissine kapılıyordu. Ona

dokunduğu anda sanki bedenine yıldırım düşmüş gibi oluyordu. Ve kafası karışıyor, aklı bulanıyordu.

Kimi zaman onun bir erkekten çok bir kıza benzediğini düşünüyordu; narin elleri, ince bedeni, biçimli, bir bebeğinki kadar güzel yüzü, gök rengi gözleri ona bir kız havası veriyordu. Ama nasıl savaştığını görmüştü, en iyi savaşçılarından, hatta kimi zaman kendisinden bile daha iyi savaşıyordu. Kimsenin öyle kılıç kullandığını görmemişti. Bunu bir kadın yapamazdı. Onun bir şeyler gizlediğinin farkındaydı ama üzerine gitmiyordu.

Böyle bir şey imkansızdı. Duygularında bir yanlışlık vardı. Bunu biliyordu ve kendisini Feronia ile evlenmeye zorlamıştı. Leonard'a olan duygularını yanlış değerlendiriyordu. Leonard bir erkekti ve ona aşık olması imkansızdı.

Fakat şimdi karşısında gördüğü iri iri açılmış gözlerle, kıpkırmızı olmuş bir yüzle ona bakan, bedeni titreyen, aşık olduğunu sandığı ve o bir erkek olduğu için kendinden nefret ettiği Leo -ya da adı her neyse- gerçek bir kadındı. Tam anlamıyla bir kadın.

Bunun için sevinmeli miydi, yoksa üzülmeli mi? Kafası karışmıştı. Sevinmeliydi çünkü bir erkeğe aşık değildi. O nedenini bilmediği bir şekilde erkek gibi görünmeye çalışan ve hayatında gördüğü en güzel yüze sahip olan bu kıza aşıktı. Üzülmeliydi çünkü Feronia ile evlenecekti ve bunun geri dönüşü yoktu.

Leonard'ın dudakları kıpırdandı ve Alec elini kaldırdı susması için.

"Bana biraz izin ver olur mu?" dedi fısıltıyla. Bu kadar konuşabileceğinden bile emin değildi. Ama yine de mutlu olmalıydı. Kendisinde bir sorun yoktu. Kendisinden nefret etmesi gerekmiyordu.

Sinirleri zıplamış ve ne düşüneceğini şaşırmıştı Alec, bir anda kahkaha atmaya başladı. Sarsılarak gülüyordu.

-LENA-

Sonunda Alec'e aklını kaçırtmayı başarmıştım. Harika! Ben olduğum yerde şoka girmiş, tir tir titrerken o, karşımda kahkahalarla sarsılıyordu. Ne yapmalıydım? Ayaklarına kapanıp yalvarmalı mıydım? Yoo… Bu bana göre bir şey değildi. Beynim sulanmış gibi olmuştu. Hiçbir şey düşünemiyordum.

Alec bir anda dondu ve tekrar gözlerime dikti gözlerini. Kaşları çatıldı. Ve ben yutkundum. Eliyle yanına oturmamı işaret etti. Bir kukla gibi hızla gittim ve ürkekçe yanına oturdum.

"Kimsin sen?" diye sordu tıslayarak.

Yalan söylemem için bir sebebim yoktu, hala bir erkek gibi davranamazdım; ona bir şeyler uyduracak zamanım ve gücümde yoktu ve artık sıkılmıştım. Ne olacaksa olsun, umurumda değildi. Beni zindana hapsedebilirdi, astırabilirdi veya aklıma şu anda gelmeyen daha kötü bir şekilde cezalandırılabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve eğdiğim başımı zeminden kaldırıp gözlerine baktım. Deli gibi aşık olduğum gözlerine.

"Adım Lena," dedim.

Ona her şeyi anlattım. En ince detayını bile atlamadan neler olduğunu, neden burada olduğumu ve neden erkek gibi dolaşmak zorunda olduğumu. Atladığım tek şey ona olan aşkımdı. Bu tek taraflı bir konuşma gibi olmuştu; ben konuşuyordum, o susuyor ve sadece başını sallamakla yetiniyordu. Tepkilerinden hiçbir şey çözemiyordum. Dudakları düz bir çizgi olmuş -ama arada yukarı kıvrılmak için kendini zorlar gibiydi- kaşları çatılmış ve gözlerini bana dikmişti.

Ve sözlerim bitmişti. Hiçbir şey söylemedi. Elini çenesine götürdü ve ovuşturdu. Birkaç kere sıkıntılı, derin nefes aldı. Düşünce aşamasında gibiydi. Belki de hangi cezanın bu yaptığıma denk geleceğini tartıyordu beyninde.

“Memnon’un her yerde aradığı savaşçı prenses Lena sensin demek,” dedi bir süre sonra.

“Prenses değilim ama evet. O benim,” dedim.

“Anlattığın hikayenin dışında, daha farklı şeyler duymuştuk,” dedi. Gözlerini böyle üzerime salması beni rahatsız etmişti. Kendimi baskı altında hissediyordum.

“Ne gibi şeyler?” diye sordum ona kaşlarımı çatarak.

“Onun kervanına saldırmışsın, ganimetlerini almışsın ve savaşçılarını öldürmüşsün. Kabilenize bu yüzden saldırmış.”

Ya Mormo bunu duymamıştı ya da bundan bana bahsetmemişti.

“Bu doğru,” dedim dürüst davranarak. Kaşlarını çattı.

“Bana yine yalan mı söyledin?” diye sordu öfkeyle.

“Hayır. Sana yalan söylemedim. Sana anlattım, biz hırsızız, yani öyleydik. Bunu her zaman yaparız. O bize kurulmuş bir tuzaktı. Memnon’un evlilik teklifini birkaç kere reddettiğim için akıllıca yapılmış bir planla üzerini bu şekilde örtmeye çalışmış. Kervana saldıracağımızdan emindi. Çocuğu öldürmeyeceğimden emindi ve onu bizim içimize casus olarak yerleştirdi. Bütün kör noktalarımız ve güvenliğimizi çözmüş oldu. En savunmasız anımızda bize saldırdı. Gerçi… Siz bile ondan çekindiğinize göre bizim savaşsak dahi şansımız yokmuş.”

“Güçlü bir krallık,” dedi ve elini yine çenesine koyup nihayet gözlerini benden ayırmıştı. Derin bir nefes verdim sessizce. Gözlerim üzerimdeki örtüye kaydı.

“Ben… Giyinebilir miyim?” diye sordum.

Eğdiği başını kaldırdı ve bana baktı. Sonra gülümsedi. Bunun için sevinmedim. Belki de son kez üzerimi giyiyor olacaktım ve o buna gülümsüyor olabilirdi.

“Tabii,” dedi. Sonra yine düşüncelere daldı. Dolaptan temiz kıyafetlerimi çıkardım ve hızla banyoya gittim.

Aslında kendimi ferahlamış gibi hissediyordum. Sanki tonlarca yükü bir anda üzerimden fırlatmış gibiydim. Rahatlamıştım. Hafif hissediyordum. Dışarı çıktığımda masama geçip oturmuştu. Eli çenesinde öylece yanına kadar gidişimi izledi. Karşısına oturduğumda yine gözlerini benden ayırmadı. Acaba ondan son kez bir şey istesem bunu kabul eder miydi?

“Senden son kez bir şey rica edebilir miyim?” diye sordum düz bir sesle.

“Son kez?” dedi kaşları havaya kalkarak. Belki bunu bile istemiyordu benden. Artık kesinlikle benden nefret ediyor olmalıydı. Aceleyle konuştum.

“Evet. Son kez. Size yalan söyledim, içinize haince sızdım, sizi aptal yerine koydum. Ve Yorko Krallığı ile savaşmak için zorlamaya çalıştım. Benden nefret edebilirsin, beni nasıl isterseniz cezalandırabilirsiniz, aslında umurumda değil biliyor musun? Ama lütfen Mormo’yu rahat bırak. Sana bir tek bunun için yalvarabilirim. Zaten ne kadar ömrü kaldı ki?” Elini hızla yukarı kaldırdı ve ben anında sustum. Nefes nefese kalmıştım konuşurken.

“Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun? Seni cezalandıracağı mı?” diye sordu şaşkınlıkla, sesi yumuşacıktı.

“Böyle olması gerekiyor,” dedim başımı sallayarak.

“Leo… Yani Lena,” dedi ve dudaklarını ıslattı. “Ben sana nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Senin düşündüklerine bak.” Ve dudaklarından küçük bir gülüş çıktı.

Ağzım ikinci bir şokla açılmıştı yine. Bugün tam bir aptal gibiydim. Belki de öyle çok ağlamıştım ki böyle saçma sapan rüyalar görüyordum. Bu gerçek değildi ve ben birazdan uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu anlayıp gülecektim.

“Kapa şu ağzını, komik görünüyorsun,” dedi. Aklımı başımdan alacak bir gülümseme vardı yüzünde.

“Yani… Beni öldürmeyecek misin?” diye sordum şaşkınca.

“Hayır.” Başını iki yana salladı.

“Peki ama… Neden?” diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı. Bana bağırmamış, öfkelenmemiş, bana gülümsemişti. Bunları bir yere kadar yorumlayabilirdim. Benimle son anlarımda alay ediyordu. Ama bana yardım etmesi… Bu mümkün olmayacak bir şeydi. Krallığı tehlikeye atmazdı.

“Her ne kadar bizim aramızda bambaşka bir nedenden ötürü bulunmuş olsan da, bizim için savaştın, ordumuzu en kısa sürede ve en iyi şekilde eğittin. Mağlup olarak çıkacağımız bir savaştan senin sayende -ve küçük ordunun- galip olarak çıktık. Ve kendi hayatını, yeminini hiçe sayarak benim hayatımı kurtardın. Sana bir can borcum var Leo.” Gülümsedi. “Lena. Alışmam biraz uzun sürecek.” Tekrar gülümsedi. “Ve sanırım ben bu can borcunu nasıl ödeyeceğimi biliyorum.” Bana göz kırptı.

Kafamı kaşıdım. “Sen ciddisin?”

“Kesinlikle.”

Eğer boynuna atlayıp ona sıkıca sarılsam ve onu öpücüklere boğsam ne düşünürdü acaba? Bunu istiyordum, her şey bir anda nasıl böyle değişivermişti anlamıyordum ama benim şansım dönmüştü sanırım.

“Teşekkür ederim,” dedim ona minnet dolu bir sesle. İçimden ona sarılmak veya onun gibi bir sürü saçma şey geçse de düzgün bir şekilde durmayı başarmıştım.

“Ama bana biraz zaman ver. Düşünmem gerekiyor,” dedi ellerini yine masanın üzerinde kenetledi. Başımı salladım.

“Acelem yok,” dedim gülümseyerek. “Şey… Benim bir kız olduğumu söyleyecek misin peki?” diye sordum tek kaşım havada.

“Tabii ki hayır. Bu yalnızca sen, ben ve Mormo arasında kalacak. Emin ol herkes benim gibi düşünmeyecektir.”

“Senin beni anladığına hala inanamıyorum. Söylediklerime güveniyorsun.”

“Seni tanıyorum Lena. Sana güveniyorum. Her ne kadar beni kandırmış olsan da böyle olması gerektiği için yaptığına inanıyorum.”

“Sen iyi bir insansın.”

“Teşekkür ederim.”

Uzun süre birbirimize öylece baktık. Yüz ifadesinde hiç bir değişiklik olmamasına karşın gözlerinin anlamı bir anda değişti. Yine acı çekiyormuş gibiydi gözleri. Ona kızmıştım, öfkeden kuduruyordum ama şimdi bunların toz taneciği kadar olanı bile kalmamıştı. Aşkımın karşılığı onda olmasa bile benim için krallığı tehlikeye atarak bana yardım etmesi yeterdi. Onun mutluluğuyla mutlu olmalıydım.

Yutkundu ve bir anda ayağa fırladı. Tabii ki bende. Kaşlarını çatarak bana baktı ve başını yana eğdi.

“Giysilerinde, yani duruşunda bir gariplik var,” dedi. Üzerime baktım ve kuşağı sarmayı unuttuğumu gördüm. Yüzüm fena halde yanmaya başladığında kaşlarını havaya kaldırdı şaşkınca.

“Düzeltsen iyi olur,” dedi sonra alayla. “Seni dışarıda bekliyorum.”

13. BÖLÜM

"Bir şeyi itiraf etmeliyim," dedi içkisinden bir yudum aldıktan sonra. Ona merakla baktım. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." Başını iki yana salladı.

"Üzgünüm. Gerçekten."

"Sanırım hala şoktayım."

Etrafımızda bir sürü savaşçı vardı ve onu görünce daha samimi, mutlulukla gülümseyip selam veriyorlardı. Bunun nedeni bugün Feronia ile evleneceğinin açıklanmasıydı. Her şey olup bittiğinde, eğer hala yaşıyor olursam bunun altından nasıl kalkacağımı kesinlikle bilmiyordum.

Yine de şu anki durum bana gülünç geliyordu. Buna inanmak oldukça güçtü. Alec ile karşılıklı oturmuş, arada şaşkınlığımızı paylaşıyor, arada savaş planları için kafa patlatıyorduk. Nasıl bir insandı Alec, kalbi ne kadar büyük ve iyiydi. Ben eğer onun yerinde olsaydım kendimi asla affedemezdim. Ama o bana sorgusuz inanmıştı. Benim borcumun çok daha büyük olacağını biliyordum.

"Bir savaş, herhangi bir savaş bizi zorlayacak, bunu bir çocuk bile bilir. Ama eğer iyi hazırlanırsak –ya da kurnaz davranırsak- lehimize çevirebiliriz. Sadece ikna etmem gereken bir kurul var. Bu da işin en zor kısmı." Ellerini başının arasına aldı yine. İşin içinden çıkamadığı zaman hep böyle yapıyordu.

“Efendim,” dedim. Başını kaldırıp baktı. “Seni böyle bir ayartının içine soktuğum için gerçekten üzgünüm. Benim için savaşma demeyeceğim. Tek isteğim Memnon’un kellesini uçurmak. Ama en azından bu akşam, bu mutlu gününde düşünmeyelim bunu.” Başını salladı ve sonra gözlerimin içine, en derinine bakar gibi baktı.

“Mutlu gün,” dedi. Benden çok kendisine söylüyormuş gibiydi.

“Bu arada iki hafta sonra düğünüm var,” diye ekledi.

Yüzümü buruşturmamak veya masaya yumruğumu vurmamak için kendimi tutup gülümsemek zorunda olmak o kadar zordu ki anlatamam. Ses tonumu ayarladım.

“Yakınmış,” dedim. Şükür ki sesim çatallaşmamış veya öfke bir tarafından fırlamamıştı.

“Bu durumda düğünü ertelemeliyim,” dedi gülümseyerek. Neden güldüğünü anlamamıştım. Gözlerini kısıp bana baktı. Sanki tepkimi ölçer gibiydi.

“Bunu neden yapacaksın ki?” diye sordum şaşkınca. İçimde kabaran sevinci bastırmaya çalışarak.

“Bir savaş yapacağız Leo.” Bana göz kırptı. “Belki geri dönemezsem sevgili Feronia başka biriyle evlenir.” Yüzünü buruşturdu. Bir an, sadece bir anlığına bunun sahte bir üzüntü olduğunu gördüğüme yemin edebilirim.

“Şey… Böyle düşünme. Ben… Kendimi suçlu hissediyorum,” dedim. Bu doğruydu. Şu an kendimi gerçekten suçlu hissediyordum. Bir anda tüm hayatını tersine çevirmiştim. Ama bunu kendi isteğiyle yapıyordu. Sadece bana olan borcunu ödemek için.

Elini savurdu havada ‘boş ver’ dercesine. Omuz silkmek ya da umursamamak isterdim ama yapamadım. Yüzümü buruşturdum.

“Belki de ölmem,” dedi benim üzüldüğümü anlayınca.

“Ölmeyeceğine eminim. Sen iyi bir savaşçısın.”

“Böyle düşünmene sevindim.” Sandalyesini geriye ittirdi ve ayağa kalktı. Tabii ki bende. “Ben gitsem iyi olacak,” dedi. Ses tonu sıkılmış gibiydi. Eğer aynı durumda ben olsaydım benim de canım sıkılırdı. Hatta öfkeden köpürürdüm. Başımı salladım ve o hızla uzaklaştı.

Tekrar oturduğumda onun nereye gittiğini iyi biliyordum. Dişlerimi kenetledim ve yumruğumu sıktım. Kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Duygularım birbirine karışmıştı bir anda. Hem seviniyor, hem üzülüyor, hem endişe doluydum. Bu tat adlandıramadığım bir şeydi. Hepsi birbirinin içine geçmişti hislerimin.

Gözlerim Alec’in masada duran bardağına takıldı. Elimi uzattım ve hızla bir yudum aldım. Yüzümü ekşitmeyi beklerken tadı hoşuma gitmişti. Tekrar içtim ve tekrar.

Üçüncü bardağı masaya koyduğumda kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Ama artık odama gitmem gerekiyordu. Sanki şimdi gitmezsem bir daha gidemeyecekmişim gibi bir his vardı içimde. Ayağa fırladığım anda sendeledim, sandalyeden destek aldım. Yanıma biri yaklaşıyordu ama her şey gözlerimin önünde dönmeye başlamıştı. Lanet olsun! Midem bulanıyordu.

“Leonard,” dedi bir ses ve koluma girdi. Ona dönüp baktım. Hektor’un kafası yerinde durmuyordu.

“Alınma ama bu erkek içkisi. Bir daha içme,” dedi alayla. Ona başımı salladım. Ses tonumu ayarladım.

“Beni odama götür,” dedim ona.

Yatağımın üzerine giysilerimle kendimi attığımı hatırlıyordum en son. Ve birde bu şeyden bir daha ağzıma bile sürmeyeceğimi. Son olarak Alec’in güzel yüzü kaldı beynimde. Bir resim gibi gülümsemesi takıldı gözlerime…

***

“Saygıdeğer efendim. Bence Alec ne söylediğini bilmiyor. Yorko Krallığı’ndan bahsediyoruz. Bunu görmezden geleceğimizi zaten konuşmuştuk.”

“Bizim ne hazinemiz ne de ordumuz buna yeterli.”

“Halk...”

“Sömürge olacağız. Bunu mu istiyorsun Alec?”

Lanet olsun! Herkes Alec’in üzerine geliyordu. Onun altı savaşçısı ve ben hariç herkes. Ona yiyecekmiş ya da deli biri gibi bakıyorlardı. Buna katlanmak oldukça zordu. Bunu benim için yapıyordu. Peki ben buna değer miydim? ‘Yeter!’ diye bağırmak istiyordum onlara ama kendimi zapt etmeyi başarabiliyordum. Dudaklarım dişlerimin darbesinden kanıyordu.

“Alec, bunu daha önce bizimle görüştün. Aynı tepkileri aldın. Neden tekrar aynı konu hakkında görüşüyoruz?” diye sordu Kral Galates. Kaşlarını çatmıştı ama diğerlerinden daha sakin görünüyordu.

Alec’in gözleri bir an beni buldu ve sonra bakışını hızla kaçırdı. Derin bir nefes aldı.

“Bir duyum aldım,” dedi. Benimle birlikte herkes şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı. Mırıldanmalar bir anda havaya karıştı. Benim şaşkınlığım diğerlerinden farklıydı. Alec’in yalan söylediğini biliyordum. Ama bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum.

“Biraz daha açık olur musun Alec?” diye sordu Galates.

“Kaynağını açıklayamayacağım birinden bir haber aldım. Kral Memnon bize saldırmayı planlıyor. Kolaylıkla yalanda olabilir. Ama onun gelip bize saldırmasını bekleyemeyiz. İlk hamleyi bizim yapmamız gerekiyor.” Sesi ciddi hatta ürkütücü çıkıyordu. Kralın üzerinde ne kadar etkisi varsa kullanıyordu.

“Kaynak güvenilir mi?” diye sordu Galates. Alec başını salladı. “Ama emin değilsin?” Başını yana eğmiş Alec’e şüpheli gözlerle bakıyordu.

“Sadece bir duyum. Ama burada durup bekleyemeyiz değil mi? Olacakları sizde en az benim kadar iyi biliyorsunuz.”

Şimdi herkes bir anda susmuştu. Bu savaşı kimse istemiyordu, bunu anlayabiliyorduk. Ama Alec’in ortaya attığı yalan seslerin bir süre

kesilmesine neden olmuştu. Eğer doğruysa büyük, çok büyük bir tehlikeydi ve Memnon'u en az onlar da benim kadar iyi tanıyorlardı. Neredeyse bir sene öncesine kadar kalabalık bir kabileyi yerle bir etmemiş miydi? Bu krallığa da bir anda saldırabilirdi.

Eğer bunu başka biri söylüyor olsaydı kral bir ehemmiyet vermezdi ama bunu Alec söylüyordu. En iyi savaşçısı, ordularının komutanı, sevgili damadı! Belki de onun gözünden bakılınca bir evlattı.

"O halde bunu konuşmalıyız," dedi Kral Galates. Alec'in gözleri bir anda ışıldadı. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Savaş olacaktı.

Dudaklarıma zapt edemediğim bir gülümseme yayıldı.

***

Bütün bu durumun içinde birçok güzel şey vardı. Savaş hazırlığı son sürat devam ediyordu. Ordu tekrar kalede kalıyordu ve eğitimler iki kat artmıştı. Kendi orduma yeni savaşçılar eklenmişti. Köylerde yaşı on beşi bulan tüm çocuklar orduya eklenmişti. Onları evlerinden bizzat kendim almıştım. Ailelerinin gözlerindeki acıyı ve öfkeyi görmezden gelmek ise en zor olandı.

En güzel olanı ise Feronia'nın yüzünü izlemekti. Şımarık bir çocuk gibi kaşları çatılmış, dudakları büzülmüş ve öfkesine hakim olamadan Alec'e arkasını dönüp gitmişti. Düğün savaştan sonraya ertelenmişti. Eğer savaşı kazanırsak kutlamalarla birlikte olacaktı.

Alec, olgun bir erkekti ve üzüntüsünü gizlemeyi başarabiliyordu. Feronia'ya tek kelime etmemiş ve ne kendisi için ne de onun üzülmemesi için bir şey söylemişti. Onun aklı yapacağımız savaş ve en az kaybı nasıl vereceğimizdeydi.

"Yorko Krallığı güneyde." Elinde bir çubuk, derinin üzerindeki çizimde büyük bir alanı gösteriyordu. "Bugüne kadar hiç yapmadığımız bir şeyi yapacağız ve onlara elçi göndermeyeceğiz. Yani doğrudan kaleye saldıracağız. Memnon'a." Burada durup gözlerimin içine baktı. Bunu neden yaptığını biliyordum, Memnon ile beni kavuşturmak için yapıyordu. Ona gözlerimi bir kez açıp kapayarak teşekkür ettim.

Aslında hala bunu neden yaptığını bir türlü anlamıyordum. Benim bir erkek olmadığımı öğrenmeden önce birçok kez Yorko ile savaşması için zorlamıştım onu ama asla kabul etmemişti. Hatta hakaret bile etmiştim ama yine de kabul etmemişti. Şimdi sanki bu en büyük mücadelesiymiş ve bu intikam kendi intikamı gibi davranıyor ve bütün sınırları -hatta kendi sınırlarını bile- zorluyordu. Bana olan borcu bir krallık kadar değerli değildi!

"Memnon, savaşçılarının bir bölümü iki hafta sonra kuzeye gönderecek. Bu bizim için büyük bir şans. Onlara o zaman saldıracağız. Eğer kaleyi ele geçirirsek her şey çok daha kolay olacak. Bu biraz zor ama yapılamayacak bir şey değil. Karşılarına bir anda çıkacağız. Hiç beklemedikleri bir anda. Doğu kanadı bizim için uygun gibi görünüyor, askerlerini batı kanadında tutuyor, eğitimlerini orada görüyorlar. Kalenin etrafı tabii ki çevrili ama doğu kanadı deniz kenarı ve denizden gelecek herhangi bir saldırıya açık!"

"Eğer, eğer savaşı alırsak… Bu bizim için büyük bir başarı olacak. Düşünebiliyor musunuz? Önümüzde duracak tek bir krallık kalmayacak."

Kral Galates'in gözleri ışıldıyordu. Bu bir bakıma doğruydu. Eğer Yorko'yu ele geçirirsek bu beklediğimizden çok daha büyük bir başarı olacaktı. Krallığımızın toprakları hiç beklemediğimiz bir şekilde büyüyecek ve hazinemiz akıl almaz bir boyuta ulaşacaktı.

"Memnon'un kafasını uçurma işini bana bırakın," dedim toplantının sonunda. En başından beri ağzımdan tek kelime çıkmadan onları dinlemiştim, ilk toplantıdan bugüne kadar. Ama artık her şey netleşmiş ve Yorko'ya kesin ve net bir şekilde saldıracaktık. Son sözü söylemeyi ben istemiştim. Onu öldüreceğimi kesin bir dille söylemek istemiştim. Esir alınmayacak, dayatma yapılmayacaktı veya herhangi bir anlaşma. Memnon ölmeye mahkum bir kraldı.

Sesimdeki öfke odanın içine esti bir anda ve herkes şaşkınlıkla bana baktı. Alec ise gülümsüyordu.

"Nasıl istersen," dedi omuz silkerek.

***

“Alec aklını kaçırmış olmalı. Sence bunu neden yapıyor?” diye sordu Mormo, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Bana can borcu olduğu için,” dedim omuz silkerek.

“Lena, bana can borcun olsaydı tüm kabileni hiçe sayarak ve yenileceğini bile bile bir savaşa girer miydin? Benim için.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ne söylemeye çalışıyordu?

“Hayır,” dedim direkt. Çünkü bunu asla yapmazdım.

“Bende öyle düşünmüştüm.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun Mormo?” dedim dişlerimin arasından. Gizemli konuşmayı sevdiğini biliyordum ama benim bunu kaldıracak sinir sistemim kalmamıştı.

“Hiç. Hiçbir şey.”

“Bak sadece o değil, Pylos Krallığı ile girdiğimiz savaşta onlara çok yardımım oldu. Yani bu savaşa girmek için bir sürü neden var. Hem Memnon burada bir köye saldırdı. Alec bunu kaldırmayacak kadar gururlu.”

“Halkını tehlikeye atmayacak kadar da akıllı.”

“Mormo beynimi şişiriyorsun. Ne söylemek istiyorsan açıkça söyle lütfen.”

“Seni cezalandırmak yerine savaşa giriyor. Gerçi buna memnunum, boynumu bir ipte görmeye alışık değilim,” dedi, yutkunarak boynunu tuttu. Bu haline gülümsedim.

“Eee?” dedim sonra bende gözlerimi kısarak.

“Bir şey yok. Sadece aklıma takılan birkaç soru vardı onları sordum.” Ayağa kalktı ve hızla kapıya ilerledi.

“Mormo bazen çekilmez oluyorsun.” Kapıyı açmadan önce bana dönüp gülümsedi.

Kapının ardında bekleyen yüz beni bir an şaşırttı ama kendimi hemen toparladım. Umarım Mormo'nun sözlerini duymamıştır.

"Efendim," dedim ayağa kalkarak. Eliyle oturmamı işaret etti ve içeri izin istemeden girdi.

"Affedersin, sormadım. Girebilir miyim?" diye sordu odanın ortasında durarak. Ellerimi iki yana açtım.

"Girdin bile," dedim gülümseyerek. Mormo kapıyı kapadı.

"Erkek olduğun anlarda bu ses tonu normal gelebiliyor, ama kız olduğunu bildiğim zaman biraz acayip oluyor. Biliyorum karışık bir cümle oldu ama anladın işte." Kafasını kaşıdı küçük bir çocuk gibi. Sonra beni şaşkına çeviren bir gülümsemeyle gülümsedi. Lanet olsun!

Bu kadar sıcak davranmasına ne gerek vardı ki? Kalbim bin parçaya bölünüyordu sanki. Bana kur yapmadığını biliyordum, benimle o şekilde ilgilenmediğini ve Feronia'yla evleneceğini. Ama böyle davrandığı zaman kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

"Her an tetikte olmak durumundayım," dedim. Eliyle masamı işaret etti.

"Oturabilir miyim?" diye sordu nazik bir sesle. Yüzümü buruşturup ona baktım.

"Daha önceden müsaade mi istiyordun sanki?" dedim tek kaşım havada.

"Ama o zaman bir erkektin. Bir kadına nazik davranmak gerekir Lena. Bende öyle yapmaya çalışıyorum."

"Müsaade senindir o zaman. Ve şey… Ben normal zamanda da pek kadın gibi değildim," dedim, o oturmadan önce çoktan ben karşısındaki sandalyeye oturmuştum bile.

"Bunun için kolaylıkla erkek gibi olabiliyorsun."

Sanırım kaba ve saygısız olmamdan bahsediyordu. Umursamadım ve doğrudan konuya girdim.

“Bir sorun mu var?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hayır,” dedi. Başını iki yana salladı. Dudağımın bir kenarını geriye doğu çektim. Eee? O zaman neden gelmişti ki?

“Belki biraz laflarız.” dedi sonra, geriye yaslandı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. Direkt gözlerimin içine bakıyordu. “Daha sonra konuşma fırsatı bulamayabiliriz. Yani savaştan sonra.”

Gözlerindeki anlamı anlamam imkansızdı. Korku değildi. Acı? Belki olabilirdi. Belki de Feronia ile ayrılacaklarına üzülüyordu, geri dönemeyeceğine ve aşklarının yok olacağına.

“Evet,” dedim bende kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Sana bir kez sorduğum soruyu tekrarlamak istiyorum. Böyle savaşmayı nereden biliyorsun?”

Gözlerinde açık bir merak vardı ve belki biraz da heyecan. Bir kız olduğum için bu hayret edilesi bir şey olabiliyordu. Muhtemelen Alec’de bunun merakı içerisindeydi.

Ona anlatabilirdim. Artık benim hakkımda birçok şeyi biliyordu. Daha fazlasını öğrenmemesi için bir neden yoktu.

“Babamla savaşırken öğrendim. On yaşından beri.” Gözleri iri iri açıldı.

“Ben on üç yaşımda elime ilk kılıcımı almıştım.” Gülümsedi. “Ama itiraf etmeliyim, bazen seni kıskanıyorum.”

“Neden?”

“Senin yapabildiğin ama benim yapamadığım bir sürü şey var. Mesela hızın, kılıcı eline aldığında takip etmekte zorlanıyorum çoğu zaman. Kulakların ve gözlerin çok iyi.”

“Sana söyledim. Doğuştan.”

“Belki de haklısın.”

Gülümsedik.

Bana bir sürü soru sordu. Kabile halkı nasıl yaşar? Neden hırsızlık yaparlar? Savaşlar neden ve nasıl çıkar? Saçma sapan bir sürü soru daha. Hepsine sabırla cevap verdim. Merak etmesine ediyordu ama bazen saçmaladığı olmuyor değildi. Belki de kendi halkını ne için, kim ve nasıl biri için savaşa sokacağını merak ediyordu. Kim bilir?

Yine o geceye gelmişti sıra. Reis törenlerinin nasıl olduğunu anlatıyordum ona, bu ana kadar sohbetten keyif almıştım. Aslında sohbetimizden değil, onunla bir arada olmaktan keyif alıyordum. Hatta keyif almanın ötesinde inanılmaz bir haz alıyordum. Eğer sabaha kadar konuşsaydık bile sıkılmazdım.

"Belki bir aşkında vardı?" Bunu sorarken tüm merakı gitmiş, tamamen kayıtsız bir ses tonuyla sormuştu. Benim bir aşkımın olup olmadığını merak ettiği için değildi sanırım, sadece acımı bir parça paylaşıyordu o kadar. Başımı iki yana salladım.

"Aşık olmak için zamanım olmadı, ya da aşık olacağım biri karşıma çıkmadı," dedim, 'Sana kadar' diye ekledim içimden.

Masada duran su bardağını aldım ve kafama diktim. Bir dikişte hepsini bitirmiştim. Konuşmaktan boğazım kurumuştu. Ve ona yalan söylemiştim. Aslında tam olarak yalan sayılmazdı. Kabilemde aşık olduğum kimse yoktu, Alec'i görene kadar da aşık olduğum kimse yoktu ve ben bunu ona belli etmemeye çalışmakta oldukça zorlanıyordum.

Bir süre sustuk. Sanırım soracağı sorular bitmişti.

"Ben gitmeliyim," dedi ayağa kalkarak. Ayağa fırladım.

"İyi geceler," dedim o kapıya ilerlerken. Başını salladı yine. Ve dışarı çıktı. Kapıyı ardından kilitledim ve üzerimi çıkarıp yatağıma uzandım.

14. BÖLÜM

Mormo eğilip alnımdan öptü.

"Lena, sana güveniyorum kızım," dedi ve ellerini omzumdan çekti.

"Umarım boşa çıkarmam," dedim sıkıntıyla.

"Çıkarmayacaksın. Sana söylediğimi unutma! Bırak onlar savaşsınlar. Sen Memnon'u bul." Gözlerinde nefret vardı, kin ve intikam.

"Buna emin olabilirsin," dedim ona güven veren bir tonla. Arkasını dönüp giderken duraksadı ve yine bana döndü.

"Ve gereksiz kahramanlık yapma. Alec'i kurtarmaya çalışmak gibi."

Ona gözlerimi devirdim. Tam ağzımı birkaç şey söylemek için açıyordum ama o çoktan kapıyı kapamıştı bile. Bazen benden bile hızlı olabiliyordu.

Üzerimi giyindim, dolabımda duran babamın kılıcını yerinden çıkardım. Ona dikkatle baktım. Umarım Memnon'un teniyle bütünleşirdi. Umarım buna fırsatım olurdu. Sırtımdaki iki kılıcı Memnon'un askerlerine, babamın kılıcını Memnon'a ayırmıştım. Ellerim sızlıyordu, kalbimin üzerinde bulunan ağırlık kendini daha fazla belli etmeye başlamıştı. Şafak henüz sökmüştü.

Alec'in çoktan ordunun başına geçtiğinden emindim. Ama yine de odasına bakacaktım. Elimi kaldırdım kapıya vurmak için.

“Seni seviyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapının üzerindeki yumruğum daha fazla sıkıldı ve dişlerim kenetlendi. Feronia, onun odasındaydı.

“Lütfen dikkatli ol! Ve lütfen bana geri dön. Buna katlanamam Alec.”

Sesi sancılı çıkıyordu. Bu kız Alec’i gerçekten seviyordu. Elim yanıma düştü ve derin bir nefes aldım. Gitmek için arkama döndüm ama yapamadım. Etrafı kolaçan edip tekrar kulağımı kapıya yanaştırdım.

“Feronia, geri dönemezsem… Lütfen yasımı tutmak için kendini zorlama. Hayatına devam et. Düğünü bunun için ertelemek istedim. Bana bağlı kalmanı istemiyorum.” Alec’in sesi kayıtsız çıkıyordu.

‘’Böyle söyleme! Hayatımda beklediğim ve istediğim tek insansın.’’ve ağlamaya başladı.Feronia için üzülebilirdim.Eğer Alec’e duyduğum his bu kadar yoğun olmasaydı.

Elimi kaldırdım ve kapıyı sertçe yumrukladım. Bu kadar veda onlara yeterdi.

“Gir,” dedi Alec. Sesi ferahlamış çıkıyordu. Aslında kendime kızıyordum ama elimde değildi. Onlara daha fazla zaman vermeliydim.

Kapıyı açtım ve Feronia kısılmış, kızarık gözlerinin arasından bana sinirle baktı.

“Girsene Leonard,” dedi Alec düz bir sesle.

“Özür dilerim, yalnız olduğunuzu düşünmüştüm,” dedim özür dileyen sahte bir bakış atarak.

“Önemli değil. Ben de şimdi çıkıyordum,” dedi Alec. Feronia’ya kısa bir an baktı ve bana doğru hızla yürüdü.

“Alec!” diye bağırdı Feronia. Alec arkasını döndü. Feronia hızla koştu ve kollarını Alec’in boynuna doladı. Alec derin bir nefes alıp bir elini Feronia’nın beline sardı. Fena halde yüzsüzlük yaparak gözlerimi dikip onlara baktım. Hey! Burada birisi var!

Alec bedenini Feronia'dan uzaklaştırdı. Ellerini havaya kaldırdı ve Feronia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Dişlerim ne kadar dayanabilirdi?

"Böyle yapma Feronia, beni de üzüyorsun." Feronia ıslak gözlerini ona dikti ve başını salladı.

Alec'in onu öpmesini bekledim ama öyle yapmadı. Kendini hızla geriye çekti ve bana doğru yürüdü. Koridorda hızlı adımlar ilerledik.

"Mutluluğunuza gölge düşürdüğüm için üzgünüm," dedim. Gülümsememi bastırmayı becerebilmiştim. Gerçekten kötü bir insan olduğumu düşünmeye başlamıştım. Ama eğer geri dönersek zaten tüm günlerini hatta gecelerini beraber geçireceklerdi. Ve ben geri döner dönmez burayı terk edecektim.

Alec'in dudaklarından küçük bir gülüş çıktı. "Dert etme," dedi. Ona şaşkınlıkla baktım ama o hızla ileri bakarak yürüdüğü için bunu fark etmedi. Ordunun yanına gitmeden önce ona söylemem gereken bir şey vardı.

"Efendim," dedim dışarı çıktığımız anda. Bir anda durdu ve bana döndü.

"Evet Leo."

"Sizinle bir şey konuşmak istiyordum," dedim. Ve konuşacağım şeyden nefret ettim. Bir an kaşlarını çattı ve aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapadı. Ve gözlerini merakla bana dikti.

"Geri döndüğümüzde, yani eğer dönersek… Buradan ayrılmak istiyorum. Bunun için bana müsaade etmenizi istiyorum. Biliyorum, sizin bana yaptığınız iyiliği asla ödeyemem ve bunun altından kalkmak çok güç. Ama kalmam için bir neden kalmıyor."

Gözleri iri iri açıldı önce. Ve sonra elini çenesine götürdü.

"Aslında kalmak için birçok nedenin var. Seni seven ve sayan bir ordun var mesela." Kalmamı isteyeceğini tahmin ediyordum. Çünkü işlerine yarıyordum.

"Evet. Onları özleyeceğim."

Gözlerini bir kez kapadı ve derin bir nefes aldı. Öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Bunu anlamıyorum Lena," dedi kısık bir sesle. "Neden gitmek isteyesin ki? Gideceğin bir yerin yok!"

Gitmek zorundayım, buna mecburum. Seni her gün Feronia ile görmeye katlanamam. Kendime bu eziyeti, acıyı yaşatamam.

"Ben buraya ait değilim, sizinde her zaman söylediğiniz gibi saygılı ve uygar bir insan değilim. Buraya ayak uyduramıyorum. Burada kaldım, çünkü başka çarem yoktu. Ama artık var. Tabii geri dönebilirsem." Gülümsemeye çalıştım. Ama o gülmüyordu. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. Çenesinin kasıldığını seğiren yanağından anlayabiliyordum.

Onu kullandığımı düşünüyor olabilir miydi? Bunun için mi sinirlenmişti?

"Pekala, Lena. Nasıl istersen öyle yap," dedi ve hızla arkasını döndü. Yüzümü buruşturdum. Beni anlaması mümkün değildi. Asla!

Peşinden hızla koştum.

"Lütfen beni yanlış anlama. Seni kullandığımı düşünüyorsan eğer… İstersen… Ben… Kendim gidebilirim… Belki başarılı olamam ama bunu yapabilirim." Beni dinlemiyor gibi gözüküyordu. Aslında kendim gitmek istemiyordum. O zaman asla başaramazdım. Ama onun böyle düşünmesi canımı acıtıyordu.

"Savaş olacak Leo," dedi sinirle. "Beni kullandığını da düşünmüyorum. Eğer istemeseydim bu savaşa beni asla ikna edemezdin." Durdu ve yine bana döndü.

"Sadece…" dedi daha sakin bir sesle. "Gitmeni istemedim." Ve yine yürümeye devam etti. Elleri yine yumruk oldu.

Olduğum yerde öylece kaldım bir süre. Ne demişti? 'Gitmeni istemedim' Gerçekten böyle mi söylemişti? Yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramadım. Ve anında gülümsemem soldu, bunun için umutlu olmamam gerekiyordu ve ben umuda kapılmıştım bir an için.

Alec'in o yeri sarsan adımlarının ardından ilerliyordum, hala öfkeli olduğunu bu şekilde anlamıştım.

Gitmemi istememesinin nedenini bir çocuk bile kolaylık anlayabilirdi. Şu an kız olmam onun için bir fark yaratmıyordu. Geldiğim ilk anlardan itibaren bana diğer herkesten sıcak davranmış ve arkadaşlığını -bunu açıkça belli ederek- sunmuştu. Muhtemelen onun beyninde hala Leonard figürü ile yer ediyordum. Beynimin bu kısa, anlık muhakemesi biraz daha rahatlamamı sağladı. Kendimi bu ayartının içine fazla daldırmadan çıkardım. Ona aşıktım! Ama onda karşılığı yoktu!

Atış alanında bekleyen ordunun yanına vardığımızda hızla atının üzerine atladı ve gözlerini baka dikti. Halkın dışarıdan gelen uğultusunu duyabiliyorduk, Feronia kendi balkonundan izliyordu bizi. Kral Galates rahatsızlanmış, bu heyecan ona fazla gelmişti. Alec'i gitmeden önce kendisini ziyaret etmesi için yanına çağırmıştı. Alec gözlerini benden kaçırdı ve Bendis'in üzerine bindim.

Din adamlarının dualarını bitirmesini bekliyorduk. Herkes duaya bir mırıldanmayla eşlik ediyordu, ben pek katkıda bulunamıyordum. Böyle şeylerde iyi olmamıştım zaten. Ben Tanrıya ettiğim her dua ile ona daha yakın hissederdim kendimi, ama böyle dua toplantılarını hoş karşıladığım söylenemezdi. Ona herkesin ettiği duadan ayrı olarak iç sesimle yakarışta bulundum. Ve sonra o sıkıcı dua bitti!

Atımı mahmuzlamadan önce Alec'in hareket etmesini bekliyordum. Orduyla tekrar konuşmaya gerek yoktu, söylenecek her şey söylenmişti. Planlar en ince detaylarıyla belki onlarca kez masaya yatırılmıştı. Koca bir krallık ordusunu ardıma takmış, intikam yeminim için harekete geçmeyi bekliyordum.

Alec atını mahmuzladı, arkasından ben ilerledim ve altı kahverengi ipli savaşçı ardımızdan geldiler. Ve sonra Pylos savaşından sonra üç bin kişi kalan ordumuz, ardında benim öfkeli genç iki yüz kişilik ordum.

Kale kapıları açıldı. Dışarı çıktığımız anda halkın ıslıkları, haykırışları ve açıkça belli olan hüznüyle karşılaştık. Orduda bulunan savaşçılarımızın aileleri en ön sırada yerlerini almışlardı, ama ordumuz öyle iyi eğitilmişti ki dönüp bir kişi bile ailelerine selam vermemişti.

Bir önceki Pylos savaşında olduğumuz gibi son sürat gitmemize gerek olmadığı için hızımız, geziye veya avlanmaya çıkmış birkaç bin kişilik bir grup gibiydik.

Alec yanımda ilerliyordu, diğer altı atlı tam ardımızda. Alec atıma yanaştırdı atını.

"Gerçekten gitmeye kararlı mısın?" diye sordu. Arkadan mırıltılar yükseldi.

"Evet efendim. Savaş sonrası hemen gitmek istiyorum," dedim. Bunu neden yaptığını anladığım için biraz öfkelenmiştim. Beni açığa vurmak değildi niyeti, Alec ve özel savaşçı ekibi beni seviyor ve benimsiyordu. Belki Junon… Onu ben de sevmiyordum zaten.

"Leonard?" diye sordu Hektor arkadan. Ona dönmedim ve cevap vermedim.

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedi Evanos sert bir ses tonuyla.

"O bir gezgin, ne bekliyordunuz ki?" dedi Junon düz bir ses tonuyla.

Onları duymazlıktan gelmek zordu ama yaptım. Derin bir nefes alıp söylediklerini kulak ardı ettim. Ama Alec'in gözlerine sinirle bakmayı da ihmal etmedim. Dudağının bir kenarı seğiriyordu. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Grubu benim üzerime salarak gitmemi engellemek istiyordu. Eğer beni anlayabilseydi, durumumu bilseydi, yaptığımın doğru olduğunu anlayabilirdi. İşe bak ki ben ona bundan asla bahsedemezdim.

Uzun bir günün ardında alacakaranlıkta bir yerde dinlenmek ve uyumak için durduk. Çevreye gece nöbeti için fazlasıyla asker yerleştirmiştik. Akıllıca davranarak ormanın içinden engebeli bir yolda ilerlemeye karar kılmıştık. Böylece birilerinin bizi görme imkanı daha aza indirgenmiş olacaktı.

Altı kişilik grup çoktan zemine kıvrılmış uyuyorlardı. Ve tabii nöbet tutanların dışında tüm ordu. Alec ve ben ateşin karşısında oturuyorduk. Bir süre, uzunca bir süre birbirimizle hiç konuşmadık. Dahası birbirimize bakmamıştık bile, ama Alec'in üzerindeki o huzursuz bulut gitmiş gibiydi. Küçük mırıldanmalar dışında etraf sessizdi.

"Ormanın bize böyle bir imkan sunması mucize gibi bir şey. Belki de Tanrı'nın eli senin üzerindedir."

Alec gözlerini çıtırdayan ateşe dikmiş bakıyordu. Yanan alevlerden biraz önce pişen etin kokusu burnumu dolduruyordu. Gözlerimi alevden ayırıp Alec'e diktim. Bana yine bakmamıştı.

"Tanrının eli… Bundan pek emin değilim," dedim. Başını kaldırıp bana baktı, gözlerini net görüyordum; gözlerinden tehlikeli denebilecek bir karanlık geçti.

"Böyle düşünme. Biz senin şansınız. Bunu Tanrı istemezse asla başaramazdın."

Fısıltıyla konuşuyorduk. Diğerlerinin bizi duymasına imkan yoktu ama yinede ses tonumuzu fazla yükseltmiyorduk. Ona doğru eğildim.

"Memnon'un kafasını uçurmadan kendimi asla başarmış olarak saymayacağım." Sözlerimin sertliğine gözlerim eşlik etmişti.

"Bunun için dua edeceğim." Sözleri alaycıydı. Ortamı yumuşatmak istiyordu belli ki.

"Dua etmek yerine savaşmayı denesek," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Ah… Ben bunu nasıl unuttum," dedi bana göz kırparak.

Kahretsin! Ayaklarım pelte gibi olmuştu. Bunu yapmak zorunda mıydı? Böyle güzel jestleri sevgili müstakbel eşine saklasaydı daha iyi olurdu. Beni de daha fazla etkilememiş olurdu.

"Biraz önce söylediklerimde ciddiydim," dedi kaşlarını çatarak.

"Orman bitimi Yorko kalesinin arka cephesindeki deniz kıyısında. Şu an bile onun topraklarındayız. Köylerden geçmek durumunda kalmayacağız, böylelikle koca bir ordu bir hayalet gibi gidebileceğiz, yani umarım. Deniz kıyısı taşlık bir alan. Biraz zorlanacağız ama orada gözetim yapan savaşçıları halletmemiz çok daha kolay olacak." Bir süre duraksadı. Sonra elini başına götürdü ve saçlarını geriye doğru taradı. "Ahlak açısından bakarsak olaya, tamamen ahlak dışı, ona böyle saldırmak istemezdim. Ama onun en iyi bildiğinin bu olduğunu da biliyorum. Deniz kıyısını bu kadar

savunmasız bıraktığına da inanamıyorum." Alt dudağını dişlemeye başladı, gözlerini ateşe dikti yine ve düşüncelere daldı.

"Memnon hin bir lider, akıllı ve gözü kara. Ben onun herhangi bir şekilde kalesini savunmasız bıraktığına inanmıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Olabilir. Hazırlıklı olacağız. Ama…" Bana doğru biraz daha eğildi. Gözleri etrafı hızla taradı. "Lena… Senin için elimden geleni yapacağıma emin ol." Ve tekrar doğruldu.

"Bunun için sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür etmek yersiz." Yaptığı iyiliğin ağırlığı altında ezildiğimi belli edercesine mideme bir sancı saplandı ve ben yüzümü buruşturdum.

"Belki bizimle kalabilirsin," dedi tek kaşını kaldırarak. Güldüm.

"Sanmıyorum," dedim kayıtsız bir sesle.

"Sana söylediğim şeyleri unutsan?" Tek gözünü kısmış bakıyordu ve komik görünüyordu. Çaresizlik içindeydi sanki ve ben belki de yine yanlış yorumluyordum.

"Ben unutabilirim tabii. Ama bu…" Elimi başıma götürdüm.
"…değişmedikçe unutmak bir işe yaramayacak. Ben her zaman uygarlıktan yoksun olacağım."

"Bunu sonra yine konuşacağız. Şimdi biraz dinlenme zamanı." Olduğu yerde, yere serdiğimiz kürkün üzerine uzandı ve ellerini başının altına koydu. Göklere, geceye bakıyordu.

Karşısına uzandım. Aramızda ateş dans ediyordu. Ellerimi başımın altına aldım ve bende karanlık, yıldızsız göğe diktim bakışlarımı.

Yaz bitmiş, sonbahar kendini belli ediyordu. Rüzgar yaprakları tokatladığında dallarından sıyrılıp havada süzülürken gökten uçuyormuş gibi görünüyorlardı. Uzun bir süre yaprakların süzülüşünü izledim bir şey düşünmeden.

İçimdeki heyecanı bastırmaya çalışmanın yersiz olduğunu biliyordum. Her gün ne zaman gelecek diye beklediğim şey şimdi olacaktı. Bunun yarattığı

heyecan öyle kolay dinmeyecekti bedenimde. Memnon'u düşündüm, beni karşısında gördüğü an tanıyacağından hiç şüphem yoktu.

Yüzünün alacağı hali düşündükçe acı bir gülümseme yayılıyordu kendi yüzüme. Gözlerimi kapadım. Dinlenmem gerekiyordu. Sonra tek gözümü açıp Alec'e baktım. Çoktan uyumuştu bile, göğsü belli aralıklarla şişip iniyordu. Tekrar gözlerimi kapadım. Gözlerimin önünde onlarca şey bir anda hızla geçince yumruk yemiş gibi hızla doğruldum. Bu akşam uyumak benim için hayaldi. Yüzümü buruşturdum ve elime bir dal parçası alıp ateşi karıştırmaya başladım. Gözlerimle etrafı süzdüm bir süre, sessizlik tüm ormana hakim olmuştu. Biraz horlama, biraz böcek sesleri ve ormanın kendine has sesi.

Bir daha böyle bir şansım olmayabilirdi, gözlerimi Alec'e diktim ve dikkatle inceledim. Derin uyuyordu. O… huzurlu görünüyordu. Onu uyurken ilk defa görüyordum. Ihm… Uyurken çok masum ve tatlı görünüyordu. İçimde, başımı göğsüne yaslamak, kollarımı bedenine dolamak gibi inanılmaz bir istek vardı, bunu bastırmaya çalışmak ise çok güçtü.

Yaktığımız ateşin cılız ışığı rüzgarla oynaşırken Alec'in yüzü arada gölgeleniyordu. Yüzüne düşen gölgeyi kıskanmak saçmalıktı.

Şanssız olan bendim, şanslı olan ise şüphesiz Feronia idi. Eğer kendi kıskançlığımı ve yanlı bakımımı bir kanara koyup tamamen tarafsız olarak bakarsam Feronia iyi bir kızdı. Oldukça güzeldi, uygardı, giyinmeyi biliyordu. Konuşmasını biliyordu, düzgün yemek yemeyi biliyordu. Yani tam bir hanımefendi, iyi bir eş adayıydı. Her şeyden önce kralın biricik kızıydı ve onun eşi olacak insan güçlü, lider vasfına sahip biri olmalıydı.

Alec, o… eş figürüne şüphesiz birçok insandan çok daha fazla yakışacak nitelikleri olan bir erkekti. Gücü akıl almazdı, zekası inceydi, cesareti kimseyle boy ölçüşemezdi. Ve en önemlisi iyi bir kalbi vardı. Onu her ne kadar yoğun bir şekilde kadınlarla göremesem bile, gördüğüm nadir anlarda nasıl nazik ve centilmen bir beyefendi olduğunu anlayabilmiştim.

Kusursuz güzelliğini saymıyorum bile. Bir kadının onu eş olarak görmek istemesinin dışında, uzun zaman boyu izlenebilecek bir heykel gibi, bir kenara koyup sadece bakabileceğiniz bir güzelliği vardı. Gözlerinin biçimi ve rengi, çenesi, burnu, dudakları… Şaşılacak derecede hünerli bir elden çıkmış, büyüleyici bir resme benziyordu. Tanrı onu yaratırken adil

davranmamıştı. Yüzüne belki de kendi ruhundan bir parça, bir ışık yerleştirmişti ve onu kusursuz, enfes bir şey olarak yaratmıştı. Ve onu Feronia'ya layık görmüştü. O gerçekten şanslı bir kadındı, ben şansız olandım!

Onunla asla boy ölçüşemezdim. Bunu biliyordum. Kendimi eğer dışarıdan biri olarak görebilmem kolay olsaydı, bunu yapardım .

Kıskançtım. Benim olduğunu düşündüğüm toz zerresi için bile herhangi bir tehlikede pençelerimi çıkarırdım. Uygar olmaktan uzaktım. Bir kadından çok erkeksi hünerlerim vardı, ama kesinlikle erkeklere özenmiyordum. Patavatsızdım ve sözümü esirgemezdim -hoş bu huyumu seviyorum-. Sivri dilliyim ve alttan almayı bilmiyorum. Dahası yemek yemesinden bile haberim yok. Yani ben bir erkek için uygun bir eş değildim. Ama her ne olursa olsun yaptığım her tutumun ardındayım. Yine duygularım iç içe geçmişti.

Duygu karmaşasının saldırısına karşı koymak, riskli bir savaşa savunmasız girmekten çok daha zordu. Bir savaş sırasında beynim her zaman iyi çalışır, çevremde ne varsa -belki bir odun parçası bile- benim için öldürücü bir silah olabilirdi. Ama duygularım için geliştirdiğim bir silahım yoktu. Belki hiç aşık olmadığım içindi. Elimde kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabildiğim tek şey onları yüzeye çıkarmamaya, dış dünyaya iç savaşımı ve yenilgimin altında nasıl ezildiğimi göstermeden ayakta kalabilmekti.

Ve işin en gülünç yanı, ne kadar iyi savaşırsa savaşsın, ne kadar güçlü olursa olsun karşı karşıya geldiğimde belki biraz zor olsa da kafasını koparabileceğim birinin sadece gözleriyle beni yerle bir etmesiydi. İşte bunu anlamam çok güçtü.

Elimi çenemden çekip derin bir nefes aldım. Ateşi bir kez daha karıştırdım. Gözlerim son bir kez daha Alec'e kaydı ve iç çekip yerime uzanmak için harekete geçtiğimde bir çift siyah gözle karşılaştım.

Hektor! Lanet olsun! Kalbim hızla gümbürdedi ve başımdan aşağıya sıcak su dökülmüş gibi oldum. Ne kadar uzun süredir izlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben aptal bir görünümle Alec'e gözlerimi dikmiş süzerken, Hektor beni izliyordu. Ona gülümsedim. Dudakları yukarı kıvrılırken gözleri kısıldı. Gözlerinin ve gülümsemesinin altında başka bir anlam yattığı net bir şekilde belli oluyordu. Kahretsin!

Gözlerimi hızla kaçırıp, kızarmış bir yüzle ve yanan bedenimle serin toprağa uzandım. Ona sırtımı dönerek uyumaya çalıştım.

Onun tarafından bakıldığında ne kadar rezil bir durumda olduğumu görebiliyordum. Bir erkeğin, başka bir erkeğe gözlerini dikip hayran hayran bakması hangi koşulda olursa olsun akıl dışı, uygarlık dışı, ahlak dışıydı. Kurala, dünyanın ve yaradılışın kuralına tamamen ters bir durumdu. Yine ve yine kahretsin!

Alec'in beni uyandırmasıyla ayaklandım. Gözlerim tamamen istem dışı Hektor'u aradı. Tabii ki! Atına binmiş sinsi bir sırıtma ile bana bakıyordu. Ona yarım bir gülümseme gönderdim. Gülümsemesi genişledi ve bana göz kırptı. Yüzüm yanarak hızla başımı çevirdim.

Alec'in gözleri ben ve Hektor arasında gidip geliyordu. Bir gariplik olduğunu anlamıştı. Kaşlarını çattı ve bir şey söylemeden atına doğru ilerledi.

"Akşam pek iyi uyuyamadın galiba Le… onard," dedi Hektor. Sesi neşeli geliyordu.

"Evet," dedim sinirimi belli etmemeye çalışarak. Bendis'in iplerini ağaçtan çözmeye çalışıyordum bir yandan. Tüm ordu neredeyse hazır beni bekliyor gibi bir halleri vardı.

"Sizi güzellik uykusundan uyandırdığımız için üzgünüz Komutan Leonard," dedi sinirle Junon. Bendis'in sırtına atladım ve gözlerimi Junon'a diktim.

"İşine bak Junon!" dedim tehditkar bir sesle tıslayarak. Sanırım etkili olmuştu., gözlerini benden ayırıp Alec'in gittiği yönden ilerlemeye başladı. Atımı mahmuzladım ve Alec'in yanındaki yerimi aldım.

"Seni üzen bir durum mu var?" diye sordu bana bakmadan.

"Hayır. Biraz gerginim," dedim yalan söyleyerek. 'Gece seni hayran hayran izliyordum da Hektor'a yakalandım.' Sanırım bu iyi bir açıklama olmazdı.

“Ben sana inanıyorum. Başaracaksın,” dedi gözlerini bana çevirerek. Sonra gülümsedi. Ona gülümseyemedim. Hatta bakışımı hızla kaçırdım. Hektor’un beni izlediğini tahmin ediyordum.

“Umarım,” dedim.

Dört gün boyunca geceleri ara vererek ilerlemeye devam ettik. Dinlediğimiz yerler göl kenarı oluyordu genellikle, su kaplarımızı doldurup yola tekrar devam ediyorduk.

Gittiğimiz yol üzerinde tek bir köye rastlamamıştık. Eğer Alec’in söyledikleri doğruysa bu iş bizim için çocuk oyunu gibi kolay olacaktı. Ama içimi huzursuz eden bir şey vardı, Memnon kendisini böyle savunmasız bırakacak bir lider değildi. Hele de böyle düşmanları sayamayacağımız kadar çokken.

Yine de Alec’in söylediği gibi doğu kanadı eğer savunmasız ise deniz kıyısından kaleye saldırabilirdik. İçeride muhtemelen hali hazırda bir ordu bulunuyordu. Ama ilk darbeyi biz vuracağımız için hazırlıksız yakalanacaklardı. Geceleri muhafızlardan başka hiçbir asker eğitim yapmaz ve ortalıkta olmazdı. Bu da bizim işimizi bir kez daha kolaylaştıracaktı.

15. BÖLÜM

-ALEC-

Alec, yaptığının çılgınca olduğunu biliyordu. Aslında bu savaştan çıkamayacağına da emindi. Günlerce kafa yorarak hem Lena için, hem halkı için, hem de savaşçıları için nasıl olup da daha iyi bir plan kurabileceği üzerine düşünmüştü. Krala yalan söylemişti ama diğer her şey doğruydu. Bildiklerinin ona yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Bu savaşı alacak olurlarsa eğer krallıkları çok daha fazla büyüyecekti. Alamazlarsa Memnon gibi bir acımasızın sömürgesi, daha kötüsü kölesi olacaktı.

Eğer bu Lena'nın intikam savaşı olmasaydı her ne kadar gururuna yediremese de bu savaşa girmezdi. Onun için en azından bunu yapmak istiyordu. Bir daha karşısına böyle bir şans çıkmayacaktı. Ona aşıktı, hem de çılgınlar gibi. Bir kız olduğunu öğrendiği andan itibaren bastırdığı birçok duygu su yüzüne çıkmış ve bedenini doldurmuştu. Artık duygularına herhangi bir sınırlama getirmiyordu.

Geri dönebilirse eğer Feronia ile evleneceği düşüncesi içini yakıyordu. Feronia iyi bir kızdı, evlenmek için idealdi ama o Lena'ya aşıktı. Feronia onun için sadece arkadaş olabilirdi. Bu savaşı birazda -çok az- onunla evliliğini erteleyebilmek adına istemişti. Evlenmek istemiyordu. İstiyordu ama Feronia ile değil. Lena'yı sürekli izliyordu, onu tartıyor ve kendisine karşı ufacıkta olsa duygusal bir şey besleyip beslemediğini anlamaya çalışıyordu.

Ama Lena sadece intikam duygusuyla yanıyordu. Bunu görebiliyordu, kendisine karşı minnet borcundan ve herhangi bir arkadaş gibi duygulardan başka bir duygu beslenmiyordu.

Eğer böyle bir şey olsaydı ne yapardı? Belki heyecandan ölürdü ama bunun dışında Feronia ile evlenmekten vazgeçer miydi? Bu sürekli aklının bir köşesinde onu kemirip duruyordu.

Feronia ile evliliğinden dönüş yoktu. Bu kesinlikle olacaktı ve ömrünün sonuna kadar Feronia onun için eş olacaktı. Böyle bir şey yapsa bile kendi bencilliği yüzünden Feronia'ya acı çektirme düşüncesi Alec'i üzüyordu. Zaten Lena'da böyle bir tepki de görmemişti. Ve savaşın sonunda onu bırakıp gidecekti. Bu Alec'in içinde inanılmaz bir acıya neden oluyordu. Onu bir daha göremeyeceği düşüncesi Alec'i delirtecek duruma getiriyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Lena ona karşı bir gönül bağı beslemiyordu.

Bazı anlarda onu etkilemeye çalıştığını itiraf ediyordu. Ona göz kırpıyor, diğer kadınların hoşlanacağını bildiği bir gülümsemeyle bakıyordu yüzüne. Aslında bunu bilerek de yapmıyordu. Ona bakınca içinden onu sarmalamak, ona gülümsemek, ona dokunmak gibi tarifi imkansız duygular geçiyordu. Ama Lena'da bunun karşılığı kahretsin ki yoktu. Belki Lena ona bir şekilde gönül bağı olduğunu belli etseydi her şeyi bırakırdı. Belki!

Lena'nın gözlerinde öfkeden, hiddetten ve intikam ateşinden başka bir şey göremiyordu. Ama kafasını karıştıran bir şeyler oluyordu bazen. Feronia ile yan yana olduğu her anda Lena öfkeleniyordu -gerçi Lena çoğu zaman öfkeliydi-. Diğer herkesten çok daha fazla gülümsüyordu Alec'in yanında. Kimsenin ona dokunmasına izin vermezken Alec ona dokunabiliyordu. Evlenecekleri açıklanacağı gün ortalarda yoktu. Herkes çılgın gibi bağırırken o Lena'yı arıyordu kalabalığın içinde, onu hala tebrik bile etmemişti. Gerçi Lena'nın böyle şeyleri umursayan bir kız olduğunu hiç sanmıyordu.

O gün Lena'yı kalabalığın içinde görememiş ve ona nedenini sormak için odasına sinirle dalmıştı. Karşısında gördüğü manzaraya dili tutulmuş olsa da onun bir erkek değil de kız olduğu için rahatlamıştı. Ve hatta havalara uçmuştu.

Lena'yı eş olarak düşündü ve gülümsedi. Sonra etrafına bakındı. Onu deli biri gibi görmelerini istemiyordu. Lena belki herhangi biri için iyi bir eş

değildi ama Alec için eş olabilecek tek kız kesinlikle o idi. Alec'in bundan hiç şüphesi yoktu. Gerçi sinirlendiğinde kendisinden çok daha iyi savaşan birine nasıl iyi eş gözüyle bakabiliyordu onu da anlayamıyordu.

Lena, saygısız, kaba ve uygarlıktan fazlasıyla uzaktı. Ama Alec onu böyle seviyordu, diğerlerinden olan farkıyla. Kendisinden daha iyi savaşan birini daha önce görmemişti, onu izlerken büyülenmiş gibi baktığı anlar oluyordu kimi zaman. Hızına ve savaş tutkusuna hayrandı.

Güzelliğine ise söyleyebilecek tek bir kelime yoktu. Gözleri insanı delercesine bakıyordu. Bu Leo olduğunu düşündüğü anlarda bile böyleydi. İnsan onun gözleri karşısında kendisini çıplak gibi hissediyordu. Savunmasız hissediyordu. Gülümsediği nadir anlarda aklı başından bir an için uçup gidiyordu. Onu bazen kadın kıyafetleri içinde hayal ediyordu, saçlarını daha uzun hayal ediyordu ve gözlerinin önüne akıl almaz bir güzellik beliriveriyordu.

Peki ya gittiğinde ne olacaktı? Onu göremeyecek, onun huzurlu sıcaklığından mahrum kalacaktı. Feronia ile evlense bile Lena'yı çevresinde görmek onu mutlu edecek tek şey olacaktı ve o Lena'yı sonsuza kadar kaybedecekti. Belki de bu savaşta ölmesi Alec için çok daha iyi olacaktı. Alec, Lena olmadan hayatını sürdüremezdi. Buna artık emindi.

Bir an sinirle atın iplerine yapıştı. Atını mahmuzladı ve gecenin karanlığında, ileriye doğru sürdü atını. Lena bir an şaşkınlıkla ona baksa bile bunu umursamadı.

"Alec! Dur!" Lena'nın bu endişeyle taşan sesi Alec'i bir heykele çevirdi. Atını dizginledi ve dönüp Lena'ya baktı.

"Bir adım daha atma!" dedi Lena ona elini kaldırarak. Alec şaşkınlıkla Lena'ya bakıyordu.

-LENA-

Karanlık gecede bir hayalet gibi gidiyorduk. Serin rüzgar yüzümü yalarken endişelerim biraz olsun siliniyordu sanki. Ay ışığına gözlerimiz alışmıştı. Alec'in yüzüne kaçamak bakışlar atıyordum arada. Düşüncelere dalmış gibiydi, bir an gülümsedi ve hızla gözlerini etrafta dolandırdı. Neden güldüğünü bilebilmek için ölebilirdim.

Tanrıya yakarışa geçtiğim bir an, kolumda bir acı hissettim. Bir an afallayarak koluma baktım ve atın ipini bıraktım. Elim kolumdaki acı bölgesini bulduğunda elime bir şey çarptı. Bir böcek. Onu karanlıkta göremesem bile ne olduğunu biliyordum. Bataklık böceğiydi. Onu yere fırlattım. Aynı anda Alec atını mahmuzladı ve ileri doğru sürdü atını.

Beynime takılan küçük bir ayrıntı bir anda aydınlandı. Gözlerim ileri doğru giden Alec'in gölge gibi görünen bedenine takıldı.

"Alec!" diye bağırdım endişeyle. "Dur!" Alec bir anda dondu. Atını dizginledi ve hızla bana döndü.

"Bir adım daha atma!" dedim ona elimi kaldırarak ileriyi gösteriyordum.

Yavaşça bana doğru sürdü atını, hala şaşkın görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Sana Memnon'un kendisini hiçbir şekilde korumasız bırakmayacağını söylemiştim," dedim tıslayarak. Dişlerim birbirine kenetlendi.

"Ne demek bu?" diye sordu. Aynı anda atını durdurmaya çalışıyordu. Atlardan sinirli homurtular yükseliyordu. Onları huysuz eden şeyin ne olduğunu biliyordum. Ordudan mırıldanmalar yükselmeye başladı.

“Hey! Bu da ne? Lanet olsun,” diye bağırdı Hektor.

“Bundan bahsediyordum,” dedim Hektor’u işaret ederek. “Burası bataklık bölgesi. Memnon kendisini doğanın ellerine bırakmış. Burada bataklık böcekleri var ve biz bir an önce buradan ayrılmalıyız. Beni bir tanesi ısırdı bile ama birkaç tane daha ısırırsa eğer ölmek işten bile değil.” Öfkeme hakim olmaya çalışıyordum ama bu o kadar kolay değildi.

“Lanet olsun! Beni de ısırdı. Hadi şu cehennemden gidelim,” diye bağırdı Jasius.

“Kızlar gibi bağırıp durma, beni de ısırdı, ne olmuş?” dedi İon.

“Leonard’ın söylediğini duymadın mı? Birkaç tane ısırırsa ölecekmişiz,” dedi Hektor endişeyle.

“Bunun doğru olduğunu nereden bileceğiz?” dedi Junon. Her zaman benim aksime gitmek zorundaydı sanki.

“Sen istersen kal ve ilerle Junon. İnan bana buna sevinirim,” dedim sinirle.

“Sen emin misin?” dedi Alec şaşkınlıkla. Ona gözlerimi devirdim ama bunu görebildiğinden emin değilim. Atımı mahmuzladım ve geldiğimiz yönden geriye doğru ilerledim.

Alec, hızla yanımdaki yerini aldı. Orduyu geçip onları ardımızda bıraktık hızla.

“Eğer biraz daha ileri gitseydin seni Tanrıdan başka kimse kurtaramazdı,” dedim.

“Yani biraz daha ilerisi bataklık. Bunun için doğu kanadında fazla savaşçı yok.” Sesi şaşkın çıkıyordu.

“Aynen öyle,” dedim. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bu iyi olmadı,” dedi Alec. Sıkıntılı geliyordu sesi.

“Evet.” Ve sonra ona döndüm. “Belki de dönmelisiniz,” dedim. Bunu Mormo duysaydı eğer kafama bir şey indirirdi muhtemelen.

“Saçmalama,” dedi Alec sinirle. “Birkaç böcek ve bir bataklık için mi vazgeçeceğim.” Dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Sana onun kendisini savunmasız bırakmayacağını söylemiştim.”

“Evet.”

“İşimiz göründüğü kadar kolay değil.”

“Evet.”

“Sen beni dinlemiyor musun?”

“Hayır. Yani evet, dinliyorum. Ama bir yandan da düşünüyorum.” Sesi derinden geliyordu, sanki bir çukurdan. Yanımıza bir atlı yanaştı.

“Efendim. Benim bir önerim var,” dedi Hektor. O da dişlerinin arasından konuşuyordu. Kat ettiğimiz yolu tekrar geri dönmek sinir bozucuydu.

“Evet Hektor?” dedi Alec. Bir an için durduk.

“Doğrudan saldırabiliriz. Gecenin en uygun anı, herkes uyuyor. Bir anlık kargaşada tepelerine binebiliriz.”

“Bende bunu düşünüyorum ama her şey göründüğü gibi kolay değil Hektor, bunu biraz önce gördük. Le..o’nun bilgisi bizden daha fazla olmasaydı ben bataklığı boylayacaktım ve o böcekler işimizi bitireceklerdi.”

“Başka çaremiz yok efendim. Doğrudan saldırmaktan başka çaremiz yok.”

Alec derin bir iç çekti. Onlara bakmıyordum, benim de beynim hızla işliyordu ama yapılabilecek başka bir yol bulamıyordu.

“Pekala,” dedi Alec. “Doğrudan saldıracağız. Orduyu bilgilendirin. Ne kadar sessiz olabilirsek olacağız. Görüş alanı sıfır, bunun için şansız olduğumuzu kabul edelim. Eğer bir şekilde ormandan çıkmadan veya kalenin yakınlarında savaşçı bir grupla karşılaşırsak o an savaşa girmişiz demektir.”

“Emredersiniz efendim.” Ve Hektor hızla uzaklaştı.

“Buna emin misin?” diye sordum. Hala geri dönmek için bir şansları vardı. Alec bana döndü.

“Seni yalnız bırakmayacağıma eminim.” Ve atını mahmuzladı.

Her ne kadar intikam ateşi gözlerimi kör etmişse bile, ufak bir görüş alanı da vardı. Birincisi ona aşık olmuştum, ikincisi ise Alec bu savaşı sadece benim için, arkadaşlığım için yapıyordu. Eğer onun hayatını kurtarmamış olsaydım bile yine bu savaşa gireceğine şu anda emin olmuştum.

Atımı mahmuzlayıp arkasından hızla ilerledim. Artık yavaş değildik, dörtnala koşuyorduk. Kale yakınlarında bir köye vardık, olması gerektiği gibi sessizlik hakimdi geceye.

Alec, Dave’i yanına çağırdı. Dave görüş alanına girdiği anda ona başıyla bir emir verdi, Dave de ona başıyla cevap verdi. Bir anda benim küçük ordumdan dokuz atlı Alec ve benim çevremizi sardı.

“Neler oluyor?” diye sordum köyün çıkışına doğru hayretle ona bakarak. Bana o muhteşem gülümsemesiyle gülümsedi. Bir şeyler çeviriyordu. Ama ne? Atını Bendis’e yanaştırdı.

“Onlara bir şey söyledim,” dedi benim duyacağım kadar bağırarak. Rüzgar saçlarını geriye doğru savuruyordu.

“Ne söyledin?” diye sordum merakla. Dave, biraz ötemde ilerliyordu.

“Bu savaşın senin Memnon’la kişisel davan olduğunu ve onu öldürene kadar hayatta kalman gerektiğini söyledim.” Ve gözlerini ileri dikti. Ona bir şey söyleyemedim. Ona teşekkür etmeliydim belki ama bunu birçok defa yapmıştım zaten. Ben ona şaşkınlıkla bakarken yine bana döndü.

“Sana tapıyorlar Leo,” dedi. “Ayrıca bende seni yalnız bırakmayacağım.”

Çevremizde sadece benim askerlerim vardı, kendi askerlerini saf dışı bırakmıştı. Buna kızacaklarına emindim. Arkamı döndüm ve Hektor’un gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Hayır, bana kızmıyordu. Neler dönüyordu böyle?

“Okçular,” diye bağırdı Alec. Ve ben ileriye diktim gözlerimi, köyün çıkışında savaşçılar bekliyordu. Oldukları yerde öylece donup kalmışlardı. Böyle bir şey beklemiyorlardı. Evet. İşte başlıyor. Bekle beni Memnon!

Atımın üzengisine daha sıkı bastım, ayaklarımla Bendis’in karnına kendimi sabitleyip ayağa kalktım. Yayımı sırtımdan indirdim ve sadaktan iki ok çektim. Ve onları hedeflerine bıraktım.

Belki sadece iki yüz kişilik bir savaşçı gruptu ama bu bir uyarı olacaktı Yorko Krallığı için, sesleri duyup çoktan harekete geçmiş olmalılardı. Mormo’nun söylediğini unuttum. Onlarla birlikte savaşıp Memnon’u öyle bulacaktım.

Grubu geçtik. Kaleye doğru inanılmaz bir hızla hareket ediyorduk. Hızımızı hiç kesmeden kale muhafızlarını hallettik. Oklarını yaya yerleştirecek zamanı bulamamışlardı. Küçük ordumdan bir grup kale duvarlarını bir kedi gibi tırmanmaya başladılar. Oklarını ellerine aldılar ve diğer tarafa atladılar. Kalenin içine girmişlerdi.

“Başarabilecekler mi?” diye sordum Alec’e. Bana gülümsedi, aynı anda kale kapıları açıldı ve biz hızla ileriye hareket ettik.

“Bunu düşünmedim bile, onlar senin askerlerin,” diye bağırdı Alec. Yayını sırtına astı ve ellerini arkaya, kılıçlarına götürdü. O tatlı Alec gitmişti yine.

Memnon’un savaşçıları neye uğradıklarını şaşırmış durumdaydı, muhafızlık yapan yüze yakın asker bir anda ordumuzun kılıçlarından geçmişti. Kaleden ayrı bir bölümden çıkan her savaşçı belki kılıcını eline daha yeni alıyordu.

“Silahlık,” diye bağırdım savaşçılarımıza. “Silahlığı tutun!”

“Kuzey,” dedi Alec arkamdan. “Kalenin sol kanadında.”

Askerler hemen anlamışlardı, silahlığı tutmak için hızla harekete geçtiler. Tabii ki her şey o kadar kolay değildi. Kalenin arka cephesinden yüzlerce asker bir anda üzerimize gelmeye başladılar. Onlar şaşkın değildi. Gözlerim Memnon’u arıyordu. Hiçbir yerde yoktu.

Alec ile göz göze geldik bir an. Ne istediğimi biliyordu ve bana istediğimi verecekti.

"Dave," diye bağırdı. "'Kaleye." Gözlerinde ölümcül bir bakış vardı. Dave hiçbir şey söylemedi. Etrafım bir kez daha sarıldı. Çemberimize yaklaşan her savaşçı ölmeye mahkum gibiydi.

Bir çember halinde kaleye ilerliyorduk. Kılıcım elimde bir kişiyi bile öldürmemiştim. Alec, bazen çemberin dışına çıkıyor benim savaşçılarıma yardım ediyor ve sonra yine bana geri dönüyordu. Atlarımızdan atlamadan önce geriye dönüp baktım. Önce Junon'u gördüm, iki elinde kılıç, üç kişi ile mücadele ediyordu. Onu sevmesem de onun için Tanrıya dua ettim, tüm savaşçılarımız için. Önce çemberin dışında bulunan savaşçılar ve sonra Alec ile ben atladık atlarımızdan.

Kendi savaşçılarımızı Memnon'un savaşçıları ile karşı karşıya bıraktık. Ama onlara güveniyordum. Alec yanıma geldi hızla içeri girdiğimizde.

"Yukarıda olabilir, arkanı biz kollayacağız ama… .Lütfen dikkatli ol!" Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Başımı salladım, çemberi aştım ve merdivenlerden hızla yukarıya çıktım. Dave arkamdan geliyordu.

"Geri dön Dave," dedim ona elimi kaldırarak.

"Dönemem komutanım," dedi ve yine peşimden gelmeye devam etti. Merdivenlerin başında aşağıya bir kez daha baktım. Alec'in çevresini çoktan sarmışlardı bile. Eğer Memnon'u öldürürsem savaş bir anda bitecekti. Karşıma çıkan her kapıyı açtım, önüme çıkan kadın hariç her erkeği öldürdüm. Dave arkamı kolluyordu.

"Komutanım," dedi ben bir savaşçının bedeninden kılıcımı çıkardığım anda. O da savaşıyordu.

"Evet Dave," dedim. Bir diğeri üzerime geliyordu aynı anda.

"Bana sonra bu hikayeyi anlatır mısınız?" diye sordu.

"Belki," dedim.

Büyük kapının dışında dört savaşçı duruyordu. Biraz düşündüm ve kapıya doğru yavaş adımlarla ilerledim. Memnon'un o kapının ardında olduğuna emindim. Oldukça gösterişli bir koridor, duvarlarda insanın gözlerini alacak güzellikte şamdanlar ve kıymetli tablolar… Kesinlikle Memnon bu katta kalıyordu.

"Ödlek Memnon," dedim kendi kendime.

"Siz öyle diyorsanız," dedi Dave, güldüğünü duydum. Ve hızla ileri hareket ettim. Bize gelmiyorlardı, orada öylece bekliyorlardı.

Kılıcımı havaya kaldırdım ama beni şaşkına çeviren bir şey yaptılar ve bana kapıyı ardına kadar açtılar. Memnon beni bekliyordu demek ki.

Kapıda kıpırdamadan duran iki savaşçı için üzgün değildim. Eğer ben yapmasaydım onlar Dave'a bir zarar verebilirlerdi. İkisini de öldürdüm ama onlar kılıçlarını dahi ellerine almadılar. Dave diğer ikisiyle boğuşuyordu. Kapıdan içeri girdim.

"Nihayet," dedi Memnon. Başım sesin geldiği yöne çevrildi.

Memnon, elinde kılıcı yatağının kenarında duran bir koltukta oturuyordu. Ayaklarını birbirinin üzerine atmıştı. Korkmuş veya heyecanlı görünmüyordu, tamamen kayıtsız gibiydi. Siyah gözleri gözlerimi bırakmıyordu. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı, dilimde ekşi bir tat oluştu, burnuma bir koku geldi bir anda. Kan kokusu! Kapıyı kapattım ve kilitledim. Bu benim savaşımdı!

"Bana böyle saldırmaya kimin cüret ettiğini anlamak için pencereden baktım. Her ne şekilde olursan ol, seni hemen tanıdım. Senden başkası olmazdı değil mi? Beni çok beklettin Lena."

"Beklettiğim için üzgünüm," dedim. Babamın kılıcını sırtımdan çektim ve diğerini yere fırlattım.

"Demek ölmedin ha?" Başını iki yana salladı. "Öldüğüne hiçbir zaman inanmadım," dedi gülümseyerek.

"Ne çok isterdin değil mi?" diye sordum ve bir adım attım. Memnon ağır adımlarla bana doğru geliyordu. Yüzündeki o şeytani ifade hiç

kaybolmamıştı, daha kötü görünüyordu. Kalbindeki iğrençlik yüzünden okunuyordu.

"Ah Lena… İnsan sevdiği bir insana kıyabilir mi?" Ve iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. İlk hamleyi Memnon yaptı, yere eğildim ve aşağıdan bir darbe indirmeye çalıştım. Atik davranarak havaya sıçradı. Hızla ayağa doğruldum. Memnon kılıcını tekrar üzerime savurdu. Kılıçlarımızın şangırtısı tüm odayı doldurdu. Sanki odanın içinde fırtına vardı ve yıldırımlar düşüyordu üzerimize.

"Tüm ailemi yok ettin," diye bağırdım öfkeyle ve üzerine saldırdım ama o kıvrak bir yılan gibi hamlemden geri çekilmeyi başarabilmişti.

"Bunu sen istedin Lena," dedi darbelerimi savurmaya çalışırken, artık onun ödlek olduğunu düşünmüyordum. Karşımda duran bu şeytani yaratık gerçekten iyi bir savaşçıydı, bilek gücü ve kıvraklığı beni şaşırtıyordu. Ve aynı zamanda zorluyordu.

"Ben sadece seni istemedim," dedim dişlerimin arasından. Kılıçlarımız birbirine çarptı ve ittirdik ama ikimizde başarılı olamadık.

"Eğer isteseydin her şey daha güzel olabilirdi," dedi. Nefes alışları hızlanmıştı. Benden daha yaşlıydı ama gücü yerindeydi. Yine de nefesi benimle mücadele için yeterince iyi değildi.

Bunu kullanmaya karar verdim. Hızla üzerine atıldım ve seri hareketlerle kılıcımı ona savurdum birçok sefer, hepsinden bir şekilde kaçmayı başarabilmişti.

Dışarıdan gelen kılıç sesleri bir anlık dikkatimi dağıttığı anda Memnon hızlı davranarak bir hamle yaptı. Kılıcın soğukluğunu kolumda hissettim bir an, yaradan fışkıran kan zemine yayıldı. Ama kılıcımı tutabiliyordum, yine de kolumu yormak istemedim. Sol elime aldım kılıcımı. Yüzüme ölümcül bir gülümseme yerleşti.

"Bu kadar savaşçıyı arkanda nasıl topladın bilmiyorum ama iyi iş." Dudakları beğenisini belli etmek için büzdü.

"Ecelin elimden olacak Memnon," diye bağırdım ve üzerine saldırdım. Bunu beklemiyordu.

“Sana acıyorum, kendine yazık edeceksin,” dedi hamlelerime karşılık verirken.

“Göreceğiz,” dedim ve kılıcının tutma sapına yakın bir yere sabitledim kendi kılıcımı, havada çevirdim. Zorlanıyordum ama tüm gücümü kullanıyordum. Kılıcı havaya uçtu ve ben kılıcımın ucunu kalbinin üzerinde tuttum. Bir an gözleri fal taşı gibi açıldı, titremeye başlamıştı.

“Yaptığın akıllıcaydı, hiç aklıma gelmedi,” dedi titrek bir sesle. Gözleri üzerimdeki kıyafetlerde gezindi.

“Senden daha akıllıyım Memnon,” dedim soluk soluğa.

“Bir kıza yenilmek onur kırıcı. Böyle ölmek istemezdim,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Sen zaten onursuzsun Memnon.”

“Ama yine de sen bir erkesin şu an için. Yani bir kıza yenilmiyorum.”

“Belki ölürken biraz daha onurlu ölebilirdin, ama sen bunu da yıktın.”

“Sana aşık olmakla en büyük hatayı yapmışım.”

“Sen kabileme dokunmakla en büyük hatayı yaptın.”

Her şey bir anda oldu. Şamdanı elinde görmem ve bana fırlatması sadece iki saniye sürdü. Şamdan havada uçtu ve ben kaçmaya fırsat bulamadan alnıma yapıştı. Beynim hızla sarsılırken akan kan gözlerimi doldurdu.

Memnon hızlı davranarak üzerime atladı. Kılıcımı elimden aldı ve bana doğrulttu. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Gözlerimi bile kırpmadım. Babamın kılıcı boynumda duruyordu. Serinliğini hissediyordum.

“Kadınlar her zaman aptaldır Lena,” dedi bana tükürürcesine.

“Ama herhangi bir kadın senden daha cesurdur. Neredeyse altına yapıyordun.” Güldüm.

“Hala dik kafalısın. Bana yalvarmaya ne dersin?” Göz kırptı. Kılıcı boynumdan yukarı doğru kaydırdı, dudaklarımda gezdirdi ve kalbimi buldu.

“Beni kendinle karıştırıyorsun Memnon,” dedim alayla

“Ama yalvaracaksın,” dedi dişlerinin arasından.

“Bu senin için uzak bir hayal.”

“Diz çök!” dedi bağırarak.

Normal bir zamanda bunu asla yapmazdım ama Memnon hayatının ikinci hatasını işliyordu bana diz çöktürerek. Gülümseyerek eğildim, başımı yere eğdim. Bir elimi kırdığım dizimin üzerine götürdüm, diğer elim yerde duran çizmemin ucundaydı. Alışkanlıklarımdan vazgeçememem ne kadar iyi bir şeydi, şimdi bunu anlıyordum.

“Seni yola getireceğimi biliyordum,” dedi kıkırdayarak.

Çizmemin içinde saklı olan bıçağı iki parmağımın ucuyla çektim ve o ne olduğunu anlamadan kalbine fırlattım. Bunu yara onu öldürmezdi ama benim için yeterli zamanı verecekti.

Memnon’un gözleri irice açıldı. Kılıcımı elinden alıp onu ittirdim ve arkasından dolanıp saçlarına yapıştım hızla. Onu yere doğru bastırdım omuzlarından. Dizleri zemine çarptı.

“Lena… Lütfen. Affet beni.” Bedeni zangır zangır titriyordu.

“Sende bir tavuğun bile yüreği yok Memnon,” dedim. Dişlerimin arasından konuşuyordum.

“Esirin olurum. Hazinem, her şeyim senin olur. Yeter ki canımı bağışla.” Sesi sözcüklerinin sonuna doğru yok olmaya başlamıştı. Korkudan göğsü yerinden fırlayacakmış gibi şişiyordu.

“Memnon…” dedim. “Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç, en gursuz yaratıksın.”

“Le…”

Ve kılıcım boynunda yer değiştirdi. Onun sesini bir kez daha duymaya katlanamazdım. Memnon'un saçları ellerimde kaldı. Bedeni zemine düştü külçe gibi. Kan tüm odaya fışkırdı hızla. Üzerim kanla kaplanmıştı.

Gözlerimle çevreyi taradım. Memnon'un duvarda asılı duran süslü mızraklarından herhangi bir tanesini gözüme kestirdim. Babamın kılıcını yerden aldım ve kınına yerleştirdim. Duvara doğru ilerledim, mızrağı duvardan aldım ve Memnon'un kanlı başını mızrağın ucuna geçirdim. Gözleri açık kalmıştı.

Mızrağı elimde havaya kaldırdım ve kapıya doğru ilerledim hızlı adımlarla. Dışarıda olan kan gölünü durdurmalıydım. Kapının kilidini açtığım anda Alec karşımda belirdi. Elleri karın boşluğundaydı. Kanla kaplanmıştı, bunun için endişelenmedim. Hayattaydı! Beni gördüğü anda gözlerindeki korkunun değişmesini izledim. Gülümsedi. Gözleri Memnon'un mızrağının ucundaki başına kaydı. Gözlerini şokla açtı ve ürperdi.

Ona bir şey söylemedim, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum kendimi. Ferahlamış, hafiflemiştim. Onu hızla geçtim ve koridorda ilerledim. Merdivenlerden aşağıya indim hızla. Savaşan her kişi beni gördüğü anda donup kalıyordu. Savaş bitmişti. Alec'in arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum.

Dışarı çıktım. Mızrağı havaya kaldırdığım anda kılıç sesleri azalmaya başlamıştı. Kale kapısına doğru ilerledim. Ölüm sessizliği sarmıştı her yeri sanki, kimseden çıt çıkmıyordu. Kapının biraz gerisinde durdum ve mızrağı havaya kaldırdım ve sonra toprağa gömdüm ucunu.

Memnon'un başı mızrağın ucunda, gözleri açık bir şekilde kale kapısına bakıyordu. Dışarıdan gelen her kişi için iyi bir sürprizdi. Elimde olmayarak yüzüne tükürdüm. Savaşçılarımız kılıçlarını havaya kaldırarak sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Yorko artık bizimdi.

Memnon'un kalesine deneyimli birkaç savaşçımızı bırakmıştık. Kaleye yetkili biri gelene kadar idare edeceklerdi. Memnon'un sefere çıkan ordusunun geri dönüşünü beklerken krallık şifacıları yaralarımızla ilgilendiler. Ordumuzun bir kısmını Yorko kalesinde bırakmıştık, Yorko savaşçılarının bir bölümünü de kendi ordumuza katmıştık. Binlerce asker!

Elysion Krallığı dönemin en büyük krallığı olmuştu. Yorko'nun tüm hazinesi, ordusu ve köyleri artık bize aitti. Ya da Elysion'a aitti. Ben gidecektim.

Yola çıktığımız ana kadar kendimi bir kuş tüyü kadar hafif hissetmiştim. Sırtımda dünyayı taşıyormuşum ve ağırlığı altında eziliyormuşum gibi olan şey kaybolmuştu. Kalbimi delen o acı bir an için beni terk etmişti. Babamın ve kabilemin intikamını almıştım. İçim biraz olsun soğumuştu, bu keşke onları geri getirseydi ama böyle bir şey olamayacaktı. Geri döndüğüm anda Mormo ile konuşmalıydım ve düğün olmadan oradan ayrılmalıydım.

İçimi yakan intikam ateşi gitmişti gitmesine ama şimdi bambaşka bir acı gelip oturmuştu kalbime. Ve itiraf etmeliyim ki beni yakıyordu, intikam ateşinden çok daha fazla yakıyordu, çünkü bu acıyı geçirecek tek bir şey yoktu. Alec'ten başka!

Alec olgun bir liderdi ve sevincini diğer askerler gibi belli etmedi ama gözlerinde görebiliyordum gururunu. Beni birkaç kez tebrik etmeyi de ihmal etmemişti. En az benim kadar mutlu görünüyordu ilk anlarda. Ama şimdi yüzü düşmüş, sürekli düşünceler içinde gibiydi. Kaşları her an çatık ve dudakları sürekli düz bir çizgi halindeydi. Ona ne olduğunu sormadım. Belki de yorgun düşmüştü.

Dave beni birkaç kere sıkıştırmış ama benden hiçbir cevap alamamıştı. Ona gerçeği söylemek istemiyordum.

"Gerçekten gidecek misin?" diye sordu Alec beni düşüncelerimden bir anda sıyırarak. Yanan ateşten gözlerimi aldım ve Alec'e çevirdim.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Anlamıyorum," dedi. Dişlerini kenetlediğini anlamıştım. Neden bu kadar ısrar ediyordu ki?

"Yapamam efendim," dedim gözlerinin içine bakarak. Beni anlamasını beklemiyordum. Beni neden göndermek istemediğini de anlayabiliyordum; kız olsam bile ona diğer herkesten çok daha yakındım.

"Neyi yapamazsın Leonard?" diye sordu Hektor. Gözlerimi Alec'ten ayırdım ve kısılmış gözleriyle karşılaştım.

“Sizin kadar kibar olmayı.” Ona göz kırptım. ‘Ve artık erkek olmaktan sıkıldım’ demek isterdim aslında.

“Biz seni böyle seviyoruz ve aslında sen de oldukça kibarsın.” Bana göz kırptı. Alaylı bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

“Hadi ama Leonard. Bizi bırakacak mısın? Hem de dönemin en büyük krallığına sahipken. Sen aklını kaçırmış olmalısın,” diye atıldı İon ve yüzünü buruşturdu.

“Beni bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum,” dedim gülümseyerek.

“Seni seviyoruz Leonard,” dedi Jasius sıcak bir gülümseme göndererek.

“Teşekkür ederim,” dedim. Başka söyleyebileceğim bir şey yoktu.

“Niye bu kadar ısrar ediyorsunuz ki? Nereye gitmek isterse gitmekte özgür,” dedi Junon sinirle. Ona gözlerimi diktim ve dişlerimi gösterdim.

“Çok korktum,” dedi omuz silkerek.

“Sen gitsene Junon. Bak herkes ne kadar mutlu olur,” dedi Evanos kıkırdayarak.

“Gideceksen bile bize bir açıklama borçlusun,” diye atıldı Junon ve ayağa kalktı. Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerim Alec’e kaydı. Gözlerini kısmış Junon’a bakıyordu.

“Ne açıklaması?” diye sordu Alec dişlerinin arasından.

“Kaleye girmeden önce oynanan oyunun açıklaması. Biz neden saf dışı kaldık?” Kaşlarını çatmış, gözleri hepimizin üzerinde tek tek dolanıyordu.

“Bu seni ilgilendirmez Junon,” dedi Alec sert bir tonla. Bana söylemediğini ve benim için yaptığını biliyordum ama yinede ürperdim. Tanrı onun gazabından korusun!

Junon dişlerini kenetledi, yüzü sinirle kızardı ve arkasını dönüp hızla gitti. Benden nefret ediyordu. Bende ondan.

“Efendim, canınızı sıkmak istemem ama biz de merak ediyoruz,” dedi Keys. Sesi ürkek çıkıyordu. Alacağı tepkiden korkuyordu. Alec ona öyle bir baktı ki Keys yutkundu ve gözlerini yere dikti.

“Özür dilerim,” dedi fısıltıyla. Alec’e gözlerimle bir teşekkür daha ilettim. Ona olan borcum ödenecek gibi değildi ve ben onları bırakıp gidiyordum. Nedenini kimseye anlatamazdım. Mormo’ya bile.

Ateşin başındaki herkese bir sessizlik hakim olmuştu. Alec sıkıntılı nefesler alıyordu, arada elini yüzüne götürüyor ve ovuşturuyordu. Hektor kılıcını temizliyor, diğerleri birbirlerine bakıyordu.

“Efendim, dönüşte iki kutlamayı bir arada yapacağız. Sizi dört gözle beklediklerine eminim,” dedi İon. Biraz önceki sıkıntılı havayı değiştirmek istediği belli oluyordu. Alec gözlerini ona dikti ve boş gözlerle baktı.

“Düğününüz efendim,” dedi İon kaşlarını kaldırarak.

“Bunun için heyecanlıyız sizin adınıza,” dedi Keys, biraz önce yaptığını düzeltmek istiyordu.

Dişlerimi kenetledim ve gözlerimi yere diktim. Bunları duymak istemiyordum. Kalbime bir ok daha saplandı. Hayalet bir el gelip bedenimi sarsıyor ve beni ateşe veriyordu sanki. Sızlayan gözlerimi ovuşturmak isterdim ama herkesin içinde bunu yapamazdım.

Ağlamak bana göre değilse bile, şu an yalnız olup ağlamak için can atıyordum ve bir an önce gitmek için. Alec, uzun süre cevap vermedi ve sonra bir hareketlilik oldu. Gözlerim sese kaydığında Alec’in hızla uzaklaştığını gördüm.

“Onun nesi var?” diye sordu Evanos. Şaşkın bakışları Alec’in uzaklaşan bedenindeydi. Ben de şaşkınlıkla bakıyordum. Onun herkesten çok daha fazla mutlu olması gerekiyordu.

“Bilmiyorum ama onu daha önce böyle görmedim,” dedi Keys dudaklarını büzerek.

“Senin bir fikrin var mı Le..onard?” dedi Hektor. Bunu bir kez daha yapmıştı. İsmimi söylerken sözcükleri ayırıyordu ve kelimeleri imalı çıkıyordu. Bir şeyler biliyor olabilir miydi? Ona kaşlarımı çattım.

“Hayır,” dedim sinirle. Diğerleri beni meraklı bakışlarla süzdüler ve bende Alec gibi hızla ayağa kalkıp peşinden ilerledim.

Karanlıkta onu bulmak zor gibi görünüyordu ve sonra göl kenarından bir ses geldi. Ordunun istirahat yerinden oldukça uzaktan geliyordu. Adımlarımı sese doğru yönelttim. Gölün kıyısında bir karaltı gördüm, onun Alec olduğunu anlamam için aydınlık olması gerekmiyordu. Bir ağaca yaslanmış, Ay’a çevirmişti yüzünü.

Sessiz adımlarla yanına yaklaştım. Bir an için omuzlarını dikleştirdi. Beni duymuştu ama arkasını dönmedi.

“İyi misin?” diye sordum ve tam yanında durdum. Ellerimi yüzüne dokundurup kendi yüzüme çevirmek ve onun sıkıntısını bir şekilde almak istiyordum. Neden böyleydi? Onun üzülmesine dayanamıyordum. Tabii ki yine öylece durdum.

“Evet,” dedi bir süre sonra fısıltıyla. Ve bana çevirdi yüzünü. “İyi olmam gerekiyor değil mi?” diye sordu. Sesi buz gibiydi, duygusuz…

“Sanırım,” dedim omuz silkerek.

“Yorko Krallığını devirdik. Elysion devrin en büyük krallığı oldu. Ve ben evleneceğim. Bu mutlu bir olay. İyi olmam gerekiyor değil mi?”

Sesinde alay mı vardı bana mı öyle geliyordu? Bir an şaşırarak ona baktım ama o yine Ay’a çevirdi bakışını.

“Bunlar mutlu olunması gereken şeyler efendim,” dedim. Güldü.

“Bana Alec diyebilirsin Lena,” dedi fısıltıyla. “Artık senin komutanın değilim, hem etrafta kimse yok.” Gözleri çevreyi taradı. “Belki de vardır, göremiyorum,” dedi yine gülerek.

“Aslında artık o kadar önemli değil,” dedim yine omuz silkerek. “Erkek olmaktan oldukça sıkıldım.” Önemli değil desem de yine de fısıltıyla konuşuyordum.

“Zor olmalı.”

“Tahmin bile edemezsin,” dedim gülerek. Göğsümdeki kuşaktan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

“Biz bencillik yapıyoruz değil mi? Seni bizimle kalman için ısrar etmekte.”

“Öyle düşünmedim. Bende size… Alışmıştım ama erkek olmaya çalışmak gerçekten zor.”

“Ama en iyi şekilde yaptın.” Ve yine bana döndü yüzünü, beni izlediğini biliyordum, ona bakmadım. Eğer bakarsam herhangi bir yanlış yapmaktan korkuyordum.

“Sanırım. Ve artık bir şeyler döndüğünün farkındalar. Bir an önce gitmeliyim.”

Alec hızlı bir soluk aldı, ben hala göle bakıyordum. Davranışları kafamı karıştırıyordu. Gitmemi istemediğini açıkça belirtmişti ama bu kadar ısrar etmesini anlamıyordum. Ve bu garip davranışlarını… Onun havalara uçması gerekiyordu, sevdiği kadınla evlenecekti. Bu bir insan için en büyük mutluluk olmalıydı.

“Evet. Gitmelisin,” dedi fısıltıyla. Sesinin tonundan hiçbir şey anlayamamıştım.

“Ben… Sizin adınıza mutluyum,” dedim yutkunarak. Şimdi söyleyeceğim şey için kendimden nefret ettim. Aslında olduğum yerde tekmeler savurmak geliyordu içimden. “Feronia iyi bir kız. Seni mutlu edecektir ve sana layık biri. Ve şey… Sanırım sizi tebrik etmedim.”

“Evet. Beni tebrik etmedin.” Ve sonra bana döndü hızla, ben onun yüzünü izlerken. Yüzüm bir anda yanmaya başladı ama onun görmediğine emindim. “Aslında o gün, yani senin gerçek kimliğini anladığım gün…” Ve benim yüzümdeki yanma daha da artmıştı. Yüzümü ondan hızla kaçırdım. Beni

çıplak görmüştü. "Senin neden kutlamalarda olmadığını merak ettiğim için geliyordum."

Ses tonu yumuşak ve meraklı çıkıyordu. Bunu bir gün soracağını tahmin ediyordum. Ve bunun için bir yalan hazırlamıştım.

"İntikam olayı beni ele geçirmişti. O gün ne yapmam gerektiğini düşünüp durdum. Uyuyakalmışım." Omuz silktim. "Beni fark edeceğinizi düşünememiştim," diye ekledim. Bunu neden söylemiştim ki?

"Gözlerim seni arıyordu. Biliyorsun işte, seninle herkesten daha iyi anlaşıyoruz. Benim 'mutlu' günümde yanımda olmanı bekledim."

"Üzgünüm," dedim tıslayarak. Lanet olsun! Benim bir an önce onun yanından gitmem gerekiyordu. Tepkilerime hakim olamıyordum.

"Önemli değil," dedi şaşkın bir sesle. Yine gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Ben…" dedim ona bakarak.

"Evet." Sesi beklenti doluydu. Kesinlikle onda bir gariplik vardı.

"Gitmeliyim," dedim ve hızla arkamı döndüm.

İçimdeki öfke beni ele geçirmişti bile. Yerime gitmeden önce etrafımı gözden geçirdim. Kimsenin olmadığına karar verince bir ağaca yumruk attım ve hatta sinirle bir tekme. Ayağım kırılmış olabilir miydi?

Gözümden akan yaşa dur diyemedim, kimseye görünmeden kürkümün üzerine attım bedenimi ve gözlerimi kapadım. Alec, benim biraz ötemde uyuyacaktı.

Uzun bir aradan sonra ayak seslerini duydum. Hiç hareket etmedim. Nefes alışlarımı kontrol altına almaya çalıştım. Sinirle hızlı soluklar alıyordum. Onu duyduğum anda düzenli nefes almaya çalıştım. Yavaş adımlarla geldi, bir an için hareket etmedi. Derin ve sıkıntılı bir nefes alıp yerine uzandığını duydum.

Sessizlik tüm orduya çöktüğünde gözlerimden akan sessiz yaşları serbest bıraktım. Hıçkırmamak için elimden geleni yapıyordum, bedenim sarsılmasın istiyordum. Varlığımı bildiğim andan beri sadece üç kez göz yaşı dökmüştüm; babamla ava çıkabilmek için, kabilem yerle bir olduğu ve tüm ailemi kaybettiğim için ve Alec'e aşık olduğumu anladığımda ona hiç bir zaman ulaşamayacağımı fark ettiğim için.

Bu uzun sürdü. Ağlamak bana göre değildi ama içimdeki zehri atmanın başka bir yolunu bilmiyordum. Buna nasıl dayanacağımı hiç bilmiyordum.

Kabilemin ve ailemin intikamını almıştım, kalbimin bir tarafı soğumuştu ama ya diğeri… O acı kalbimi bütünüyle kaplıyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Boğulacakmış gibi hissediyordum. Bu acıya karşı savunmasızdım, yapacağım tek şey kaçmaktı, bir an önce ondan uzaklaşmak.

Sonra kendimi bir yere atıp saatlerce inleyerek ağlayacaktım belki de. Belki hiç konuşmazdım, Mormo'ya hayatı zehir ederdim belki. Belki… Onu arada gelir görür ve giderdim.

Bunu düşündüm… Onu görmemeyi. Acı arttı, bedenim kasıldı ve midem yanmaya başladı. Olduğum yerde acıyla büzüldüm. Sesiz kalmak güçtü, hıçkırmamak.

Seni seviyorum Alec! Canımı yakıyorsun Alec!

-ALEC-

Alec yüzünü Lena'nın bedenine dönmüştü, gözlerini kapamıştı. Uyumuyordu. Hayır! Uyuyamıyordu. Canı acıyordu ve kalbi oyuluyordu. Mutlu olması gerekiyordu ama kendini diri diri mezara gömülmüş gibi hissediyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Lena'nın gitmesini istemiyordu. Ondan uzak kalacak olmanın acısı Alec'i yerle bir ediyordu. Binlerce kere kızgın yağlara sokulmuşçasına yanıyordu bedeni. Aklını başka hiçbir yere veremiyordu. Savaşta ölmek belki de onun için daha iyi olacaktı ama olmamıştı. Feronia ile evlenmek istemiyordu, Lena'ya böyle delicesine aşıkken bunu yapamazdı.

Ne önemi vardı ki? Kazanmanın, devrin en büyük krallığı olmanın ne önemi vardı? Lena'yla karşılaşana kadar hayatının hiçbir döneminde böyle mutlu olmamıştı, hiçbir şeyden bu kadar zevk almıyordu, onun ruhunun değdiği her an daha güzel oluyordu. O gittiğinde mutlu olmayacaktı. Bir krallığın varisi olmanın ne önemi vardı? Hayatına bir yıldız gibi düşen, onun kalbinin karanlık köşesini aydınlatan ışık gittiğinde kalbi ve ruhu yeniden karanlığa gömülecekti. Başka herhangi bir şeyin ne önemi vardı? Yaşamanın ne önemi vardı?

Feronia ile evliliğinden dönüşü olmadığını biliyordu. Bu bir kez çıkmıştı ağzından ve tüm halka açıklanmıştı. Eğer bundan vazgeçerse kralın ve onun gururunu yerle bir etmiş olacaktı ve herkesin nefretini kazanmış olacaktı. Kral bunun altında kalmayacaktı. Bu önemli değildi. Eğer Lena da ona aşık olsaydı…

Bencilce onu her anda yanında istiyordu. Bir adım ötesinde olmasını istemiyordu ama Lena hayatından sonsuza kadar gidecekti. Lena'yı her an tartıyordu, ondan ufacık bir ışık bekliyordu ama bunu hiçbir zaman göremiyordu. Bu akşamki konuşmalarında Lena ona sebepsiz yere öfkelenmiş ve sonra bir anda gitmişti. Ona açılabilirdi ama öfkesini kazanmak istemiyordu. Eğer bir gün, herhangi bir şekilde karşılaşırlarsa

kendisini öfkeyle hatırlamasını istemiyordu. Hayatında tebessümle anacağı anları olsun istiyordu.

Tabii o herkese kapattığı kalbinde bir yer edindiyse… Sırf bunun için savaşmamış mıydı zaten? Onun için bir şey yapmak ve aklında, kalbinde olması için…

Alec hayatı boyunca hiç ağlamamıştı. Ama şimdi ağlama isteği ile dolmuştu. Çektiği acı onu kavuruyordu, bununla başa çıkamıyordu. Gözlerinden damlalarını akıtmadan önce yüzünü karanlığa gömdü.

'Seni seviyorum Lena' dedi içinden. 'Canımı yakıyorsun Lena.'

16. BÖLÜM

Böyle bir coşkuyu hayatım boyunca görememiştim. Bu inanılmazdı. Kalbimin acısını bir anlığına da olsa unutturmuştu. İnsanlar boğazları yırtılacakmışçasına bağırıyor, coşkuları bedenlerine sığmıyordu. Pylos savaşından döndüğümde karşılamaları görememiştim ama böylesi bir şey olacağını da tahmin etmiyordum. Bu bir daha göremeyeceğim bir manzaraydı.

Çocuklar babalarının omzunda, minik elleri havada yumruk olmuş, güçlerini simgeliyorlardı. Göğe, Tanrıya ve herkese. Bu görülmeye değer bir kutlamaydı.

"Şuraya bak!" dedi Hektor içinde tutamadığı sevinciyle. "Muhteşem."

"Hak ettik," dedi Evanos bağırarak. Halkı selamlıyordu bir yandan.

Tüm ordu aynı gurur ve heyecan içindeydi. Alec'e baktım. Yüzü gülüyor ama gözleri gülmüyordu. Halkı selamlamıyordu bile. Onu böyle üzen şey neydi? Canını sıkan neydi?

Kale kapısından içeri girdiğimizde daha başka bir sevinçle karşılaştık. Kral Galates bizi bekliyordu. Gözlerindeki o ifade görülmeye değerdi. Güneşten daha çok parlıyordu. Onu gördüğümüz anda atlarımızdan indik. Kral, Alec'e doğru birkaç adım attı ve tam önünde durdu.

"Beni hiçbir zaman yanıltmadın Alec," dedi. Alec'in yüzünü elleri arasına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. Feronia onun arkasında gözlerini

Alec'e dikmiş bakıyordu. Alec, Feronia'ya bakmadı bile. Belki de kralın yanında bakmak uygunsuz bir durumdu, kim bilir?

İon, Hektor, Keys, Evanoz, Jasius, Junon ve son olarak beni de tek tek tebrik etti.

"Leonard, krallığımıza uğurunla geldin," dedi bana son olarak. Ve göğsüme bir madalya daha taktı diğerleri gibi. Ona başımla selam verdim.

Kral Galates, Alec'e başıyla peşinden gitmesini işaret etti ve sonra Feronia'ya. Alec ve Feronia yan yana ilerlediler arkasından. Halk kalenin dışında hala coşkuyla bağırıyordu.

Arenanın ortasında kendileri için hazırlanmış sesleniş kürsüsüne çıktılar. Merdivenlerden çıkarken Alec bir an arkasına döndü, göz göze geldik. O bakışlarda bir farklılık vardı. Acı… Bana bakarken… O acı çekiyordu…

Şaşkınlıkla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanlış anlamış olabilir miydim? Kalbim gümbürtüyle atmaya başladı ve midem bir anda kasıldı. Gözlerimi Alec'ten ayırmadım. Alec hala bana bakarak çıkıyordu merdivenleri, ondan gözlerimi ayıramadım. Ve sonra kürsüye çıktılar. Alec gözlerini karşıya dikmişti.

Kral elini havaya kaldırdı ve halkın sesi bir anda kesildi.

"Sevgili halkım," diye başladı söze. Gözlerim Alec'te takılı kalmıştı. Böyle bir şey olabilir miydi? Mutsuzluğu, öfkesi… Alaycı ve imalı sözleri… Yanlış mı anlıyordum?

"Bugün krallığımızın en mutlu günüdür. Artık önümüzde duracak hiçbir güç yoktur. Devrin en büyük topraklarına ve hazinesine sahip bir krallık olarak herkesin efendisiyiz. Ordumuzu ve savaşçılarımızı selamlıyorum. Onlara teşekkürlerimi sunuyorum."

Halk alkışlamaya başladı ve kral elini tekrar kaldırdı.

"Bu mutlu günümüzü bir kez daha mutlu kılacağız ve yarın, sevgili kızım Feronia ile Komutan Alec'in düğününü kutlamalar eşliğinde yapacağımızı bizzat kendim söylemekten onur duyuyorum." Alec'in bileğine yapıştı ve tutup havaya kaldırdı.

Halk ve savaşçılar kendinden geçmiş gibiydi. Hayır! Ağlamayacaktım. Alec bunu hak ediyordu. Ben yanlış anlamıştım, kesinlikle yanlış anlamıştım.

Kral Galates Feronia ve Alec'i kutlarken gözlerim görmekten vazgeçmişlerdi. Ayaklarım beni taşıyamadı ve olduğum yere yığıldım.

***

Gözlerimi açtığım anda Mormo'nun endişeli yüzüyle karşılaştım.

"Hey… Lena… İyi misin?" diye sordu endişeyle. Kaşlarını çatmıştı.

"İyiyim," dedim ona. "Ne oldu? Ben… Anlayamadım," dedim kaşlarımı çatarak.

"Bilmiyorum," dedi ve gülümsedi. "Sanırım bu mutluluk sana çok geldi." Gözlerini kısmış, gözlerime bakıyordu.

Yatağımda doğruldum hızla. "Ne saçmalıyorsun Mormo?" diye sordum öfkeyle.

"Memnon'un kafasını uçurduğunda bu öfkeden kurtulacağını sanmıştım ama değişen bir şey yok."

"Çünkü hayatımda hiçbir şey değişmedi. Diğer taraftan kimse çıkıp gelmedi." Gözlerimi pencereden dışarı diktim.

"Gelmeyecek. Ama sen onların intikamını aldın Lena. Seninle gurur duyuyorum kızım." Ses tonu kelimelerinden çok daha fazla belli ediyordu gururunu.

Bitmişti. Hayatımda beni yaşama bağlayan tek şey intikam yeminimdi. Alec'i de yarın kaybedecektim. Yutkundum.

"Buradan gitmeliyiz," dedim. Sesimin düz çıkması için uğraşsam da yine de öfkeli çıkmıştı.

"Burayı sevdiğini sanıyordum," dedi kayıtsız bir ses tonuyla.

“Gitmeliyiz Mormo.” Sesim çatallı çıkmıştı.

“Tamam. Biraz dinlenelim gideriz.” Gözlerimi ona diktim.

“Hemen Mormo, hemen,” dedim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Mormo’nun bakışları değişti, elini saçlarıma uzattı ve okşamaya başladı.

“Ona aşık oldun,” dedi. Soru sormuyordu.

Anlamıştı, bunu biliyordu ama ben yine de cevap vermek istedim. Bu acıyı tek başıma kaldıramazdım. Başımı salladım, gözyaşlarım çoktan harekete geçmişti bile, yüzümü yakıp kayıyorlardı yanağımdan aşağıya.

Kollarımı hızla açtım ve Mormo’nun boynuna doladım. “Canım acıyor Mormo,” dedim hıçkırıklarımın arasında. “Çok acıyor.”

“Sen güçlü bir kızsın Lena. Kaldırabilirsin,” dedi fısıltıyla. Sesi bana iyi gelmişti.

“Çok zor. Çok ağır.”

“Biliyorum.”

“Dayanamıyorum.”

“Geçecek.”

“Ya geçmezse.”

“Geçecek Lena.”

“Gitmek istiyorum. Onları görmek istemiyorum.”

“Tamam kızım.” Ve kollarım onu serbest bıraktı. Gözyaşlarımı elinin dış yüzeyiyle sildi.

“Böyle güçsüz olmak sana yakışmıyor Lena,” dedi ve ayağa kalktı.

“Elimde değil,” dedim.

''Ben toparlanayım. Hemen harekete geçeriz.''

"Onu son bir kez görmek istiyorum," dedim ve hızla yataktan kalkıp ayaklarımın üzerine zıpladım. Başını salladı ve hızlı adımlarla kapıya ilerledi. Sonra bir an durdu ve bana döndü.

"Giyineceğim Mormo," dedim bıkkın bir sesle.

"Lena…" dedi ve başını yana eğdi. "Alec de savaş kazanmış bir komutan gibi mutlu değil, hatta çok mutlu bir damat gibi değil."

"Ne?"

"Söylediğimi duydun." Ve sonra hızla çıkıp gitti.

Ne demek istemişti? Aklımı sürekli karıştırıp duruyordu bu adam. Beyninden neler geçiyordu böyle? Alec mutlu değil miydi? Ama neden? Kapıyı Mormo'nun ardından kilitledim.

Hayır. Alec mutluydu! Başımı salladım ve banyoya doğru ilerledim. Banyo yaptıktan sonra yapacağım bir veda konuşması vardı. Sadece ona veda edecektim ve gecenin karanlığında bu krallığı ve her şeyi arkamda bırakacaktım.

Ayanın karşısına geçtim. Yine berbat görünüyordum. Alec'in beni yakaladığı gün geldi aklıma birden, gülümsedim ve aynı anda kızardım. Bu ne berbat bir şeydi böyle, yüzüm kızarmak zorunda mıydı?

Bedenimi kuruladım ve üzerimi giyindim. Tekrar aynada kendime baktım. Ellerim saçlarıma gitti. Kulak hizama kadar gelmişti. Kılıcımı elime aldım ve sonra vazgeçtim. Artık saçlarımı kesmem için bir neden yoktu, eskisi gibi uzatabilirdim. Kılıcımı tekrar kınına yerleştirdim.

Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru hareket ettim. Aynı anda kapı tıklandı.

"Girin," dedim şaşkınca. Kapının kolu çevrildi ama açılmadı.

"Eğer açarsan," dedi Alec. Kalbim bir an ağzımda attı. Sonra silkindim ve kapının kilidini açtım.

“Alec,” dedim soran bakışlarla.

“Girebilir miyim?” diye sordu. Sesi buz gibiydi. Başımı salladım ve kapıyı biraz daha açtım. O içeri girdiğinde kapıyı kapadım.

Odanın ortasında durdu ve bana döndü. Ruhum sancımaya başladı. Buradan gitmek onu tamamen yok etmek gibiydi. Ruhumun sancısını bir kenara bıraktım ve hala beklenti dolu gözlerle ona bakıyordum.

“Lena,” dedi alçak bir sesle.

“Evet.”

“Biliyorum. Gideceksin. Ama senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordu. Ayakta durmakta güçlük çekiyor gibiydi. Gözleri donuk bakıyordu. Sesi düzdü.

“Ta… Tabii,” dedim kekeleyerek ve gözlerimi kırpıştırdım. Sonra birkaç adım atıp onu geçtim. Kendimi bir şekilde tutmam gerekiyordu.

“Lena,” dedi tekrar ve boğazını gürültüyle temizledi. “Yarın… Evleniyorum. Biliyorsun.” Sesi çatallaşmıştı. Neden?

‘Hadi söyle’ dedim içimden, söyle, onu sevdiğini söyle… Yapamazdım. Beni istemezdi. Hem yarın evleniyordu. Ona başımı salladım.

“Evet,” dedim. Burnum sızlamaya başlamıştı. Gözlerimden akacak olan yaş beni zorluyordu. Böyle bir acı yoktu! Hayır, yaşamamıştım.

“Benim için… Birkaç gün… Ordunun yönetimini ele alabilir misin?” Sesi sözcüklerinin sonuna doğru fısıltıya dönüşmüştü.

Hayır! Yapamam. Gitmem lazım. Evleniyordu ve benden burada kalmamı istiyordu, bu acıyı çekmemi istiyordu.

Feronia iyi bir kızdı ve mutlu olacaktı. Bunları düşünmeliydim. Benim için ordusunu ve hatta kendisini feda etmişti. Şimdi onu delicesine kıskanma zamanı değildi. Onun için mutlu olma zamanıydı… Ama… Kalbime söz geçirebilmem o kadar kolay değildi. Acı içinde yanarken gülümseyemezdim.

“Tabii efendim,” dedim gülümsemeye çalışarak. Sesim istediğim gibi çıkmıştı. Duygusuz… Peki, birkaç gün ben nasıl dayanacaktım?

“Teşekkürler,” dedi fısıltıyla. Gözlerini bir kez kapayıp açtı. “O zaman… Görüşürüz.” Ve arkasını döndü. Ayakları geriye dönmek ister gibiydi. Sanki gitmek istemiyor gibi, ağır adımlarla ilerliyordu. Kapının tam önündeydi.

“Alec,” dedim hızla. Onu biraz daha yanımda tutabilmek için. Bana dönmedi, hızlı bir soluk aldığını duydum. Ne diyecektim?

“Mutluluklar,” dedim aklıma ilk gelen normal şeyi söyleyerek. Saçmalamadığıma memnun olmuştum. Birazdan yine ağlayacaktım? Güçsüz bir insan gibi ağlayacaktım. Buna nasıl dayanacaktım? Tanrım bir yol göster.

Omuzları aldığı nefesle yükseldi ve sonra indi. Başını salladı sadece. Kapının koluna gitti eli, gidiyordu. Kolu tuttu ve bir süre bekledi. Kaşlarımı çattım o an. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Öylece duruyordu. Ve sonra bir anda bana döndü ve gözlerini gözlerime dikti. Kızarmışlardı.

Gözlerinde kararlılık vardı, çok garip bakıyordu, anlayamadığım birçok duygu gözlerinde yüzüyordu. Nefes alışlarım hızlandı. Ne yapıyorsun Alec?

Elini kapının kolundan çekti ve hızla bana doğru yürümeye başladı. Gözlerimi şaşkınlıkla açmış ona bakarken o aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Eli belimi kavradı sıkıca. Tepki veremiyordum, hareket kabiliyetimi kaybetmiştim sanki. Diğer eli boynumu tuttu nazik bir hareketle ve yüzünü bana doğru eğdi, dudakları dudaklarımı buldu hızla.

Yanmaya başlamıştım, bir anda alev almıştım sanki. Gözlerim gözlerine kilitlendi ve o hala beni öpüyordu. Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp kollarımı boynuna doladım. Ve öpüşüne karşılık verdim.

Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Sanki ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi, mideme bir şeyler oluyor, dizlerim titriyordu.

Dudaklarımdan ayrılmadan bedenimi kendi bedeniyle birlikte hareket ettirerek geriye doğru ilerledi.Ne yaptığını anlayamadım.Önemli de değildi.Sonra kapının kilidinden gelen o sesi duydum.Kapıyı kilitlemişti.

“Seni seviyorum,” dedi nefes nefese. Fısıldıyordu. Sonra beni yine öptü.

Rüyada mıydım? Hayal görüyor olabilir miydim? Yoo. Bu öpüş gerçekti, onun kolları arasındaydım. Sesi gerçekti ve o bana beni sevdiğini söylüyordu.

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?” dedim nefes nefese. Beni bir kez daha öptü ve o her zaman göremeyeceğimiz gülümsemesinden yayıldı yüzüne. Bir eli yanağımı buldu, diğeri hala belimi sıkıca sarıyordu.

“Bir erkeğe aşık olduğumu sanmıştım.” Kıkırdadı ve başını iki yana salladı. “Yüce Tanrım.” dedi sonra. Ona şaşkınlıkla baktım. Yani o zamandan… Buna inanamıyorum. “Sonra… Evleneceğim açıklandığı gece senin bir kız olduğunu öğrendim.” Beni bir kez daha öptü. “Aşkımın karşılığını sende hiç bir zaman göremedim.” Ve beni bir kez daha öptü.

“Seni seviyorum Alec,” dedim fısıltıyla. Beni kollarının arasına aldı sıkıca. Derin bir nefes aldı.

“Ama bunu ben bilmiyordum.”

“Sen Feronia’ya aşıksın sandım.”

“Hayır. Onu sadece bir arkadaş, kardeş olarak görebiliyorum. Bir erkeğe aşık olduğumu sandım. Senin yüzünden Feronia ile evlenmek istediğimi söyledim.” Başını geriye, yüzünü görebileceğin şekilde çekti. Ve tekrar başını iki yana salladı. “Neredeyse… Seni kaybedecektim.” Ve beni tekrar öptü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum ona karanlık bir sesle.

“Bilmiyorum.” Ve beni bir anda kucağına aldı. “Bildiğim tek şey seni çok seviyorum.”

17. BÖLÜM

Bir rüyanın içinde gibiydim. Çocukluğumda gördüğüm ve her gece görmek için Tanrıya yalvardığım o güzel ve büyüleyici rüyalarda gibi. Azgın dalgaların üzerinden uçardım kimi zaman, bulutlara kadar uzanırdım, o beyaz yumağın içinden geçerdim ve sanki tüm evrenin sahibi bendim. Uyandığımda rüyanın etkisinden uzun süre kurtulamazdım. Görünmeyen kanatlarımla hep uçmayı dilerdim. Şimdide öyleydim!

Uçuyor gibi, bir rüyanın içinde gibi, gerçek olamayacak kadar hayret verici bir rüya, hayal ya da elle dokunamayacağım her ne gibiyse… Alec, karşımda oturmuş ve kalbimi oyan gözlerini benimkilere kilitlemiş ve neredeyse kırpmayarak bana bakıyordu. Bu gerçek olamayacak bir şeydi.

Yaşanan olayı, durumu ya da her ne denilirse sindirebilmek için kendimize zaman tanıyorduk. Dışarıdan gelen ayak sesleri, hışırdayan rüzgar, kulaklarımızı, sinir sistemimizi etkileyecek herhangi küçük ses anın en küçük kısmında dikkatimizi dağıtsa da gözlerimiz tekrar karmaşık duygularla birbirini buluyordu. Belki de hala inanamıyorduk. En azından ben öyleydim, şaşkındım.

Alec gözlerini gözlerimden ayırdı, yüzümde gezintiye çıkmış gibiydi, sonra saçlarımda… Elini kaldırdı ve ürkekçe saçlarıma uzattı.

"Nasıllardı?" diye sordu hülyalı bir sesle.

"Dalgalı ve uzun, oldukça uzun."

“Hayal etiğim gibi.” Dudakları kendisiyle gurur duyar gibi yukarı kıvrıldı, yüzündeki gülümseme gözlerine ulaştı. Ona soran bakışlarla baktım.

“Seni… Saçlarını hayal ediyordum, ya da bir kız kıyafeti içindeyken. Merak ediyordum.” Yüzüm yanmaya başlamıştı.

“Ben… İnanamıyorum. Bunun gerçek olduğuna hala inanamıyorum.”

“Sanırım ben de.” Güldü.

“Neden?”

“Ne neden?”

“Daha önce değil de şimdi neden?” Yüzü bir an için kızardı, eli yanağımı buldu ve sonra beni kendisine doğru çekip başımı göğsüne yasladı.

“Son şansım olduğunu düşündüm.”

“Daha öncede yapabilirdin,” dedim sitem edercesine.

“Ne kadar önce Lena?” dedi bıkkın bir sesle ve aynı bıkkınlıkla bir nefes verdi dışarıya. Dudaklarından çıkan o hoş kokulu esinti saçlarımı okşayıp geçti.

“Savaşa gitmeden önce.”

“Seni çözmek o kadar güç ki… Benden nefret etmenden korktum. Öfkenden. Bu şekilde, en azından yanımda olacaktın, ama sen gideceğini söylediğinde dehşete düştüm, korkuya kapıldım. Hem…” Güldü, hınzır bir gülüştü. “Memnon’un kafasını mızrağın ucunda görmüştüm. Ya beni istemeseydin.” Bedeni gülüşüyle sarsıldı. Ona hafifçe bir yumruk attım.

“Ona aşık olduğunu sanmıştım, mutlu olduğunu.”

“Ah Lena…” Dudaklarını saçlarımda hissettim ve aynı anda titredim. “Tüm duygularım seninle, başka kimseyi görmüyor gözüm. Eğer bir kız olduğunu daha önce anlayabilseydim… Ona asla böyle bir şey için ümit vermezdim.”

“Berbat bir durum olmalı.” Yüzümü buruşturdum ama bunu görmedi.

“Kendimden nefret ettim Lena, kendimi yok etme isteğiyle yanıp tutuştum. Normal bir erkektim ve normal olarak bir kıza aşık olmam gerekiyordu. Sen tüm bedenimi, duygularımı, ahlakımı yerle bir ettin, beni karmakarışık yaptın. Bir kadına aşık olduğunu düşün bir kez, neler hissedeceğini.”

“Iyk.”

“Aynen. Yapabileceğim tek şey kendime kendimi kanıtlamaktı. Nasıl zor bir durumda olduğumu anlayabiliyor musun? Yani sitem edecek durumda değilsin.” Nefesi saçlarımı yalayıp geçti.

“Onu öldürmek istedim,” diye itiraf ettim. Kaşlarım çatıldı, dudaklarımı büzdüm, bedenim sinirle gerildi ve o kollarını daha çok sıktı beni gevşetebilmek için. “Seninle evleneceğini söylediğinde gözlerini oymak istedim.”

“Bunu yapmadığına memnunum.” Güldü.

“Bende,” dedim omuz silkerek.

“Ne zaman?” diye sordu bir süre sonra.

“Sana aşık olduğumu mu?” Başımı geriye çektim yüzünü görebilmek için. Özgürlük! Ona aşkla bakabilmenin özgürlüğü.

Başını salladı. “Merak ediyorum. Ne zamandan beri?” Gözleri sözlerini onaylarcasına parıldadı merakla.

“Sanırım ilk geldiğim andan beri, emin değilim aslında. Sen… Şey… Çok yakışıklı olduğunu… Yani öylesin… Biliyorsun işte.” Başımı önüme eğdim itirafımın verdiği utangaçlıkla. Sabırla beni bekledi ve ben uzun sayılabilecek bir aradan sonra tekrar ona bakabilmiştim. Muzırca gülümsüyordu. “Bunu bende sizin evleneceğinizin açıklandığı akşam anladım. Sinirden hiç yapmayacağım bir şeyi yapıp ağladım.” Ellerim bir an için yumruk oldu. Alec’in bakışları yumuşadı ve kaşlarını kaldırdı. Yumruk olmuş ellerimi avuçlarının arasına aldı. Yüzümü buruşturdum. “Aklımda bir tek şey vardı; intikam… Bu diğer her şeye olan ilgimi sınırlandırmıştı, ama kıskançlık… O berbat bir şey.” Başımı iki yana salladım.

“O duyguyu tatmadım, bunu istemiyorum da. Sen her şeye ilgisiz olduğun için.” Gülümsedi. “Kimi zaman kılıcını,” dedi göz kırparak. Ona gözlerimi devirdim. Ama sonra yüzüne düşen gölgeyi bile kıskandığım geldi aklıma.

Bakışı zeminde sabitlendi, kaşları çatıldı ve dudağı seyirdi. Ellerim hala avucundaydı. Yüzü gölgelendi ve elleri düşüncelerine tepki verircesine ellerimi sıktı.

“Yarın evleniyorsun,” dedim düşüncelerine açıklık getirebilmek için, muhtemelen bunu düşünüyordu. İçimde çığlık çığlığa bağıran o sesi dışarı vurmalıydım. Bakışını bana çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

“Evlenmiyorum Lena. Hem de şimdi, şu andan sonra. Bunu yapacağımı nasıl düşünürsün.” Dudağımın bir kenarını geriye doğru çektim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. Gözlerini kıstı ve başını yana eğdi.

“Böyle olmasını umuyordum ama… Bunu senden duymak istedim. Buna ihtiyacım vardı.”

Yüzümü avuçları arasına aldı ve dudakları dudaklarımı buldu. Bu küçük bir öpücüktü, ılık bir rüzgar gibi, dudakları dudaklarımı yalayıp geçti. Sonra gözleri santimler uzağımda bana baktı.

“Onunla evlenmeyeceğim Lena,” dedi, sözlerinin üzerine basarak konuşuyordu, sanki küçük, anlayışsız, yaramaz bir çocukla konuşur gibiydi. “Senden başkasıyla asla.” Yüzüm hala ellerinin arasındaydı. Bunu duymak kalbime su serpmek gibiydi. Derin bir nefes aldım.

“Bunu bir kez daha düşün istersen,” dedim alayla. “Kim savaşçı bir eş ister ki” Ona göz kırptım. Dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri kısıldı ve başını iki yana salladı.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” dedi alayla.

“Gerçekleri söylüyorum.” Gözlerimi kıstım ve vereceği cevabı kıyıda bekliyordum.

Yine de içimde endişe kırıntıları vardı ve ben bunları yok etmek için onun dudaklarından dökülecek kelimelere muhtaçtım. Kim savaşçı bir eş isterdi

ki? Kendini bilen her erkek normal, yuvasıyla ilgilenen, çocuk yapan ve eline kılıç tutmak yerine iğne iplik tutan bir kadın isterdi. Ben elimde kılıçtan başka hiçbir şey almamıştım. Almayı da düşünmüyordum.

"Sanırım…" Bir süre duraksadı. "Seninle başa çıkabilirim." Bana göz kırptı. "Yani bende iyi sayılırım." Başını hafifçe geriye attı ve kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Ukala!

"Öyle diyorsan," dedim omuz silkerek.

"Öyle diyorum Lena." Ve ellerini yüzümden çekti.

"Onunla konuşmam gerekiyor." Ellerini başının arasına aldı. Zor durumlarda hep böyle yapıyordu.

"Üzülecek," dedim, bir an için içimde bir yerde sızlama oldu. Alec'e aşık olmak başlı başına ağır bir şey iken aşkına karşılık alamamak yakıcıydı. Ama Feronia'nın durumu çok daha kötüydü, evleneceğini düşündüğü anda Alec'i birden avuçlarının arasından kaybedecekti.

"Buna mecburum. Konuşmadan gidemeyiz," dedi ve bana dikti gözlerini.

"Gitmek?" diye sordum. Ben gitmeyi düşünüyordum ama Alec'in böyle bir şeyi isteyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Lena… Hemen toparlanmalısın. İstersen Mormo'da bizimle gelsin. Buradan gitmek zorundayız, Galates, bunu duyduğu anda beni yaşatmayacaktır."

Ayaklarımın üzerine hangi anda zıpladım hatırlamıyorum ama ona yukarıdan bakarken gözlerimde gördüğü şey iyi bir şey değildi, şaşkın yüzü bunu açıkça belli ediyordu.

"Sakin ol Lena!" dedi ayağa kalkarken yatıştırıcı bir sesle.

"Seni öldüreceklerinden bahsediyorsun ve bana sakin olmamı söylüyorsun," dedim tıslarcasına. Ellerim iki yanıma düşmüş ve yumruk olmuştu.

“Ne bekliyorsun ki?” diye sordu kayıtsızca omuzlarını silkerek. Tamamen kayıtsızdı. Tamam, cesur ve korkusuz olabilirdi ama bu kayıtsızlığı abartıydı.

“Onunla konuşmayacaksın. Daha biz kapıdan çıkamadan yersin oku kalbine. Buna izin veremem,” dedim ve omuzlarından tutarak sarstım onu.

Sözlerim bir duvara çarpmış ve geri dönüyordu sanki. Aynı kayıtsızlık ve beni öfkeden çılgına çeviren bir sakinlikle eli yanağımı buldu usulca.

“Bu onur kırıcı Lena, ben onursuz bir kişilik değilim. Bunu biliyor olmalısın. Seni açık etmeyeceğim, ama Feronia ile evlenemeyeceğimi onu kırmadan söylemeliyim. Onu yüzüstü bırakamam, bilmeye hakkı var.” Yüzüne masum bir gülümseme yayıldı, gözlerim dışarı fırlayacakmışçasına ona bakarken o son derece sakindi.

“Beni ifşa etmem umurumda bile değil, söyle gitsin. Emin ol arkandan geleceğim.” Dişlerimi kenetledim, gözlerimi kapadım ve biraz olsun öfkemin dinmesini bekledim. “Şu andan sonra beni hayatta tutacak şey sensin Alec,” dedim gözlerimi açtığımda. Sesim fısıltılı çıkıyordu.

“Ben çoktan ölmüştüm; damarlarımda dolanan kan değil, intikamdı. Kalbim intikamla atıyor ve beni yaşatıyordu. Ve intikamımı aldığımda ölecektim, yaşamak için bir sebebim kalmayacaktı. Ama… Karşıma sen çıktın. Sana ulaşamasam bile aşkın beni ayakta tutuyor ve bana canlılık veriyordu. Seni bugün gerçekten buldum ve kaybetmeyi göze alamam. Eğer sen kaybolursan… Ben de kaybolurum. Bunun için tek bir an tereddüt etmem.” Sesim hiç böyle titrememişti, hiç bu kadar korkmamıştım.

Kollarımı nazikçe tuttu ve usulca aşağıya indirmeye yeltendi, ama ellerim bir mengene gibi sıkıyordu omuzlarını, canını yaktığımı biliyordum fakat kendime ve endişeme gem vuramıyordum.

“Lena,” dedi yumuşak ve rahatlatan bir sesle. “Hemen gideceğiz. Seninle bir ömür yaşamak varken burada durup ölümü beklemeyeceğim. Hayatımda ilk defa kaçacağım… Senin için.”

“Onunla konuşmak zorunda değilsin!” Elleri omzuna, ellerimin üzerine gitti, sert denebilecek bir baskıyla sıkıca tuttu ve aşağıya çekti. Engel olmadım.

“Zorundayım Lena. Bunu benden öğrenmeli, başkasından değil. Kendini sadece bir an için Feronia’nın yerine koy, ortada hiçbir şey yokken evleneceğin erkek ortadan kaybolacak, nedenini bilmeyecek, sorunu kendisinde arayacak ve daha bir sürü yük. Kendisini tüm halkın ve kralın karşısına çıkması için hazırlaması, güç toplaması gerekecek. O bir prenses, gururu fena halde kırılacak.” Yalvaran bakışlarını gözlerime dikti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve inatçı bir yüz ifadesiyle gözlerime bakmaya devam ettim. Yine muzipçe gülümsedi.

“Senin tarafından sahiplenilmek çok güzel, oldukça güzel.” Ve bir anda ciddileşti. “Ama gitmeliyim. Mormo’nun yanına git ve hazırlanmasını söyle, Feronia’nın yanından gelir gelmez harekete geçeceğiz. Eğer anlayışlı olursa yarın öğlene kadar vaktimiz var. Damat olarak ortalıkta olmamam doğal bir şey kabul edilebilir.”

“Yani kaçacak o kadar zaman var!” Tek kaşımı kaldırdım ve ısrarcı gözlerimi üzerine diktim. Yapabildiğim tek şey buydu. Erkekleri cezp etmek konusunda fazla -hiç- bir bilgim yoktu.

“Mormo’ya git Lena. Hazırlanmalısınız.” Çarpık bir gülümseme yerleşti dudaklarına. “Bu bir emirdir!” Kaşlarını çattı ve sesi askerleriyle konuştuğu tona büründü.

“Mormo hazır olmalı, ben de hazırım. Bu gece zaten gidecektik.” Gözleri irice açıldı ve sonra kısıldı.

“Beni terk edecektin,” dedi sahte bir sitemle.

“Sen de o…” Yüzümü buruşturdum. “Çabuk gel,” dedim ona sırtımı dönerek. Yeterince zaman kaybetmiştik.

Gülüşünü ve adımlarını duydum. “Alec,” dedim ona aceleyle ve ona döndüm. Yüzüm yanıyordu ama bunu söyleyecektim.

“Evet.” Kapının tam önünde bana döndü.

“Keşke biraz daha cazibeli olsaydım diyordum, o zaman belki seni ikna edebilirdim.”

Kaşlarını kaldırdı, şaşkın yüzüne gülmeden edemedim. Sonra kahkaha atmaya başladı. Parmakları burun kemerini buldu ve kahkahasını bastırmaya çalıştı. Yüzümü sinirle büzdüm. Komik olan neydi? Söylediğime pişman olmuştum.

"Bunu bir ara konuşacağız Lena, beni ne kadar cezp ettiğini, aklımı nasıl başımdan aldığını." Bana göz kırptı ve aklına bir şey gelmiş gibi tek kaşını kaldırdı. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, ortalıkta erkek gibi dolandığında bile beni kendine aşık ettin. Dahası var mı?" İçimde bir yer alev almaya başladı ve yüzüm şaşkınlıkla dondu, yine kızarıyordum. Kahretsin!

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve başını iki yana salladı. Ben hala ona şaşkınlıkla bakarken kapının kilidini açtı ve hızla çıktı.

18. BÖLÜM

-ALEC-

Alec, Lena'nın odasından koşar adım uzaklaştı. Gece karanlığında kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordu. Kaleye yaklaştığı her adımda yapacağı konuşmanın ağırlığı omuzlarına ağır bir yük gibi biniyor ve katlanarak artıyordu. Tezat bir biçimde kalbi göğüs kafesini parçalarcasına atıyor, heyecandan ayakları titriyordu. Bunun nedeni Feronia ile yapacağı konuşma değildi, bunun nedeni Lena'nın ona aşık olmasıydı.

Feronia ile konuşmasının sorunlu olduğunu biliyordu ve onun çok üzüleceğini de ve Lena'sız bir hayat geçiremeyeceğini de biliyordu. Feronia'nın kendisine beslediği duyguları biliyor ve uzak durmaya çalışıyordu her zaman ama şimdi o hataya kendi elleriyle düşmüştü, öyleyse kendisi çıkmak zorundaydı bu işin içinden.

Olanaksız olduğunu, hayal kadar uzak olduğunu düşündüğü şey şimdi avuçlarının arasındaydı ve sonucu ne olursa olsun -ölüm bile- bunu yaşamaya hazırdı.

Kale kapısından içeri girmeden muhafızların selamına karşılık verdi. Eğer Feronia Alec'i anlamazsa kendisini öldürmek için sıraya gireceklerini biliyordu.

Geniş merdivenleri hızla çıktı, ortalıkta kimse yok gibi görünüyordu. Mutfaktan gelen hummalı çalışmadan gelen o sesin dışında kale uykuya dalmış gibiydi. 'Tanrım bana güç ver' dedi içinden.

Lena'nın endişesini anlayabiliyordu, kayıtsız duruşunun altında kendisi de tedirgindi ama Feronia'yı öylece bırakıp gidemezdi. Bu Alec'in ahlakına ve kişiliğine tamamen zıttı.

Koridorda karşılaştığı hizmetliler onu gördükleri anda adımlarını dondurup yere eğilerek selam verdiler. Alec onları hızla geçti. Hızının rüzgarı hizmetlilerin saçlarını savurdu.

Feronia'nın odasına geldiğinde kapının önünde bir süre bekledi. Kelimelerini kendisini toparlamak içni zaman ayırdı.

Sonunda elini yumruk yaptı ve kapıya vurdu. Gözü altın şamdandaki bir anda sönen muma ilişti, rüzgar yoktu. 'Belki bir uyarı!' diye düşündü. Sonra kendi kendine gülümsedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Aaralık kapıdan hizmetli Laura'nın gülen yüzü belirdi.

"Komutan Alec," dedi şaşkınca ve sonra selam verip muzip bakışlarını Alec'in gözlerine dikti.

"Feronia ile görüşmek istiyorum," dedi Alec, tamamen soğuk ve düzdü sesi.

Laura'nın bakışları bir anda değişti, meraklı ve şaşkın bakıyordu. Gülümsemesi yüzünde dondu.

"Peki efendim. Kendisine ileteyim." Kapıyı kapattı.

Alec sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. Sinirleri giderek zıplıyor, dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu. Bu hayatında yaptığı en zor şeydi.

İçeriden kıkırdamalar yükseldi ve hareketlilik arttı. Ayak sesleri kapıya doğru yaklaşıyordu. Kapı açıldı ve bakışları yere sabitlenmiş dört hizmetli Alec'i hızla geçip odadan çıktılar.

"Komutan Alec, içeri buyurun lütfen," dedi Laura gülümseyerek ve son olarak o da Alec'i geçip gitti.

Alec derin bir nefes daha aldı ve yutkundu, gömleğini biraz çekiştirip rahat bir nefes almaya çalıştı ama olmadı. Sonra vazgeçip kararlı adımlarla

aralık kapıdan içeri girdi. Feronia'yı aradı boş odada, yatak bozulmamıştı, koltukta yoktu.

Alec kısılmış gözlerle odayı süzerken Feronia seslendi.

"Alec." Sesi neşeli geliyordu, biraz da titrek. Alec sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını, bu odaya ilk defa giriyordu. Ses banyodan geliyordu. Alec yüzünü buruşturdu ve banyo kapısına kadar ilerledi.

"Feronia, biraz konuşabilir miyiz?" dedi duygusuz bir sesle.

"İçeri girebilirsin Alec," dedi Feronia titrek bir sesle. Alec kaşlarını çattı. Bunu istemiyordu.

"Sevgili Feronia, rica ederim burada konuşalım." Sesi ısrarcı çıkıyordu.

"Ah Alec," dedi Feronia bıkkın bir sesle. Alec onun banyo havuzundan çıktığını duydu. "Yarın evleniyoruz," dedi Alec'e hatırlatma yapan bir tonla.

Alec yumruğunu sıktı ve cevap vermedi. Topuklarının üzerinde geriye döndü odanın ortasına gitmek için. Birkaç adım ilerledi ve durup Feronia'yı beklemeye başladı.

Feronia banyodan çıktığı anda Alec gözlerini yere sabitledi. Feronia banyo havlusunu ıslak ve çıplak bedeninin üzerine sarmıştı, saçlarından zemine sular damlıyordu.

"Evet Alec, seni bu akşam düğünü bekleyemeyip odama kadar getiren şey nedir?" Bastırmaya çalıştığı kıkırdamasını durduramadı Feronia.

Alec yutkundu, gözleri hala zemine sabitlenmiş bakıyordu. Feronia yavaş adımlarla Alec'e yaklaştı. Alec beyninin içinde sözcükleri bir araya getirip bir cümle kuramıyordu, kelimelerin anlamsızlığında bocalıyordu ama ona söylemek zorundaydı. Feronia yanına kadar gelip elini usulca Alec'in yanağına koydu.

"Neden utanıyorsun ki? Artık eşim sayılırsın," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Alec buna bir son vermesi gerektiğini düşündü. Elinden kaçındı ve bir adım geri gitti. Gözlerini Feronia'nın gözlerine dikti ve o anda şaşkınlığını, sinirini gördü.

"Üzgünüm," dedi Alec sıkıntılı bir sesle.

"Evet Alec, seni dinliyorum," dedi Feronia titrek bir sesle. Biraz önceki gibi değildi, şimdi endişeyle titremişti sesi. Kaşlarını çatmış Alec'e bakıyordu. Bir iki adım geriledi Feronia'da.

Alec huzursuzca kıpırdandı ve kaşlarını çattı. "Feronia," dedi ve dudağını ıslattı. Feronia bir şeylerin ters gittiğini anlamışçasına yutkundu.

"'Seninle evlenemeyeceğiz." dedi Alec bir anda. Lafı dolandırmaya gerek duymadı, her sözün sonu buna çıkacaktı. Ona iyi bir insan olduğunun, güzel olduğunun hatırlatılmasına gerek yoktu, Feronia bunu zaten biliyor olmalıydı.

Feronia histerik bir kahkaha attı. "Bu ne biçim şaka Alec?" diye sordu kahkahasını bastırdığında, kaşlarını çatmış Alec'e bakıyordu. Havlusunu sıkıca tutup bedenini daha çok sardı.

"Şaka değil Feronia, bu gerçek, seninle evlenemeyeceğim." Alec, Feronia'nın bakışları altında eziliyordu ve gözlerinden bir damla yaş süzüldü Feronia'nın.

"Nasıl?" dedi kekeleyerek. "Anlamıyorum." Başını iki yana salladı Feronia sinirle. "Bunu yapamazsın, hem de bu gece."

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama yapamam," dedi Alec kısık bir sesle.

"Bu bir oyun değil Alec, tüm halk, gelecek konuklar… Diğer krallıklar, herkes bunu biliyor. Şimdi… Neden Alec?" dedi Feronia hıçkırıkları artarak.

"Feronia… Seni bu şekilde üzmek istemezdim, anlayışlı olmanı beklemeyeceğim. Sadece bilmeni istedim. Bu gece gidiyorum. Sana böyle bir şeyi yaşattığım için çok özür dilerim. Affetmeni dilemiyorum, affedemezsin. Ama bilmeni istedim."

Feronia ayakta durmakta güçlük çekiyordu, sersem bir iki adım attı geriye, elleri havada bilinçsizce süzüldü ve koltuğun kolunu buldu. Ve sonra kendisini koltuğa bıraktı. Eli ağzını buldu hıçkırıklarını durdurmak için ama hıçkırıklarının sonu yok gibiydi.

"Sana göre bir eş değil miyim Alec?" diye sordu kısık bir sesle hıçkırıklarının arasından. Gözleri manasızca bakıyordu, şoku üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Böyle düşünme Feronia," dedi Alec bir iki adım atıp, elini havaya af dilercesine kaldırdı. Feronia'nın durumu onu eziyor, yerle bir ediyordu. "Sen çok güzelsin ve herkesin isteyeceği ama ulaşılması güç bir kızsın. Tüm bunların seninle bir ilgisi yok, sorun benimle ilgili…" Başını yere eğdi Alec. "Ben bir yanlış yaptım, duygularımı çözemedim ." Alec bir süre duraksadı, onu kullandığını biliyordu ve bunu Feronia'ya itiraf etmek istemiyordu. "Ama seninle evlenerek seni kandıramam, ikimiz içinde bir yıkımdan başka bir şey olmayacak." Tekrar başını kaldırıp Feronia'nın kızarmış gözlerine af dilercesine baktı.

"Aşıksın," dedi Feronia garip bir gülümseme ile, boğulur gibi çıkıyordu sesi. "Başkasına aşıksın değil mi?"

Alec sustu. Yalan söylemek istemiyordu. Gözlerini Feronia'dan ayırmadan öylece bakıyordu. Suçluluğunu ele veriyordu gözleri.

"Beni kandırdın!" dedi Feronia hızla ayağa kalkarak, bir eliyle havlusunu çekiştiriyordu. "Beni aldattın," dedi daha yüksek bir sesle.

"Hayır," dedi Alec hızla. "Sana anlatamayacağım bir şey oldu, kafam çok karışıktı, her şey bir anda gelişti ve ben sana söylemiş bulundum. İnan bana amacım seni üzmek değildi. Evliliği düşündüğüm ilk an aklıma sen geldin. Bunu anlatamıyorum, karışık biliyorum. Ama seninle evlenemem. Seni seviyorum ama kardeşten farklı değil. Eğer seninle evlenseydim asıl o zaman seni kandırmış olacaktım." Derin bir nefes aldı Alec, boğazı kurumuştu, kuruluğu gidermek için bir kaç kez yutkundu. Ondan af diliyordu ama sesi duygusuz ve buz gibi çıkıyordu.

Feronia boğazını temizledi. "Kim?" diye sordu yine boğulur gibi bir sesle.

Alec yine sustu. Cevap vermesi güç bir soruydu, aslında herkese Lena'ya aşık olduğunu söylemek isterdi ama durum daha çok karışırdı ve eğer başına bir şey gelecek olursa Lena'yı, onun kimliğini saklayarak korumak istiyordu.

"Tanıyorum değil mi?" dedi Feronia, yine ayakta durmakta zorlanarak koltuğa bıraktı kendisini. Ellerini yüzünü buldu ve utancını saklamak istercesine kapadı.

"Üzgünüm Feronia, ben… Çok üzgünüm."

"Çık dışarı Alec. Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum."

"Görmeyeceksin Feronia, bu gece gidiyorum buradan. Hoşçakal."

Alec topuklarının üzerinde geriye döndü ve hızla kapıdan çıktı. Feronia, Alec kapıdan çıkmadan önce bir şey söyledi ama Alec üzerindeki büyük yükü atmanın ferahlığı ile kulaklarını dış dünyaya kapadı, koşar adımlarla Lena'ya gidiyordu.

"Göremeyeceğim ama gittiğin için değil, öleceğin için!" Feronia hiddetle ayağa kalktı ve üzerini giyinmek için dolabına yöneldi.

19. BÖLÜM

"İkinizinde birer aptal olduğunu düşünüyorum Lena," dedi Mormo.

Sesindeki alayı anladığım an ona öfkeyle baktım. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Elini ağzına götürüp özür dileyen bir gülümseme gönderdi. Yine yaşlı bir bilgin, şifacı değil de hınzır bir çocuk gibi olmuştu. Gözlerimi ondan ayırdım ve volta atmaya devam ettim. Zaman en ağır şekliyle ilerliyordu ve ben kriz geçirmek üzereydim.

"Kes şu dolanmayı, başımı döndürdün," dedi Mormo. Durdum ve onun yanına gidip oturdum.

"Neden hala gelmedi Mormo? Ters giden bir şeyler olmalı." Sesim titrek çıkıyordu, aklıma gelen tonlarca şeyden biri şu anda gerçekleşiyor ve ben aptal aptal oturuyor olabilirdim.

"Biraz önce çıkıp etrafı kolaçan ettim, ters bir durum olsa anlardık," dedi Mormo kayıtsız bir tonla.

"Bu kadar sakin olmana şaşırıyorum," dedim hiddetle ve yine ayağa zıpladım. Odanın ortasında bir duvardan diğerine gidip geliyordum.

"Bende senin bu aşık durumuna alışık değilim Lena, çekilmezdin daha çekilmez oluyorsun." Ayağa kalktı ve benimle birlikte yürümeye başladı. Aslında durumumuz oldukça gülünçtü.

"Birbirinize aşıksınız ve bunu söylemek için bu geceyi beklediniz. Bir çocuk bile anlardı Lena." Hala sitem ediyordu ve ben patlama noktasını geçmiştim bile. Yine durdum ve ona döndüm.

"Mormo! Zaten suçlusun, hiç konuşma bence," dedim dişlerimin arasından.

“Bu benim sorunum değildi. Aşık olan ben değildim. Kendin anlamalıydın ve aşkın için bir şeyler yapmalıydın. Hem sana bir ipucu da vermiştim.” Omuz silkti ve dolanmaya devam etti.

Öfkeyle bir nefes verdim dışarıya, onunla çene çalacak durumum yoktu. Tekrar adım attığım anda kapıya vuruldu. İki sıçrayışta kapıyı açtım.

Alec’i gördüğüm anda boynuna atlamamak için kendimi tutmak güç olmuştu. Alec kıvrak bir hareketle aralık kapıdan içeri girdi ve ben kapıyı kapattım. Döndüğüm anda kolları belimi sardı ve beni havaya kaldırdı. Boynuma bir öpücük kondurdu.

“Bitti,” dedi kulağıma fısıldayarak. Nefesi kulağımda eserken ben gözlerimi kapayıp kollarımı boynuna doladım.

Mormo boğazını temizlediğinde gittiğimiz o renkli alemden geri gelmiş ve utanmış yüzlerle ona baktık. Alec beni serbest bıraktı.
“Anlıyorum ama gitsek iyi olur gibi,” dedi Mormo ve göz kırptı. Alec başını salladı.

“Hadi,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek.

Hazırlanmak bizim için kolaydı, alacağım tek ve yegane şey babamın kılıcıydı, başka hiç bir şeye ihtiyacım yoktu, yayım ve okum zaten sırtımda yapışmış gibiydi. Erkek giysilerimi dolabımda bırakmıştım, artık onlara da ihtiyacım yoktu. Alec sadece silahlarını ve biriktirdiği bir miktar parayı yanına aldı. Mormo ise birkaç şifalı macununu, yay ve oklarını.

Atların bulunduğu bölüme gittik hızla. Bizi gören savaşçılardan hiçbirisi gariplik olduğunu düşünmüyor, Alec’i selamlıyor ve tebrik ediyordu. Bu tebrikler artık canımı sıkmıyordu.

Alec ve benim atımın arasında birkaç bölüm vardı. İkimizde bölümlerimize gidip atlarımızı dışarı çıkardık. Oldukça seri ve hızlı hareket ediyorduk. Feronia’nın insafına kalmıştık ve onun insaflı olduğunu düşünmüyordum.

Dışarı çıktığımızda Mormo bizi bir atın deri iplerini tutmuş bekliyordu. Alec onu gördüğünde kaşlarını havaya kaldırdı.

“İstersen arkama atla Mormo,” dedi alaylı bir sesle. Mormo tek kaşını kaldırarak Alec’e baktı, gözlerinde yukarından bakan kendini beğenmiş bir ifade vardı. Seri bir hareketle atın üzerine zıpladığında Alec’in yüzü görülmeye değerdi, şaşkınlıkla ona bakakaldı.

“Sen beni tanımıyorsun evlat,” dedi Alec’e, arkası bize dönüktü ama sesinden güldüğünü anlamıştım. Bendis’in yelelerini okşadım ve başımı iki yana salladım.

“Mormo hakkında öğreneceğin çok şey var Alec,” dedim Alec’e göz kırparak.

“Sanırım,” dedi Alec hala şaşkınlıkla.

“Bendis, uzun bir yolculuğa daha hazır mısın?” diye sordum onu tekrar okşayarak ve Alec’in ardından atımı mahmuzladım.

Kale kapısından tabii ki sorunsuz geçmiştik. Muhafızlar bize garip bakışlar fırlatsalar da Alec’i sorgulamak gibi bir yetkileri yoktu ve öylede yaptılar. Kale kapısı sonuna kadar açıldığında inanılmaz bir hızla karanlık geceye daldık. Krallık köyünden çıktığımız anda ormanda yolumuzu kaybettirmek daha kolay olacaktı. Mevsimin getirisi yağmur işimizi biraz zorlasa da hızımızı kesmeden köye daldık. Alec arada bana bakıyor ve yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılıyordu.

Şu aşk denilen illet hastalık gibi bir şeydi, şifası yoktu. Yoktan var olan bir şeydi aslında aşk. Bir anda gelip kalbe yerleşiyor, beyne ve tüm bedene hükmediyor ve gitmek bilmiyordu. En çılgın düşünceler aşka yakalandığında gelip seni bulabiliyordu, ölüm bile bir hiç oluyordu. Para, krallık, güç hepsi bir hiçliğin içinde kayboluyordu. Kalbe yerleşen davetsiz ve gitmek bilemeyen yüzsüz misafir seni kendin olmaktan çıkarıyordu.

Alec’i kısa zamanda tanıdığım karakteriyle asla yapmayacağı şeyleri yaparken görmek de bu yüzdendi. O heybetli duruşu ve bakışı taşı delecek sertlikteki adam gitmiş yerine çocuk ruhlu bir aşık gelmişti. Kralın kızına evlenme sözü verip ölümü pahasına vazgeçerek benimle gelmekte aşkın o fütursuz eliydi. Ve ben o eli seviyordum. Tanrıya şükranlarımı ilettim başımı havaya kaldırıp; bir kez olsun bana şansın ve aşkın düşüncesiz elini uzattığı için.

Geldiğimiz yönden bir borazan sesi duyuldu ve Alec atını dizginledi. Başını iki yana salladı. Yanına gittim ve ben de Bendis'i dizginledim.

"Bu nedir?" diye sordum merakla geriye bakarak. Mormo hızını yavaşlatmış ama durmuyordu. Köyün çıkışına gelmiştik, birkaç yüz yard sonrası ormanlıktı.

"Acil durum uyarısı," dedi Alec buz gibi bir sesle. "Feronia…"

"Hmm…" dedim gülümseyerek. "Geç bile kaldı."

"Acele edelim Lena," dedi Alec gülümseyerek. Başımı salladım ve hızla Mormo'ya doğru ilerledik.

Yağmurdan sırılsıklam olmuştum. Alec'in başındaki ipleri söküp attığını gördüm. Yanına gittim hızla.

"Neden attın?" diye sordum bağırarak.

"O bir simge Lena. Ben artık oraya ait değilim."

"Hmm…" dedim, bir süre düşündüm ve bende ipleri başımdan söküp attım.

"Acaba bir dahaki sefere nereye ait olacağız," diye sordum merakla. Belki de gezgin olurduk. Bana dönüp baktı, saçları alnına yapışmıştı, yağmur damlaları onu ıslak bir aslan yavrusuna benzetmişti.

"Seni bilmem ama ben sana aidim Lena." Ve ileriye dikti gözünü.

Gözlerimi şokla açtım yine. Sanırım böyle şeylere alışmam gerekiyordu ama kolay olmayacağı belliydi.

"Umarım pişman olmazsın," dedim fısıltıyla.

Mormo hızla ormana daldı, arkasında Alec ve son olarak ben girdim. Ormanda kendimi daha rahat hissedeceğimi biliyordum. Karanlık gecede ayın ışığı olmadan kör gibi olacaktık ama daha rahat olacaktım. Orman benim evim gibi olmuştu her zaman.

Uçsuz bucaksız ormanda durmaksızın ileriye doğru sürdük. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk ama Elysion Krallığını arkamızda, olabildiğince arkamızda bırakmak için dörtnala gidiyorduk. Şafak sökerken Mormo atını dizginledi. Mormo'nun yanına yaklaştık, yağmur dinmişti, ıslak toprak kokusu dolduruyordu burnumuzu.

"Atları dinlendirmeliyiz. Eğer biraz daha zorlarsak çatlayacaklar," dedi Mormo yanına vardığımızda endişeli bir sesle. Atlara göz gezdirdim, burun delikleri hızla şişip iniyordu, nefes nefese kalmışlardı. Mormo her zamanki gibi doğru söylüyordu. Başımızı salladık Alec'le aynı anda ve atlardan indik.

Mormo atlar için su bulmaya gittiğinde arkasından endişeli gözlerle bakıyordum. Yayımı bir kenara fırlattım. Alec'in kolları bir anda bedenimi sardığında zıpladım ve içimden ılık bir şey akıp gitti. Çenesini omzuma dayadı.

"Korkuttum mu?" diye sordu fısıldayarak. Gülümsedim.

"Korkmadım," dedim omuz silkerek. "Sadece… Alışkın değilim," dedim yüzüm kızararak. Tanrıya şükür görmüyordu. Kolları bedenimi daha da sıktı, dudaklarını boynumda hissettim ve bedenim yine ürperdi.

"Alışsan iyi olur," dedi yine fısıldayarak. Bedenimi kendisine çevirdi, yüzü çok yakındı. Nefes alışlarım hızlandı bir anda ve bir adım geri gittim, sırtım büyük ağacın gövdesine yapıştı. Alec aramızdaki bir adımlık mesafeyi hızla kapadı, gözlerini benim gözlerimden ayırmıyordu.

"Ihmm…" dedim çatallaşmış bir sesle ve boğazımı temizledim.

"Ne?" dedi, ellerini havaya kaldırdı ve başımın iki yanına ağaca sabitledi. Nefesi yüzümü yalayıp geçiyordu. Tatlı bir kokusu vardı.

"Alışırım… Yani sanırım," dedim. Lanet olsun. 'Yanıyorum.' Muzip bakışları yüzümde dolandı, dudaklarımda sabitlendi ve başını yana eğdi.

"Dediğim gibi," dedi kısık bir sesle. Dudakları çok yakındı ve benim kalbim uçmaya hazırlanmış gibiydi, bir at gibi dörtnala gidiyordu sanki. Sanki kapalı bir alanda gibi nefes almak çok güçtü. "Alışsan iyi olur."

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinmeye başladı. Gözlerimi kapayıp öpüşüne karşılık verdim. Ellerim ben emir vermeden boynuna dolandı. Uzun bir öpüştü, daha da sürsün istedim. Hiç bitmesin istedim.

Mormo gürültülü bir şekilde boğazını temizlediğinde kollarımı hızla Alec'in boynundan çektim ve göğsüne bastırdım onu itmek için. Alec duruşunu bozmadı, dudaklarını birkaç santim ayırdı, onu bir milim bile kıpırdatamamıştım. Elini havaya kaldırdı Mormo'ya bakmadan. Gözleri benim gözlerime bakıyordu. Kendimi kaybetmiş gibiydim, Mormo'yu duymamıştım bile. Daha dikkatli olmamız lazımdı ama aşk böyle bir şeydi işte.

"İşine bak Mormo," dedi gülümseyerek. Başım dönmeye başlamıştı.

"Olur," dedi Mormo alayla. "Siz devam edin." Tanrım birazdan moraracaktım utançtan.

Alec tekrar dudaklarıma yapıştığında karnımdan bir gürültü koptu ve Alec kıkırdayarak geri çekildi.

"Bize rahat yok," dedi kıkırdayarak ve elimi tuttu. Gülüşü kulaklarımı okşamıştı sanki. Keyifle gülümsedim.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu çevresini gözleriyle tarayarak Alec.

"O işi Lena'ya bırak," dedi Mormo atlara bir ağaç kabuğundan su içirmeye çalışırken. Alec başını bana çevirdi tek kaşını kaldırarak.

"Uzun sürmez," dedim ve elimi çektim. Yayımı ve oklarımı tekrar sırtıma taktım.

"Bende seninle geleyim," dedi Alec ben bir iki attığım anda. Ona döndüm.

"Sen geldiğinde avlanamayacağımızdan eminim," dedim yine yüzüm yanarak. Kafasını kaşıdı ve gülümsedi.

"Sanırım haklısın," dedi. "Ben ne yapacağım?" diye sordu kaşlarını havaya kaldırarak.

"Ateş yakabilirsin," dedim omuz silkerek. Yüzünü buruşturdu.

"Nasıl yakacağım?" diye sordu. Kıkırdadım.

"Sana öğretmek isterdim ama karnım çok konuşmaya başladı. Mormo halleder sende izlersin," dedim göz kırparak ve arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Bu mevsimde fazla bir şey bulamayacağımı biliyordum. Şansım varsa bir tavşan ya da bir kuş bulabilirdim. Kuşların göç zamanıydı, büyük ihtimalle bir sürüye rastlayabilirdim.

Alec ve Mormo'dan fazla uzaklaşmamıştım, sadece dikkatimi dağıtmamaları ve hayvanları kaçırmamaları için onlardan ayrılmıştım. Ormanın içinde bir hayalet kadar sessizdim. Etrafı alışkanlıkla taradım ve üzerimdeki kıyafetlerin kimisinden- özellikle kuşaktan- kurtulmak için soyundum. Sadece pantolonu ve gömleği bırakmıştım üzerimde. Böyle daha rahat hissediyordum. Bir zırh yeleğine hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştım, aslında işe yarayan bir şeydi ama ben hareketlerimi kısıtladığını düşünüyordum. Sonra kendi kendimi kandırmaya gerek olmadığını düşündüm. Biraz… kız gibi olmak iyi olabilirdi. Yine yüzüm yanmaya başladığında omuz silktim. Aşıktım ve onun beni daha çok beğenmesini istiyordum, bu normaldi. Ortalıkta erkek kıyafetleriyle dolanmak istemiyordum.

Zırh yeleğinin kemerini gömleğin üzerine taktım ve bıçakları yerleştirdim yerine, tamam… yine erkek kıyafetleriyleydim ama böyle daha iyi gibi görünüyordum." Keşke bir ayna olsaydı," dedim dudağımı büzerek.

Atlıların seslerini duyduğumda olduğum yerde dondum. Kuzeyden geliyordu, oldukça kalabalık bir gruptu ve geldikleri yön biraz önce benimde bulunduğum Alec ve Mormo'nun olduğu yerdi. Yayımı elime aldım her an kullanacağım gerçeğini bildiğim için. Eğer doğru tahmin ediyorsam Elysion ordusundan olmalıydı gelenler.

Koşarak geldiğim yöne ilerledim. Onları gördüğümde dişlerimi kenetledim. Mormo ve Alec'in etrafını sarmışlardı. Mormo yayını eline almış ve oku yerleştirmiş bekliyordu. Alec hiçbir şey yapmıyordu, çalıların arasından görüş alanım kısıtlıydı ama onları konuşarak ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Alec savaşçı grubunu seviyordu, onlar da Alec'i. Ama sanırım sevgileri buraya kadardı. Onlar, Alec'in savaşı grubuydu. Adımlarımı yavaşlatarak

sessizce arkalarından dolandım. Görüş alanıma Dave ve benim iki savaşçım daha girdi. Kaşlarımı çatarak onlara baktım. Dave'in yüzü asıktı.

"Efendim, bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi İon.

"Yapamam İon, üzgünüm," dedi Alec düz bir sesle.

''Ama efendim eğer gelmezseniz-"

"Beni vurursunuz," diye tamamladı Evanos'un sözünü Alec.

"Bunu istemiyoruz komutanım," dedi Jasius üzgün bir tonla. Junon hariç silah doğrultan yoktu. Junon'un oku Alec'i hedef almıştı. Ona içimden bir küfür savurdum.

Sadaktan üç ok çektim, yayıma yerleştirdim ve çalıların arasından çıktım. Bakışları sesi bulduğunda hepsinin kaşları bir anda havaya kalktı.

"Selam çocuklar," dedim gülümseyerek kendi sesimle. Şaşkınlıkla ağızlarını açtılar. Yavaş hareketlerle Alec ve Mormo'nun yanına gitmek için adım attım. Okum her çevrildiğinde üç kişiyi hedef alıyordu.

"Neden geldin?" diye hırladı Alec.

"Şamatayı kaçırmamak için," dedim gülümseyerek. Hektor ve İon'nun atının yanından geçtim ve çemberin ortasına Alec'in yanına gittim. Alec'in yüzü biraz önceki gibi kayıtsız değildi şimdi.

"Ne?" dedim ona sinirle.

"Gelmemeliydin," dedi yine tıslarcasına.

"Seni bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde," dedim ve bakışlarım şaşkın ve aptallaşmış gözlerle bize bakan savaşçılara çevrildi.

"Onu daha tanıyamamışsın Alec," dedi Mormo gülerek.

Alec sıkıntılı bir iç çekti. Gözlerim Hektor'un gözleriyle buluştu. Gülümsüyordu. Diğerleri gibi neler olduğunu anlamaya çalışır gibi değildi. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Komutan Alec'in yakalanmasını söyledikleri an ilk işim senin odana bakmak oldu Lena," dedi Hektor. Şaşırma sırası bendeydi. Ona gözlerimi irice açarak baktım.

"Lena mı?"

"Lena da kim?"

"Hey! Burada neler oluyor?"

"Komutanım bir kız mıymış?" Son soru Dave'den gelmişti.

"Lena… Buraya gelmemeliydin," dedi Alec yine sinirle. Alec'i duymazdan geldim. Hektor'a kilitlenmiştim bir av hayvanının avına kilitlendiği gibi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum merakla. Yine gülümsedi.

Bir şeyi yeni fark ediyordum, hepsinin yüzünde isteksiz bir ifade vardı. Komutanlarını öldürmek veya ona zor kullanmak istemediklerini fark etmiştim. Ona silah bile doğrultmamışlardı, Junon'dan başka!

Benim savaşçılarımda öyleydi. Şimdi eğlenceli bir ifade ile bakıyorlardı bize. Onlar daha çocuktu ve olayın nerelere varacağını hesaplayamazlardı. Böyle eğlenmeleri normal karşılanabilirdi.

"Sen anlattın Lena. Her şeyi kendin anlattın." Başımı bir milim geriye attım Hektor'un sözleri bana tokat gibi çarpınca.

"Ona anlattın mı?" diye sordu Alec şaşkınlıkla. Ona bakmadım.

"Hayır," dedim tıslarcasına. Böyle bir şeyi hatırlamıyordum.

"Anlattın Lena," diye ısrar etti Hektor. "Savaşa girmeden, hatta savaş söylentisi dolanmadan bile önce. Komutan Alec ve sen hararetle bir şeyler konuşuyordunuz. Şaşırmış gibi görünüyordunuz. Beni fark etmediniz bile. Sonra komutanım gitti ve sen onun kalan içkisini içtin, sonra birkaç tane daha. Bana eğlenceli geldiği için seni izledim, sen içki içmezdin. Ayağa kalktığında dengeni bulamıyordun, bunu tahmin ettim ve seninle biraz alay etmek için yanına geldim. Sen 'Beni odama götür' dedin bende sana 'O

erkek içkisi Leo' dedim." Güldü ve kendi kendine başını salladı iki yana. Herkes susmuş bize bakıyordu şimdi.

"Sonra sen dedin ki 'Ben zaten erkek değilim'."

Şaşkınlıkla ağzımı açtım. Yine güldü. İçkinin iyi bir şey olmadığını zaten biliyordum. İşte şimdi kanıtı tam karşımdaydı.

"Tüm düzenimizi bu kız bozdu," dedi Junon tıslarcasına. Hala yayını indirmemişti. Bende indirmedim. Kimse ona aldırmadı. Hektor'a bakıyorduk sessizce, devam etmesi için.

"Önce sana inanmadım. Nasıl savaştığını görmüştüm. Bir kız asla öyle savaşamazdı," diye devam etti Hektor masal anlatır edasıyla. "Sonra tüm hikayeni bir çırpıda odana gidene kadar anlattın. Komutan Alec'in de seni yakaladığını söyledin." Muzip bir gülümseme yayıldı yüzüne ve ben yine kızardım. "Üzerini çıkarmaya çalıştığımda bana yumruk attın. 'Sana bir kız olduğumu söyledim ya' dedin." Kötü bir taklidimi yaptı gülerek. "Sonra parçaları birleştirmek kolaydı. Zaten kız gibiydin; yüzün, ellerin, utangaçlığın, bizim yanımızda banyo yapmayışın." Tüm savaşçıların bakışları benden uzağa gitti. Hepsini çıplak görmüştüm. Güldüm.

"Rezillik," dedi İon utangaç bir sesle.

"Eğer aranızda başka kız varsa çıksın ortaya," dedi Evanos alayla.

"Evet," diye onayladı onu Keys. "Sözlerimize dikkat etmemiz lazım."

"Tüm o kızlarla olan şeyleri, hepsini dinledin. Lanet olsun," dedi Jasius. Kıkırdadım bu hallerine ve gözlerimi yine Hektor'a çevirdim.

"Neden kimseye bir şey söylemedin?" diye sordum merakla.

"Neden kaleden ayrılmanı istemediysek o yüzden," dedi omuz silkerek. "Yani seni sevmiştik. Sonra savaş olayı patladığında tamamen emin oldum. Sen intikamını alacaktın. Ve komutan Alec'i bir şekilde ikna etmiştin." Göz kırptı, sesi imalıydı ve bakışları Alec'e kaydı.

"Beni yakalamıştın," dedim gülümseyerek ve utanarak. Alec'i izlediğim geceyi anımsadım bir an.

“Evet. Neden gitmek istediğini de o zaman anladım,” dedi omuz silkerek. “Komutan Alec’e aşık olmuştun.” Şaşkınlık nidaları yükseldi savaşçılardan.

“Anlamadığım tek şey Komutan Alec neden bunca zamandan sonra Feronia ile evlenmek istediğini söyledi? Ve şimdi seninle kaçıyor.” Meraklı bakışlarını Alec’e dikti.

“Orasını karıştırma,” dedi Alec kıkırdayarak.

“İşe bak,” dedi Mormo. Göz ucuyla yayını indirdiğini gördüm. Onlara güvenmişti.

“Aslında bir tahminim var,” dedi Dave kıkırdayarak. Bakışlarımız ona kaydı.

“Siz hep iyi anlaştınız,” dedi omuz silkerek. “Komutan Leo… yani Lena erkekken bile. Sonra Komutan Alec bir ara bunalıma girdi, kimse bir şey anlamadı o hallerinden.” Bir kahkaha attı. “Anlayamayacak bir şey yok. Komutan Alec, Komutan Lena’ya erkek halindeyken aşık oldu.”

Kahkahalar yükseldi ormanda. Alec’e çevrildi bakışlarım, yanakları kızarmıştı ve başını kaşıyordu huysuz çocuklar gibi.

“Ve sonrada Feronia ile evlenmeye zorladı kendisini,” diye tamamladı Dave’in sözünü Keys. “Bir erkeğe aşık olduğunu düşünmek garip olmalı.”

“Hayatım üzerine tahminleriniz bittiyse bize izin verir misiniz?” diye sordu Alec gülümseyerek. Artık daha rahat görünüyordu. En azından sesi öyle geliyordu kulaklarıma.

“Sizi bilmem ama ben onlarla gitmeye kararlıyım.’’dedi Dave atından atladı ve yanımıza doğru birkaç adım attı, sonra duraksadı biz Alec ile birbirimize bakınca.

“Tabii izin verirseniz,” dedi kaşlarını indirerek. Gülümsedim ve karşılığını fazlasıyla aldım. Şimdi Dave’de bizim yanımızda yerini almış savaşçı gruba bakıyordu.

"Efendim," dedi Hektor, Alec'e dönerek. "Siz hala bizim için aynı saygın yerdesiniz. Sizi bırakmayı, öldürmeyi veya onun gibi bir şeyi asla istemedik. Birazdan tüm ordu burada olur. Eğer izin verirseniz bende size katılmak istiyorum." Şaşkınlıkla ona baktım. Yine bana göz kırptı.

"Sizden daha eğlenceli komutanlar bulamayız," dedi alayla ve o da atından atladı yanımıza doğru ilerledi.

Diğerleri birbirlerine baktılar ve kendi aralarında karar vermiş gibi başlarını salladılar.

"Biz de sizinle gelmek istiyoruz," dedi İon. "Tabii kabul ederseniz."

"Sizinle her zaman mutlu oldum İon," dedi Alec, gurur dolu çıkıyordu sesi. Mutluluktan ağzım kulaklarıma varacaktı neredeyse. Tam yayımı indirmek üzereyken Junon atıldı söze.

"Bu kadar şamata yeter," dedi dişlerinin arasından. Oku hala Alec'i hedef alıyordu. "Alec bizimle gelecek, yüce Kral Galates onu astıracak ibret için ve Lena denen bu şeytanda şimdi burada ölecek. Siz de orduya tekrar geri dönüyorsunuz," dedi başıyla savaşçı grubuna emir verir gibi.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Hektor. "İndir şu oku artık. Sen git kralın kıçını yala." Dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Siz hainsiniz. Hepiniz," dedi tükürür gibi Junon. "Bu beş para etmez adam için kendinizi yakıyorsunuz. Bir şeytanın peşine takıldı, sizde ona ayak uyduruyor ve Yüce Galates'in emrinden çıkıyorsunuz. Birazdan sevgili Feronia ve tüm ordu burada olacak. Sizi, hepinizi söyleyeceğim. Size göstereyim bu adam ne kadarlık." Ve okunu serbest bıraktı. Junon'un oku Alec'i bulurken benim üç okum birden Junon'u kalbini buldu. Junon atından bir iniltiyle düştü. Her şey bir anda olmuştu.

Savaşçılar oldukları yerde donmuşken ben hızla Alec'in yanına gittim. Ok kalbinin üst kısmına gelmişti. Kan hızla yayılıyor ve zırh yeleğini kırmızıya boyuyordu. Dişlerimi kenetledim.

"Mormo!" dedim öfkeyle bağırarak.

"Lanet olsun!" dedi Hektor.

Alec'in başını dizlerimin üzerine koydum. Canının ne kadar acıdığını gözlerinden okuyabiliyordum. Mormo hızla gelip yaraya baktı ve başını iki yana salladı.

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Ok kalbine girmiş gibi," dedi üzüntüyle.

"Lanet olsun Mormo! Üç ok yedim, çok kan kaybettim ve şimdi hayattayım. Beni nasıl yaşattıysan onu da yaşatacaksın," diye bağırdım yüzüne doğru. Yutkundu.

"Deneyeceğim Lena. Bunun için çabalayacağım."

"Çabalama. Yap!" diye emrettim. Diğerleri bir çember oluşturmuş etrafımızda üzüntüyle bekliyorlardı.

"Gi..din," dedi Alec, dişlerinin arasından acıyla inleyerek.

"Kapa çeneni Alec," diye hırladım ona.

"Ge..liyorlar," dedi.

"Sana kapa çeneni dedim," diye bağırdım daha yüksek sesle.

Mormo yarayla ilgilenirken diğerlerine emirler yağdırıyordu. Onları duymuyordum bile, gözlerim Alec'e kilitlenmişti.

"Ok kalbe girmemiş, biraz üzeri ve şanslıyız ki zırh yeleği oku diğer taraftan çıkarmayı engellemiş, ama zaman ihtiyacımız var Lena, onu hareket ettiremeyiz," dedi Mormo gözlerime bakarak. "Ve onlar yaklaşıyorlar."

"Lena," dedi Alec, kalan gücünü konuşmak için harcıyordu. "Zaman yok! Lütfen, bir kez… dinle." Gözlerini acıyla kısılırken dudaklarını büzdü.

"Alec, sana söylediğimi hatırlıyorum. Diğerleri gitsinler, sen yoksan bende yokum." Başımı iki yana salladım, gözlerimden düşen damlalar Alec'in yüzünü ıslattı.

“Seni…” Elimi dudaklarına götürdüm.

“Biliyorum. Bende seni seviyorum,” dedim.

“Hektor,” dedim bakışımı Hektor’a çevirerek. “Ne kadar zamanda burada olurlar? Bir tahminin var mı?” diye sordum. Alec’in başını dizlerimden çektim, Mormo’ya yeleğini vermesi için başımla işaret ettim. Hızla çıkardı. Yeleği alıp Alec’in başının altına yerleştirdim.

“Fazla zaman yok Lena, bir şeyler düşünmeliyiz,” dedi elini çenesine götürüp sıvazlayarak. Diğerleri silahlarını ellerine almış, yönlerini ormanda geldiğimiz tarafa çevirmiş bekliyorlardı.

“Bu bir işe yaramaz,” dedim hepsine birden. “Alec’i çember içine alın, Mormo’ya çalışma alanı sağlayın. Feronia orduyla birlikte mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Hektor başını sallayarak.

“Sürtük,” dedim dişlerimin arasından. Hektor bana gözlerini devirdi. Gözlerimi kapadım bir şeyler düşünebilmek için. Alec’e bakmamaya çalışıyordum ama bir anda acıyla inlediğinde hızla yanına çöktüm ve elini tuttum.

“İiyi..yim,” dedi yine dişlerini sıkarak.

“Oku çıkardım,” dedi Mormo düz bir sesle.

“İyi olmaya bak, yoksa seni ben vururum,” dedim Alec’e gülümsemeye çalışarak. Başını salladı.

“İyi…olaca..ğım..söz..veriyorum,” dedi kesik kesik konuşarak. Nefes alamıyor gibi bir hali vardı. Sanki onunla birlikte kalbime bir ok yemiş gibi hissettim kendimi. Canımın acısı inanılmaz ve dayanılmazdı. İfademi korumaya çalıştım. Elimi dudaklarına götürdüm tekrar.

“Kendini zorlama,” dedim fısıldayarak ve eğilip dudaklarından öptüm. Gülümsedi. Gözleri kayıyordu arada.

“Bir..Daha..Belki..” Tekrar dudaklarını çarpıtarak gülümsedi.

“Sen iyileş, ondan sonra,”dedim. Hektor ve diğerleri güldü, gülüşleri gergindi. Tekrar ayağa fırladım ve gözlerine baktım tek tek.

“’Yine bizimle misiniz?” diye sordum. Bunu bilmem gerekiyordu, yapacağım şey delilikti.

“Evet,” dedi Hektor.

“Tabii ki,” dedi Dave. Ona uzanıp saçlarını karıştırdım.

Diğerleri de başlarını sallayarak onay verdiler.

“O zaman beni iyi dinleyin,” dedim ve dikkatle aklıma gelen saçma, tehlikeli ama çaresiz bir anda daha iyisi bulunamayan planımı anlattım.

“Lena,” dedi Alec inleyerek. “Yapma.”

“Ne o?” diye sordum gülerek. “Sevgili Feronia’n için üzülüyor musun?” Gözleri biraz canlanmış gibi görünüyordu, biraz olsun içim rahatlamıştı.

“Saçmalama,” dedi. İyi geliyordu sesi. Mormo gerçekten mucizeler yaratmayı başarabiliyordu. Ona gözlerimle bir teşekkür yolladım.

“Kendini tehlikeye atma, ben iyi-” Konuşması inlemesiyle bölündü. “İyiyim, idare edebilirim.”

“Karşında çocuk yok Alec,” dedim kaşlarımı çatarak. “Seni hareket ettirmek öldürmek demek. Bende ölü bir Alec istemiyorum.”

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama bir anda gözleri kapandı. Mideme yumruk yemiş gibi hissettim ve hızla yanına çöktüm yine. Diğerleri mırıldanıyorlardı endişeyle.

“Mormo?” diye sordum korkuyla.

“Bayıldı,” dedi kayıtsızca. “Lena yarası ağır, konuşmak için kendisini oldukça zorladı. Kızım… Hazırlıklı ol. Her şeye.” Gözlerimi bir kez kapadım sinirle, birkaç kere derin nefes aldım.

“Mormo, eğer benim yaşamamı istiyorsan elinden gelenin fazlasını yap.”

“Lena,” dedi ve sustu. Başını yana eğdi, duyduğu şeyi duymuştum. Hızla ayağa kalktım ve diğerlerine başımla işaret ettim. Onlar Alec’in çevresini sararken ve Junon’un cesedini saklarken, ben geniş yapraklı bir ağaca çıkıp, kemerimden bir bıçak çıkardım ve dişlerimin arasına aldım,

Eğer tahminlerimde yanılmıyorsam Feronia en ön sırada olacaktı. Bizimkiler silahlarını doğrultmadığı için Alec’i vurduklarını düşüneceklerdi ve Feronia tam benim çıktığım ağacın altında yer almış olacaktı.

Doğru zamanlama ile Feronia’nın boynunu ellerimin arasına alabilirsem dokunulmazlığımız kesinleşmiş olacaktı. Atlıların sesleri giderek bize yaklaştığında bizim savaşçılarımız oldukları yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Mormo üzerindeki gömleği çıkardı ve Alec’İn yarasının üzerine bastırdı. Kanaması durmuyordu ve oldukça fazla kan kaybetmişti.

Tanrıya onu bana bağışlaması için yakardıktan sonra tüm duygularımdan arındım ve gözlerimi görüş alanıma giren Feronia’nın bedenine kilitledim. Yanında Kral Galates duruyordu ve keyifle gülümsüyordu.

“Aferin çocuklar,” dedi Feronia. “Onu yakalamışsınız.” Gülümsüyordu.

Bu uygar kentin insanlarını hiçbir zaman anlayamadım. Eğer bir insan birine gönül bağıyla bağlanmışsa onu her durumda sevmekten vazgeçmeyecektir. Hepsinin aşkı saflıktan uzak ve bir yalandan ibaretti. Kaşlarımı çattım. Feronia önde onu koruyan muhafızlar ve arkasında birkaç savaşçı ile benim bulunduğum yerin tam altına geldi.

Ağaçtan hızla atladım ve tam Feronia’nın atının üzerine geldi ayaklarım. At korkuyla şahlandı, Feronia tiz bir sesle çığlık attı ve ben bir kolumu Feronia’nın beline sarıp onunla birlikte yere attım kendimi. Dişlerimin arasından bıçağı hızla aldım, savaşçıların şaşkın gözleri bizim üzerimizde donup kalmıştı.

“Selam sevgili Feronia,” dedim alayla. Bıçağım Feronia’nın boynundaydı. Belini bir kolum mengene gibi sıkıyordu.

“Sende kimsin?” diye sordu, yüzümü göremiyordu. Bedeni bir yaprak gibi titriyordu korkuyla.

“Leonard,” dedi şaşkınca Kral Galates.

“Ne?” dedi Feronia sesi titrek çıkıyordu.

“Hayır,” dedim Feronia’yı Alec’in bulunduğu yere doğru geri adımlarla getirirken. “Lena. Adım Lena.”

“Kızımı bırak yoksa kelleni uçururum,” dedi Galates. Güldüm.

“Kızını biraz ödünç alıyorum,” dedim ona göz kırparak. Ferona’nın bedeni gerildi. Hektor ve diğerleri yaylarını eline almış ve Galates’e doğrultmuşlardı oklarının uçlarını.

“Hainler,” dedi Galates dişlerinin arasından.

“Üzgünüz,” dedi Hektor. “Ama komutanımızı yalnız bırakmayı düşünmüyoruz.”

“Adam ölüyor be, kendinizi yakıyorsunuz,” dedi Galates öfkeyle, ağzından tükürükler saçarak konuşuyordu.

“Sen kendine bak bunak,” dedim sinirle. “Dikkat et rüzgar uçurmasın seni.”

“Saygısız. Seni ellerimle geberteceğim,” dedi yine öfkeyle köpürerek.

“Kızını sevmiyorsun anlaşılan,” dedim ve bıçağın ucunu Feronia’nın tenine biraz daha batırdım. Feronia bir çığlık attı.

“Baba,” dedi sızlanarak. Gözlerinden düşen yaşlar gömleğimin kolunu ıslatıyordu.

“Tamam,” dedi Galates korkuyla. “Ona dokunma. Alec’i de alıp gidin,” dedi tiksinircesine.

“Bir süre beraber takılacağız,”dedim. “Alec kendine gelene kadar ve sonra kızınla bir yolculuğa çıkacağız. Ve siz gelmeyeceksiniz.”

“Buna izin verememem,” dedi Galates telaşla. “Sen kendini ne sanıyorsun?”

"Ben saygısız olabilirim, uygarda değilim ama sözümde her zaman dururum. Atlarımızdan biriyle kızınızı geri göndereceğim. Yoksa önce kızını ve ne olduğunu sen anlayamadan senin boğazını keserim. Bunu yaparım. İnan bana," dedim dişlerimin arasından. Bıçak biraz daha içeri girdi Feronia'nın teninde.

"Baba. Kabul et. Canım yanıyor," dedi Feronia, tir tir titriyordu.

"Feronia, biraz cesur ol," dedim kulağına fısıldayarak.

"Sensin değil mi?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Anlamadım."

"Alec… Sana aşık oldu değil mi?" diye sordu. "Zaten ikiniz arasında bir gariplik vardı."

"Üzgünüm ama evet," dedim kendimi beğenmiş bir ses tonuyla. O benden çok daha güzel ve çekiciydi, tam bir kız gibiydi ama Alec beni sevmişti.

"Hepimizi kandırdın," dedi Galates. "Sen o'sun! Memnon'un aradığı Savaşçı Prenses Lena." Gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu.

"Prenses değilim ama evet Lena benim," dedim gülümseyerek.

"Hektor?" diye sordum.

"Aynı," dedi, neyi sorduğumu biliyordu. Feronia'yı biraz daha geri çektim, çemberi geçerek Alec'in yanına ilerledim.

"Prenses olmadığın belli," dedi Feronia küçümser bir tonla.

"Kapa çeneni," dedim ona. Sesini duymayı istemiyordum. Elim Feronia'nın boynunda sabitlenmiş, gözlerim Alec'e sabitlenmiş bir süre öylece durdum.

"Mormo, durumu nasıl?" diye sordum, elinde yine macunlarından biri vardı.

Bana cevap vermedi. Alec'in yarasına odaklanmıştı bakışları. Alec bir ölü gibi hareketsiz yatıyordu. Mormo elindeki macuna bir karışım daha kattı ve

tekrar yaraya sürdü. Alec'in göğsü hızla yukarı kalktı. Bu acıyı biliyordum, okun yarasından daha fazla canı yanıyordu insanın. Ve Alec'in göğsü tekrar zemini buldu.

"Bekleyeceğiz," dedi Mormo yorgun gözlerini bana dikerek.

"Neyi?" diye sordum. Ve yutkundum. Cevabını kıyıda bekliyordum; yaşayacak mıydı, yoksa ölecek miydi? Ben neyi bekleyecektim?

Mormo gülümsedi. "Bana bir can daha borçlandın." Gülümsedim ve sonra derin bir nefes aldım.

"İstediğin can olsun," dedim ve tekrar bakışlarım Alec'e çevrildi. Yüzündeki acı dinmiş gibiydi. Eğer doğru tahmin ediyorsam birkaç saat içinde kendisine gelecekti. Bu bana bir şeyi hatırlattı.

"İon," dedim.

"Evet Lena," dedi İon bana bakmadan. Yayı elinden indirmedi.

"Jasius, Dave ve Loren'i yanına al, Alec için bir kızak yapın. Biraz geniş olsun."

"Tamam," dedi ve diğerleriyle birlikte ormanın içine daldı. Savaşçılardan bir kıpırdama olduğunu anladığım anda Feronia'nın tenine bastırdım bıçağı yine.

"Ah…" Feronia bir çığlık attı.

"Savaşçılarına söyle, benim savaşçılarımı rahat bıraksın." Ormana gitmeye yeltenen iki atlı bir anda durdu.

"Olduğunuz yerde durun. Sadece bekleyeceğiz," dedi Galates öfkeyle. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Canını yaktığım için üzgünüm," dedim Feronia'ya. Bunun için gerçekten üzgündüm, ben bir cani değildim. Sadece Alec'in hayatta kalması için uğraşıyordum ve kadınlara asla eziyet etmezdim. Bu Feronia olsa bile.

"Pek öyle görünmüyorsun," dedi Feronia kırılgan bir sesle.

“Bunu sen istedin. Bu durumu sen yarattın. Alec ölürse eğer neler yapacağımı Tanrı bilir. Kendim bile emin olamıyorum. Ölmeden önce seni ve kralı da kendimle birlikte götürürüm.” Sesim çok sakin çıkıyordu ama Feronia hızla bir soluk aldı korku içinde titreyerek.

“Seni öldürürler,” dedi tehdit eden bir tonla.

“Feronia,” dedim kulağına doğru.

Bir an için yine titredi. “Evet,” dedi sonra.

“Beni kendinle karıştırma lütfen. Eğer Alec ölürse hayatta kalmam için bir neden kalmayacak. Eğer ben ona aşık olduğumu söyleseydim ve o yine seni seçseydi onu öldürmeye çalışmazdım, mutlu olmasına izin verirdim.”

“Gururumla oynadı.” Hıçkırmaya başlamıştı yine.

“Sadece mutlu olmak istedi. Alec’e sana söylemeden kaçmayı önerdim ama bunu kabul etmedi. Seni incitmek istemedi, kendi ağzından öğrenmeni istedi. O onurlu bir insan.”

“Bugün evlenecektik. Beni neden anlamıyorsun?”

“Acını anlıyorum. Seni kıskandığım zamanlar oldu, delicesine, ama ben Alec’i veya seni değil, kendimi yok etmek istedim. Ihmm… Bazen senin gözlerini oymak istedim ama sadece istedim. Yapacağımdan değil.”

“Benim seni öldürmek istediğim gibi.”

“Aynen.” Omuz silktim, bu konuşma gülünç bir hal almaya başlamıştı. Ama söylemem gereken birkaç şey daha vardı. “Ayrıca Galates,” dedim gözlerimi Galates’e dikerek.

“Yıllarca senin ordunun başında sana savaştı, her savaştan seni galip çıkarmayı bildi. Eğer sen bugün devrin en büyük krallığına sahipsen bu onun sayesinde. Ve sen onu öldürmek için birlik gönderiyorsun!” Yüzü bile kızarmamıştı. Gözlerindeki tiksinti yerini koruyordu. Dudağımı büzdüm sinirle ve gözlerimi ondan ayırdım.

“Güzel bile değilsin,” dedi Feronia küçümser bir tonla. Ona cevap vermedim, aşkın sadece güzellikle sınırlı olduğunu düşünmüyordum artık. Yani güzel olmamak umurumda değildi.

Gözlerimi Alec’e diktim. Mormo yeleğini ve gömleğini bir bıçakla kesmiş ve bedeninden ayırmıştı. Alec’in üst kısmı çıplaktı. Güneş bulutların arasından sanki bir oyun oynar gibi bize arada göz kırpıyor ve sonra kayboluyordu.

Serin hava beni etkilemiyordu ama Alec’in bedeninin nasıl titrediğini görebiliyordum.

“Mormo?” Seslendiğim anda gözlerini Alec’ten ayırıp bana baktı. “Donacak,” dedim başımla Alec’in bedenini işaret ederek. Sesim cansız çıkmıştı ve endişeli.

“Ateşi var Lena,” dedi her zamanki ağıt yakan o derin sesiyle.

“Bu kötü bir şey,” dedi Hektor endişeli bir sesle. Mormo başını salladı. Elimi Feronia’nın belinden çektim ve oturması için omzundan bastırdım.

“Otur,” dedim dizlerini kırmadığı anda.

“Toprağa mı?” Sesi inanamazmış gibi çıktı.

“Üzgünüm senin için bir hazırlık yapamadık,” dedim sinirle ve tekrar omuzlarından aşağıya bastırdım. Bana karşı koymak istediyse de dizleri baskıma dayanamadı ve yere çöktü.

“Keys, yerime geç,” dedim bakışımı ona çevirerek. Elindeki yayı Galates’e doğrultmuş bir heykel gibi dikiliyordu. Bana dönmedi.

“Lena… Üzgünüm, bunu bir başkası yapsa.” Özür diler gibi bana baktı bir anda. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Feronia bir kadındı ve onlar kadınlara asla el kaldırmazlardı. Bunu bir yere kadar anlayabilirdim. Benim yaptığım gibi bıçağı boğazına dayayıp bekleyemezdi. Kral Galates’i tehdit edebiliyordu ama Feronia için aynı şey geçerli değildi.

“Ben yaparım,” dedi Hektor ve benim gözlerim memnun ve teşekkür eder bir ifadeyle ona döndü. Yayını indirdi ve omzuna astı. Yanıma yaklaşırken bana yine göz kırptı. Bu çocuğu gerçekten seviyordum.

Toprağa dayadığım dizimi ve Feronia’nın boynundaki bıçağımı çektim. Hektor aynı hızla benim gibi durdu ve bıçağı nazik denecek bir şekilde Feronia’nın boynuna götürdü.

Hızla Alec’in yanına gittim ve elimi alnına götürdüm. Bir fırın gibi yanıyordu. Dudağımı dişlerimin arasına aldım endişeyle. Zorlukla nefes alıyor gibiydi. Gözkapakları ve dudakları titriyordu, bazen göz kapaklarını daha çok sıkıyordu çektiği acıyla.

Küçük bir inleme çıktı dudaklarından. Kendinde değildi, hızla elini tuttum ve kulağına eğildim.

“Beni yalnız bırakamazsın,” dedim ona öfkeyle. Kalbime bir bıçak saplamışlardı sanki ve kalbimin içinde yer değiştiriyorlardı. Bir an için burnum sızladı ve gözlerim sulandı. Yavaşça eğildim ve dudaklarımı alnına değdirdim.

“Yanıyor Mormo,” dedim endişeyle sonra gözlerimi Mormo’ya dikerek.

“Bunlar beklediğim şeyler Lena. Sende bundan daha beter durumdaydın ama o anda elimde çok daha fazla şey vardı. Burada kısıtlanmış durumdayım. Alec’in kendine gelmesini beklemekten başka yapacağım hiç bir şey yok.”

“Yaşayacak mı?”

Feronia’nın ses tonu üzgündü, ona baktığım anda gözlerini Alec’e endişeyle dikmiş bakıyordu.

“Öyle olmasını umuyoruz,” dedi Mormo ona bakmadan. Feronia gözlerini Alec’ten ayırdı ve Galates’e dikti.

“Alec’in şifası için ne lazımsa getirilsin lütfen ve biraz acele olsun,” dedi Feronia. Kral Galates gözlerini irice açtı ve kızına baktı. Başını iki yana salladı.

“Saçmalıyorsun Feronia, seni aldatan bu adamın yaşaması için benden çaba göstermemi mi istiyorsun?”

Sesi de sözleri gibi öfkesini açıkça belli ediyordu. Atından hızla atladı, ayakta durmakta bir an için zorlansa da dengesini çabucak toparladı. O atladığında kendi savaşçılarımız huzursuzca kıpırdandılar. Kralın savaşçılarından birkaçı da atından atlayıp arkasında yarın daire gibi dizildiler.

“Evet baba. Lütfen yap!” dedi Feronia kararlı bir sesle.

“Feronia, bunu benden isteyemezsin. Gururum her şeyden daha önemli benim için. Yapamam,” dedi Galates ve yine başını iki yana salladı.

“Benden de mi önemli baba?” Feronia’nın sesi ısrarcı hatta inatçı çıkıyordu. Galates,bir iki adım attı bize doğru.

“Daha fazla yaklaşmayın efendim,” dedi Keys sinirle. Tüm ordu olan biteni bir oyun izler gibi meraklı gözlerle seyrediyordu. Galates elini kaldırdı ve dondu.

“Hayır, yaklaşmayacağım,” dedi bitkin bir sesle. “Feronia, sağlığım pek iyi değil, beni zorlamanı istemiyorum.” Gürültülü bir nefes aldı.

“Baba, eğer dargınlığımı kazanmak istiyorsan bunu yapmamakta özgürsün. Ama sana kırılmamı istemiyorsan… Lütfen,” dedi başını yana eğdi ve babasına baktı. Gözlerini göremiyordum ama o gözlerin babasına bir ok gibi saldırdığına emindim. Alec’in elini daha çok sıktım ve Mormo’ya diktim gözlerimi. Başını bir kez aşağıya eğdi. Eğer Feronia’nın isteği kabul görürse bu iyi bir şeydi, keşke daha önce bunu zorla yaptırsaydım ama bu andan sonra Feronia’yı sıkıştırmayı düşünmüyordum. Bir şekilde bize yardım etmek istiyordu ya da Alec’e.

“Pekala,” dedi Galates bir süre duraksadıktan sonra. “Ona ne lazımsa getirin,” dedi savaşçılarına dönüp. Gülümsedim.

Mormo, hızla birkaç bitki ismi söyleyip bunların nerelerde bulanacağını anlattı. Temiz su, birkaç kap, temiz birkaç bez, bir battaniye, Alec için kıyafet istedi. Askerler hızla ormanın derinliğinde gözlerden kayboldu.

“Size yakışan buydu efendim,” dedi Hektor onu yüceltmek ister gibi çıkıyordu sesi.

Feronia başını salladı. “Aptallık ettim,” dedi sonra üzgün bir tonla.

“Kalbi kırılan her kadının yapacağını yaptınız efendim,” dedi Hektor anlayışla. Hektor’a diktim gözlerimi. Kalbi ne kadar büyüktü, kırgınlığını hemen unutuveriyor ve insanlara ikinci şansı mutlaka tanıyordu. Ve hala ona saygıyla sesleniyordu.

“Umarım yaşar ve vicdan azabım biter,” dedi Feronia düz bir sesle.

“Umarım,” diye ona katıldı Hektor.

Kısa zaman sonra Galates’in savaşçıları Mormo’nun istekleriyle geri geldiler. Bunları yakın köylerden birinden tedarik etmişlerdi. Biraz sonra İon, Dave ve Loren’de geri geldi ellerinde geniş bir kızakla.

Alec’i sarsmamaya özen göstererek bir çarşafı bedeninin altında geçirdik, çarşafın kenarlarından tutup bir köpük balonunu patlatmaktan korkarcasına kaldırdık ve kızağa yerleştirdik.

Mormo elinden ne geliyorsa yapıyordu ama Alec hala kendisine gelememişti. Endişem ve sinirim katlanarak artıyordu. Daha fazla oturamadım ve volta atmaya başladım.

Kendi savaşçı grubumuz beni endişelerimden sıyırabilmek için bir sürü laf kalabalığı yapıyordu ama bana hiç bir sözleri iyi gelmiyordu. Alec gözlerini açana kadar kendimi asla iyi hissetmeyecektim.

20. BÖLÜM

Saatler geçti. Gün batımı yaklaşıyordu ve karanlık bizi esir alacaktı. Bu zaten iyi olmayan durumumuzu daha kötü yapacaktı. Kendi savaşçılarımız ikişerli gruplarla uyuyordu, ben uyumamakta ısrar ediyordum. Feronia'yı sadece ben ve Hektor esir tutuyorduk. Bir ara kendisini benim kollarıma bıraktı.

"İşe bak!" dedim gergin bir gülüşle. Kollarımın arasında uyuyakalmıştı.

"Eğer bu kadar yorgun olmasaydı senin yerine bir yılanın koynunda uyumayı tercih ederdi," dedi Galates. Toprağa oturmuştu. Kralı böyle görmek gülünçtü. Aslında bulunduğumuz durum tamamen gülünçtü. Koskoca krallık askerleri birkaç savaşçının karşısında etkisiz kalmıştı.

"Onu bir yere yatır. Nasılsa elinde, her an bıçağının boğazında olmasına gerek yok," dedi Galates yorgun gözlerini üzerime dikerek. Ona dikkatle baktım başımı yana eğip. Sonra gülümsedim. Görüşümü kısıtlayan, alnıma düşmüş saçımı başımı geriye hızla savurarak attım.

"O kadar aptal mı görünüyorum?" diye sordum ona kısılmış gözlerimin ardından bakarak. Sinirle yanağımı kemiriyordum. Feronia'nın boğazından bıçağı çektiğim anda savaşçıların oklarını bedenlerimize yerdik. Hepsinin nasıl nişancılar olduğunu bizzat görmüştüm.

"Eğer…" dedi yüzüne alaylı bir gülümseme yerleşti. "Bu kadar küçük düşünmeseydin, bir krallığa bile sahip olabilirdin." Başını iki yana salladı,

sesindeki alay veya öfke… hiçbir şey kalmamış gibiydi. Kaşlarım havaya kalktı bir anda. Ne söylemek istiyordu?

"Leonard veya Lena… İsmin pek bir önemi yok. Her ne kadar sana öfke besliyor olsam bile hakkını vermek isterim, Tanrı seni ayrıcalıklı yaratmış, sana özel hünerler ve zeki bir beyin vermiş. Yeteneklerin akıl almaz. Biraz önce söylediğin şey tam olarak doğru değil. Alec iyi bir komutandı ve her zaman yanımızda oldu ama Memnon'un kafasını mızrağa diken sendin. Bizi devrin en büyük krallığı yaptın. Ve yine bizi, yani devrin en büyük krallığını tek bir bıçakla tehdit ediyor, felç yapıyorsun. Bu Tanrıdan bahşedilen bir güç değil de nedir? Eğer benim krallığıma sahip olmak isteseydin… Bunun için biraz kafanı çalıştırman yeterdi. Yani büyük düşünmediğine duacı olmalıyım sanırım."

Söylediklerini beynimde bir süre tarttım. Mormo boğazını temizlediği an kafam karışmış ve ona bakmak için kendimi toplama fırsatı bulamamıştım. Biraz önce beni öldürmekle tehdit eden yüce bir kral şimdi bana övgülerde bulunuyordu. Böyle bir şeyi hiçbir zaman düşünmemiştim, aklımın kenarından bile geçmemişti. Eğer düşünseydim gerçekten yapabilir miydim? Yoksa bana oyun mu oynuyordu?

Sonra hiçbirinin önemli olmadığına karar verdim. Önemli olan Alec'ti ve hayatta, benimle kalmasıydı. Omuz silktim.

"Sen ve boktan krallığın umurumda değilsiniz. Ben sadece Alec'i istiyorum."

Kendi kendini onaylıyormuş gibi gözleri yere sabitlenmiş durumda başını ağır hareketlerle salladı. Yine omuz silktim. Kendi savaşçılarımızdan kıkırdamalar yükseldi. Onları gözlerimle uyardım. Komik bir şey yoktu! Ama bana bakmadıkları için göremediler.

"Lena, senin de dinlenmen gerkiyor," dedi Evanos ölüm gibi sessizliği bozarak.

"Uykum yok," dedim ama aynı anda esnemeye başladım.

"Yapma Lena. Gereksiz kahramanlığın zamanı değil," diye ona katıldı Hektor.

“Evet Lena. Dinlenmelisin,” dedi Jasius.

‘’İstemiyorum,” dedim sert bir tonla. Gözlerimi Alec’e sabitledim. Hala aynı durumdaydı. Yıkılmaz olarak gördüğüm o adam yerini savunmasız bir çocuğa bırakmıştı. Kaşlarımı çattım. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. ‘Kalk. Uyan. Bir tembel gibi yatma’ demek istiyordum.

Ona kızıyordum, ona öfkeliydim, yaralandığı için ve uyanmadığı için. Biliyordum bu onun elinde değildi ama öfkeme engel olamıyordum. Beni tek başıma bırakmış ve öylece yatıyordu. Gözlerini bir daha görebileceğimden bile emin değildim. Sesini bir daha duyabileceğimden emin değildim. Ellerini bir daha tenimde hissedeceğimden emin değildim. Ölmek kolay olandı, zor olan her zaman için yaşamaktı, geride kalmak ve ben geride kalmaktan nefret ediyordum.

Geride kalan olmak istemiyordum. Belki bencilceydi ama bunu istemiyordum. Ailemin ve kabilemin acısı başka ama Alec’in acısı bambaşkaydı. Hayatımın hiçbir anında bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyordum. Eğer bir zindan görevlisi beni zincire bağlayıp sırtımda kırbaçlar gezdirseydi ona gülümserdim, Azrail’ime de gülümserdim, ama Alec’in Azrail’ine gülümseyemezdim. Onu ellerimle parçalamak isterdim, belki de ayaklarına kapanırdım. ‘Onu bana bırak’ diye yalvarırdım ve gözyaşlarımı akıtırdım. Yüz kaslarım sinirle geriliyor ve dudağımı büzüyordum ağlamamak için.

Bıçağı tuttuğum elimde bir sıcaklık hissettim ve irkilerek zıpladım. Gözlerimin nasıl olduğunu biliyordum. Acı içinde yanıyordu. Hektor’un bakışları yumuşadı, anlayışla doldu.

“Bana bırak,” dedi yumuşak bir sesle fısıldayarak. Başımı salladım ve ayağa kalktım. Hektor benim yerimi alırken.

Alacakaranlık üzerimize çökmüştü. Hava soğuktu ama içimdeki volkan bana soğuğu hissettirmiyordu.

Burada kalamazdım. Bu kaçış değildi, Alec’e bir kez daha baktım ve ormanın içine doğru hızla koşmaya başladım. Arkamdan kimsenin gelmeyeceğini biliyordum. Ayaklarım beni taşımayı reddedene kadar koştum, hava bana eşlik eder gibi karanlığa gömülmüştü. Tamamen yalnız

kalmıştım karanlık ormanın içinde ve içimde çığlıklar atan ve bedenimi yırtıp geçen o acıyı dışa vurmak için bağırdım. Ayaklarım sinirli bir kısrak gibi toprağı tekmeliyor, yumruklarım ağacın gövdesinde yer buluyordu.

Gözyaşlarım bedenimden süzülüp toprağa karıştı. Zaman benim acımı kaldırmaya yetecek gibi değildi. Ama içimdeki zehri biraz attıktan sonra geri dönmeye karar verdim.

Alec'in uyanmış olabileceği düşüncesi adımlarımı hızlandırıyor ve kalbimi hızla çarptırıyordu. İçime sızan o umut ışığı beni sarmalıyordu. Meşalelerden gelen zayıf ışığa doğru ilerledim.

Alec'i aynı durumda bulduğumda yüzümde ve bedenimde bulunan umut hızla söndü. Geldiği gibi çabucak gitti. Kimseye bakmadan doğruca Alec'in yanına oturdum. Dizlerimi kollarımla sarmaladım ve çenemi kollarıma dayadım. Beklemek ölüm gibiydi.

"Komutanım," dedi Dave. Ona cevap vermedim. "Lütfen benim yeleğimi al."

"Gerek yok Dave," dedim onu tersleyerek. Benim öfkeli hallerime alışık oldukları için alınacağını düşünmedim.

"Lena, gerçekten çok inatçısın," diye söylendi Hektor.

"Bu da bir şey mi?" dedi Mormo, dudaklarından küçük bir gülüş çıktı. Hektor hala homurdanmaya devam ediyordu.

"Uyandı mı?" Bu tiz ve uykulu ses tonu Feronia'dan geliyordu.

"Hayır efendim," dedi Hektor. Yine saygılı çıkıyordu sesi.

"Belki de istediğin olur," dedim dişlerimin arasından.

"Ben…" dedi ve sustu. Çünkü başım ona dönmüştü, ışık cılız olabilirdi ama gözlerimdeki ateşi görememesi için kör olması lazımdı.

Uzun süren dakikalar beni çılgına çeviriyor, zaman gittikçe endişem daha çok artıyor, tırnaklarım derimi yoluyordu, etrafta ölüm sessizliği belki nefes dahi alınmıyor.

Sert esen rüzgardan korunması için Feronia'ya kendi yeleklerini vermişti savaşçılar. Arada derin iç çekişlerini ve hıçkırığını duyuyordum. Komutan Galates için yere bir şey sermişlerdi, uyuyordu. Benim uykum yoktu.

Ve Alec'in dudaklarından küçük bir inleme çıktı. Kollarımı hızla çözdüm dizlerimden ve ona uzandım. Elimi yanağına usulca koydum. Göz kapakları büzüştü ve hafifçe aralandı. Onun gözleri aralanırken benim dudağımın hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Uyanıyor," dedi Mormo. Sesi neşeli geliyordu. Ona hayatımın sonuna kadar minnettar kalacaktım.

"Alec," dedim fısıltıyla. Gözleri biraz daha açıldı, bir an için gözbebekleri boş boş döndüler. "Alec." Tekrar fısıldadım. Gözleri hızla beni buldu, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Tanrım! Ne muhteşem bir adamdı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve gözümden düşen damlaya engel olamadım. Başını yavaşça iki yana salladı ve elini elimin üzerine koydu ağır hareketlerle.

"Seni bırakmadım," dedi fısıldayarak.

"Şükürler olsun," dedi Hektor ferahlamış bir sesle.

"Hayır," dedim gözlerimi Alec'ten ayırmadan ve dudaklarına eğilip küçük bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," dedim dudaklarından ayrıldığımda.

"Seni dövmek istedim," dedim sonra ona kaşlarımı çatarak. "Bunu gerçekten istedim." Bir an için kaşları çatıldı, sonra muzipçe gülümsedi.

"Neden?" diye sordu tek kaşını havaya kaldırarak.

"Beni böyle bir şeyin içine soktuğun için. Orada tembel gibi yattığın için." Elimi yanağından çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Savaşçılar kıkırdadı.

"Özür dilerim," dedi kaşlarını düşürerek. "Bir daha olmayacak."

“İyi olur,” dedim ve ona gülümsedim.

“Alec,” dedi Feronia kısık bir sesle.

Alec’in gözleri irice açıldı. Görüş alanını genişletmek için kenara çekildim. Şaşkın bakışlarla etrafı süzdü. Feronia’yı, orduyu, Galates’i buldu bakışları. Gözleri daha çok açıldı, sonra bir kahkaha attı ve acıyla dudaklarını büzdü.

“Sen iflah olmazsın,” dedi bakışlarını bana dikerek. “Tanrı gazabından korusun.” Omuz silktim. “Bunu nasıl yaptın?” Tekrar omuz silktim. Alec başını iki yana salladı.

“Beni affedebilecek misin Alec?” diye sordu Feronia, sesi suçluluk doluydu. Alec ona bakmadı. Gözlerini bana kilitlemişti.

“Affetmemi gerektirecek bir şey yok Feronia,” dedi Alec. “Seni anlayabiliyorum.”

Başımı inanamazlıkla iki yana salladım. “Sende iflah olmazsın, uygar kentin nazik evladı,” dedim alayla.

Alec’ten ve kendi savaşçılarımızdan kahkahalar yükseldi.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu Mormo kaşlarını havaya kaldırarak. Kahkahalar daha da yükseldi. Onlara eşlik ettim kendimi durduramadan.

“Teşekkür ederim Mormo,” dedi Alec Mormo’ya dönerek.

“Eğer seni iyileştiremeseydim Lena’nın gazabına uğrayacaktım.” Ve Alec’e göz kırptı.

Alec ona başını salladı. “Zor bir durum olmalı,” dedi. Dudaklarından küçük bir gülüş fırladı. Bana döndüğünde uzanıp elini tuttum.

“Bir battaniye daha getirin,” dedi Mormo savaşçılarımıza.

“Hemen,” dedi Dave neşeli sesiyle.

Alec’i sıkıca sarmıştık battaniyelerle, Kral Galates uyandığında tek kelime dahi etmemişti. Mormo bir kabı ateşin üzerine koydu ve içindeki bitki

sularını Alec'e içirdi. Alec yüzünü buruştursa da itiraz etmeden içti. Gözlerim ağırlaşmaya başladığında Alec'in yanına uzandım, onu rahatsız etmek istemiyordum ama kendime engelde olamıyordum. Alec elime uzandı ve beni kendisine doğru çekti.

"O kadarda kırılgan değilim," dedi göz kırparak. Sesi eski tonunu buluyordu.

Kollarını açtı ve ben itiraz etmeden başımı onun göğsüne bıraktım. Sonra kendi kendime gülümsedim. Bunu ne kadar çok arzuluyordum. Alec'in kolu beni sıkıca sardı. Bütün orduyu emri altına alan ve herkese kafa tutan Lena gitmişti, şimdi minik bir kedi yavrusu gibi Alec'in kollarında kıvrılmıştım. Kolumu bedenine doladım ve göz kapaklarıma daha fazla eziyet etmedim. Kapanmalarına izin verdim. Ve itiraf etmeliyim bundan daha güzel ve rahat bir başlığı hayatım boyunca bulamazdım. Alec'in kokusunu -gizlice- içime çekerek kendimi uykuya teslim etmeden önce, Alec'in dudaklarını saçlarımda hissettim.

21. BÖLÜM

"Buna inanamıyorum," dedi Kral Galates.

"İnansan iyi olur," dedim bende ona göz kırparak.

Gözlerimi şafakta, Alec'in kolları arasında açmıştım. Alec uyuyordu ama kolu beni öyle sıkı sarmıştı ki onu uyandırmadan kalkmak mümkün olmamıştı. Mormo'ya durumunun nasıl olduğunu sordum.

"Bence gayet iyi," dedi alayla. Neden böyle alaylı konuştuğunu biliyordum. Ona gülümsedim.

"Bence de gayet iyiyim. Ve hatta kalkmak istiyorum," dedi Alec. Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "İstersen bir dene," dedim alayla. O acıyı biliyordum. Alec kıpırdandı ve acıyla inledi.

"Tecrübe," dedim ona göz kırparak.

Ama kızağın üzerinde hareket etmemiz için bir engel görünmüyordu. Küçük savaşçı grubumuzla bir karara vardık. Alec'i fazla sarsmadan gidebilirdik. Çabucak toparlanıp atlarına atlamıştı savaşçılar, ben Feronia'yla birlikte yürüyerek gidecektim. Onu atın üzerinde sabit tutamazdım.

"Bana güvendiğin iki savaşçı ver. Feronia'yı sağ salim getirebileceğine inandığın iki kişi olsun."

Aslında düşüncelerimde Feronia'yı uzun süre yanımda taşımak gibi bir şey yoktu, sadece bu krallıktan biraz uzaklaşmak bizim için yeterliydi. Ama

yinede onu yapayalnız ormanda bırakamazdım. Gezginler her zaman iyi niyetli insanlar olmayabiliyordu. Galates alayla güldü. Ona tek kaşımı kaldırıp baktım.

"En güvendiğim iki askerden biri kızımı evleneceği gün terk etti. Diğerini erkek sanıyordum o da kız çıktı. Sorduğun soru ne kadar da gülünç. Kime güveneceğimi bilemiyorum." Bende onun gibi alayla güldüm söylediklerinin üzerine.

"Sen yine de iki savaşçını gönder, onun yalnız dönmesine izin veremezsin," dedim. Bıkkın bir nefes çıktı dudaklarından ve başını salladı.

"Verememe," dedi, kendi özel muhafızlarından iki kişiyi bizim kafilemize kattı.

Oradan hızla ayrıldık. Alec ve Kral Galates tek kelime dahi etmemişlerdi birbirlerine. Buna şaşırdım, Galates'in hiç değilse birkaç iyi olmayan söz sarf etmesini bekliyordum. Belki de artık bu durumdan sıkılmış olabilirdi.

Kızağın tam yanında ilerliyorduk. Alec, arada kendinden geçiyor ama gözlerini ilk açtığı anda beni buluyordu gözleri.

"Yorulmadın mı?" diye sordu buruk bir sesle.

"Hayır," dedim. Feronia için bir yorum yapamazdım, o sızlanıp duruyordu.

"Böyle yatmaktan nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından.

"Ama yatman gerekiyor," dedim bende uyarıcı bir tonla. Alec başını iki yana salladı gözlerini benden ayırmadan. Ve üzerindeki battaniyeyi hızla toprağa attı.

"Hey! Dur! Ne yapıyorsun?" diye sordum ona sinirle.

"Yanına geliyorum," dedi kayıtsız bir tonla. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum, bunu gizleyemezdi ama yüz ifadesini koruyabiliyordu. Sanki yara almış bir insan değilmiş gibi davranması bir işe yaramıyordu yani.

"Yat, yoksa zor kullanmak zorunda kalacağım," dedim ona başımla kızağı işaret ederek, sesimin kararlı çıkması için uğraşıyordum. Feronia'nın

boynunu serbest bırakmıştım ama yanımdan ayrılmasına izin vermiyordum. Galates'in savaşçıları grubun en önünde ilerliyorlar.

"Alec lütfen," dedi Feronia nazik bir tonla. Kabarık eteği her adımında yerdeki kurumuş otları topluyordu. Saçları dağılmış, gözaltları şişmişti. Yorgun görünüyordu. Yorgun, üzgün ve pişman.

"İyiyim ben," dedi yine düz bir sesle ve ellerini destek almak için kızağa sabitledi. Kızağın diğer yanında Mormo ilerliyordu. Ona hızla bir bakış attım, başını salladı sessizce. Yüzümü buruşturdum ve o gözlerini devirdi. Sonunda pes ettim ve hızla Alec'in yanına gittim.

"Hektor," diye seslendim, Alec'in kızağını taşıyan Hektor'a. Başını arkaya çevirdi, yine yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Atı durdur," dedim bende ona gülümseyerek.

"Sizi anlayamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak ama yine de atını durdurdu.

"Anlayamayacak ne var ki?" dedi Dave alayla. "Aşık olduğun zaman mantıklı bir şey aramayacaksın." Güldü. Savaşçılar bastıramadıkları gülüşlerinin dudaklarından çıkmasına izin verdiler.

"Dave!" dedi Alec sert bir tonla. "Daha sonra hatırlat da bunu seninle konuşalım." Sonra bana bakıp göz kırptı. Kızakta doğrulmuştu. Dave başını öne çevirdi ve cevap vermedi.

"Yardım etmeme izin ver," dedim Alec'e gülümseyerek. Kızağın üzerinde bulunan, Alec için getirttiğimiz elbiseleri aldım elime. Gömleği kollarından geçirdim, Alec düğmelerine uzandı.

"Ben halledebilirim," dedim.

"Hay hay." Yine baş döndürücü bir şekilde kıvrıldı dudakları. Ben gömleğin düğmelerini iliklerken o saçlarımla oynuyordu.

"Umarım çabuk uzarlar," dedi, nefesini bir an için saçlarımda hissettim. Yüzüne bakamıyordum, yine yanaklarım, hatta tüm bedenim yanmaya başlamıştı. Bunlar hiç bana göre şeyler değildi. O bana dokunduğunda tüm

dengem değişiyordu. Hem utanıyordum hem de tarifi imkansız bir keyif alıyordum davranış ve sözlerinden.

Bir kolunu kaldırdım ve kolunu omzuma doladım. Kızaktan güçlükle kalktıktan sonra gözlerini tekrar bana dikti ve yine baş döndürücü bir gülümsemeyle gülümsedi. Ona kaşlarımı çattım hafifçe, bunu bilerek yapıyordu belki de. Bende yarattığı etkiden ve hasardan zevk mi alıyordu? Sonra saçmaladığımı fark ettim ve yine ona gülümsedim.

"Böyle aciz olmaktan nefret edebilirdim," dedi fısıltı gibi bir sesle, nefesini yüzümde hissettim. "Ama… Şimdi düşünüyorum da…" Gözlerimi kısıp muzurluk dolu gözlerine baktım. "Bir kez daha yaralanmaya bile değer." Ve bana göz kırptı.

"Sende bana bir ara hatırlat da bunu konuşalım!" dedim sinirle. Hala yara almaktan nasıl bahsedebiliyordu? Ben deliye dönerken, acıdan kıvranırken ve o bunu anlamışken hala nasıl bunu düşünüyordu? Kolunu boynumdan usulca çekti.

"Şaka yaptım Lena," dedi. Gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Ona sinirle baktım. Kalkmak zorundaydı sanki. Yavaşça kulağıma eğildi ve dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. Nefesi boynuma değince titredim bir an için, gözlerimi irice açarak diğerlerine baktım. Bizimle ilgilenmedikleri için memnun olmuştum.

"Kızma," dedi fısıldayarak. Ağırlığını artık hissetmiyordum. O sadece kolunu omzuma atmış gibiydi, bana sarılıyor gibi, ağırlığını bana verip destek alıyormuş gibi yapıyordu sadece. "Sadece sana yakın olmak istedim." Ve tekrar doğruldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu her zamanki otoriter sesiyle. Hektor gülümseyerek bize döndü.

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi omuz silkerek.

"Ben…" dedi Feronia cılız bir sesle. Tüm gözler Feronia'ya döndü. Feronia yan gözlerle bize bakıyordu. Bakmak istemediğini tahmin edebiliyordum. Bunun nasıl acı verdiğini biliyordum. Alec'in kolunu boynumdan almak istedim ama bu defa onun kalbini kıracaktım.

“Onu biriniz yanına alsın,” diye emretti Alec sesinin tınısında öfke vardı. “Akşam çökmeden kamp kurmalıyız. Daha sonra Feronia ve savaşçıları olmaları gereken yere göndereceğiz.”

Evanos hızla geri döndü ve Feronia’nın yanında atından indi. Feronia’yı zorluk çekmeden atın üzerine yan oturttu.

“Gelebilir miyim efendim?” diye sordu Alec’in verdiği emri görmezden gelerek. Alec bunu umursamadı.

“Tabii Evanos,” dedi Feronia fısıldar gibi. Evanos hızla atına atladı ve Feronia’nın kollarının altından atın dizginlerini tuttu. Feronia’nın bedenindeki gerginliği bulunduğum yerden görebiliyordum.

“Ben, sadece acıktığımı söyleyecektim,” dedi Feronia sesini biraz daha yükselterek.

Dudaklarımdan küçük bir gülüş fırladı önce, sonra kendimi tutamadım ve diğerleri kıkırdamalarla bana eşlik etti. Gülmeyen tek kişi Alec’ti.

Akşam çökmeden kendimize bir göl kenarında kamp yeri ayarladık. Yağmurun yağacağını biliyordum. Ve bunun için kendimize bir sığınak yapmıştık.

Alec’i tekrar dinlenmesi için zorlamak yersizdi, ne kadar zorladıysam da onu yatmaya ikna edememiştim. Ben, Dave ve Hektor birlikte avlanamaya gitmek için ayaklandığımızda o da bizimle gelmişti. Aslında bizi yavaşlatacağını düşünüyordum ama onun kudretini unutmuştum sanırım. Sanki hiç yara almamış gibi bizimle birlikte hızla ilerleyebilmişti. Biz avlanırken o bizi izliyordu, ya da beni.

Otlayan bir karaca gördüğümde büyük bir ladinin gövdesinin beni gizlemesine izin verdim, aynı anda Alec bana doğru bir adım atmıştı. Hektor ve Dave kendi avlarının peşine düşmüşlerdi. Açlıktan ölmek üzereydim. Alec’e elimi kaldırdım sessiz olması için. Ama yine de onun bana yaklaşan adımlarını duyuyordum.

“Onu kaçıracaksın,” diye fısıldadım. Yayım gerilmiş ve okum hedefini hesaplıyordu.

“Umurumda değil,” dedi boğuk bir sesle.

O an dondum ve gözlerimi yavaşça Alec’e çevirdim. Gözlerindeki anlamı çözmem için kahin olmak gerekmiyordu. Arsızca üzerime salmıştı gözlerini. Dudağının kenarında gülümseme vardı. Bir adım daha attı. Yayımı ona çevirdim ve gülümsedim.

“Rahat dur Alec,” dedim ona. Gülümsemesi daha da genişledi.

“Sanmıyorum. Bu benim elimde değil.” Okumun tam önünde durmuştu.

“Avlanmamız lazım,” dedim titrek bir sesle. Kendimi ele vermek zorundaydım sanki.

“Onlar bu işi yapıyorlar zaten,” dedi Deva ve Hektor’un gittiği yönü başıyla işaret ederek. Elini yayıma uzattı ve yere indirdi, ona karşı gelemedim.

Yay ve ok toprağa düştüğünde Alec’in kolları belime dolanmıştı bile. Başını eğdi ve hızla dudaklarıma yapıştı. Yine ilk öpüşü gibiydi, özlemle ve aşkla dudakları benim dudaklarımı gaddarca eziyordu. Öpüşü daha da derinleştiğinde kollarımı boynuna doladım ve onun elleri belimden aşağıya kaydı, kalçamdan tutup beni kaldırmaya çalıştığında dudakları çektim.

“Yaralısın!” dedim ikaz eden bir tonla. “Lütfen!” İnandırıcı olmaya çalışıyordum.

“O da umurumda değil,” dedi yine aynı boğuk sesiyle. Tekrar dudaklarıma yapıştı hızla ve açlıkla. Sonra bedenimi kaldırıp beni kucağına aldı ve ağaca yasladı.

“Uygarlığın nerede kaldı senin?” diye sordum bir nefes aralığında. “Bu çok ayıp.”

“Sen…” dedi sahte bir suçlama tonuyla. “Bütün uygarlığımı, nazikliğimi, ahlakımı yerle bir ettin.”

“Bunun suçunu benim üzerime atamazsın.” Sesim fısıltıdan öteye gidememiş ve nefes nefese idim.

"Senin gibi olmak istiyorum. Fütursuz, hesapsız ve istediğini alan… Uygar olmak istemiyorum." Muzip ışıltılar dolaştı gözlerinde. "Belki biraz da yüzsüz olmak istiyorum."

"Sen arsızın tekisin!" Ve hızla dudaklarımı buldu dudakları. Öpüşümüz devam ederken birisi gürültüyle boğazını temizledi.

Alec'i omuzlarından ittirdim ama bir işe yaramadı, dudaklarımı ondan ayırmaya çalıştım, aynı kişi kıkırdadı.

"Alec!" dedim sinirle ve o dudaklarımdan uzaklaştı. Ama beni indirmedi. Başım hemen sesin geldiği yöne döndü hızla.

Dave yüzsüzce bize bakıyor ve sırıtıyordu. Yüzüm yine yakalanmanın verdiği utançla yanıyordu. Alec yüzünde bir gülümsemeyle beni yere indirdi. Sağlam olan omzuna bir yumruk attım. Ve sonra Alec, Dave'e döndü. Dave buz kesti.

"Ben… Bir… Av… Özür…" Ve arkasını hızla döndü. Bedeninin kasıldığını görebiliyordum. Hızla uzaklaştı.

Hava tamamen kararmak üzereydi ve birazdan ben hiçbir şey göremeyecek duruma gelecektim. Alec uzunca bir süre Dave'in arkasından baktı ama elleri hala belimi sımsıkı kavrıyordu.

Tek kaşını kaldırarak bana döndü yine, nefesim düzenini bulamamıştı daha.

"Nerede kalmıştık" diye sordu, sesinin tınısındaki alayı yakalamıştım.

"Dave-"

"O şapşalı bir gün tokatlayacağım," dedi sözümü keserek ama sesinde kızgınlıktan eser yoktu.

"Bende beni bırakmazsan seni tokatlayacağım!" dedim tehdit eden bir tonla.

"Deneyebilirsin," dedi omuz silkerek. Sonra acıyla büzüldü yüzü. Ona kaşlarımı çattım. Elleri beni serbest bıraktı ve kalbine götürdü elini. Yarasından kan sızmıştı. Lanet olsun!

“Kendine yaptığına bir bak,” dedim öfkeyle kalbine uzanırken. Elini yarasının üzerinden çektim. Alec belini hafifçe büktü ve yarayı görmemi engelledi. Gözlerini de benden kaçırıyordu acısını görmemem için.

“Ben biraz oturmalıyım,” dedi nefesini zorlayarak. Ona yardım etmemi beklemeden ağacın gövdesine uzandı ve bir dizini kendisine doğru çekti. Yanına tek dizimi toprağa koyarak çöktüm.

“İyi misin?” diye sordum korkuyla. Kalbim bir anda deli gibi atmaya başlamıştı. Gözleri yerden kalktı ve benim gözlerimi buldu. Elini bileğime uzattı ve beni kendisine çekip ben ne olduğunu anlayamadan kucağına oturttu. Yarasına değmemek için kendimi son anda tuttum. Derin bir nefes aldı ama nefesi titredi. Yüzü arkamda kalmıştı, sağ kolunu belime dolamış tek bacağının üzerinde oturuyordum.

“İyi misin Alec?” diye sordum yine endişeyle. Başımı geriye usulca atarak omzuna yasladım.

“Hiç olmadığım kadar iyiyim,” dedi. Sesi öyle derinden geliyordu ki, ağlar gibi duygu yüklüydü. Başını bana çevirdi ve yanağıma usulca bir öpücük kondurdu. “Hiç olmadığım kadar,” dedi fısıltılı bir sesle. Alnını yanağıma değdirdi ve kolu belimi biraz daha sıktı.

“Gerçek değil mi?” diye sordu bir süre sonra. Bedeninden yayılan o sıcaklık ve kasılan vücudu beynimin doğru düzgün çalışmasını engelliyordu.

“Gerçek olan ne?” diye sordum, elimi koluna değdirdim yavaşça ve orada bıraktım. Bir kez daha kasıldı bedeni.

“Sen! Gerçekten, benimle buradasın… Rüya değil… Öyle değil mi?” Sesi yine boğuk geliyordu, inanamazmış gibi. Öyle duygu yüklüydü ki kalbime saplanıyordu adeta sözleri.

“Gerçek!” dedim bende aynı tonla. Burnundan üflediği sıcak nefes boynumu sarmaladı ve ben titredim.

“Her şeyi bildiğimi sanıyordum,” dedi fısıltıyla, konuştukça nefesi boynuma çarpıyordu. “Seninle birlikte olan her şey gibi bilmediğim bir şeyi daha öğrendim.”

“Neyi?” diye sordum merakla. Başımı omzuna biraz daha yerleştirdim geriye atıp. Alnı hala yanağımda duruyordu, birbirimizin yüzünü göremiyorduk.

Sorduğum sorunun cevabını vermedi bir süre. Neyi öğrendiğini merak ediyordum. Derin, titrek bir nefes aldı ve sonra yanağıma bir damla düştü. Hayır! Yağmur yağmıyordu, yanağımdan aşağıya süzülen damla boynumdan kayıp gitti beni ürperterek.

Alec bana cevabını vermişti. O… ağlamayı öğrenmişti. Aşkı için ağlıyordu, mutluluğu için, bize ağlıyordu. Hiçbir şey söylemedim ve hiçbir tepki vermedim. Bir erkek için gözyaşı akıtmak normal bir şey değildi, onurlu bir erkek, güçlü bir erkek ağlamazdı.

Aşkı gibi, bana gözyaşlarını da veriyordu ve içinde yaşadığı duyguları dışa vuruyordu. Bunun için utanmıyordu. Onurunu hiçe sayarak aşkını ve mutluluğunu gözyaşlarıyla anlatıyordu. Elimi kolundan çektim ve onun yanağına götürdüm. Boşta kalan eliyle elimin üzerine koydu elini ve başını çevirip avucumun içini öptü.

Uzun, çok uzun dakikalar karanlıkta öylece kıpırdaman geçmişti. Alec neler düşünüyordu bilmiyorum ama ben tüm yaşadıklarımızı beynimde bir oyun sergileniyormuş gibi tekrar tekrar izledim.

Ve sonra göğsümden bir kahkaha yükseldi. Bunu durduramadım. Alec başını yanağımdan kaldırdı ama yüzünü net göremiyordum. Çok karanlıktı.

“Seni bu kadar neşelendiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?” dedi, benim ne için güldüğümü bilmiyordu ama gülüşüm onu da etkilemiş kıkırdıyordu. Kahkahalarımı bir süre bastırmakta zorlandım ama sonunda durabilmiştim.

“Düşünüyorum da,” dedim alaylı bir tonla. Sonra yine bir kahkaha attım. Bedenim sarsılıyordu gülmekten.

“Hadi ama,” dedi sabırsızca. Diğer kolunu da belime doladı ve gülerek yanağımı öptü.

“Ta… tamam,” dedim kıkırdamalarımın arasından.

“Bence de tamam,” dedi bıkkın bir sesle.

“Ya gerçekten erkek olsaydım?” diye sordum pat diye.

O an dondu; gülüşü dondu, bedeni kasıldı, yüzünü net göremesem de gözlerinin nasıl şokla açıldığını biliyordum. Bir süre daha bedeni kaskatı durdu öylece, sonra yavaş yavaş gevşedi.

“Demek bu seni bu kadar eğlendirdi haa?” diye sordu. Sesinden güldüğünü anlamıştım.

“Ama komik,” dedim yine gülerek.“Yani eğer gerçekten erkek olsaydım… Iykk…”

“Lena…” dedi, sıkılmış gibi bir nefes aldı. “Düşüncesi bile mide bulandırıcı. Gerçekten.” Tekrar yanağımı öptü. “Eğer öyle olsaydı şu anda Feronia ile düğün kutlamamız yapılıyor olurdu!”

Kasılma sırası bendeydi. “Bana misilleme yapıyorsun,” dedim sinirle.

“Sana, senin kadar iyi olduğumu söylemiştim”, dedi.

“Bunu hatırlıyorum,” dedim şımarık bir kız gibi çıkmıştı sesim. “Eğlenceli bir ilişkimiz olacak”, dedim sırıtarak ve hızla kollarından sıyrıldım.

“Aslında böyle iyiydik,” dedi. Ona uzandım ve elimi uzattım kalkmasına yardımcı olmak için.

“Bizden bir av hayvanı bekliyorlar ve biz hiçbir şey avlamadık,” dedim ikaz eden bir tonla.

Uzattığım elimi tuttu ve kalkmak için doğruldu. Sonra yine beni hızla kendine çekerek kucağına oturttu.

“Alec!” dedim yine uyarırcasına.

Tamam! Kabul ediyorum! Aslında isteseydim ona engel olabilirdim, buna yetecek kadar gücüm vardı ama sanırım ben bu işten oldukça keyif almıştım.

Kolları beni kucağına hapsetmişti. Bu adamın yaralı olduğunu unutmak ne kadar kolaydı.

"Seninle birlikte öğrendiğim bir şey daha var," dedi dudakları bir nefes kadar yakınımdaydı. "Öğrenmek istemiyor musun?" fısıldıyordu.

"Neymiş?" dedim umursamaz bir tonla. Sanki bilmek istemiyormuş gibi. Bilmek için deliriyordum! Ve sanırım cevabı iyi biliyordum.

Dudaklarını önce alnımda hissettim, öyle nazik, öyle yumuşaktı ki bir an beni o öfkeli ve vahşi Lena olmaktan çıkardı. Kendimi gerçekten bir kadın gibi hissediyordum. Sonra yanağımdan aşağıya kaydı. O dudaklarıma doğru yol çizerken yavaşça kalbim kendini şaşıyordu. Sağ elini belimden çekti ve göğsümün üzerine koydu.

"Sen," dedi fısıltıyla. "Gerçekten benimsim." Elinin altında kalbim deli gibi atıyordu.

Dudaklarına uzanan ben oldum. Öpüşüme karşılık verdiğinde dudaklarımı araladım ve Alec'ten küçük bir inleme çıktı. Bedeni kaskatı olmuştu. Diğer eli sırtıma doğru kaydı. Sonra bir anda dondu. Öpüşümüzü durduran kendisi olmuştu. Başımı geriye çektim.

"Gitsek iyi olacak," dedi gergin bir gülüşle. Sesi titrek geliyordu, çok garipti. Belki de canı yanmıştı ve bana belli etmek istemiyordu. Kucağında kıpırdandım kalkmak için. "Bence de," dedim sonra, bir yandan nefesimi düzene koymaya çalışıyordum.

Kolları beni serbest bıraktı ve ben hızla ayağa kalktım. Yerde duran yay takımını alıp sırtıma astım hayıflanarak. Bu karanlıkta avlanmak gibi bir şansım olmayacaktı ve biz elimiz boş dönecektik. Ve Dave neden boş döndüğümüzü bilecek ve kesinlikle bunu bize belli edecekti.

Sıkıntılı bir nefes aldım Alec tam yanımda durduğumda.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Avlanamadık ve karanlık çöktü," dedim sızlanırcasına.

“Ne olmuş?” Elini kendi elimde hissettim ve o parmaklarını benimkilere geçirmişti.

“Hiç…” dedim yine sıkıntılı bir sesle.

Karanlığın içinde ellerimiz kenetli kamp yerinde doğru yavaş adımlarla ilerledik. Gecenin soğuğu kendini belli ediyor, rüzgar bedenime tokat gibi çarpıyordu. Açlıktan ölmek üzereydim ve avlanamamıştım. Yine derin bir iç çektim.

Kamp yerindeki meşalelerin cılız ışığını gördüğümde elimi çekmeye çalıştım ama o daha da sıktı elimi.

“Neden çekineceksin Lena?” diye sordu. Sanırım biraz kızmıştı.

“Çekinmek değil,” dedim omuz silkerek.

“Bunu da alışkın olmamanın altına saklama istersen. Artık herkes senin bir kız olduğunu ve birbirimize aşık olduğumuzu da biliyor. Bundan daha doğal ne var ki?” Beni biraz daha kendisine çekti.

“Haklısın,” dedim bir süre duraksadıktan sonra. Aslında bize bakacak olan gözlerden çekiniyordum. Ve aslında Feronia’nın acı çekmesinden çekiniyordum. Onun canının nasıl yanacağını biliyordum. Katlanılmaz, kavurucu ve çaresiz bir acı.

“Feronia…” dedim fısıltılı bir tonla.

“Ne olmuş?” diye sordu, meşalelere daha çok yaklaşmıştık. Askerlerin mırıltılarını duyabiliyorduk. Neşeli geliyordu sesleri.

“O acıyı biliyorum Alec. Çok iyi biliyorum.”

Alec bir süre durdu ve derin bir nefes alıp elini benim elimden çekti. Bir adımda aramızdaki kısa mesafeyi kapattı, eli usulca yanağımı buldu.

“Benden ne istediğinin farkında değilsin,” dedi fısıldayarak, başını eğdi ve yanağımı usulca öptü. “Aklım, kalbim ve bedenim seni çılgın gibi arzularken, deli bir güçle sana doğru çekilirken, sana karşı gelmek o kadar zordu ki, bir an öleceğimi sandım. Bu acı vericiydi Lena! Ben inanmak

istiyorum, bedenim sana akıyor, kalbim sana akıyor, özgür olmak istiyor, çünkü uzun zamandır bu anı bekliyor. Acısını ve sızısını dindirmek istiyor. Söyle bana Lena? Söyle çok mu şey istiyor?" Sesindeki acı dayanılmazdı, sözleri baş döndürücüydü.

"Hayır," dedim fısıltıyla. Sonra alaya vurmak istedim. Bu kadar duygusallık bana göre değildi. "Makul kabul edilebilir." Güldü.

"Demek öyle?" dedi. "O zaman, lütfen…" Ve elini tekrar ellerime kenetledi. "Bana ve bedenime acı çektirme. Bırak da buna inanalım."

"Tamam," dedim fısıltıyla. Ona nasıl karşı koyabilirdim ki? Yine de Feronia için üzülmeden edemiyordum.

Kamp yerinin arka cephesinden ilerledik ve ateşin başında daire oluşturan savaşçıları gördük. Gözlerim hızla Feronia'yı aradı ama ortalıkta görünmüyordu. Barakanın içine baktığım anda bir kürkün üzerine uzandığını gördüm. Uyuyordu ve rahat bir nefes aldım. Kalabalığın tam karşısına çıktık. Enfes bir koku burnumu hızla doldurdu ve gözlerimi kapayarak derin bir iç çektim.

"Çok güzel," dedim yüksek sesle. Ve gözlerimi açtım. Savaşçılar bizi gördükleri an hızla ayağa kalktılar. Alec gülerek onlara eliyle oturmalarını işaret etti.

"Burada çok aç iki insan var. Umarım bize de bir şeyler ayırmışsınızdır," dedi elimi çekiştirerek, bizim için yere serdikleri kürkün yanına doğru ilerledik.

"Sizin elinizin boş döneceğinden nedense çok emindik," dedi Mormo alayla. "Onun için biraz ayırdık."

Savaşçılar kıkırdadılar. Mormo yanında duran iki kabı ellerine aldı ve bize uzattı. Gözlerimi irice açarak kaba diktim.

"Tanrım! Çok açım," dedim iç çekerek ve Alec'in elinden ayrılıp kaba uzandım. Alec'in gülüşü kahkahaya dönüştü.

"Cidden bu kadar yemeği nerende saklıyorsun?" dedi. Kabın birini ona uzattım gülümseyerek.

Mükemmel derecede pişmiş ve çok lezzetli görünen ete diktim gözlerimi. Dudaklarımı yaladım ve eti elime aldım. Tavşanın budunu hızla bitirdim, ama daha doymamıştım.

"Yani bize bu kadar mı ayırdınız?" diye sızlandım yüzümü buruşturarak.

"Avlanmaya giden bir arkadaşımızın başına talihsiz bir kaza gelmiş," dedi Mormo kıkırdayarak.

Gözlerim Dave'i buldu öfkeyle. Elleriyle birlikte omuzları da havaya kalktı. 'Ben suçsuzum' der gibiydi. Gözleri Alec'e kayıyordu ama Alec umursuyor gibi görünmüyordu. Yüzünde muhteşem bir gülümse vardı ve halinden oldukça memnun gibiydi. Etinden bir parça kopardı ve bana uzattı. Başımı iki yana salladım.

"O senin hakkın," dedim.

"Madem…" dedi tek kaşını kaldırarak. "Bu 'talihsiz' kazaya ben sebep oldum…" Kıkırdadı. Artık utanmazlığı da ele almıştı bu adam. "Sana hakkımdan seve seve verebilirim." Ve bana doğru eğilip eti dudaklarıma götürdü. Gülümsedim.

"İtiraz edecek durumda değilim," dedim ve dudaklarımı araladım. Alec nazik bir hareketle eti araladığım dudaklarımdan içeri uzattı ve bana göz kırptı.

"Teşekkürler," dedim bir yandan yemeğe çalışırken.

"Ağzında bir şey varken konuşma. Berbat görünüyor," dedi yüzünü buruşturarak. Sözlerinin ardından bir kahkaha attım.

"Hani uygarlığı bırakmıştın?" diye sordum.

Bir kolunu gülerek omzuma doladı. "O kadar da değil."

Feronia'nın askerlerine takıldı gözüm ve Hektor'la göz göze geldik.

"Efendim…" dedi ciddi bir tonla. Alec'e dönmüştü yüzü.

“Evet Hektor,” dedi Alec neşeyle.

“Yarın şafak söktükten sonra Prenses Feronia’yı Elysion’a göndermeyi teklif edecektim,” dedi.

Alec bir an için durdu. “Kesinlikle. Daha fazla bizimle gelmelerine gerek yok,” dedi. Hektor başını salladı ve Alec yine bana çevirdi başını. “Biraz daha ister misin?” diye sordu. Başımı iki yana salladım.

“Hayır. Doydum,” dedim.

Savaşçıların kaçamak bakışlarını yakalıyordum arada. Biz neşe içinde konuşurken ve birbirimize kur yapıp dururken onlar gülüşlerine engel olamıyorlar gibiydi. Sıcak gülümsemelerle bizim hallerimize bakıyor sonra kendilerini tutamayıp kıkırdıyorlardı. Alec onları umursamıyor, kızmıyor, hatta böyle olduğu zaman o da gülüyordu halimize.

Geceyi sıcak ateşin başında, iki kişinin sığamayacağı bir kürkün üzerinde ve Alec’in kollarında geçirmenin hazzını anlatmak için kelimelerim yetmezdi. Mormo, Alec’in yarasını temiz bir bezle tekrar sararken ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Jasius ve Evanos nöbet tutuyorlardı. Diğerleri barakanın bir köşesinde Feronia’dan uzak bir noktada uzanmış gürültüyle uyuyorlardı. Feronia’da yorgun görünüyordu. Kendi askerleri nöbetleşerek onun başını tutuyorlardı ama bizden zarar gelmeyeceğine emin olduklarını biliyordum.

Yağmur yağmadığı için ateşin başında uyumaya karar vermiştim. Gözlerim ağırlaştı ve ben artık göz kapaklarımı açık tutamıyordum. Halbuki yattığım yerden Alec ve Mormo’yu izliyordum. Gözlerim kapandı ama daha uykuya tam dalamamışken üzerimdeki örtü havalandı. Onun benimle birlikte yatacağını düşünmüyordum, ona gülümsemek isterdim ama rüya alemi ve dünya arasında kalmış gibiydim. Başımı göğsüne yasladı ve güçlü kolları bedenimi sardı. Güven duygusunu hiç hissetmediğim kadar hissetmiştim tüm bedenimde. Uykuya dalmadan önce öpüşüyle titrediğimi hatırlıyorum.

22. BÖLÜM

Feronia, sabah kalktığımızda karmakarışık duygular yüklenmiş gözlerini bize dikmişti. Alec ne kadar yakın durmak istediyse ben de o kadar uzak durmaya çalışıyordum. Feronia'nın acısını görmek istemiyordum. Alec'i kaybettiğimi düşündüğüm zaman çektiğim acıyı hatırladıkça Feronia'ya kızamıyordum ve artık Alec için kötü bir durum söz konusu değildi. O anlarda kendi halime ne kadar acıdıysam şimdi Feronia'ya da o kadar acıyordum.

"Alec?" dedi Feronia duygu yüklü bir sesle. Çok üzgün görünüyordu, pişman… ve aşık!

Junon domuzundan kalma atı Feronia'ya verecektik ve savaşçılarının zaten atları vardı. Eğer biraz hızlı giderlerse iki günde Elysion Kalesi'nde olurlardı.

"Evet Feronia," dedi Alec ona dönerek, kendi eşyalarımızı toparlamaya çalışıyorduk. Feronia ve savaşçıları da gitmek üzerelerdi ama Feronia bunu geciktirmek istiyordu anlaşılan.

"Seninle…" Burada durup bana çevirdi bakışlarını. "Biraz görüşebilir miyiz? Özel," diye ekledi tekrar Alec'e dönerek. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı, çünkü Alec onunla konuşmaktan kaçınıyordu. Hatta göz göze gelmekten bile kaçınıyor gibiydi.

Alec'in bakışları beni buldu ve ben omuz silktim umursamaz davranmaya çalışarak. Artık Alec'in bana ait olduğunu biliyordum. Bunun için sorun çıkaracak değildim.

"Tabii Feronia," dedi isteksiz bir tonla.

Yan yana yürümeye başladılar kamp yerinin biraz ilerisine doğru. Gözlerden kaybolmadan Alec durdu ve Feronia'ya döndü.

Tamam, biraz konuşmak haklarıydı ama gözlerimi dikip onlara bakmamak için kendimi durdurmaya da uğraşmadım. Bir ağaca yaslandım ve ağzımın kenarında duran kısa otu kemirerek onları izlemeye başladım. Söze Feronia başladı.

"Ne o?" diye sordu Mormo gülümseyerek. "Oyun mu izliyorsun?"

"Gibi bir şey," dedim düz bir sesle.

"İnsanlara biraz özel hayat hakkı tanıyabilirsin," dedi azarlarcasına.

"Benim hayatım Alec ve ben eğer bir şey benimse nasıl davranıyorum çok iyi biliyorsun. Yani… Onlar için özel bir şey yok!"

"Alec için çok üzülüyorum," dedi Mormo yine gülerek. Bir yandan macunlarını toparlıyordu.

"Kendi kaşındı," dedim gülerek.

"Zamanla yaptığı yanlışı anlayacak. Ya kaçarsa?" diye sordu. Bende güldüm ve gözlerimi Alec ve Feronia'dan ayırıp ona döndüm.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Onu kaçırır mıyım?"

Mormo'nun yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti ve gözlerini Alec'e çevirdi. Şimdi ikimizde ona bakıyorduk.

"Alec olgun biri, uygar biri, nazik bir beyefendi olmayı da biliyor. Ama görüyorum ki sana aşık olmak ona iyi gelmiyor." Tekrar güldü. "Yani kaçacağından şüpheliyim."

“Onu kaçırmaya niyetli değilim,” dedim kararlı bir sesle.

“Lena…” dedi Mormo bir süre sonra. Ona döndüm. “Şaka yapıyordum,” dedi ciddi bir tonla. “Kabilede neden kimse sana aşık olmadı biliyor musun?” dedi. Omuz silktim. Bunun için hiç kafa yormamıştım.

“Kimse senin kadar iyi değil. Kimsenin sana uzanmaya cesareti yoktu,” dedi “Ama Alec… Siz birbiriniz için var olmuşsunuz gibi.” Ağzımda çevirip durduğum ot bir anda durdu. Sonra keyifle gülümsedim.

“Kim bilir…” dedim bir süre sonra. “Belki de öyledir.”

ALEC

"Ben…" dedi Feronia. Bakışları yere sabitlenmişti. Alec'in yüzüne bakamıyordu. İçinde birçok duygu birbirini kovalıyor bazı duygularının ve yaptıklarının altında eziliyordu. Alec de ondan farklı değildi, Feronia'nın yüzüne bakamıyordu o da. Onu yüzüstü bırakmıştı ve karşısında Lena'ya kur yapıp duruyordu ama bu Alec'in elinde değildi. Bilinçsizce çevresini unutuyordu Lena yanında olduğunda ve aynı bilinçsizlikle bedeni Lena'nın bedenine doğru çekiliyordu.

"Çok üzgünüm," diye devam etti Feronia, uzun bir süre sonra Alec'e bakabilmişti.

"Hangimiz daha üzgün bilemiyorum," dedi Alec yumuşak bir sesle. "Sana asla kızmadım. Daha çok kendime kızdım seni böyle bir şey yapmaya zorladığım için." Ve o da başını kaldırıp Feronia'nın yaşlarla dolan gözlerine baktı.

"Seni seviyorum Alec, her zaman sevdim. Ve sende bunu iyi biliyorsun."

Alec bir şey söyleyemedi. Böyle düşünmesini ve kendisini sevmemesini istiyordu. Üzülmesini istemiyordu.

"Sen benimle evlenmeyeceğini söylediğinde mantıklı düşünmeyi bırakmıştım," dedi Feronia. "Bunun için hala utanıyorum." Alec bir an için elini kaldırmak istedi ama kıpırdayan eli hemen dondu.

"Feronia…"dedi ona gülümseyerek. "O kadar güzelsin ki istediğin her erkeği önünde diz çöktürebilirsin."

"Ama sana değil," diye yapıştırdı cevabı Feronia.

"Ben seni sadece kardeşim olarak görebiliyorum," dedi Alec sıkıntıyla.

"Evet. Senin istediğin Lena gibi bir kız öyle değil mi? Ondan nefret ediyorum," dedi Feronia sinirle.

"O da senden farklı değil," dedi Alec gülerek.

"Biliyorum. Onun için değil ama… Senin için babamı engelleyeceğim. Asla ve asla kimse sizin peşinize düşmeyecek. Mutlu ol Alec," dedi Feronia ve gözyaşları yanağından aşağıya doğru süzüldü.

"Lütfen," dedi Alec yumuşak bir tonla. "Lütfen ağlama. Bir gün gelecek ve gerçek aşkını bulacaksın. O zaman benim hissettiğim şeyleri hissedeceksin ve benimle olmadığın için Tanrı'ya şükredeceksin."

Alec bunları söylerken içindeki aşkın en küçük kırıntısını bile anlatamadığını biliyordu. Alec'in içinde alevlenen ve hiç sönmeyecek olan aşk Feronia'ya anlatabileceğinden çok daha büyüktü.

"Umarım… Umarım Lena kadar şanslı olabilirim. Onu nasıl sevdiğini görüyorum," dedi Feronia.

"Ona beslediğim hisler gördüklerinden çok daha fazla Feronia. Bunu canını acıtmak için söylemiyorum. Neden seninle olmaktan kaçtığım için söylüyorum. Eğer onunla birlikte gelmeseydim seni asla mutlu edemezdim. Acıdan aklımı kaçırabilirdim." Alec gözlerini Feronia'dan kaçırdı, Feronia elini havaya kaldırdı ve Alec'in yanağına uzandı. Alec ona baktığında Feronia gözlerindeki acıyla gülümsedi.

"Mutlu ol Alec," dedi ve kollarını ona doğru uzattı. Alec bakışını Lena'ya çevirdi. Bir ağacın gövdesine uzanmış kendilerini izliyordu. Onu kızdırmak istemiyordu. Lena hızla doğruldu ve arkasını dönüp ilerledi. Bunun için izin vermişti. Feronia'ya tekrar döndüğünde Feronia'nın kolları Alec'in boynunu buldu. Ona sıkıca sarılıp, gözyaşlarını daha çok akıttı. Alec Feronia'nın bedenini kavradı kollarıyla ve saçlarını okşadı.

"Lütfen… Üzülmeni istemiyorum. Bana vicdan azabı çektirme," dedi üzüntüyle Alec.

"Kendine dikkat et," dedi Feronia. "Seni özleyeceğim." Ve Alec'in boynundan çekti ellerini.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedi Alec. Onu özleyecekti, Feronia onun çocukluk arkadaşıydı, uzun yıllar neredeyse her günlerini birlikte geçirmişlerdi. Ama onu bir kardeşten fazlası olarak görmemişti Alec.

“Fazla uzatmayalım,” dedi Feronia bıkkın bir gülüşle. “Yoksa senin cadı benim boğazımı kesmeye niyetlenir.”

Alec bir kahkaha attı. “Bak buna bir şey diyemeyeceğim,” dedi.

LENA

Alec gözlerini bana diktiğinde hızla ayağa fırladım. Onlara bunu için izin vermem gerekiyordu. Alec'in beni sevdiğini biliyordum. Onlara bir veda anı bırakmak zorunda hissetmiştim kendimi.

Hektor'un yanına gittim. Bıçaklarını kemerine yerleştiriyordu.

"Ne yapacağız Lena?" diye sordu bana başında dikildiğimde.

"Neyi ne yapacağız?" diye sordum. Aklımı fazla veremiyordum. Aklım biraz önce oturduğum yerde gördüğüm iki kişide kalmıştı. Acaba Feronia onu öpmüş müydü?

"Duyuyor musun beni sen?" dedi Hektor yüksek sesle.

"Evet. Niye bağırıyorsun ki?" dedim. Tam azğını açmıştı ama gözleri arkamda bir yere sabitlendi. Arkamı dönmek için kıpırdandım.

"Nereye gideceğiz?" diyorum dedi Hekor dikkatimi kendisine çekmişti yine.

"Bilmiyorum," dedim umursamaz bir tonla.

"Böyle gezgin gibi dolanamayız." Gülümsedi. "Gezgin olmak için fazla kalabalığız," dedi gülümsemesi genişleyerek.

Savaşçılara bakmak için arkamı döndüğümde, Alec ve Feronia'nın birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Alec, Feronia'nın saçını okşuyordu. Yüzüm sinirle yanarken ve ellerim yumruk olurken Hektor'a döndüm. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Bir şeyler bulacağız,” dedim. Sesimin düz çıkması için uğraştıysam da öfkemi gizleyememiştim.

“Sadece veda ediyorlar birbirlerine Lena,” dedi Hektor yumuşak ve uyarıcı bir sesle.

“Biliyorum,” dedim omuzlarımı düşürerek ve toprağa bıraktım kendimi.

“O zaman… Bu kadar öfkelenme,” dedi göz kırparak.

“Senin kadar iyi niyetli olabilseydim keşke,” dedim bende ona gülümseyerek.

“Sen mi? Hiç sanmıyorum.” Kahkaha atmaya başladı.

***

“Bir an için birbirinize yapıştırıldığınızı düşündüm,” dedim düz bir sesle. Alec ile atlarımız yanyana gidiyorduk.

Kamp yerini terk etmiştik. Feronia ve savaşçılarını göndermiştik. Onunla hiç konuşmadık, buna gerek yoktu. İkimizde birbirimizden nefret ediyorduk. Giderken ağladığını görmek ise engel olmak istememe rağmen beni derinden yaralamıştı.

Alec gözlerini irice açarak bana döndü. “Yapma Lena. Yoksa kıskandın mı?” dedi gülerek. Tutumum hoşuna gitmiş gibi bir hali vardı.

“Tabii ki hayır,” dedim bakışımı ondan kaçırdım ve burnumu havaya diktim.

“Bana senden nefret ettiğini söyledi,” dedi gülerek.

“Acaba neden?” dedi Jasius arkamızdan. Güldük.

“Buna ne kadar memnun oldum anlatamam. Duygularımız karşılıklı,” dedim sinirle Alec’e baktım.

Başını geriye atıp bir kahkaha attı. Gülerken bedeni sarsılıyordu. Ah… Bu adam benim onu kıskanmamdan haz alıyordu. Ve sırf bunu görmek için

söylemişti o kelimeleri. Bunun acısını daha sonra çıkarmak için beynime not ettim.

"Bakıyorum çok eğleniyorsun," dedim Alec'e sinirimi belli etmemeye çalışarak. Bana döndü ve çarpık bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Tanrım! Çok güzel görünüyordu. Ona bir şey diyemeden öylece bakakaldım. Alec'in gülümsemesi genişledi ve atını Bendis'e yaklaştırdı. Bana doğru eğildi.

"Sanırım, seni etkilemeyi öğreniyorum." Ve göz kırpıp tekrar doğruldu. Yüzümü buruşturdum.

"Sanki daha önce yapamıyormuş gibi," dedim bıkkın bir sesle.

Uzun saatler boyunca ilerledik. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk ama geceleri kamp kurup avlanıyor ve yemek yiyip nöbetleşerek uyuyorduk. Bir yerde durmamız gerekiyordu artık. Kendimize yerleşik bir düzen kurmak zorundaydık. Ama bunun için gerekli olan hiçbir şeyimiz yoktu elimizde.

Yine kamp yerinden toparlanıp harekete geçmiştik. Hava sonbahardan beklenmeyecek kadar ılıktı ve güneş tam tepemizde bizi aydınlattığı kadar içimizi de ısıtıyordu. Uzak bir noktada çalılıkların arasından bir şeyin geçtiğini gördüm. Atımı dizginledim ve gözlerimi kısıp çalılıklara bakmaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordu Alec merakla ve endişeyle.

"Komutanım bir sorun mu var?" diye sordu Dave. Elimi havaya kaldırdım susmaları için. Ve beklediğim şey yine karşıma çıkmıştı. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

"Bu gülüşü biliyorum," dedi Mormo. Sesinden güldüğünü anlamıştım.

"Ne gülüşü?" diye sordu Alec de merakla. Bir sorun olmadığını anladığından sesi ferahlamış geliyordu.

"Bir ceylan? Değil mi?" diye sordu Mormo.

Başını salladım ve yayımı sırtımdan indirdim. Bize bir iki gün kadar yetebilirdi bir ceylan. Bendis'in karnına hafifçe dokundum, Bendis önce

yavaş ve sonra hızlı adımlarla beni hedefe doğru götürmeye başladı. Arkamdan bir atlı daha geliyordu. Onun kim olduğunu bilmem için arkama bakmam gerekmiyordu. Alec olduğunu biliyordum. Beni avlanırken izlemeyi seviyordu.

Ceylan bizi fark ettiği anda başını yukarı kaldırdı ve hızla harekete geçti.

"Seni uyanık," dedim, ayak sesine odaklandım ve gittiği yönü hesapladım. Benids'in iplerini sağa doğru çektim ve dörtnala doğru istediğim yöne koşmaya başladı. Alec hiç konuşmadan öylece peşimden geliyordu.

Ceylan tekrar görüş alanıma girdi. Onun kaçış noktasını kapadım ve sadaktan bir ok çekip yayıma yerleştirdim. Kollarımı gerdim ve ceylanın kalbine fırlattım okumu. Okum ceylanı bulurken aynı anda bir mızrak da ceylanı bulmuştu. Sadaktan bir ok daha çekip yayıma yerleştirdim. Aynı anda Alec'in kılıcını çektiğini duydum.

Gözlerim etrafı tarıyordu hızla. Ceylana baktım ve mızrağın geliş yönüne diktim gözümü. Tehlikeli her durumda olduğu gibi kulaklarım yine çok daha iyi duymaya başladı. Ayak sesleri duydum. Alec artık tam yanımdaydı.

"Tehlikeli bir şey olabilir mi?" diye sordu endişeyle. Ona bakıp güldüm. Güldüğüm için şaşırmış gibi görünüyordu. Kaşlarını havaya kaldırdı soru sorar gibi.

"Tek tehlike avıma sulanmaları. Ve ben asla avımı bir başkasına hediye etmem." Hava atarcasına güldüm.

"Bunu tahmin etmek hiç zor değil," dedi kısık bir sesle, bana bakmıyordu, gözlerini kısmış biraz önce baktığım yöne bakıyordu. Bende o yöne döndüm.

Beynimde bir şey çırpınıp duruyordu, bir şey vardı… Kaçırdığım, atladığım bir şey, fark ettiğim ama daha idrak edemediğim bir şey. Sonra ne olduğunu anlayıp ceylana diktim gözümü, hayır ceylanın üzerindeki mızrağa. Gözlerim şokla açıldı o an. Atımdan atladım hızla, ama yayımı elimden bırakmamıştım.

"Lena?" diye sordu Alec merakla.

"Orada kal!" dedim ona bakmadan. Sinirle bir iç çekti.

Ceylanın yanına gittim ve mızrağı bedeninden çekip geriye döndüm. Evet… Benim mızrağımdı. Onu aldım ve hızla Alec'in yanına döndüm. Ayak sesleri artık daha çok yaklaşmıştı. Ama o kadar duygulu bir an yaşıyordum ki onları umursayacak durumum yoktu.

"Lena?" diye sordu Alec ben atıma atlarken. Ona karmakarışık duygularla baktım. Mızrağı havaya kaldırdım.

"Bu benimdi," dedim fısıltıyla. "Onu bir oyunda yendiğim için kazanmıştım. Ucundaki taş, elmas," dedim. Gözleri bir anda yumuşadı ve benim kadar üzüldüğüne yemin edebilirim.

"Nasıl?" diye sordu.

"Yağmalama da almış olabilirler," dedim omuz silkerek. Bunlar normal şeylerdi. Ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi gülümsemeye çalıştı. Ve aynı anda ayak seslerini biraz ötemizde duyduk. İkimizde bakışımızı o yöne çevirdik.

Gezgin değillerdi, beş savaşçı vardı ve atları yoktu. Bizi henüz fark etmemiş olanlardan biri ben yüzünü göremeden ceylanın yanına ilerledi. Sonra omuzları dikleşti.

"Mızrak. O yok!" dedi endişeyle arkasını dönerek. O anda göz göze geldik ve ikimizde şaşkınlıkla ağzımızı açtık. Bir süre birbirimize bakakalmıştık.

"Lena!" dedi fısıldama gibi bir tonla. Konuşamıyormuş gibiydi. Diğerlerinden mırıltılar yükselmeye başladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Alec sert bir tonla. Başımı salladım.

"Furina!" dedim yutkunarak. Ve hızla atımdan atladım. Birbirimize koştuk ve o, kollarını belime doladı sıkıca. Ayaklarımı yerden kesti ve döndürmeye başladı. Boynuna neşeyle doladım kollarımı ve gülmeye başladım.

Normal bir anda asla böyle davranmazdık birbirimize, ama şu anda o kadar mutluyduk ki özlemimizi asla gideremeyecekmişiz gibi geliyordu.

"Hayattasın," diye bağırdı Furina sevinçle.

“Sende,” dedim ona karşılık vererek. Ve beni yere indirip dudaklarını alnıma değdirdi. Sonra tekrar sıkıca sarıldı bana.

Arkadan bir ayak sesi duyduk. Öyle hızla çarpmıştı ki yere, bir anda sıçramaktan kendimi alamadım. Furina umursamadı ama ben arkamı dönüp Alec’e baktım. Çenesi sinirle kasılmıştı. Bu bana bir şeyi hatırlattı. Demek kıskandırmak güzel haa?

Gözleri ölüm saçan bir bakışla Fruina’yı bulmuştu. Hiçbir şey söylemeden bize bakıyordu öylece. Furina hala beni kollarından ayırmamıştı. Elimi göğsüne koyarak ondan biraz uzaklaştım.

“Nasıl?” diye sordum yüzümü Furina’ya dönerek. “Nasıl hayatta kaldın? Seni görmüştüm. Yatıyordun,” dedim. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

“Yağmalama yaparlarken beni bulmuşlar ve kendi kabile şifacılarına götürmüşler,” dedi Furina arkadaki dörtlüyü göstererek.

Onlara dikkatle baktım. Hepsi başıyla selam verdiler ve bende onlara karşılık verdim.

“Sen?” diye sordu. “Memnon, her yerde seni arıyordu. Ben bulabilmek için çok uğraştım ama gizlenmek zorunda olduğum için bunu gizli yaptım. Öldüğünü sanıyordum aslında, üç ok yemiştin. En azından ölünü ona bırakmayacaktım.” Kolları beni serbest bıraktı ve şaşkınlıkla bir kahkaha attı.

“İşe bak!” dedi. “Yaşıyorsun.”

“Evet,” dedim. Alec tam yanımda durmuştu. Ellerinin yumruk olduğunu görebiliyordum, sinirle aldığı gürültülü nefesleri duyuyordum. Kıskançlığın nasıl bir şey olduğunu bilmesi ona belki iyi bir ders olurdu. “Yaşıyorum,” dedim Furina’ya.

“Sana söylemem gereken bir şey var. Belki duymuşsundur,” dedi. Hızla konuşmaya başlamıştı. Heyecandan harflerin bazılarını yutuyordu. Bu haline gülümsedim.

“Memnon’un krallığını devirmişler,” dedi sevinçli bir haber verir gibi.

“Öyle mi?” dedim alayla.

“Evet,” dedi yine hızla, sesimdeki alayı anlamamıştı. “Biri… Komutan Leonard’mış. Başını mızrağa geçirmiş. Ne büyük güç değil mi? Elysion Krallığı devrin en büyük krallığı olmuş. Komutan Alec ve ordusunun ününü zaten duymuştuk ve Yorko’yu onlar devirmiş. Nasıl sevindim anlatamam,” dedi elini havada sallayıp.

“Yaa…” dedim yine alay ederek.

“Ama komutan Alec için üzüldük,” dedi sonra hüzünle. Kaşlarımı çattım ve Alec’e baktım. Gözlerini öyle bir dikmişti ki Furina’ya ben bile ürktüm. Kaşlarını çatmıştı o da benim gibi.

“Ne olmuş ona?” diye sordum merakla.

“Avcının biri kazayla vurmuş onu. Tam kutlamaların olduğu ve evleneceği gün. Kız da düğün günü odasına kapamış kendisini, bir daha da çıkmamış.” Furina’nın yüzü üzüntüyle büzüldü.

Kaşlarım sinirle çatılmıştı. Demek böyle bir yalan atmışlardı ortalığa ve hemen yaymışlardı bunu. Feronia’nın gururunu kurtarmak için Alec’in onurunu yerin dibine sokmuşlardı.

“Yaa…” dedi Alec sinirle. “Daha onurlu ölememiş yani.” Dişlerinin arasından tıslayarak konuşuyordu.

Furina, Alec’e döndü kaşlarını çatarak. “Ne olursa olsun,” dedi sinirle. “Onlar bilmeden bizim kanımızı yerde bırakmadılar.” Ve yine gülümseyerek bana döndü. “Duydun değil mi?” diye sordu benden istediği tepkiyi göremeyince.

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Kaşları şokla kalktı önce, sonra gözleri kıyafetimde gezindi. Ve sonra saçlarında, daha da kalktı kaşları havaya.

“Sensin değil mi?” diye sordu heyecanlı bir sesle. “O sensin? Leonard sensin,” dedi, gözleri sevinçle parıldadı. Başımı salladım. Ve kollarını bana uzatıp tekrar sarıldı. “Bunu senden başkası yapamazdı,” dedi ve kollarını benden ayırıp gururla gülümsedi.

Alec gürültüyle boğazını temizledi. Sinirle kasılmış kolu korumacı bir şekilde belimi kavradı ve beni kendi bedenine yasladı. Furina kaşlarını çatarak ona baktı. Alec'i bir süre süzdü önce ve Alec'te bir süre onu süzdü. Her an Furina'nın üzerine atlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu da komutan Alec," dedim, sesim gururlu çıkmıştı.

"Ne?" dedi savaşçılardan bir ses.

"Ama o?"

"Nasıl yani?" diye sordu Furina şaşkınlıkla. Gözleri Alec'in beni saran koluna takılmıştı.

"Komutan Alec ölmedi," dedim. "Kral Galates kendi onurunu kurtarmak için böyle bir yalan uydurmuş."

"Boşver Lena," dedi Alec sinirle yine. Gözleri bir an bile Furina'yı bırakmamıştı. Boynunu kırmak istediğinden emindim. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyordum sürekli ama bana bakmıyordu. Beni oradan alıp kaçacakmış gibi duruyordu.

"Neden? Ne oldu ki?" diye sordu Furina merakla.

Omuz silktim. "Sonra…" dedim ona göz kırparak. Alec daha fazlasını anlatmamı istemiyordu.

"Sen nasıl yaşadın? Dahası bunu nasıl yaptın? Hepsini anlat bana," dedi heyecanla. Alec hiddetle bir nefes aldı. Sabrının sınırındaydı sanırım. Bizi daha önceden sevgili sanmış olabilir miydi?

"Beni Mormo kaçırdı, Komutan Alec ordusuna kattı ve bana Memnon için yardım etti. Detayları daha sonra anlatırım," dedim gülümseyerek.

"Mormo mu? O nerede?" diye sordu.

"Biraz geride. Bizi bekliyorlardır," dedim. Furina'nın gözleri Alec'e sabitlendi yine.

“Demek siz yardım ettiniz Lena’ya,” dedi, muzip bir ifade vardı yüzünde. Alec başını salladı.

“Artık gidelim mi Lena?” dedi Alec, kolunu belimden çekti ve beni dirseğimden tutup çekiştirdi.

“Hey…” dedi Furina. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi güldü. “Ahh…” dedi. “Sen kocaman bir aptal olmalısın,” dedi Alec’e. Alec ona doğru bir adım attı sinirle.

“Sen? Bana mı dedin onu?” dedi dişlerinin arasından. Hayır! Kıskançlık iyi bir şey değildi. Diğer savaşçılardan hiddetli mırıltılar yükseldi ve kılıçlarını çektiklerini duydum.

“Komutan Alec,” dedi yumuşak bir tonla. “Sinirlenme lütfen. Deminden beri gözlerin beni yiyecekmiş gibi bakıyor. Eğer bu kadar sevinmeseydim neden öyle baktığını daha önce anlardım. Buna inanamıyorum,” dedi ve yine güldü. Alec’i, ona bir adım daha atmadan önüne geçip ellerimi göğsüne yaslayarak durdurdum. Bir kaya kadar sertleşmişti göğsü. Ellerim ona değdiğinde bir an için dondu ve bana öfkeyle baktı.

“O benim kardeşim Komutan Alec, hem Lena asla bir aşık olamayacak kadar sinir bir kız. Senin adına üzüldüm doğrusu.” Sesi alaylı çıkıyordu.

Alec’in öfkeli, ateş ve ölüm saçan gri gözleri gözlerime sabitlenmiş öylece bakıyordu. Sonra yavaş yavaş değişimini izledim gözlerinin ifadesinin, mahcup bir tavırla yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim,” dedi bana yumuşak bir sesle. Elimi göğsünden çektim ve başımı inanamazmış gibi iki yana salladım.

“Önemli değil,” dedim sinirle bende. Ve Furina’ya döndüm. Güldü.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu kollarını birbirine kavuşturarak.

“Henüz bilmiyoruz,” dedim. “Gezgin gibi dolanıyoruz.”

“Neden misafirimiz olmuyorsunuz?” dedi Furina neşeyle. Ve arkasını dönüp arkadaşlarına baktı. Başlarını salladılar.

“Çok seviniriz,” dedi iri yarı, yeşil gözleri ve siyah saçları olan bir çocuk.

Dönüp Alec'e baktım. Biraz önce yaptığından oldukça utanmış gibi görünüyordu, gözleri hala af diler gibi bana bakıyordu. Onun neye kızdığını biliyordum. Benim onunla aramda özel bir bağ olduğunu düşünmüştü. Ona gülümsedim. "Ne dersin komutanım?" diye sordum göz kırparak.

"Sen ne dersen?" dedi ve uzanıp elimi tuttu sıkıca.

"O zaman geliyorsunuz," dedi Furina neşeyle. "Dinlemek istediğim çok şey var."

23. BÖLÜM

Mormo ve diğerlerinin yanına dönüp olanları anlattık önce. Furina ve Mormo'nun özlem gidermeleri uzun sürmüştü. Ceylanı kendi atları arkasına bir kızağa bağladılar, ormandan çıkmadan önce birkaç kere daha avlandık. Bir kabile için bir ceylan yetmezdi tabii ki. Bir karaca, iki ceylan, beş tavşan ve bir adını bilemediğim kuş.

Onların peşine takılıp kabilelerine doğru ilerledik. Furina hiç susmuyordu. Alec artık ona kızıyor gibi görünmüyordu ama sıkılmış bir hali var gibiydi. Furina normal zamanda bu kadar konuşkan biri değildi ama sevinci çenesine vurmuştu.

Kabileye girdiğimiz anda çadırların önünden geçerken kabile üyelerinden yükselen mırıltılar ve meraklı bakışlar beni eski, çok eski anılara götürüyordu. Atımı Alec'in atına yaklaştırdım.

"Bak! Kabile hayatı ve insanları. Gerçi sen pek sevmezsin ama," dedim alayla. İçimdeki yarayı, anıları hatırlayıp tekrar kanatmak istemiyordum. Alec bana gözlerini devirdi.

"Sana bir haber vereyim öyleyse," dedi sonra gülümseyerek. "Ben onlardan birine fena halde tutuldum."

"Hmm…" dedim gülümseyerek.

"İşin var senin komutan," dedi Furina gülerek. "Bence bir kez daha düşün." Gözlerini muzur bakışlarla Alec'e dikti. Alec kıkırdadı ve sonra

düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Dudağının bir kenarını geriye doğru çekti ve dudaklarını ıslattı diliyle.

"Düşünsem mi acaba?" dedi sesine sahte bir endişe yansımıştı. Ona kaşlarımı çatıp sinirle baktım. Yine kıkırdadı ama bir şey söylemedi.

Büyük bir çadıra doğru yaklaşıyorduk. Sesimizi duyanlar hızla dışarı çıkıyordu çadırdan. Kaşlarımı çatıp çadırı inceledim.

"Bak," dedim Alec'e bir eğitmen edasıyla. "Bu çadır sanırım 16 direkli. Diğerlerinden daha büyük ve simgesi olan aslan başı çadırın tepesine asılmış. Yani bu kabile reisinin çadırı." Beni doğrulaması için Furina'ya döndüm. Başını salladı neşeyle.

"Her kabile de farklı mı oluyor?" diye sordu Hektor merakla. Tam arkamızdan geliyordu.

"Evet," dedi Furina. "Kabilenin büyüklüğüne göre değişir. Bizim kabile reisimizin çadırı 21 direkliydi. Oldukça büyük bir kabileydik." Sesinde gururun yanı sıra bir ıstırap vardı.

"Ve benim yüzümden tüm kabile yerle bir oldu," dedim hiddetle.

"Lena!"

Güldüm. Alec, Mormo, Furina ve Hektor aynı anda söylemişlerdi beni azarlar bir tonla. Sonra birbirlerine bakıp onlarda güldüler.

Reis çadırının önüne geldiğimizde atlarımızdan hızla indik.

"Siz burada bekleyin," dedi Furina neşeyle. Başımızı salladık. Mormo yanıma geldi hızla.

"Ne çok geziyoruz. Hayatımda hiç bu kadar gezmemiştim," dedi sıkıntıyla. Aslında sıkıntısının nedenini biliyordum. Her kabilenin kendine göre kuralları vardı, her kabile aynı değildi. Furina'yı kabul etmişlerdi ama bir krallık ordusuna mensup kişileri ve daha önce başına toprak ödülü konmuş eski bir kabile üyesini nasıl karşılayacaklarını bilemezdik.

"İyi ya," dedim neşeyle ona. "Daha ne istiyorsun?"

“Lena!” dedi uyarıcı bir tonla.

“Sorun ne?” diye sordu Alec bir adım kadar ötemde durup. Başımı iki yana salladım.

“Birazdan bir sorun var mı, yok mu göreceğiz,” dedim. Kaşlarını çattı ve gözlerini çadırın girişine dikti.

“Bir sorun olmayacak,” dedi Furina’yla beraber avlanan çocuklardan biri. Adı Steka idi.

“Öyle mi?” dedim gülümseyerek.

Başını salladı. “Babam seni çok iyi biliyor. Furina her zaman seni anlattı bizlere, kendi kabilesini. Sen bizim için bir efsanesin. Seni daha tanımadan benimsedik.”

Şaşkınlıkla ona baktım ve yanaklarım yanmaya başlamıştı. Bir efsane… Hiç böyle olduğunu düşünmemiştim. Mahcup bir ifade yerleşti yüzüne. Ona soran bakışlarla baktım.

“Senin cesedini çok aradık. Öldüğüne emin olmuştuk bir süre sonra. Bulamayınca da ayin yaptık ölün için.” Sonra sevinçle gülümsedi. Yeşil gözlerine kadar ulaştı gülümsemesi ve ellerini bana uzattı. “Neyse ki hayattasın.”

Ellerini bana neden uzattığını biliyordum. Kabile reisinin oğlu bizi benimsemiş ve kabilesine buyur ediyordu. Uzanıp ellerini tuttum gülümseyerek. Alec’in huzursuzca kıpırdandığını duydum. Steka’nın önünde dizlerimi kırıp yarı eğildim ve başımı saygıyla aşağıya eğdim.

“Teşekkürler,” dedim doğrulduğumda. Mormo’nun rahat bir nefes aldığını duydum.

Herkes merakla bizi izliyordu. Özellikle de Alec. Ellerimi Steka’dan çektim.

“Steka bana ellerini uzattı, çünkü bizi kabilesinde ağırlamak istedi, dahası kendi kabilesini bize sundu,” dedim açıklama yaparak. Alec’in kaşları

havaya kalktı. Yani her kıskandığında ona bir açıklama yapmam gerekecekti anlaşılan.

"Yani bizi kabilsinden bir üye gibi gördü," dedi Mormo ses tonu neşeli geliyordu.

"Ahh…" dedi Alec, şaşırmışa benziyordu. Ona dönüp göz kırptım.

"Daha öğreneceğin çok şey var," dedim. Güldü ve kolunu bana uzatıp beni kendisine çekti. "Neyse ki iyi bir öğretmenim var."

"Bak bu konuda haklısın."

Diğerleri kıkırdadı ve aynı anda reis çadırından Furina çıktı. "Reis sizi bekliyor," dedi gülümseyerek. Eliyle içeri girmemizi işaret etti.

Sadece Alec, Mormo, Steka ve ben girmiştik reis çadırına. Burayı gördüğüm anda yüzlerce anı bana bir tokat gibi çarptı ve ben titredim. Çadır oldukça büyüktü. Yerlerde serili olan fazlaca minderler buranın her an bir toplantı yapılacakmış havasını gösteriyordu. Çadırın kenarlarında mızrakların üzerine dikilmiş ve kurutulmuş av hayvanlarının kafaları vardı. Yerlerde bir sürü zengin dokumalı halılar vardı, bunların çalıntı olduğunu kolaylıkla anlayabilirdim. Değerli süs eşyaları vardı küçük masalara dizilmiş. Birçok bölme vardı, biri mutfak olmalıydı, diğerlerinde misafir bölmeleri, çocukların ve reisin bölmesi olmalıydı.

"Lena ?" diye sordu Alec. Başımı iki yana salladım ve yutkundum. Alec'in gözleri yumuşadı. "Üzülmene dayanamıyorum," dedi fısıldayarak ve elimi sıkıca kavradı eli. Aslında şaşırmış görünüyordu. Gözleri etrafı tarıyordu sürekli. Böyle bir şey beklemiyordu sanırım. Elimi ondan çektim.

Aynı anda bir bölmeden geniş omuzlu, uzun boylu ve uzun saçlı bir adam belirdi. Heybetli görünüyordu. Yanında oldukça güzel bir kadın vardı. Saçları beline kadar uzanan örgülerle omuzlarından aşağıya dağılmıştı. Yüzlerinde memnun bir gülümseme vardı. Furina, Steka, Mormo ve ben yere doğru eğildik. Kendi kabilimde bunu hiç yapmamıştım ama şimdi başka bir kabile reisinin önünde bunu yapmak zorundaydım. Ona saygı göstermek zorundaydım.

Doğrulduğumda Alec'in de bizim gibi eğildiğini gördüm ve şaşkınlıkla ona baktım. Bana göz kırptı ve ben başımı gülümseyerek kabile reisine çevirdim. Alec'in böyle davranması beni mutlu etmişti.

"Kabilemize hoş geldin sevgili Lena. Bizi çok mutlu ettin," dedi reis. Tam önümde durdu ve ellerini bana uzattı o da Steka gibi.

"Bizi konuk etme nazikliğini gösterdiğiniz için asıl ben mutlu oldum," dedim ve uzattığı ellerini tuttum. Ben ona doğru eğilirken ellerimi daha çok sıktı eğilmemem için, o da oğlu gibi kabilesini bize sunmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar doğrulduğumda.

Yanındaki güzel kadının yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve kollarını açarak bana uzattı. Yutkundum, duygularım kabarmıştı ve ben böyle duygusallıktan hoşlanmıyordum. Ama böyle bir şeye o kadar özlem duymuştum ki bana açılan kollara attım kendimi ve sıkıca sarıldım. Gözlerimde tutmaya çalıştığım yaşlardan bir tanesi aradan kaçmayı başardı ve kadının omzuna düştü. Geri çekildiğimde elini yanağıma uzattı ve okşadı nazikçe.

"Hoş geldin kızım," dedi melodik bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedim bende gülümseyerek.

"Sizlerde kabilemize hoş geldiniz Komutan Alec," dedi reis Alec'e dönüp ellerini ona uzattı.

İşte buna daha çok memnun olmuştum. Alec önce afalladı ve sonra reisin uzattığı eli çekingen bir tavırla tuttu ve beklemediğim bir şey yapıp başını yere eğdi saygıyla. O an ona bir kere daha aşık oldum.

"Asıl biz teşekkür ederiz," dedi Alec gülümseyerek doğrulduğunda. Reisin gözlerinden parıltılar geçti.

"Yaşlı Mormo," dedi Mormo'ya dönerek. "Uzun zaman oldu." Gözlerimi şokla açıp onlara baktım. Samimi bir şekilde kucaklaştılar.

"Siz tanışıyor muydunuz?" diye sordum.

“Eski bir hikaye,” dedi Mormo her zamanki düz sesiyle.

“Evet,” dedi kabile reisi. Birbirlerinden ayrıldığında, “O kadar eski ki yaşlı Mormo’nun sakalları beyazlamış.” Güldü. “Beni bir keresinde kurtarmıştı ormanda, çok küçüktüm ve Mormo’nun saçları griydi o zamanlar. Ona minnet borçluydum. Ama bir daha onu göremedim.”

“Seni burada görene kadar unutmuştum evlat,” dedi Mormo gülerek.

“Lütfen masamızı onurlandırın,” dedi Reis. “Furina, diğer arkadaşlara da seslenir misin? Hizmetliler masayı hazırlayana kadar belki biraz sohbet ederiz.” Ve eliyle bizi reis minderlerinin oraya yönlendirdi.

Uzun zamandır böyle güzel bir akşam yemeği yememiştim. Güzel olan yemekler değildi, yani güzeldi ama beni mutlu eden yemek ortamıydı.

Başımızdan geçen her anıyı tek tek anlatmıştım. Mormo’nun beni kurtardığı andan başlamıştım anlatmaya, yaşadıklarım bir geceye sığmazdı tabii ki. Kendi savaşçılarımızın da bilmediği bazı yerler olduğu için beni merakla dinliyorlardı. Arada Mormo lafa karışıyordu beni sinirlendirmek istediği anlarda. Ama o kadar mutluydum ki sinirlenmek yerine sözleri beni güldürüyordu.

“Aslında hala kendinden emindi. Yani beni öldüreceğini düşünüyordu ama kılıcımı boynunda hissedince bir tavuk gibi ötmeye başladı. Sesini kesip, kafasını mızrağın ucuna geçirdim,” dedim dişlerimin arasından.

“Ne büyük bir kudret,” dedi Reis. Adı Themas idi reisin. Ve karısının adı da Mia idi. Birde kızları vardı. Theora. Onu henüz görmemiştik. Furina’nın yanında gördüğümüz dört savaşçı da reisin oğluymuş. Bunları yemek sırasında öğrenmiştim.

“Komutan Alec bana yardım etmeseydi hiçbir şey başaramazdım. O kendisini ve krallığını tehlikeye attı,” dedim. Onu yüceltmek istediğim için sesim öyle gururlu çıkıyordu ki, reis dönüp Alec’e parıldayan gözlerle baktı.

“Belki kendi kabilemizden değil ama Lena’yı önemsiyoruz ve bir kabile üyesine yardım ettiğin için teşekkür ederiz,” dedi reis.

“Benim için zevkti,” dedi Alec. Onu böyle yerde oturmuş yemek yerken görmek gülünçtü aslında.

“Neden krallıkta kalmadınız? Ve neden sizin için böyle bir söylenti çıkardılar?” diye sordu Steka merakla. Alec vevap vermedi.

“Komutan Alec Feronia ile evlenecekti ama bu iki şaşkın evlenmeden bir gece önce birbirlerine ancak açılabilirdiler,” dedi Mormo gülerek. Diğerleri de kıkırdadı. Alec ve ben başımızı yere eğmiştik. “Düğünden bir gece önce kaçtık. Üçümüz,” diye ekledi Mormo. Reis kaşlarını çatıp diğer savaşçılara baktı.

“Ya diğerleri?” diye sordu Steka.

“Onlar daha sonra Alec’in peşine gönderildiler onu yakalamak için. Ama bize katılmayı tercih ettiler.”

“Komutanımız bizim için sadece bir komutan değil,” dedi Hektor gülümseyerek. “Ve Lena’da öyle,” diye ekledi. Reis memnun bir şekilde gülümsedi ve uzanıp karısının elini tuttu.

“Büyük aşklara her zaman değer vermişimdir. Ben de Mia’ı kaçırdım. Önce bana çok kızdı ama sonra birlikte güzel bir hayat yaşadık.” Dönüp karısına aşkla baktı. Herkes şokla kaşlarını kaldırdı.

“Ahh…” dedi Mormo ve bardağından bir yudum su içti. “Bunu duymuştum. Demek o sendin.” Sonra bize döndü. “Themas, evleneceği gece gelin odasından kaçırdı Mia’yı.” Sonra onaylaması için reise döndü. “Öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Themas gurur doluydu sesi. “Onu başka bir kabile reisiyle evlendirmeye çalışıyorlardı ama ben onun bana aşık olduğunu biliyordum.”

“Onu her seferinde terslemiştim,” diye atıldı Mia gülerek.

“Ama bana aşıktın,” diye üsteledi reis. “Bunu bilmiyordun sadece.” Gülümsedi.

“Evet,” dedi mahcup bir tonla Mia. Oğulları şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Sanırım bunu ilk defa duyuyorlardı.

"Onlar kaçtığında tüm kabilelere haber yayıldı," dedi Mormo. "Themas'ı öldürmeleri için bir ödül atıldı ortaya. Mia'yı kurtarmak için her yolu denediler. Ama Themas'ın karşısına geçen her savaşçı onun gücüyle tanışıyordu. Bu eski bir olay, Themas çok gençti o zaman. Nasıl bu kadar büyüdün?" diye sordu merakla Mormo.

"Heras Kabilesi'nin reisiyle karşılaştım ve beni kendi kabilesine üye yaptı. Mia hala beni sevmediğini söyleyip duruyordu o zamanda. Reis bana kızdı ve beni öldürmek için savaşçılarına emir verdi. Yapacak bir şeyim kalmamıştı. Sonra tam okların hedefi olacakken Mia bir çığlık attı yapmayın diye. 'Onu seviyorum' dedi ağlayarak. Reis bizi kendi kabilesine kattı ve aslında benim hakkımda olan söylentiler yüzünden beni sevdiğini söyledi. Kendi çocukları olmadığı için reisliği bana devretti. İşte böyle," dedi, sonra derin bir nefes alıp eşine baktı.

Büyülenmiş bir halde onları dinliyordum. Sonra ben de derin bir nefes aldım ve onların birbirlerine aşkla bakan gözlerini izledim.

"Siz ne zaman evleneceksiniz?" diye sordu reis bir anda bize dönerek. Kaşlarım şokla kalktı ve Alec'e çevrildi bakışlarım. Alec'de şaşırmıştı ama dudakları memnuniyetini gösterircesine gülümsedi.

"Sanırım önce bunun için bir teklifte bulunmam lazım," dedi ve bana dönüp göz kırptı. Kalbim bir an için durdu ve sonra uçarcasına atmaya başladı. Ben ve evlilik haa!... "Ve bir de kendimize bir düzen kurmalıyız," dedi tekrar reise dönerek.

"Bende bu konudan bahsedecektim," dedi reis ciddi bir sesle. "Bir düzen kurmak sizin için oldukça zor. Neden burada, bizimle kalmıyorsunuz. İstediğiniz zaman gitmekte de özgür olursunuz."

"Bu çok… yüce gönüllü bir davranış," dedi Mormo sevinçle. "Ama Alec ve savaşçılarının böyle bir düzene odaklanabileceklerini sanmıyorum," diye ekledi.

"Bunu daha sonra görüşebiliriz," dedi reis. "Şimdi sizin için hazırlattığımız bölümlere gitmek istersiniz belki. Banyo yapıp dinlenmek istersiniz," diye sordu.

“Ahh… Buna çok memnun olurum,” dedim memnun bir sesle.

“Banyo?” diye sordu Alec şaşkınlıkla. O anda bir kahkaha attım. Soru soran bakışları bizi buldu kabile üyelerinin.

“Alec kabilelerde banyo olmadığını sanıyordu,” dedim alayla.

“Ahh…” dedi reis. “Kabile üyeleri kendilerine has kuralları ve düzenleri olan insanlardır ama temizlik ve düzen bizim için her şeyden önce gelir. Söylentilere aldanmayın lütfen.” Alec’e göz kırptı. Alec mahcup bir tavırla gülümseyip başını salladı.

“Öğreneceğim çok şey var,” dedi başını sallayarak. “Bakalım kabile üyesi olmak nasıl bir şey.”

Alec’e şaşkınlıkla baktım. O, bu kabilede kalma isteğini bu sözleriyle belli etmiş oldu. Mormo memnun bir halde gülümsedi ve omuzlarını gururla dikleştirdi. Alec bana bakıp başını salladı ve göz kırptı.

“Lena…” dedi Fruina reis çadırından konuk çadırına doğru ilerlerken. Ona döndüm. Alec yanıbaşımda duruyordu. Diğerleri bir an durdular ve sonra yine konuk çadırına ilerlediler Steka’nın peşinden.

“Evet,” dedim meraklı gözlerle, sesinden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. “Sana göstermem gereken bir şey var,” dedi ve elimi kavrayıp beni çekiştirmeye başladı. Sonra bir şey hatırlamış gibi bana döndü ve elimi bırakıp af dileyen bakışlarını Alec’in öfkeyle kısılmış gözlerine çevirdi.

“Affedersin,” dedi kaşlarını indirerek Alec’e. Alec iki koca adım atarak yanıma ulaştı ve elimi sıkıca tuttu.

“Şimdi nereye istiyorsan gidebiliriz,” dedi sert bir tonla.

“Benim çadırıma,” dedi eliyle arkasından gelmemizi işaret edip. Onu takip ettik ve küçük bir çadırın önünde durduk.

Bir sandığın önünde durduğumda merakla ona baktım. Kollarını göğsünde buluşturmuş, heyecanlı gözlerini bana dikmişti ve başıyla sandığı işaret etti.

“Aç bakalım,” dedi gülümseyerek. Alec’in elini bırakıp sandığa eğildim ve kapağını kaldırdım. İçindekileri gördüğüm anda kaşlarım havaya kalktı ve gözlerim şokla açıldı.

“Ama bunlar…” dedim fısıltıyla.

“Evet. Bizlere ait şeyler. Mızrağın gibi onları da yağma yapanlardan aldım.” Elimi kendi deri eteğim ve deri yeleğimi götürdüm usulca. Bunu bana Dione yapmıştı. Koyu kahverengi derinin üzerinde gezdirdim elimi ve gözlerimden yaşlar süzüldü ben istemeden.

“Daha bir sürü şey var, Clio’nun bıçağı, Dada’nın mızrağı.” Bir süre duraksadı. “Bethor’un zırh yeleği… Dione yapmıştı.” Ve sesi iyice yok olmuştu.

“Bethor…” dedim fısıltıyla. Yığının içinden yeleği aramaya koyuldum ve gözlerim fildişi yeleği bulduğunda daha çok bulanıklaştı ve onu elime alıp göğsüme bastırdım.

“Dione gibi kokuyor,” dedim boğuk bir sesle. Alec’in ellerini omzumda hissetim, yavaşça sıktı omuzlarımı bana güç vermek için.

“Keşke o gece bunu giyseydi,” diye mırıldandı Furina.

“Eğer ölmeseydi bile kendisini daha sonradan öldürürdü. Onu gördüm. Dione öldüğünde dünyayla bağını koparmıştı.” Hızlı bir soluk aldım, bir an ciğerlerime hava girmediğini düşündüm.

“Bir şey daha var,” dedi Furina hüzünlü bir tonla. “Oradaki kadife kutuda. Açınca tanıyacaksın.”

Yeleği tekrar yerine koydum ve kutuyu aradım, kumaşın üzerinde parmaklarımı gezdirdim ve kutuyu merakla açtım. Elmas taşlı bir yüzük çıktı ve ben bir anda hıçkırmaya başladım.

“Lena…” dedi Alec sancılı bir sesle. “Dayanamıyorum, lütfen ağlama.”

“Ona izin ver,” dedi Furina. “Bırak içindeki zehri akıtsın.”

Alec derin bir iç çekip ellerini omzumdan çekti.

“Bu Daimon’a aitti. Babam ona hediye etmişti,” dedim fısıltılı bir sesle. “O benim kardeşimdi.”

“Çok üzgünüm,” dedi Alec, acımı paylaşıyordu. Yüzüğü kendi parmağıma taktım ve bana ait elbiselerin hepsini toparladım. Normal giyinmeye ihtiyacım vardı ve bu anılardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hızla çadırdan uzaklaştım onları beklemeden.

Konuk çadırında Alec ve benim için ayrı bölümler, diğerleri için iki kişilik bölümler ayarlanmıştı. Herkes sevinç içinde bölümlerine daldı ve muhtemelen benim yaptığım gibi banyo havuzlarına kendilerini atmışlardı.

Uzun süre bir banyo keyfinden sonra, üzerimi kuruladım ve aynanın karşısına geçtim. Saçlarım biraz daha uzamışlardı, erkek kılığında olduğum zaman uzamalarına sinir oluyordum ama şimdi bu hoşuma gitmişti. Omuzlarıma kadar geliyordu neredeyse, öyleyse birkaç ayda tekrar eski haline kavuşmuş olacaktı. Deri bir ip alıp saçlarımı taradıktan sonra bir kısmını avucuma alıp yukarıdan topladım. Önümde saç kalmadığı ve alnımı açıkta bıraktığı için gözlerim daha da belirgin olmuştu.

Eteğimi ve yeleğimi yatağın üzerinden aldıktan sonra hızla üzerime geçirdim. Tamam normal kabarık elbiseler gibi değildi ama ben başka türlü rahat edemiyordum. Diğer kadınlar gibi giyinmek bana göre değildi.

Aynaya tekrar baktığımda Lena olmaktan gurur duydum. Kimseye benzemiyordum ve bu sıradışılık benim hoşuma gidiyordu. Tabii Alec’in düşüncelerini ve tepkilerini de çılgınca merak ediyordum.

Bir süre sonra bölümümün önünde bir tıkırtı duydum ve gözlerimi aynadan bölümün girişine diktim. Kimin gireceğini biliyordum.

“Evlat,” dedi gür bir ses. Bu kabile reisiydi. “Evlenmemiş genç bir kızın odasına girmene izin veremeyiz burada.” Sesi otoriter çıkıyordu.

“Ahh…” dedi Alec şaşkınca. Güldüm. “Öyle olduğunu bilmiyordum.”

Hektor ve diğerlerinin gülüşlerini duydum ve bir anda gülüşlerinin kesilmelerini. Alec’in onlara nasıl baktığını tahmin ediyordum.

“Evet. Genç bir kızın odasına -aranızda gönül bağı olsa dahi- giremezsin. Bunu sadece kardeşler yapabilir.”

Kendime son bir kez baktım, kılıcımı sırtıma yerleştirdim, deri çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve bölümden çıkmak için adım attım. Kalın siyah perdeyi kaldırdığımda Alec’in bakışları hemen bana çevrildi ve gözleri şokla açıldı. Dave’den bir ıslık yükseldi beğeniyle. Alec, Dave’e döndü ve Dave yüzünü buruşturdu. Ve Alec tekrar bana döndü. Gözleri büyülenmiş gibi bakıyordu. Şaşkındı.

“Lena… Çok… bilmiyorum, güzelden öte bir kelime,” dedi sesi rüyadaymış gibi çıkıyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim gülümseyerek. Ve çadırın ortasına doğru ilerledim. Hektor yine bana göz kırptı ve dudaklarını beğeniyle büzdü.

“Eğer ordumuza bir erkek olarak değil de bu halinle katılmaya çalışsaydın, kesinlikle seni bir teste tabii tutmadan alırdık.” Kıkırdadı Hektor’da diğerleri gibi.

“Sanmıyorum,” dedi Alec hala şaşkın bir tonla. “Sanırım onu alıp odama saklardım ve bir daha oradan çıkarmazdım.” Sözleri sanki ağzında tutamıyormuş gibiydi. Gözlerim şokla açıldı, yere oturdum ve ona baktım. Bu itiraf karşısında güç toplamam lazımdı.

Yavaş adımlarla yanıma geldi ve minderimin kıyısına oturdu. “Hiç…” dedi gözlerime doğrudan bakıp. “Hiç bir savaşçı gibi görünmüyorsun. Narin, kırılgan bir kız gibi duruyorsun. Böyle düşünürken seni nasıl savaşa götürebilirdim ki!”

Sözleri kulaklarımdan içeri girdi usulca ve kalbime dokundu. Yavaşça okşadı kalbimi ve damarlarıma karışıp tüm bedenimi okşadı. Ona aşkla baktım. Diğerlerinin çadırdan çıktıklarını hayal meyal hatırlıyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş öylece bakıyorduk.

Uzun süre kıpırdaman durduk. Alec usulca elini kaldırdı ve yanağıma götürdü.

“Beni daha ne kadar etkileyeceksin Lena?” diye sordu fısıltıyla.

“Bilmem,” dedim omuz silkerek.

“Daha ne kadar kendine aşık edeceksin?”

“Sen olmak istedikten sonra her an,” dedim kibirle. Bu sözler gururumu okşuyordu.

“Sana her an kendimi adıyorum Lena. Her an… Aşkımı ve bedenimi.” Eğilip alnımdan öptü. Gözlerimi dudaklarının verdiği o yumuşak ve kıpırtılı hisle kapadım ve dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Açlıkla değildi, vahşice değildi, yumuşak ve tatlı bir öpüştü. Tadına varır gibi usulca öpüyordu, acele etmiyordu. Bir eli sırtımı buldu ve aynı anda elim göğsüne gitti ve Alec’in bedeni kasıldı. Dudaklarını dudaklarımdan çekti usulca. Buna sinirlendim.

“Beni ne hale getiriyorsun Lena?” dedi yine fısıltıyla ve beni şaşkınlığımla orada bırakıp ayağa fırladı.

“Bakma öyle,” dedi sonra gergin bir şekilde gülümseyerek. “Eğer biraz daha böyle kalırsak ben seni ya kendi odama götüreceğim ya da senin odana.” Ve bana göz kırptı. Gözlerim yine şaşkınlıkla açıldı ve yutkunarak ayağa zıpladım.

“Ahh…” dedim şaşkınlıkla. “Şey… Neyse.” Ne diyecektim ki! Adam resmen bana… Yanaklarımın yanması bir kat daha arttı.

“İlk günden reisle kanlı bıçaklı olmak istemem,” dedi alayla. Gömleğini düzeltirken bir şey fark ettim.

“Kıyafetlerin!” dedim çadırdan dışarı çıkmak için adım attığımızda. Bizim savaşçı kıyafetlerinden giymişti üzerine. Sonra kafamda bir görüntü belirdi, diğer savaşçılarımızda aynı şeylerden giymişti. Resmen bu kabileye ait gibi olmuştuk. Ve Alec’e bu kıyafetler daha çok yakışmıştı.

“Onların giyilecek durumu kalmamıştı.” Ve elime uzanıp çadır girişinin örtüsünü kaldırdı. Beni çekiştirerek dışarıya çıkardı.

“Bunlar seni daha mükemmel yapmış,” dedim beğeniyle dudaklarımı büzerek.

“Hmm…” dedi çarpık bir gülümsemeyle. Şöyle gülmese olmuyordu sanki. Alec yüzümü buruşturduğumu görünce kıkırdadı.

“Seni etkilemeye bayılıyorum,” dedi fısıltıyla kulağıma eğilip.

24. BÖLÜM

HECTOR

Hektor, kabileyi dolaşmak için yürüyüşe çıkmıştı. Aslında biraz kendisini toparlamak istiyordu. Olaylar öyle hızlı gelişmişti ki aklı almıyordu. Lena'yı seviyordu, onu bir kardeş gibi görüyor ve gücüne bayılıyordu. Hayatında gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu Lena, istediği her şeyi almayı başaran bir kadındı.

Sonra komutanının ona erkek halinde bile aşık olduğunu düşününce kendi kendine kıkırdadı. Ama olduğu halden oldukça memnundu. Düşüncelere dalmışken kabileden oldukça uzaklaştığını fark edemedi. Karanlık gecede çok uzaklaştığını anladığı anda geri dönmek için topuklarının üzerinde döndü ama arkadan gelen bir kıpırtı kılıcını bir anda çekmesine neden oldu. Karanlıkta bir karaltı belirdi.

Hektor gözlerini kısıp karaltıya baktı. Kılıcını her an bir tehlike varmış gibi havaya kaldırdı ve tetikte bekledi. Karaltı ona doğru yaklaştı ve mızrağın zayıf ay ışığında parlayan ucunu gördü. Bir adım attı öne doğru ve kılıcını savurmak için hazır bekledi.

"Kimsin?" diye sordu bir ses ve Hektor şaşkınlıkla olduğu yerde dondu.

"Sen kimsin?" diye sordu bu öfkeli kadın sesine doğru.

"Benim kim olduğum seni ilgilendirmiyor. Bana kim olduğunu söyleyecek misin yoksa işini burada bitireyim mi?" Kız hiddetle söylüyordu kelimelerini.

“Demek beni öldüreceksin haa?” dedi Hektor alayla. Bir kadına el kaldırmazdı ama Lena’yı görmüştü. Bazen kadınlardan sakınmak gerektiğini anlamıştı.

“Bunu yapabilirim. Görmek ister misin?” diye sordu kız bir adım atarak. Hektor yüzünü seçemiyordu ama karaltı adım attığında saçlarının savrulduğunu fark etti.

“Aslında isterim,” dedi Hektor alayla. “Ve belki sende benim seni nasıl öldürebileceğime tanık olmaktan mutlu olursun.”

“Seni kendini beğenmiş ukala!” dedi kız sinirle. Hektor bir kahkaha attı.

“Sende benden aşağı kalmazsın hani,” dedi ciddi bir sesle. Kız bir adım daha attı ve mızrağını Hektor’a savurdu. Hektor mızraktan kaçındı ama karşı hamleye geçmedi. Bir kadınla savaşmak istemiyordu ve bu kadının kim olduğunu, ne istediğini bilmiyordu.

“Kimsin?” diye sordu kız sinirle yine ve bir kez daha mızrağı Hektor’a doğru savurdu.

Hektor şaşırmıştı. Kılıcıyla kendini korumak için mızrağa bir hamle yaptı ve kız geriye doğru sendeledi. O an onun gerçekten Lena gibi bir savaşçı olmadığını anlamıştı. Ona saldırmayacaktı ama bu kıza öyle hiddetlenmişti ki bir ders vermesi gerektiğini biliyordu.

Karanlıkta hızla hareket edip kız ne olduğunu anlamadan kızın arka tarafına geçti ve kız kendi ekseni etrafında şaşkınca döndü. Mızrağı havaya savuruyordu boş yere, Hektor’u göremiyordu. O an korkmuştu ama gururu bunu belli etmesini engelliyordu.

Hektor bir anda kızın boynuna sarıldı bir koluyla. Ve kulağına fısıldadı. “Savaşmayı öğrenmeden kimseye kafa tutma. Yoksa senin için yazık olur,” dedi. Kız bir an için irkildi ama başını dik tuttu yine de.

“Ee… Öldür o zaman ne bekliyorsun,” dedi düz bir sesle. Saçları rüzgarla hareket edip Hektor’un yüzün sarmaladı ve kokusu Hektor’un burnundan içeri doldu. O an afalladı ve başını silkeledi.

Kızın bu dik başlılığına ne kadar kızdıysa ölüm karşısında bu kadar cesur oluşuna da saygı gösterdi.

"Ben kadınları öldürmem," dedi yine kulağına fısıldayarak. Kız bir an irkildi.

"Ya sen beni öldür ya da bıraktığın anda ben seni öldürürüm," dedi öfkeyle.

"Yani bir ömür boyu böyle mi kalacağız," dedi Hektor alayla.

"Ne?" dedi kız şaşkınca.

"Yani ben seni öldürmeyeceğim, ama kendimi de sana öldürtemem. O zaman böyle kalmak zorundayız," dedi omuz silkerek.

Hektor kızın narin boynunu biraz gevşetti, teni onu huzursuz etmiş ve içindeki kanı kaynatmıştı.

"Seninle böyle kalacağıma ölürüm daha iyi," dedi kız ve dirseğini Hektor'un midesine geçirdi. Hektor bu ağır darbe karşısında afalladı ve büzüldü. Kız elinden kaçtı ve hızla koşmaya başladı. Hektor bir iki saniye bekledi ve peşinden koşmak için ilerledi. Kılıcını yerine taktı koşarken.

Kız kabilenin içine daldı hızla, üzerindeki kıyafeti o anda fark etti Hektor, Lena'nın üzerindekine benzer bir şey vardı. Meşalelerin ışığı kızın bedenine vuruyordu ve öyle hızlı koşuyordu ki Hektor ona yetişmek için nefes nefese kalmıştı. Ve sonra kız gözden kayboldu. Hektor uzun süre etrafı gözleriyle taradı ama onu hiçbir yerde göremedi. Sonra omuz silkip tekrar reisin çadırına doğru ilerledi. Herkes orada toplanacaktı.

LENA

"Ah işte benim güzel kızım," dedi reis, gözlerini koşarak yanımıza gelen bedene dikti. Reisin çadırının dışına minderler serilmişti ve yanan ateşin başında ikram edilen meyve karışımını içiyorduk. Reis bizimle burada kalmamız meselesini konuşmak istediğini söylemişti.

Kıza baktığım anda afalladım, o kız… Bana benziyordu. Üzerindeki kıyafetler tıpkı benimkiler gibiydi, dalgalı saçları koştukça dans eder gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ayakları sendeliyor ve sonra toparlanıyordu.

"Kızım?" diye sordu reis endişeyle. Kız nefes nefese kalmıştı. Bizi fark etmemiş gözlerini doğrudan babasına dikmişti.

"Bir şey mi oldu Theora?" diye sordu Steka endişeli gözlerini kıza dikerek.

"Hayır," dedi kız, başını arkaya çevirdi ve biraz rahatlamış gibi olan yüzünü tekrar bize çevirdi. Sonra gözgöze geldik. Bal rengi, iri gözleri vardı. Dudakları öyle hoş görünüyordu ki bir erkeğin aklını hemen bulandıracağına yemin edebilirdim.

Zaten bizim şaşkınlarında aklını bulandırmış gibiydi, gözlerini aptal bakışlarla kıza dikmişlerdi. Alec uyarırcasına boğazını temizledi ve hepsi bir anda toparlandı. Dave hariç. O hala ağzını ahmak gibi açmış kıza bakıyordu. Tam yanımda oturduğu için bacağına bir çimdik attım ve inleyerek başını bana çevirdi, ona kaşlarımı çattım. Yüzünü buruşturup önüne döndü homurdanarak. Kız şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. Ve sonra kaşları yine çatıldı. Hala bize bakıyordu.

“Sana kim olduklarını söyleyeyim. İki gün önce bir haber almıştık, hatırlıyor musun?” diye sordu reis. “Yorko Krallığı devrilmişti. Memnon ölmüştü.”

Kızın gözünden tehlikeli parıltılar geçti bir anda ve başını salladı. “Evet. Onlara minnet duymuştuk.” meraklı ve şaşkınlık içinde olan bakışları yine bize süzdü.

Alec bir an için kıza dikti gözünü ve benzerliği anladığı anda bir ona bir bana bakıp güldü. Kız bana çok sevimli ve tatlı gelmişti. Ama bakışları Alec’e çevrilip bir anda afallayınca içimdeki tüm iyi niyet gitmişti. Neyse ki kız hemen gözlerini kaçırdı ve tekrar bana baktı.

“Komutan Leonard,” dedi reis, kız bana bakarken.

“Ahh…” dedi kız mükemmel bir gülümsemeyle.

“Aslında gerçek adı Lena,” dedi reis değişik bir ses tonuyla, kızın gözleri bir anda irice açıldı ve sonra hayranlık dolu bir ifadeyle beni süzdü.

“Sen Lena’sın,” dedi duygu yüklü bir sesle. “Sensin,” dedi ve kendini tutamazmış gibi adımları bana getirdi onu. Minderden hızla kalktım ve bana açtığı kollarına uzanıp onu kucakladım. Beni sanki yıllardır tanıyormuş ve özlem duyuyormuş gibi sarılıyordu. Göğsümün gururla kabardığını söylemeden geçemezdim.

Bir süre daha beni bırakmadı ve sonra başını geriye çekip gözlerime baktı. “Seni öldün sandık,” dedi hüzünle.

“Ölmedim. Biraz Leonard olarak dolaşmak zorunda kaldım,” dedim göz kırparak. Sonra onu da kendimle beraber çekip Alec ile ikimizin arasına oturttum.

“Bu da Alec,” dedim Alec’i işaret ederek ama gözlerimle uyarmayı da ihmal etmedim: ‘O benim.’

“Komutan Alec mi?” diye sordu hayranlıkla.

“’Evet,” dedi Alec. “Memnun oldum küçük hanım.”

“Asıl ben nasıl memnun oldum bilseniz,” dedi kız ona elini uzatırken. Alec’te elini uzattı ve sıkıca tuttu. Kız başını öne eğdi. Alec gülümsedi ve ellerini kızdan ayırdı.

“Theora, 19 yaşında ama diğer kabile kızlarından biraz farklı, sanırım bunu en iyi sen anlarsın Lena,” dedi Furina. Ona gülümsedim başımı sallayarak.

“Ona seni anlattığım andan beri sana hayran. Bana her gün seni anlattırdı. Onun için bir efsane oldun.” Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Theora bana döndü gülümseyerek ve başını salladı.

“Ben sana kendimi ondan daha iyi anlatırım,” dedim göz kırparak. Ne söylemek istediğimi anladı ve sevinçle gözleri parıldadı. Uzanıp elimi tuttu ve uzunca bir süre öyle kaldı.

Bir süre sonra Hektor göründü ileriden. Herkes başını ona çevirdi.

“Başıma ne geldi inanamazsınız,” dedi gülümseyerek, Alec’e baktı bir anda. Başıyla selam verdi ve sonra diğerlerine dönüp selam verdi.

“Ne oldu?” diye sordum. Gözleri beni buldu gülümseyerek ve sonra yanımdaki kıza baktı. Bir anda dondu ve kızın avucumdaki eli kaskatı oldu, bedeninin gerildiğini hissettim. Bu kısacık sürede herkes şaşkınlıkla birbirine baktı ve ben ne olduğunu anlamıştım. Onlar birbirleriyle tanışmışlardı. Hektor’un yüzü bir anda sıkıntılı bir hal aldı.

“Neyse ne…” dedim olayı geçiştirmeye çalışarak. “Bak seni kiminle tanıştıracağım,” dedim ona göz kırparak. Derin bir nefes aldı Hektor ve teşekkür eder gibi gözlerime baktı. Ayağa kalktım ve kendimle birlikte Theora’yı da kaldırdım.

“Bu Theora, reisin güzel kızı,” dedim ve Hektor’a göz kırptım. Hektor kızgın denecek bir ifade ile elini uzattı.

“Bu da Hektor, en iyi savaşçılarımızdan biri. Bana çok yardımcı oldu,” dedim Hektor’u yüceltmek ister gibi. Kız ona saldıracakmış gibi bakıyordu. Aralarında ne geçtiğini öğrenmek için deliriyordum. Kız çekinerek elini uzattı ve Hektor hızla sıkıp elini geri çekti.

“Memnun oldum,” dedi Hektor düz bir sesle, gözlerini kaçırarak.

“Hı...” dedi Theora sıkılmış bir sesle.

***

Ertesi gün kabileyi atlarımızla turlamıştık. O gece burada kalmaya karar vermiştik ve kabile üyeleri bundan oldukça memnun olmuşlardı. Bizim için yeni bir çadır kurmaya başlamışlardı bile. Üç günde bitireceklerini tahmin ediyordum.

Yine Alec’le atlarımızı alıp biraz dolaşmak için çıkmıştık. Alec halinden oldukça memnun görünüyordu, diğer savaşçılarımızda öyleydi. Sıkıntılı tek kişi Hektor’du. Aralarında ne geçtiğini bir türlü soracak ortam olmamıştı. Theora’da onu görünce tırnaklarını gösteriyordu, birbirleriyle didişip duruyorlardı. Reisin ve oğullarını buna kızacağını düşünüyordum, ama Tanrıya şükür böyle bir şey olmamıştı. O kızın her zaman öfkeli bir yapısı olduğunu söylüyorlardı ve bu defa kafayı Hektor’a takmıştı.

“İlerideki direği görüyor musun?” diye sordu Alec. İşaret ettiği yere gözlerimi kısıp baktım. Oldukça uzak bir noktayı gösteriyordu.

“Evet,” dedim merakla. “Ne olmuş?” Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı.

“Üç deyince yarışa var mısın?” Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

“Çocuk gibi oldun,” dedim gülerek.

“Kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim,” dedi.

“Hadi o zaman,” dedim bende ayaklarımı üzengiye daha çok bastırıp kalçamı hafifçe kaldırdım. Alec’te aynısını yaptı ve saymaya başladı.

“Üç,” dedi ve atını mahmuzladı. Demek öyle.

“Seni hain!” diye bağırdım arkasından ve kahkahasını duydum. Güldüm ve Bendis’in dizginlerini daha hızlı gitmesi için salladım, karnına sertçe vurdum. Bendis şahlandı ve hızla öne atıldı. İnanılmaz bir hızla gidiyordum. Alec’le aramda fazla bir mesafe kalmamıştı. Ona neredeyse yaklaşacakken Alec dönüp bana baktı ve şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“İnanılmazsın,” diye bağırdı bana.

“Sende,” dedim yaptığı hileyi hatırlatmak için. Ve onu geçerken ona dil çıkardım. Ağzı şaşkınla açılırken ben onu geride bıraktım ve direği geçtim. Sonra dönüp onu beklemeye başladım.

“Çok yavaşsın,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Seni yaramaz,” dedi sahte bir kızgınlıkla.

“Yaramaz olan sensin,” dedim bende. “Hile yaptın.”

“Ama yine de bu seni geçmeme yetmedi.”

“Çünkü benim atım Bendis.” Eğilip Bendis’in yelesini okşadım. Alec güldü ve atından atladı, yanıma geldi ve kollarını bana uzattı inmeme yardım etmek için. Belimden kavradı beni güçlü elleriyle ve aşağıya indirdi. Sonra beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

***

“Lena…” Steka’nın sesiyle bakışım ona çevrildi. Dirseğimi yerden çektim ve doğruldum.

“Evet, Steka?” diye sordum. Konuk çadırının dışında Alec’i bekliyordum.

“Babam seninle mühim bir mevzu hakkında konuşmak istiyor. Biraz zamanını ayırabilir misin?”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Ahh!” dedim sonra. “Tabii.” Hızla ayaklarımın üzerine zıpladım.

“Hey… Alec…” diye seslendim çadıra doğru.

“Geliyorum,” dedi o gür sesiyle.

“Benim reisle görüşmem gerekiyor.” Bana cevap vermedi, omuz silktim ve başımla Steka’ya işaret ettim gitmek için. Hızlı adımlarla uzaklaşıyorduk.

“Lena?” diye sordu Alec. “Bir sorun mu var?”

Arkamı yavaşça döndüm, gözleri endişeyle kısılmıştı, gömleğini eline almış giymeye çalışıyordu. Sadece pantolonu ve onların üstüne giydiği çizmeleri vardı üzerinde. Yüzümü buruşturdum, keşke giyip öyle çıksaydı dışarıya. Gömleği üzerine geçirmek için kollarını yukarıya kaldırdı ve bütün kasları yerinden oynadı. Tanrım!...

“Hayır Alec. Benimle görüşmek istemiş sadece.” Tekrar yürümeye devam ettim. Sonra durdum ve Alec’e döndüm yine.

“Bir daha üzerini giymeden dışarı çıkmasan iyi olur. Artık havalar soğuyor.” Dişlerimi sinirle gıcırdattım.

Sepetlerinde meyve taşıyan kızlar kıkırdadılar. Gözleri Alec’in bedenine kayıyordu utangaç bakışlarla. Boğazımı gürültüyle temizledim, onlara anlayacakları dilden bir bakış fırlattım onlar bana döndüğünde ve bakışlarını yere eğip, aksimize doğru hızla ilerlediler. Gözlerim tekrar Alec’i bulduğunda yüzündeki ifade beni daha çok sinirlendi. Keyifle gülümsüyordu, dişlerini alt dudağına geçirmişti.

“Hava Alec… Hava…” Kollarımı ürpererek ovuşturmuş gibi yaptım. “Soğuk.”

Arkamı sinirle döndüğümde Alec’ten boğuk bir kahkaha yükseldi ve Steka kıkırdadı. Ona döndüm.

“Komik olan ne?” diye sordum. Güzel gözleri bir anda dondu. Ellerini havada salladı ‘Bir şey yok ’ dercesine.

Hızla kabile reisinin çadırına girdik. Reis minderinde oturuyordu bağdaş kurarak. Ona başımla selam verdim.

“Beni istemişsin,” dedim ve bir iki adım ilerleyip karşısına geçip dizlerimin üzerine oturdum. Sonra mahcup bir ifadeyle gözlerine diktim gözlerimi.

“Önemli değil Lena,” dedi yumuşak bir tonla. Saygısızlığımı görmezden gelmişti. Ona gülümsedim ve meraklı bakışlarımı ayırmadan gözlerine baktım. Bölümlerin birinden bir beden çıktığını anladığımda başımı kaldırıp

baktım. Mia gülerek bize doğru yaklaşıyordu. Eşinin yanına geçti ve gülümseyerek ona baktı, sonra uzanıp elini tuttu.

"Lena, lafı dolandırmayacağım. Seninle Theora hakkında konuşacağım." Sesi gergin çıkıyordu. Mia başını salladı. Şaşkınlıkla onlara baktım.

"Bunu beklemiyordum," dedim şaşkınlıkla. Hizmet eden genç kız meyve sularının karışımlarından bir bardak bıraktı önümdeki tepsiye. Kızın gidişini izledim ve onlara döndüm. "Sorun ne?" diye sordum. Sesim kaygılı çıkıyordu.

"Theora ve kendin arasındaki benzerliği fark etmiş olmalısın," dedi. Başımı salladım. "Evet," dedim gülümseyerek.

"İşte bunun için konuşmak istiyordum."

"Bağışlayın, anlamadım!" dedim dürüstçe.

"Aslında tam olarak benzerlik sayılmaz. O sana benzemeye çalışıyor Lena, adını duyduğu andan beri sana benzemeye çalışıyor." Kaşlarının ortası endişeyle kıvrıldı.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum. Aslında çok nazik, ağırbaşlı ve iyi huylu bir genç kızdı. İki sene öncesine kadar normaldi. Ama iki sene önce bir savaştan döndüğümde onu suskun buldum. Aylarca bizimle doğru düzgün bir kelam dahi etmedi. Kimse ne olduğunu anlamadı. Sonra birden değişti, kimseyle anlaşamayan kavgacı huysuz bir kız olup çıktı. Senin adını ve hünerlerini duyduğu andan beri savaşçı olmaya çalışıyor. Lütfen beni yanlış anlama, sana sonsuz bir saygı besliyorum."

"Kesinlikle yanlış anlamıyorum. Ben çocukluğumda savaşmaya başladım ve bu benim kanımda vardı."

"Söylemek istediğim şeyde buydu. Onun kendine fazla güvenip yanlış bir şey yapmasını istemiyorum. O daha ok bile atamıyor, ama yapmaya çalışıyor. Bir anda gözümüzün önünden kayboluyor ve biz onu beklerken başına ne geldi diye düşünmekten yorulduk." Sıkıntıyla bir iç çekti.

"Benden istediğiniz nedir?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Onunla konuşmanı istiyorum. Onun bu hayalinden vazgeçmesini belki sen sağlayabilirsin. Sana hayran." Gözlerindeki yalvaran ifadeye baktım uzun bir süre. Sonra derin bir iç çekip başımı salladım.

"İşe yarar mı bilmem ama denerim," dedim düz bir sesle. Böyle şeylerden nefret ediyordum. Derin bir nefes aldım. Theora beni dinlemediğinde ne olacaktı?

"Teşekkür ederim," dedi, yüzüne gevşediğini belli eden bir gülümseme yayıldı.

"Müsaadenizle," dedim başımı öne eğerek.

"Müsaade senindir Lena. Theora çadırın arka tarafında."

Ona dönüp gülümsedim kapıdan çıkmadan önce.

"Ahh Lena," dedi ben tekrar dışarı çıkmak için adım attığında.

"Evet reis?" diye sordum tekrar ona dönerek sıkıntıyla.

"Yarın av var, gruplar halince dağılacağız. Siz de katılmak istesiniz belki. Ve birde sizin kabilemize katılmanız şerefine avdan iki gün sonra şenlik yapacağız."

İşte buna gülümsedim. Av ve şenlik. İkisine de bayılıyordum.

"Teşekkürler. Ava katılmak isterim," dedim ve tekrar arkamı döndüm. Ava katılmak artık bir zorunluluktu aslında. Bu kabilede kalacaksak bir şeyler yapmak zorundaydık. Ben kadınlar gibi gölde çamaşır yıkayıp, dikiş dikip, meyve toplayıp yemek yapamayacağıma göre ava çıkacaktım. Ve bu beni her şeyden daha mutlu kılıyordu. Gülümsedim.

Sonra gülümsemem bir anda soldu. Theora… Kimseye akıl vermeyi sevmiyordum. Theora 19 yaşında akıl sağlığı yerinde olan bir genç kızdı ve kendi düşüncelerine yön verebilecek durumdaydı. 'Sana ne oluyor?' derse ben ona ne diyecektim? Ama onunla konuşmam gerekliliği de yabana atılmayacak kadar gerçekti. Eğer bu tutumunu sergilemeye devam ederse ve

kendisine zarar verecek bir davranışta bulunursa çekeceğim vicdan azabı daha az olacaktı.

Çadırdan dışarı adımımı attığım anda Alec'i çadırın dışarıda bulunan direklerinden birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını birbirinin üzerine atmış olarak merakla bana bakarken buldum. Onu görünce iç geçirmem doğal bir şey olmuştu artık. Öyle güzel ve güçlü görünüyordu ki, her şeyi ve herkesi bir anda yok edip tüm dünyada onunla birlikte yalnız olma fikri beynimi dolduruyordu. Hem böylece etrafta onu süzecek kız da kalmazdı. Tanrım! Ne diyorum ben böyle?

"Güzel manzara," dedim ona göz kırparak. Gözleriyle beni işaret etti.

"Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim." Ona gülümsedim ve hızla yanına gidip kollarımı beline doladım. Bir eli saçımı buldu ve yavaşça okşamaya başladı, diğeri sıkıca belimi kavramıştı.

"Sorun ne?" diye sordu. Omuz silktim. "Hadi Lena," dedi merakla.

"Theore ile küçük bir işim var," dedim.

Sonra aklımda bir ışık belirdi yine ve gülümsedim. Ben süslü püslü konuşmalar yapmayı sevmezdim, zaten sevsem de beceremezdim. En güzeli, onun bazı şeyleri kendisinin anlamasıydı. Lena yöntemlerine her zaman güvenirdim.

"Nasıl bir işmiş bu?" diye sordu ben kendimi ondan geri çekince.

"Pek eğlenceli değil… Neyse. Boşver onu, yarın av var. Bizim de gitmemiz gerekiyor." Ellerini pantolonun cebine koydu ve bana gülümseyerek baktı.

"Yani, artık tamamen kabile üyesi mi oldum!" Sonra kendi kendine gülüp başını sağa sola salladı. "Daha önce bana böyle bir şey söyleyecek olsalardı, onları sadece böyle söyledikleri için dövebilirdim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim reis çadırının arkasına doğru ilerlerken. "Gelecekte bunun için hayıflanmayacaksın. Daha önce olmadığın için pişman olacaksın. Ve bunu bana kendin dile getireceksin." Sesim kendimden emin çıkıyordu ama aslında alay doluydu.

“Öyle mi dersin?” diye sordu durup gözlerini bana dikerek.

“Buna emin ol,” dedim ben de, bir taraftan gözlerim Theora’yı arıyordu.

“Sana gelecekte söyleyeceğim şey ne biliyor musun?” Gözlerimi yine onun gri, muzur, ateş gibi parlayan gözlerine diktim ve merakla baktım.

“Sana hiçbir şeyin umurumda olmadığını söyleyeceğim.” Yanımızdan geçen kızlı erkekli meyve taşıyan gruba baktık birlikte. “Umurumda olan tek şeyin sen olduğunu söyleyeceğim.” Gözlerimiz yine birbirine kilitlendi. “Krallığın, kabile hayatının ve gezgin olmanın canı cehenneme diyeceğim. Zaten her şeyi güzel yapan tek şeyin sen olduğunu söyleyeceğim.”

Evet. Her zamanki gibi donup kalmıştım. Bazen Alec’e acıdığımı söylemem gerekli. O böyle süslü püslü güzel kelimeleri kalbinden taşırıp dilini ısırmadan açık yüreklilikle söylerken ben ona hiçbir şey söyleyemiyordum. Böyle morarıp, gözlerine takılıp kalıyordum işte.

Alec güldü. Sağ elini cebinden çıkarıp usulca boynuma uzattı. Geniş, güçlü elleri beni nazikçe kendisine çekerken etrafımızda dolanan mırıltılar veya insanlar umurumda değildi. Ona doğru çekilmem kaçınılmaz bir şeydi. Başını eğip dudaklarıma küçük, yumuşak ve hasret dolu bir öpücük kondurdu. Ve derin bir iç çekerek kendisini geri çekti.

“Seni gördüğüm an da,” dedim bir anda fırlayıvermişti ağzımdan ve aslında söyleyeceğim şeyin beni kızarmış bir tavuğa benzeteceğini biliyordum ama ağzımdan çıkmıştı işte bir kere. “Yani biraz önce, her şey ve herkes yok olsun istedim…” Sanırım sözlerinin karşılığını ona vermek istemiştim.

Dudağını diliyle ıslattı ve memnun bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Yani ne demek istediğini anladım,” diye ekledim biraz çatallaşmış gergin bir sesle. Ne kadar zordu böyle şeyleri dile getirmek.

“Sana en çok neyin yakıştığını buldum,” dedi ben ona arkamı dönüp ilerlediğimde. Kendimi öyle coşkun, öyle farklı hissediyordum ki, aşktan patlayacakmışım gibi geliyordu ve tüm bedenim yandığı için yüzümün aldığı şekli tahmin etmek zor değildi.

“Neymiş?” dedim ona dönmeden. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyordum.

“Utangaçlık,” dedi sessizce. Ona dönüp bakmak istedim ama yapamadım, kalbim bir anda pırpır etmişti ve ben gürültülü bir nefes aldım. Umarım bu beni her an utandıracağı anlamına gelmiyordu. Sürekli kırmızı veya morarmış bir yüzle gezmek hiç hoş olmazdı.

Ve Theora’yı görmüştüm. Elindeki çubuğa bir kamayla şekil vermeye çalışıyordu. Sinirli görünüyordu. Reisin anlattıkları aklımdan geçince, onu neyin böyle üzdüğünü daha çok merak ettim. Kaşlarının ortasında bir kıvrım vardı ve alnında bir damar zonkluyor gibi görünüyordu. Bizi duymamıştı bile.

“Theora!” dedim sessizce. Başını kaldırıp bana baktığında gülümseyerek gizlemeye çalıştığı üzüntüsü ben buradayım diyordu.

“Beraber ava çıkmaya ne dersin?” diye sordum gülümseyerek ve yanına gittim hızlı adımlarla.

“Av mı?” Alec şaşkın, Theora hem şaşkın hem de heyecanlı bir sesle sormuştu bunu.

“Evet!” dedim ona bakarak. “İstemez misin yoksa?” Sesimi sahte bir üzüntü kaplamıştı. Gözleri bir anda ışıldadı ve üzüntüsü bir an için yok oldu. Hızla ayağa kalktı ve kamayı beline yerleştirdi.

“Bunu çok isterim,” dedi gülümseyerek.

“Bu küçük av partisine bende dahil miyim?” diye sordu Alec, sesi şüpheli çıkıyordu. Ona döndüm ve kaşlarını indirmiş gözlerine bir ‘lütfen’ bakışı yerleştirmiş bana bakıyordu.

Aslında yalnız olmamız daha iyi olacaktı ama Alec’in bu görüntüsü karşısında sözlerimi ve düşüncelerimi bağlayan bir şey vardı.

“Eğer istersen,” dedim ona gülümseyerek.

“Tabii ki,” dedi Alec genişçe gülümseyerek.

“Yaşasın,” dedi Theora sevinçle. Umarım bu ‘Yaşasın’ kelimesinin Alec’in bizimle gelmesiyle bir ilgisi yoktu.

25. BÖLÜM

"Bu av da nereden çıktı?" diye sordu Alec merakla, kaşları hafifçe çatılmıştı. Bendis'e eğerini takıyordum. Alec, boz atına çoktan atlamıştı bile.

"Gidince anlarsın," dedim umursamaz bir tonla. Omuz silkti. Bendis'in karnını okşayıp hızla üzerine atladım ve mahmuzladım.

Theora'nın yanına vardığımızda atının üzerinde bizi bekliyordu. Yayını ve oklarını sırtına asmıştı, belinde sadece bir kama vardı. Yüzündeki gülümsemenin altında başka bir şey vardı. Bir şey… Ama ne? Bunu çözmek için beynimi yormadım.

"Hadi bakalım," dedim ona seslenerek. Hızla Bendis'i sürmeye başladım. Ben ilerlerken hiçbir şey söylemeden ardıma takıldılar. Düşündüğüm şey için kabileden fazla uzaklaşmamız gerekmiyordu. Alec'in soru soran bakışları arada beni buluyordu ama bir şey söyleyecek değildim. Tam yanımda ilerliyordu, Theora arkamızdan geliyordu.

"Neden hiç av hayvanı yok?" diye sordu Theora uzun süren sessiz bir yolculuğun ardından.

"Her an bir yerlerde olmalarını bekleyemeyiz," dedim bende bilmiş bir edayla.

"Lena!" dedi Alec ikaz eden bir tonla. Ona baktım, gözleri bir yere sabitlenmişti. Bakışının odak noktasına gözlerimi çevirdiğim anda bir karacayı otlarken buldum.

“Theora…” dedim ben de fısıldayarak. Kaçmasını istemiyordum. Aslında şu an için bir ava ihtiyacımız yoktu. Yani yiyecek bir şeye ihtiyacımız yoktu ama benim bu karacaya ihtiyacım vardı.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Theora. Eline yayını aldı ve gözlerini karacaya dikti.

“Sen şimdilik bir şey yapmayacaksın,” dedim ona gülümseyerek.

“Ahh…” dedi ve yayını indirdi.

Sadaktan çektiğim oku yaya yerleştirdim. Normal bir av anında okum her zaman hayvanı bir seferde öldürebilecek bir hedefi bulurdu ama bu defa sadece bacağına nişan almıştım. Okumu serbest bıraktığım anda karacanın bacağını buldu ve hayvandan acı bir çığlık yükseldi. Gözlerim karacada değil Theora’daydı. Dudaklarını büzdü ve yüzünü buruşturdu. Attan indiğim anda Alec ile göz göze geldim. Başını yana eğmiş meraklı gözlerle beni seyrediyordu. Asla hedefimi kaçırmayacağımı bildiği için onu bacağından vuruşumun sebebini merak ediyordu.

“Iskaladın galiba,” dedi Theora şaşkın bir sesle.

“Galiba,” dedim bende ve Alec’e bir şey söylememesi için göz kırptım. Anladığını belli etmek istercesine, Theora anlamadan başını bir kere eğdi ve ben ona küçük bir öpücük yolladım Theora’ya fark ettirmeden. Alec gülümsememek için dudaklarını bastırıyordu.

Hızla ilerledim ve acı içinde bağıran karacanın yanına gittim. Onun başını okşadım ve kulağına eğilerek “Özür dilerim,” dedim fısıltıyla.

Bu asla yapmadığım bir şeydi. Bir hayvana acı çektirmek asla bana göre bir şey değildi. Sadece bir kere için bu kuralımı ihlal etmiştim ve bu da, elimde Theora’ya doğru sürüklediğim bu zavallı karacayı bulmuştu. Tanrı günahımı affetsin!

Alec, şaşkın ve meraklı gözlerle beni izliyordu. Atından indi ve orada öylece kaldı. Theora’nın gözlerinde de merak vardı, atından atlamış iplerini sıkıca tutmuş bana bakıyordu kaşlarını hafifçe çatarak.

“Evet!” dedim karacayı onun önüne fırlatarak. “Hadi bakalım. Hayvana acı çektirme.” Sesim tahmin ettiğimden daha kayıtsız çıkıyordu.

“Ama…” dedi Theora itiraz dolu sesiyle.

“Ama ne?” dedim.

“Ne yapacağım?” diye sordu endişe içinde.

“Acısına bir son vereceksin. Onu en kısa zamanda öldüreceksin,” dedim ve çizmemin içinden bir bıçak fırlattım ona doğru. Bıçağı havada yakalamaya çalıştı ama beceremedi. Titrek ellerle yere düşen bıçağı kararlı bir ifadeyle aldı ve acıyla inleyen hayvana doğru ilerledi. Ona yaklaştıkça adımları yavaşladı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı ve sonra yine kararlı bir ifadeyle açtı. Yere uzandım ve dirseğimin üzerine yattım.

“Onu…” dedi yutkunarak.

“Boğazını kes,” dedim yine düz bir sesle. Gözlerim Alec’e kaydı. Hala ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Bir adım attı öne doğru ama ben elimi kaldırıp onu durdurdum. Bana itiraz eden bakışlar fırlattı. Ama umursamadım. Tekrar Theora ve karacaya diktim gözümü.

“Hadi Theora,” dedim ısrarcı bir tonla. “Acı çekiyor.”

Ona bir adım daha attı ve tam yanı başına gidip durdu. Karaca acı içinde inliyor ve çırpınıyordu beyhude yere. Theore’nin elindeki bıçak titriyordu. Ya da elleri titriyordu.

“Gözlerine bakma,” diye bir öneride bulundum.

“Bunu neden ben yapıyorum?” diye sordu itiraz dolu bir sesle. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Çok şaşırmış göründüğüme emindim.

“Yapmak istemiyor musun?” diye sordum.

“Öyle demek istemedim. Neden ben yapıyorum diye sordum,” dedi. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Karacanın başında durmuş, elinde bıçak öylece bekliyordu.

“Savaşçı olmak istediğin için,” dedim düz bir sesle. Ve yayıldığım otlardan hızla ayaklarımın üzerine zıplayıp onun yanına doğru ilerledim.

“Ama bu sadece bir avlanma!” diye itiraz etti yine. Gözleri yardım dileyen bakışlarla Alec’i buldu, ne yapmak istediğimi anlamıyordu. Alec’de anlamıyordu ama endişeli gözlerle izlemenin dışında müdahale etmiyordu.

“Karşındaki belki bir düşman Theore. Öyle düşün. Onun bir düşman olduğunu ve eğer sen öldürmezsen seni öldüreceğini düşün.” Sesim gaddar çıkıyordu ve ben bir an bu sesin bana ait olmadığını düşündüm. Theora titremeye başladı ve yutkundu.

Eğer o karacayı karşısında düşman olduğu düşüncesiyle öldürebilirse onu serbest bırakacaktım ve onunla bu konu hakkında tek bir şey konuşmayacaktım.

“Ama Lena,” dedi sesi titreyerek.

“Hadi Theore,” dedim ısrarla. “O bir düşman ve onun boğazını kesmen gerekiyor.”

Theore’nin titreyişi, karacadan gelen o acı dolu inleme ve Alec’in dudaklarından fırlayan itiraz dolu inleme öfkemi kabartıyordu. Kaşlarım çatıldı ve başıma korkunç bir ağrı girdi. Theore bir adım attı, bakışları değişti, gözlerine bir an kararlı bir ifade oturdu. Sonra yine kapattı gözlerini ve tekrar açtı. O an gördüm. Yapamayacaktı!

“Ben…” dedi ve bıçağı yere bıraktı. “Onu öldüremeyeceğim.” Karacanın gözlerinde takılı kalmıştı. Eğer o karaca değil, gerçek bir düşman olsaydı Theore için kesin bir son düşünürdüm; Ölüm!

Kılıcımı kınından çektim ve karacanın boğazını tek bir hamlede kestim. Bunu daha fazla uzatmak ve hayvana daha fazla acı çektirmek istemiyordum. Theora gözlerini kapamış, yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu. Yanına gittim ve onun saçından tutarak aşağı çektim.

“Lena!” diye çıkıştı Alec. Ona dönüp baktım, gözlerini şokla açmış bana bakıyordu. Tekrar Theora’ya döndüm. Titreyen bacaklarını baskıma dayanması için zorlamadı. Hıçkırıklarla toprağı buldu dizleri. Başına geriye çektim ve kılıcımı boğazına dayadım.

“Beni korkutuyorsun Lena,” dedi hıçkırıklarının arasından kısık bir sesle. Korkusu sesinden taşıyordu, tüm bedeni titriyordu. “Yapamadım. Öldüremedim.”

“O zaman olacak olan bu Theora,” dedim fısıltıyla. “Sen öldüremezsen seni öldürecekler.” Ve saçlarını serbest bıraktım. Hızla ayağa fırladı, ayakları bir iki adım geriye sendeledi ve irice açılmış, buğulu gözlerle bana baktı. Gözlerinde suçlama vardı.

“Savaşmayı kolay sanıyorsun değil mi?” dedim düz bir sesle, aynı anda kılıcımı kınına taktım ve tekrar yere oturdum. Alec yavaş adımlarla yanıma doğru ilerliyordu. “Kolay sanıyorsun bir insanı öldürmeyi.”

Theore’nin bacakları daha fazla bedenini taşıyamadı ve yere bıraktı kendisini. Doğrudan gözlerine bakıyordum, yaşlı gözleri benim gözlerimden ayrılmıyordu, korku içinde bakıyorlardı.

“Bir insanın gözünün içine baktığın an, o insanı öldürmek sana o an dünyadaki her şeyden çok daha ağır gelir ve sen kendi vicdanına yenik düştüğün an da kendi kendinin ölüm fermanını ilan etmişsin demektir. Karşındaki düşman senin kadar vicdan sahibi olmayacaktır; senden daha güçlü olacak, senden daha kudretli, senden daha cesur ve çok daha iyi savaşacaktır. Ve sen bu bilgisizliğin, güçsüzlüğün ve vicdan sahibi yüreğinle kendini yok edeceksin. Sen savaşçı değilsin Theora.”

Sustum ve gözlerimi yere diktim. Alec usulca yanıma oturdu ve sırtımı sıvazladı bana destek olmak için. Şimdi her şeyin nedenini anlayabiliyordu.

“Yapabilirdim,” dedi Theore tiz ve çatlak bir sesle. “Eğer… Hazırlıklı olsaydım.” Ses tonu biraz daha yükseldi, gözlerimi kaldırıp ona baktım.

“Yapamazdın. Hiçbir zamanda yapamayacaksın. Çünkü yeterince güçlü ve bilgili olamayacaksın. Yayı tutmayı bile bilmiyorsun.” Durup dudaklarımı ıslattım ve yutkundum boğazımdaki kuruluğu gidermek için. “Ama öğrenebilirsin. Çok zamanını alır, yeterince iyi olmak için yıllarca çabalarsın ama asla yeterince iyi olamazsın. Bunu söylediğime gülebilirsin ama sen bir kızsın! Bedenin buna uygun değil. Bir dövüş için belki ama bir savaş için asla uygun olmazsın.”

Ve öyle de oldu, Alec ve Theora'nın gülüşleri gergindi.

"Sen de bir kızsın," dedi sesini yükselterek. Ve diğer yanıma oturdu. Hala gözyaşı döküyordu.

"Bu benim yaşamımda sonradan var olan bir şey değildi, ben kendimi bildiğim ilk an elimde kılıcım vardı. Dünyayı yeni tanımaya başlarken annem gibi olamadım ve diğer kızlar gibi. Ben babam gibi olmayı seçtim, öyle gördüm, öyle yetiştim ve bildiklerimi öğrettim. Savaşmak benim ruhumla alakalı belki de. Eğer senin de her zaman öyle olduğunu bilseydim… Bak bu beni ilgilendirmez, kendi yolunu kendin seçebilirsin, ama hatalı olursun."

Kolunu tuttum ve kaslarının olması gereken yeri sıktım. Acıyla bir çığlık attı ve yüzünü buruşturdu. Ve diğer elimle Alec'in kolunu var olan tüm gücümle sıktım, elim kolunu kavrayamıyordu bile. Kaşları hafifçe çatıldı sadece.

"Savaşçı olman için güce ihtiyacın var," dedim ve kollarını serbest bıraktım ikisinin de. "Ama sen güçlü değilsin. Kendini korumalısın elbette. Bir şeyler öğrenmelisin, bunu takdir ediyorum. Ama bir savaşçı olmak sandığın kadar kolay değil." Ve sustum. Bir süre bekledim ama hiçbir şey söylemeden öylece durdu, gözlerini yere sabitlemişti.

"Lena'ya bu konuda hak veriyorum," dedi Alec kısık bir sesle. "Seni ilk gördüğüm an da kabile kadınlarının benim gördüğüm kadınlardan farklı olduklarını düşündüm, belki de onlar savaşmak için var olmuştur diye düşündüm. Ama ikinizi gözlemledikçe aranızdaki benzerliğin sadece kıyafetlerinizden doğan bir benzerlik olduğunu anladım."

"Ben…" dedi fısıltıyla Theora. "Yapabileceğimi sanmıştım. Aslında bunu sizi gördüğüm ilk gece anlamıştım. O gece Hektor'la karşılaştım ve ona açıkça meydan okudum. Onu yere serebileceğimi düşündüm. Kendime öyle çok güveniyordum ki, o boğazıma sarıldığında şok oldum. Beni öldürebilirdi ama anladı ve bir kadın olduğum için beni serbest bıraktı. Ondan o anda nefret ettim. Bana kendimi gösterdiği için."

"Ahh!…" dedim şaşkınlıkla. Demek Hektor'la aralarındaki zıtlığın nedeni buymuş. Hektor her zaman saygılı ve nazik bir erkek olmuştu. Eğer Theora'ya el kaldıracak duruma geldiyse gerçekten kendini korumak durumunda kalmış demektir.

“Neden?” diye sordum bir süre sonra. İnsanların hayatlarına burnunu sokan bir tip olmamıştım hiç bir zaman ama ondaki bu savaşma isteğinin neden bir anda dışarı fırladığını merak etmiştim.

“Aramızda kalacaksa?” diye sordu başını yerden kaldırmadan fısıltıyla.

“Tabii ki,” dedim, Alec adına da konuşmuştum. Theora dönüp Alec’e baktı.

“Aramızda kalacak,” dedi Alec gülümseyerek ve aynı anda kolunu omzuma doladı. Kendimi oldukça yorgun hissettiğim için ağırlığımı ona verdim ve bedeninden güç aldım.

“İki sene önce kabile savaşçılarını bekliyorduk,” dedi acı dolu bir sesle. Derin bir nefes çekti içine sanki güç toplamak istercesine. “Ben sadece bir kişiyi bekliyordum. Adı, İtalos’du. Öyle güzeldi ki, ona çocukluğumdan beri aşıktım. Bunu ona hiçbir zaman belli etmedim. Ondanda öyle bir tepki veya yakınlık görmedim. Beni gördüğünde kaçıyormuş gibi gelirdi bana. Ve sonra o savaş peydahlandı ortaya.” Derin bir nefes daha çekti sanki nefessiz kalmış gibi. Gözlerinden düşen damlayı elinin tersiyle sildi. “Savaştan bir gün önce beni buldu. O gün bizim çadır çok kalabalıktı, içeride ve dışarıda onlarca insan vardı. O bana gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ve benim onu görünce duran beynim sonunda anlayabilmişti.” Bir damla daha düştü gözlerinden, bu defa akmasına izin verdi ve damlalar bir diğerini takip etti iç çekişleriyle.

“Gece onun çadırına gittim, beni gördüğünde ne yapacağını bilemez gibi bir oturuyor, bir kalkıyor dolanıyor, ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi.” Güldü. “Çok tatlı görünüyordu. Hiçbir kelime söylemeden onu bekledim sabırla. Ama kalbim benim kadar suskun değildi. Neredeyse çıkıp ona koşacaktı ben sana aidim der gibi.

“Sonra bir an durdu ve bal rengi gözlerini bana dikti. Hızla yanıma koştu ve omuzlarımdan tuttu. ‘Sana deli gibi aşığım’ dedi. Bir anda. Ben öylece kaldım tabii, yıllarca onu beklemişken, bir anda o güzel kelimeleri sindirmek kolay olmamıştı. Gerçek olduğunu anlamam uzun sürdü.

“ ‘Söylememeliydim’ dedi benim çok fazla suskun kaldığımı görünce. Sonra bende ona sarıldım ve içimdeki o çağıldayan aşkı dile getirdim. Geri döndüğünde babamla konuşacaktı. Aramızdaki durumu anlatacaktı.

İçimdeki sevinci ve mutluluğu anlatabiliyor muyum bilmiyorum?" dedi, ikimize birden baktı. Alec'in eli omzumu sıktı ve ona dönüp baktım, bana göz kırptı.

"Kesinlikle," dedik aynı anda.

"Ertesi gün savaşa gitti. Beklemek ölüm gibiydi. Ölüm. Başka türlü açıklayamam. Karanlıktı ve acı doluydu. Ve sonra, günler sonra geri geldiler. Her savaşçıya tek tek baktım, herkese, ama onu göremedim. Hiçbir yerde yoktu. İki gün boyunca onu bekledim ama yoktu. Babama ve kardeşlerime soramadım. Her savaşta birileri ölürdü, bu defa ölüm onu almıştı, onu istemişti." Gözlerinden düşen damlalar benim yüreğime saplanır gibi olmuştu. O an Alec'i beklediğimi ve gelmediğini düşündüm. Neler yapacağımı Tanrı bilirdi.

"Ve ben sustum. Kimseyle konuşmadım. Hiç kimseyi istemiyordum. Ölmek istedim. Ama annem bana herkesten çok bağlıydı ve kendimi öldürmem ne kadar ağır bir şey olur bilirsin Lena. Kabile insanları için birinin kendini öldürmesi ne kadar ağır bir yük bilirsin. Ailemi böyle bir şeyin içine sokmak istemedim. Ama acımı nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Sonra içimdeki acı beni yaralı ve öfkeli bir hayvana dönüştürdü. Suskunluğumu bir anda bozdum, kabilede olan bir düğün sonrası. Kıskançlık beni yakmıştı. O gece evlenen biz olabilirdik. Düğünü dağıttım diyebilirim. Herkes deli olduğumu düşündü ama kimse beni anlamadı.

"Ve sizin kabileniz yerle bir oldu. Yağmalamadan dönenler Furina'yı getirdiler, onu şifacılara teslim ettiler. Konuşmaya başladığı ilk andan beri kabilesini ve seni anlattı. Öldüğüne çok zor inandı, seni yerde gördüğü halde inanmak istemiyordu, intikamımızı alacak diyordu. Sonra tüm umutları söndü. Sana olan inancı ve senin hayatın beni cezp etti. Bende senin kadar güçlü olmak istedim. Acımı ve intikamımı savaştığım insanlardan alabilirim diye düşündüm. Bu ateşi söndürebilirim diye düşündüm. Ve gördüğün gibi bir işe yaramam." Başını iki yana salladı ve sinirle bir tekme attı toprağa.

Suskunluğumuz uzun sürdü, Alec'in ve benim söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Birinin ardından çekilen, özellikle de gönülden bağlı olduğun birinin ardından çekilen acıyı anlatmanın imkanı yoktu, bunu biliyordum. Onu teselli etmek için bir şeyler söylemek istedim ama ağzımı her açtığım anda kelimeler boğazımda takılıp kaldı bir duvara çarpar gibi.

"Lena'nın kendini öldürmek istediğini biliyor musun?" diye sordu Alec ölüm sessizliğini bozarak. Theora dönüp şaşkınlıkla bana baktı. Gözünde yücelttiği insanın bir zavallı gibi kendini öldürmek istemesine şaşırmış olmalıydı. Kabile üyeleri için intihar en büyük utançtı. Başını iki yana salladı Theora şaşkınlıkla ve bana soru soran gözlerle baktı. Omuz silktim.

"Ailesini ve tüm kabilesini kaybettiği anda ölmek istemiş, Mormo onu iyileştirdikten sonra bağlamak zorunda kalmış. Çünkü Mormo, onun bir şeye karar verdiği anda yapacağını biliyormuş. Onu intikam almaya zorlayarak yaşamasını sağlamış, ama biliyormuş ki Lena intikamını aldıktan sonra yine kendisini yok edecekmiş. Buna kararlıymış." Alec'e bakmıyordum ama bedenim gerilmişti. Bunları Alec'e sadece yüzeysel olarak anlatmıştım. Cümle aralarında şöyle bir üstünden geçmiştim.

"Mormo bana kendi acısını unuttuğunu söyledi onu hayatta tutmaya çalışmak zorunda kaldığı anlarda. 'Lena inatçı keçinin ta kendisidir' demişti." Güldü burada. Ahh Mormo, sen ne geveze bir bunaksın. "Sonra kaderin cilvesinden bahsetti," dedi sustu.

Ne söyleyeceğini merak ederek bekledik bir süre.

"Theora, Tanrı'nın senin için çizmiş olduğu bir yol var. Sana bir acı verdi ama Lena'ya binlerce acıyı aynı anda verdi. Ben Tanrı'nın yüceliğine ve kudretine her zaman inanmışımdır ve şükretmeyi her zaman bilmişimdir. Tanrı bana Lena'yı verdi, beni de ona verdi. Bir şekilde yolumuzu birleştirdi. Ve biliyor musun… bu gerçekten utanç verici, berbat bir şey ama söylemeliyim, ben ona aşık olduğumda o erkek halinde dolanıyordu. Ve ben onu erkek sanıyordum." Güleceğimizi bildiği için bir süre durdu ve biz kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken derin iç çekişlerle, sabırla bizi bekledi.

"Onu tam önüme koydu, gücünü, güzelliğini, cesaretini ve her hareketi benim başımı döndürdü. İkimizin kalbine tek bir ok attı ve bizi birbirimize bağladı. Bana onunla yaşama sevinci verdi, ona benimle yaşama gücü. Söylemek istediğim şey, Tanrı senin için bir yol mutlaka çizmiştir. Acını anlayabiliyorum ve buna saygı duyuyorum, ama sende Tanrı'ya saygı duy. Sana böyle bir acı verdiyse eğer bu acıyı çekmenin mükafatını da verecektir. Sadece biraz sabretmelisin. Belki de tam gözünün önüne koyacak bir gün, ona bakmayı bileceksin, onu kendin bulacaksın ve mutluluğu tadacağına

eminim. Tanrı hiçbir kulunu ömür boyu bir acının içinde bırakmaz. Buna emin ol!"

Alec'e bir kere daha aşık olmak için başka neden aramazken o her zaman karşıma böyle güzel şeylerle çıkıyordu. Sözleri beni ne kadar etkilediyse Theora'yı benden birkaç kat daha fazla etkilemiş ve düşüncesini kırmıştı. Bunu Theroa'nın gözlerinde görebiliyordum, omuzlarını dikleştirmesinden anlayabiliyordum.

"Senin arkanda bulunan bir ailen var Theora, ve ailen senin için acı çekiyor. Eski seni özlüyorlar, neşeni ve aklı başında olan o kızı özlüyorlar. Sana bir zarar gelmesinden korkuyorlar. Aşkını unut demiyorum. Ama ailen için gülebilirsin. Onları da seninle birlikte acının içine çekme. Yasını kalbinde bir köşede bırak ve üzerini ört, unut demiyorum. Sen aşkının ardından nasıl üzüldüysen, ailen kendi canlarından bir parça için ne kadar acı çekecek bunu bir düşün. Bu sadece bencillik olacak. Kendinle birlikte onlara da acı çektirmen bencillikten başka bir şey değil." Sözlerimin sert olduğunu biliyordum. Ama Theora, Alec'in sözlerinden sonra düşünce aşamasına girmişti bile ve düşünce sırasında kırılmaya destek vermek istemiştim ve sanırım bunu başarmıştık.

Theora oturduğu yerde doğruldu ve kollarını açarak bana sıkıca sarıldı. Alec, bizi yalnız bırakmak için ayağa kalktı. Karacayı Bendis'in arkasındaki kızağa taşırken bize dönüp bakmadı. Theora'nın saçlarını okşadım ve sırtını sıvazladım.

"Her şey daha iyi olacak Theora," dedim fısıltıyla. Başını salladı, gözyaşları omzumu ıslattı. Kollarını benden ayırdı ve kendini geriye doğru çekti.

"Önce bu kıyafetlerden kurtulmalıyım," dedi gülümseyerek.

"Neden? Bence sana çok yakışıyorlar," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

"Lena, bunlarla nasıl hareket ediyorsun? Her an bir tarafım açılacak diye üzerimi kontrol etmekten düşünemiyorum." Söyledikleri üzerine bir kahkaha attım.

“Önlemlerimi önceden alıyorum,” dedim ona göz kırparak. “Uzun eteklerle savaştığımı bir düşünsene. Onları mı toplayacağım yoksa kılıç mı savuracağım karar vermek güç olur.” Ona göz kırptım ve yine kahkaha attık.

Alec, karacayı Bendis’in ardında kızağa yerleştirmiş bize doğru gülümseyerek geliyordu. Göz göze geldiğimizde ona hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım. Yine kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşti dudaklarına ve ben burnumu havaya kaldırıp ayağa fırladım.

Theora’da kalktı ve kulağıma eğildi. “Herkes senin kadar şanslı olabilir mi acaba?” diye sordu fısıltıyla. Gözlerimi şokla açarak ona döndüm ve sonra kaşlarımı çattım. Bu konuda kendime dur diyemiyordum. Tepkime kahkaha attı.

“Bakıyorum kendini çabuk toparladın,” dedim gülümseyerek.

“Bir an önce kendime gelmem gerekiyor,” dedi atına doğru ilerlerken.

Yanına gittim ve bende kulağına eğildim. “Kendine gelirken Alec’i düşünce yumağının ardında tut,” dedim gülümseyerek alayımın ardında yatan istemsizce yaptığım uyarıyı gördü. Bana inanamazmış gözlerle baktı ve kahkaha atma sırası bana geldi. Biliyorum o da benimle alay ediyordu ama kendime bu konuda bir sınır çizemiyordum.

“Siz ikinizin arasında neler dönüyor?” diye sordu Alec. Soru dolu bakışlarla bize bakıyordu. Theora ile birbirimize baktık ve yine kahkaha atmaya başladık.

“Lena ile hayata gelmenin yollarını tartışıyorduk,” dedi ve atına atladı. Alec başını iki yana salladı ve kendi atına doğru ilerledi.

***

“Aranızda neler geçti, bunu nasıl yaptın bilemiyorum Lena ama kızımı kendisi olarak görmek beni çok şaşırttı doğrusu, bu kadar çabuk bir gelişme beklemiyordum,” dedi reis, bana minnet dolu gözlerle bakıyordu.

“Alec ile ortak çalışma,” dedim gülümseyerek.

“Teşekkür ederim. Bunun için size minnettarım,” dedi Mia duygu yüklü bir ses tonuyla.

“Rica ederiz,” dedi Alec. Servisimizi yapan kız gitti ve ardında çadırın giriş perdesi aralandı. Theora’nın üzerinde uzun bir elbise vardı, rengi sarıydı. Onun üzerinde yün bir hırka ve her genç kız gibi belinde önlüğü vardı. Bir peri kızı gibi görünüyordu. Gülümseyerek ve yavaş adımlarla bize doğru ilerledi ve müsaade alarak karşımıza oturdu.

“Yarın ava çıkıyoruz, gelmek ister misin?” diye sordum Theora’ya alayla. Kaşlarını korkuyla yukarı kaldırdı ve ellerini havada sallamaya başladı.

“Asla,” dedi sahte bir korkuyla. “Avın ve savaşmanın bana göre olamadığını anladım.”

Alec ile bir kahkaha attık. Mia ve reis bize şaşkınlıkla baktılar. Theroa, Alec ve benim gözlerimiz bir süre birbirine baktı. Bu aramızda ömür boyu bizimle birlikte gidecek bir sır olarak kalacaktı.

26. BÖLÜM

"Yağmur başladı," dedim alçak bir tonla. Aslında üzerimize taş yağsa da umurumda olmayacakmış gibi geliyordu bana.

"Evet," dedi Alec iç çekerek. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi çıkıyordu sesi. Onun sıkı karnına başımı koymuş karanlık gökyüzüne bakıyordum. Ayaklarımı toprağa uzatmıştım. Alec'in bir eli saçımı nazik hareketlerle okşuyordu.

Reisin çadırından ava çıkacağımız için erken yatma bahanesiyle ayrılmıştık. Aslında bahane sayılmazdı. Çadırımıza doğru ilerlerken, birden çadıra girip uyumak istemediğimizi anlamıştık.

Ne kadar uzun süredir böylece yattığımızdan haberimiz yoktu. Konuşmadan öylece yatıyorduk.

"Üşüyor musun?" diye sordu Alec ilgili bir tonla.

"Hayır," dedim. Üzerimdeki kürkün dışında, ondan yayılan ve bedenimi baştan aşağıya saran ateşin beni sarmalayan sıcaklığı varken nasıl üşüyebilirdim ki? Alec'in üzerinde sadece gömleği vardı. Artık zırh yeleğini giymiyordu.

Saçımdaki eli durdu, iki elini birden bedenimde hissettim. Beni hızlı ama bir o kadar nazik bir hareketle kendisine doğru çekmiş, başımı göğsüne yaslamıştı.

Dudaklarının şakağıma değdiğini hissettim. O ne muhteşem bir histi, yine içimi ılık bir dalga kapladı ve tüm bedenimi dolandı. Kolları beni korumacı bir şekilde sarmaladı ve ben Alec'in kendine has o güzel kokusu içinde boğuluyordum.

Yağmurun şiddetini biraz daha hisseder olmuştuk. Damlalar yanağıma çarpıyor ve hızla aşağı süzülürken yerini yenileri alıyordu hiç vakit kaybetmeden.

"Önemli bir sorunumuz var," dedi Alec, kulaklarımı okşadı bir anda sesi.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ne gibi bir sorun?" diye sordum kaygılı bir sesle. Merakım alevlenmeye başlamıştı. Aslında her şey gayet iyi gidiyordu.

"Şu an yağmur yağıyor ve biz sıçan gibi ıslanıyoruz. Gerçi kar veya başka herhangi bir şey yağsa da burada böylece durmak istediğimi biliyorum." Derin bir iç çekti.

"Evet. Yağmur bir sorun."

"Hayır Lena," dedi sert bir tonla. "Sorun olan yağmur değil. Sorun; biz konuk çadırına döndüğümüz anda seninle benim ayrı odalarda kalıyor olmamız. Sorun; benim bütün gece deliler gibi dönüp dururken yine uykusuz kalacak olmam. Sorun; artık sensizliğe katlanamıyor olmam. Bir saniyemi dahi sen olmadan geçirmenin bana gittikçe daha çok ağır geldiği, bunun için canımın yanıyor olması. Ve… Ve tüm bunların ucu tek bir yerde birleşiyor. Evlenelim Lena."

Onun dudaklarından dökülen kelimeler bir yalvarış gibi çıkarken, benim göğsümde biriktirdiğim ve sıkıca tuttuğum hava bir öksürük yağmuru olarak dışarı çıkmaya aynı anda karar verdi.

"Lena!" dedi Alec endişeyle. "İyi misin?" diye sordu ben öksürüklerle doğrulurken. Ona başımı salladım ve Alec alayla güldü.

"İyiyim," dedim bir süre sonra ve gözlerimi ondan kaçırdım. Ne söylemeliydim?

"Lena… Umarım öksürmeye başlamadan önce söylediğim şeyi duymuşsundur. Ya da umarım seni bu boğulma noktasına getiren şey son

söylediğim kelimelerden kaynaklanmıyordur." Sesinde açık bir kızgınlık vardı.

"Duydum ve hayır, ondan dolayı değil," dedim yalan söyleyerek. Bana inanmayan gözlerle baktı. Bir elini toprağa dayamış, gözlerini bana dikmiş tepkilerimi ölçüyordu. Tekrar gözlerimi kaçırdım.

"Senden bir cevap bekliyorum Lena," dedi. Sesindeki endişeyi anlamıştım.

"Şey. Cevap… Yani sen bana…" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evlenelim diyorum Lena," dedi ısrarcı bir ses tonuyla. "Senin normal kızlar gibi romantik tekliflere kulak asmayacağını ya da etkilenmeyeceğini biliyorum ama istersen onu da yapabilirim. Dizlerimin üzerine çöküp sana en güzel kelimelerle evlenme teklifi edebilirim ya da istediğin herhangi bir şekilde bunu yapabilirim. Çünkü artık senden bir saniye daha ayrı kalmak istemiyorum."

Derin bir iç çektim o an. Yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum ama Alec bana inanamazmış gözlerle baktı. Bir süre sonra gözlerine bir öfke bulutu indiğini gördüm ve gözlerini şokla açtı.

"İstemiyorsun," dedi şok olmuş bir tonla. Başını iki yana salladı. "Bunu istemiyorsun. Benimle evlenmek istemiyorsun," dedi, sesi acı içindeydi.

Sesim? Neredesin? Nereye kayboldun? Bir şeyler söylemem gerekiyordu ve aslında bunu isteyeceğini biliyordum ama şimdi neden konuşamıyordum. Yutkundum. Alec sinirle ayağa fırladı ve bana arkasını döndü. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. En azından bana karşı bu kadar sinirli bir tonla konuştuğunu duymamıştım. Bu benim dilimi daha çok tutmuş ve hareket kabiliyetimi ortadan kaldırmıştı.

"Beni sevmiyor musun Lena?" diye sordu fısıltılı bir sesle. Bana bakmıyordu. Ağzımı bir kelime söylemek için açtım ama ses dışarı çıkmadı. Alec bir adım attı ileriye doğru ben cevap vermeyince. Hızlı, keskin bir soluk aldı. Omuzları düşmüştü, bir adım daha attı. Kalbi kırılmıştı.

Ve ben konuşabilmeyi beklerken bir anda göğsümden bir kahkaha fırladı göğe doğru, gülüyordum. Alec ikinci bir şokla sarsıldı ve bana döndü hızla. Hala gülüyordum. Alec kaşlarını çattı ve alt dudağını sinirle ısırdı. Onu

sevmediğimi nasıl düşünebiliyordu ki? Hayatımda ondan daha değerli başka bir şey olmadığını bilirken bunu nasıl aklına getirebilirdi?

Alec, karşımda ezilip büzülürken ve adım adım sendeleyerek geriye doğru ilerlerken, sırılsıklam olmuştuk. Üzerimizden sular damlıyordu. Alec'in saçları yine alnına yapışmıştı. Islak görüntüsü ona çok yakışıyordu ve ben gülmeyi bıraktım, ona yapabileceğim tek şeyi yapıp aşkla baktım. Bir an durdu ve tepkimi ölçtü. Gözleri öyle karmaşık görünüyordu ki omuzlarım çöktü, ona doğru hızla koştum ve beline atlayıp kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım.

"Şapşal," dedim ona sıkıca sarılırken.

"Ahh Lena…" dedi ferahlamış bir nefes alarak. Elleri belime dolandı ve başını geriye doğru çekti gülümseyerek. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve başımı eğerek dudaklarına yapıştım hızla.

Uzun ve soluksuz süren öpüşümüz devam ederken yağmur daha hızlı yağıyordu. Saçlarım yanağına yapışıyordu. Dudaklarımı araladığım anda Alec'in dudakları daha da şiddetlendi. Bu öpüş bitecek miydi? Ya da daha doğrusu bitmesini istiyor muyduk?

"Seni seviyorum," dedi bir nefes aralığında.

"Bende," dedim nefes nefese.

"Yani?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Evet," dedim başımı sallayarak, fısıltıyla. "Evet." Ama bu bana yetmemişti. Sonra benden beklenmeyecek bir şey yaptım, kollarımı iki yana kaldırdım ve gözlerimi göğe kaldırdım.

"Evet," diye haykırdım yüksek sesle. Tekrar Alec'in gözlerine döndüğümde gözleri zaferle parlıyordu. Kucağında beni döndürmeye başladı, boynuna sıkıca sarıldım ve dudaklarımı boynuna değdirdim.

"Zor olacağını biliyordum," dedi kendinden emin bir tonla. "Bana ecel terleri döktüreceğini biliyordum." Ve sonra durdu.

Aynı anda çadırlardan mırıltılar yükselmeye başladı. Gaz lambalarının ışıkları daha çok arttı. İkimizde kaşlarımızı yukarı kaldırdık ve çok gürültü yaptığımızı o anda anladık. Alec beni kucağından indirdi ve sıkıca elimi tutarak beni kendi konuk çadırımıza doğru çekiştirmeye başladı. İki veya üç kişilik bir gruptu sanırım net görememiştim, onları gördüğümüzde bir çadırın arkasına saklandık ve bizi geçmelerini bekledik.

"Bir çığlık duyduğuma yemin ederim," dedi genç bir erkek.

"Gecenin bu saatinde beni uykumdan uyandırdığına inanamıyorum. Her yer muhafız dolu," dedi diğeri sert bir tonla.

"Ama duydum," diye ısrar etti diğeri. Alec ile birbirimize bakıp sırttık ve sessiz adımlarla çadırımıza doğru görünmeden ilerledik.

"Hey!" diye fısıldadım Alec kendi bölümüne girmek üzere olduğu anda. Sessiz adımlarla yanıma geldi ve ellerini hızla belime dolayıp dudaklarımdan küçük bir öpücük aldı.

"Yarın avdan sonra bu kararımızı reis ile görüşmen gerekiyor. Artık bu kabileye aidiz ve böyle şeyler için ondan müsaade istemen gerekiyor," dedim fısıltıyla. Yarın o konuşmadan önce reisle bir konuşma yapacaktım.

"Tamam," dedi fısıltıyla. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"İyi geceler," diye fısıldadım. Ellerini yüzünü buruşturarak belimden çekti ve homurdanarak arkasını dönüp kendi bölümüne girdi. Başımı iki yana salladım gülerek.

***

"Ama bu hırsızlık Lena," dedi Alec yine itiraz ederek. Kendi savaşçı grubumuz, Furina ve bir de Steka vardı avlanma grubumuzda.

"Ahh!..." dedim şaşırmış gibi gözlerimi kocaman açarak. "Ben bunun hırsızlık olduğunu bilmiyordum. Bilseydim asla yapmazdım daha önce." Sonra kıkırdadım.

“Ama Lena, avlanabiliriz,” diye itiraz etti yine. Hektor ve diğerleri bu kapışmamızı gördüğünde kıkırdadılar. Zira Alec bana bir saattir dil döküyordu.

“Boşuna uğraşma komutan,” dedi Furina gülerek. “Bu sürü için kaçınılmaz bir son var.”

“Aslında ben de rahatsızım,” dedi Evanos ciddi bir tonla.

“Yani… Biz alışkın değiliz,” dedi Keys onu onaylayarak.

“Av bir yere kadar,” dedi Jasius.

“Alec…” dedim ciddi bir tonla. “Bizim hayatımız bu! Böyle yaşarız. Siz işin eğlenceli olan kısmına bakın. Gerisini düşünmeyin.”

Sinirle homurdandı ve başını diğer tarafa çevirdi. Bu kabul ettiği anlamına geliyordu.

“Bence gayet eğlenceli görünüyor,” diye bağırdı Dave gülerek.

“Dave!” dedik hep bir ağızdan sessiz olması için.

Tam karşımızda geniş ovada otlanan bir koyun sürüsü vardı ve Alec onları almamızı istemiyordu. Sürüyü yöneten ve idare eden sadece yedi savaşçı vardı. Gözleri sürekli etrafı tarıyordu ve Dave’in sesini duydukları anda bizim bulunduğumuz yöne doğru döndüler.

Onları öldürmeden de sürüyü kendimize bağlayabilirdik. Ve ben bu sürüyü bırakmaya asla niyetli değildim. Koca bir kış geçirmek için bu sürü ideal görünüyordu. Kendi sürülerimizi süt ve peynir için saklayabilirdik böylelikle.

Savaşçılardan biri bizi gördü ve diğerlerine ıslık çaldı.

“Şimdi,” diye atıldı Steka, grubu o yönetiyordu. Peşinden atımı mahmuzladım ve oklarımı yayıma gerdim. Alec hala söylenerek yayını omzundan indirdi ve okunu yerleştirdikten sonra peşimize takıldı. Halbuki sabah mutluluktan uçacakmış gibi görünüyordu.

Kolay olmuştu, sadece iki kişiyi yaralamıştık ve sürü artık bizim elimizdeydi. Daha fazla avlanmaya gerek duymadığımız ve sürüyü başkalarına kaptırma riskini göze alamadığımız için geriye dönmeye karar verdik.

"Onlar geçen kış bizim kendi kabilemizden sürülerimizi götürmüşlerdi komutan," dedi Steka sinirli bir ses tonuyla.

Furina, Hektor ve Jasius sürüyü idare ediyorlardı. Biz önden ilerliyorduk.

"Bunu bilmiyordum," dedi şaşkınlıkla. "Neden gidip sürünüzü tekrar geri almadınız?" diye sordu merakla.

"Çünkü kabileye girip koca bir sürüyü götürebilecek cesareti göstermişler ve almayı başarmışlar. Onları tebrik etmekten başka bir çare yok," dedim düz bir sesle.

"Aynen," dedi Steka.

"Ne kadar garip kurallarınız var," dedi Evanos. "Bu kabile işlerini öğrenmek uzun zaman alacak." Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Bana da öyle geliyor," dedi Alec, o da kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Steka ile birbirimize baktık ve gülümsedik.

Reis ve bizim gibi iyi av getiren diğer gruplar sürüyü gördüklerinde mutlu bir gülümseme yerleşti dudaklarına.

"İyi iş çıkarmışsınız," dedi reis gururla.

"Teşekkürler," dedim.

"Sizinle önemli bir konu hakkında görüşmem gerekiyor," dedi Alec.

Atlarımızdan inmiş ve reisin çadırının dışındaki üzeri kapalı oturma yerlerinde oturuyorduk. Ne konuşulacağını biliyordum ve bu konu hakkında daha önce reisle ben konuşmuştum. Reis benim konuştuğumu belli etmeden Alec'e gülümseyerek başını salladı ve onu içeriye davet etti. İçeri girmeden önce Alec'e belli etmeden bana göz kırptı. Neredeyse kahkaha atıyordum ama kendimi son anda tutmayı başarmıştım.

“Hektor…” dedi Steka bir süre sonra. Hektor kafasına diktiği karışımı masaya bıraktı ve ona döndü.

“Grubunuzdan birkaç kişiyi şenlik hazırlıklarında bize yardım etmesi için ayarlayabilir misin?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedi Hektor ayağa fırlayarak. “O zaman ben gideyim,” dedi ve baş selamı vererek hızlı adımlarla çadırdan dışarı çıkmak için hareket etti. Tam dışarı çıktığı anda Theora içeriye giriyordu ve elinde büyük bir kazan vardı. Gözlerini yere değil de ileriye dikmiş olsalardı yaşanılan çarpışma olmayacaktı.

Hektor’un kıyafetleri süt kazanından dökülen sütle baştan aşağıya yıkanmıştı, hatta nasıl olduğunu anlayamadım ama saçlarından bile süt akıyordu.

“Affedersin,” dedi Theroa umursamaz bir tonla. Hektor dişlerini sıktı ve sinirle bir nefes aldı.

“Biraz daha dikkatli olabilirdin,” dedi öfkeyle. Hektor’un hiçbir kadına ne kadar öfkelenirse öfkelensin bu şekilde davrandığını görmemiştim.

“Sende yerde bir şey arar gibi gezinme,” diye çıkıştı Theroa. “Önüne bak.”

Hektor cevap vermedi birbirlerine uzunca bir süre sinirle baktılar ve sonra Hektor, Theroa’ya bir omuz atıp onu geçti.

“Kaba şey!” diye bağırdı Theroa ardından. Kahkahamı bastırmak zor olmuştu. Sürekli didişmeye koşullanmış gibi birbirlerini her gördüklerinde mutlaka bir şey buluyorlardı birbirlerine laf atmak için. Theroa uzun süre onun ardından baktı ve bize döndüğünde yüzü kızarmıştı.

“Ama haklıyım,” dedi kendini savunmak ister gibi.

“Haklısın?” dedi Steka kaşlarını kaldırarak. “Kafasından aşağıya süt boca edilen Hektor. Biraz daha nazik olabilirdin,” diye ikaz etti.

Theroa omuz silkti ve içeriye doğru hızlı ve yeri delen adımlarla ilerledi. Biraz sonra Alec dışarı çıktı. Yüzünü gördüğümde gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ne oldu?” diye sordum ekşimiş suratına.

“Önce kabile kurallarını yerine getirmem gerekiyormuş,” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Ahh. Evet. Her kabilenin kendine özgü kuralları vardır,” dedim. Bu tamamen bir yalandı.

“Ne olduğu hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordum merakla. Söylemeyeceğini biliyordum ama Alec ısrar etmiş ve herhangi bir yalan cevap almış olabilirdi. Alec sıkıntıyla başını iki yana salladı.

“Seninle evlenmenin ne kadar zor olacağını daha öğrenemedim,” dedi sitem eder bir tonla. Bu haline gülümsedim.

Eğer kabilelerde iki kişi birbirine gönül bağıyla bağlanmışlarsa onlara hiçbir şekilde engel çıkarılmazdı. Sadece kabile reisinden müsaade almak gerekiyordu, bunun nedeni de kabile reisine olan saygımızı ona göstermemiz içindi. Bu kural zırvası tamamen bir yalandan ibaretti. Alec, belki daha sonra bunun için bana köpürebilirdi.

***

Şenlik hazırlıklarına fazla bir yardımda bulunduğumu söyleyemeyeceğim, Alec bile hazırlıklar için canla başla çalışırken benim yaptığım tek şey savaş oyunları sırasında yarışabilmek için adımı yazdırmaktı.

“Sen neden boş geziyorsun?” diye sordu Alec, meşaleleri geniş ve düzlük alana yerleştirirken. Tüm herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Omuz silktim.

“Çalışanları izlemek daha eğlenceli,” dedim sırıtarak.

“Ben kararımı bir kez daha düşünsem mi acaba?” dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. “Tembel bir kadın ne işe yarar!”

“Düşün istersen,” dedim onu tehdit eden bir tonla ve elimde duran elmayı ona fırlattım. Çevik bir hareketle elmadan kaçtı ve beni yakalamak için peşinden koşmaya başladı.

“Eğer seni yakalarsam başına geleceklerden haberin var mı?” diye sordu. Koca alanda kedi fare oyunu oynuyorduk ve şimdi herkes işlerini bırakmış bizi gülerek izliyorlardı.

“Öğrenmek istemiyorum,” diye bağırdım gülerek. Yerde duran elma sepetlerinin birinden bir elma daha aldım ve ona fırlattım. Bu defa kaçamadı ve göğsüne geldi. Kaşlarını çatarak durdu ve ellerini dizlerine koyarak belini büktü. O an dondum.

“Alec?” diye sordum endişeyle. Bana cevap vermedi. Onun bir yarası olduğunu hatırlayarak endişeli, hızlı ve suçlu adımlarla yanına koştum, başında dikildim ve elimi endişeyle omzuna koydum.

“Alec? İyi misin?” diye sordum fısıltıyla. Öne doğru ilerledi hızla ve beni kahkahalarla omzuna aldı.

“Seni düzenbaz!” diye bağırdım sinirle. Sırtına yumruk atmaya başlamıştım.

“Bazen düzenbaz olmak işe yarıyor,” dedi, yumrularımdan zerre kadar etkilenmemişti.

“Beni yere indir,” dedim öfkeyle.

“Bir şartla,” dedi gülerek. Yine meşalelerin olduğu yere doğru ilerliyorduk.

“Neymiş o?” diye sordum. Artık ona yumruk atmıyordum.

“Bana meşaleleri dizmekte yardım edeceksin.” Derin bir iç çektim ve teslim oldum.

“Tamam,” dedim sinirle ve o beni omzundan indirdi.

***

Reis şenlik konuşmasını bitirdiğinde kabile müziği çalmaya başlamıştı. Genç kızlar ve erkekler ortadaki geniş alana geçtiler. Çevrelerinde dizilmiş meşaleler, en güzel ve renkli şenlik kıyafetlerini giymiş insanları aydınlatıyordu. Meşalelerin ışığı insanlara vurdukça yanıyorlarmış gibi görünüyordu. Ortaya sarı, kırmızı ve karmakarışık bir renk cümbüşü

çıkıyordu. Savaşçılar da özel şenlik kıyafetlerini giymişlerdi. Gecenin karanlığına doğru dans ederek ilerliyordu dumanlar.

"Bu senin bildiğin danslara benzemez," dedim Alec'e gülümseyerek.

"Fark ettim," dedi, alanda dans edenleri izliyordu bir yandan. Gözlerinden hoşuna gittiğini anlamıştım. Kendi savaşçı grubumuza bakıyorduk bir yandan. Kabile halkının danslarını taklit ediyor ve arada ritmi bozsalar da neredeyse uyum sağlıyorlardı.

"Hadi Lena," dedi Furina bir süre sonra, elini bana uzattı. Alec'e baktığımda gülümsüyordu ve başını salladı. Oturduğum yerden hızla kalktım ve Furina'nın elini tutarak dans alanına doğru ilerledim. Dans edenlerin arasına karıştığımda kendimi müthiş hissediyordum. Damarlarımda dolaşan şeyin beni havaya uçuracağını düşünüyordum.

Reis bu gece Alec ile evlenme kararımızı ve kabile kurallarına göre Alec'in neler yapması gerektiğini açıklayacaktı. Kabile halkı da biraz şaşıracaktı tabii ama bizi ele vermeyeceklerinden emindim.

Halk danslarının en sevdiğim özelliği tüm dans eden çiftlerin aynı anda melodiye uygun hareket etmeleri idi. Dönerken eteklerim havalanıyor ve bir an uçacağımı hissettiriyordu bana. İkinci kere eş değiştirmiştim. Tüm dans edenler aynı anda bu renkli ahenge ayak uyduruyorlardı ve ortaya çok güzel bir manzara çıkıyordu. Tekrar döndüm ve eşimin kim olduğunu görünce bir anda figürden birini kaçırdım donduğum için.

Alec gülümseyerek karşımda duruyordu. Ona sevinçle gülümsedim ve tekrar dans etmeye başladım. Ellerimizi arada birbirine tokuşturuyorduk ve tek elini belime sarıyor olduğumuz yerde dönüyorduk. Dans etmek başlı başına güzeldi ama Alec'le dans etmenin keyfini anlatmam için 'Yaşamadan asla anlatılamaz' sözcüklerini kullanabilirdim sanırım.

Mutluluk patlaması gibi bir şey yaşıyordum. Sonra Alec bana gözleriyle bir yeri işaret etti.

"Çok şaşıracaksın," dedi ben başımı çevirirken. Gözlerim dans etmeyen ve birbirine öfke ile bakan ama eş olarak birbirinin karşısına geçmiş bir çifte kaydı. Hektor ve Theroa, dönerken bile onlara bakıyordum merakla. Ne yapacaklarını merak ediyordum. Öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

“Kader…” dedi Alec, ona bakmadım. “Ağ mı örüyor ne?” dedi alayla. Sonra Hektor’un bakışlarının değişimini izledik. Gözleri güldü önce, ve hayranlıkla baktı Theora’ya, eğilip kulağına bir şey fısıldadı.

Theora hala sinirle bakıyordu Hektor’a. Hektor umursamadı ve gülümseyerek ellerini kaldırdı havaya. Tekrar bir şey söyledi fısıltıyla. Theroa güldü ve ellerini onun ellerine kenetledi.

“Sanırım,” dedim Alec’in biraz önce söylediğine cevap vermek için. “Örmüş bile,” diye ekledim.

Theora’nın gülümsemesi gözlerine ulaştı. İkisi de etraftaki insanları görmüyor gibiydi. Bu yüzden ben Steka ile dans ederken ve Alec kabileden başka bir kızla eş değiştirirken onlar yine beraber dans etmeye devam ettiler. Kahkahaları bize kadar ulaşıyordu. Karşımda başka bir kızla dans eden Alec’e göz kırptım. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sanki yıllardır biliyormuş gibi figür atlamadan dansına devam etti. Ona daha ne kadar hayran olacaktım?

Kader ağını örerken bizi unutmamıştı sanırım. Savaş oyunlarında kuralar çekilirken Alec ve beni karşı karşıya getirmişti. Kabile halkından coşku dolu tezahüratlar yükseldi.

Kabile halkının mırıldanmalarına bakılırsa Alec’in bana bilerek yenileceğini düşünüyorlardı ama Alec ve benim defalarca kendi kendimize karşılaştığımızı bilmiyorlardı ve Alec hiçbir zaman kendinden ödün vermezdi. Ne o beni yenebilmişti ne de ben onu yenebilmiştim o anlarda.

“Şansa bak!” dedi Alec gülerek.

“Aynen,” dedim bende. Karşı karşıya durmuş, kılıçlarımızı birbirimize çekmiştik. Şimdi herkes susmuş, merakla birbirine aşık iki insanın karşılaşmasını seyrediyorlardı.

“En son ne zaman karşılaşmıştık?” diye sordu Alec, kılıcını yan tarafında tutarak ve hızlı adımlarla bana doğru koşmaya başladı. Kılıcını bana savurduğunda atik davranarak kılıcını durdurdum.

“Hatırlamıyorum,” diye cevap verdim onu geri iterken. Hayret nidaları yükseliyordu kabileden. Alec’in bana saldırmayacaklarına o kadar eminlerdi ki bu onları şoka uğratmıştı.

“Bende,” dedi Alec gülerek ve kılıcını başımın üzerinden savurdu. Yere eğilerek kılıcından kurtuldum ve alttan saldırıya geçtim. Alec havaya sıçradı.

“Bacaklarım bana lazım olabilir,” dedi gülerek ve tekrar atağa geçti.

“Kafamda bana lazım olabilir,” dedim bende gülerek. Soluklar tutulmuş ve kabileye sessizlik çökmüştü, herkes bizi izliyordu. Kılıçlarımızın sesi göğe yükseliyordu.

Neredeyse bir saat olmuştu ve ikimizde nefes nefese kalmıştık. “Pes etsen diyorum artık,” dedi Alec alayla. Bunu asla yapmayacağımı biliyordu.

“Sen neden denemiyorsun?” diye sordum ve tekrar saldırıya geçtim.

“Ben seni yeneceğimi biliyorum,” dedi muzur bir gülümsemeyle. Kılıçlarımız tokuştu ve öylece kaldı. Birbirimizi ittiriyorduk. Onun bilek gücü benden daha iyiydi ama ben ondan daha çevik ve hızlıydım.

Kabile halkından sıkıntılı nefesler yükselmeye başlamıştı. Biz sabaha kadar böyle devam edebilirdik. Hala birbirimizin gözünün içine bakıyorduk. O anda hile yapmak bana çok mantıklı gelmişti, yoksa ikimizin de bırakacağı yoktu.

“Ahh bu arada. Düşündüm de… evlenmeyi daha sonraya ertelesek.” Alec’in yüzü boşaldı ve şaşkınlıkla bana baktı.

“Ne?” diye sordu şaşkınlıkla. Kılıcının baskısının benim kılıcımı bıraktığını hissettim. Elini çevirdim, kılıcı havaya savruldu ve hızla arkasına geçip kılıcımı boynuna tuttum. Saçlarını çekmiyordum, sadece okşuyordum. Alec hala şaşkındı.

“Şaka yapıyorum aşkım,” dedim kahkaha atarak. “Bu arada yenildin.” Alec gülmeye başladı.

“Seni hilebaz! Düzenbaz!” dedi sahte bir kızgınlıkla.

“Savaşta her yol mübahmış biliyor muydun?” diye sordum kabile halkının coşkun seslerini bastırmak için bağırarak.

“Bir dahaki sefere seni yere sereceğim. Bana yalvaracaksın,” dedi hala gülerek.

“Hay hay…” dedim alayla. “Seren sen olduktan sonra.”

‘’Evlendiğimiz gün bana bunun hesabını vereceksin!” dedi tehdidin dozunu artırarak. O an donma sırası bana gelmişti. Kılıcımı indirdim ve şaşkın gözlerle ona baktım.

“Şaka yapıyorum aşkım,” dedi alayla göz kırparak. Derin bir nefes aldım, ama o gözlerde alayının altında yatan bir şey görmüştüm. Ne olabilirdi ki?

Savaş oyunları bitti ve kabile reisi sesleniş ve oyunları izlemesi için ona hazırlanan yerde ayağa kalktı. Kazanan savaşçıları tebrik etti.

“Size önemli ve mutlu bir haberi açıklamaktan onur duyarım. Komutan Alec ve Lena evlenme kararı almış bulunmaktalar. Bize de bu karara saygı ve mutlulukta kutlamak düşer. Tabii…” dedi ve gözlerini sevinçle gözleri parlayan Alec’e dikti. “…kabile kuralarına göre bizimde iznimizi alması gerekiyor.” Sonra bana gülen gözlerle baktı. Başımı bir kere aşağıya eğdim. Alec, sıkıntılı görünüyordu. Başına ne geleceğini bilmiyordu. Kabile halkından şaşkınlık nidaları yükseldi ama reis onları tek elini havaya kaldırarak susturdu. Daha önce böyle bir şey olmamıştı.

Daha önce konuşmuş olduğu kabile savaşçılarını yanına çağırdı ve Alec’in atını ona getirdiler. Meydan tekrar boşaltıldı. Alec herkesin şaşkın bakışları arasında alana doğru ilerledi atıyla.

Daha önceden ayarlanmış diğer altı savaşçı da alana doğru ilerlediler. Alanın kıyısında ve en önünde ben duruyordum ve keyifli bir gülümsemeyle onları izliyordum.

“Silahlarını alın,” dedi reis savaşçılara bağırarak. Hektor tam yanımda duruyordu ve kulağıma eğildi.

“Bu işin senin başının altında çıktığına bahse girerim,” dedi gülerek. Ne yapacağımı çoktan anlamıştı. Alec şaşkınlıkla baktı bir süre ama zarar gelmeyeceğini bildiği için silahlarını bir savaşçıya teslim etti.

“Ona bir sırık verin,” dedi reis. Alec’in ağzı şaşkınlıkla açıldı ve gözleri beni buldu. Ona uzaktan gülerek baktım.

Alec başını iki yana salladı ve alt dudağını ısırdı. Sonra kahkahasına engel olamadı ve bedeni sarsılarak güldü.

“Öyle olsun,” diye bağırdı uzaktan bana. Hala sırıtarak ona bakıyordum.

Alec’in karşısına tıpkı bana yaptıkları gibi üçerli gruba ayrılarak dizilmişlerdi. Alec’in kendini silahsız çıplak gibi hissettiğine emindim.

Onlar atağa geçtiklerinde yine o tatlı Alec gitmiş ve bir aslan kükremesi duymuştuk. Alec aslında bu durumda avantajlı olmayan taraftı, onun bizim gibi atın üzerinde hareket edebilme yeteneği yoktu, ve asla bir sırıkla mücadele etmek zorunda olmadığına emin olmuştum.

Ama Alec’in kudretini asla unutmamıştım. Sırığı eline iyice sardı ve atı şahlanarak ona doğru gelenlere ilerledi. Sırık öyle uzun olmamasına karşın Alec bir savuruşta savaşçılardan birini sırığına resmen dikmişti. Onu tek eliyle havaya kaldırdı ve yere yavaşça indirdi. Bu da bize ders olmuş oldu. Onu fırlatmamıştı resmen nazikçe yere bırakmıştı.

Herkes hayran gözlerle Alec’e bakıyordu. En çok hayran kalan da bendim sanırım. Onu sabaha kadar böyle durup izleyebilirdim ama Alec’in bu işi uzun tutmayacağına emindim. Diğer yanından gelen savaşçının ayaklarına vurdu ve hızla kılıcı tutan bileğine vurdu. Savaşçı acı içinde çığlık atarak kılıcını elinden fırlattı ve kenara çekildi. Diğer ikisi de ona doğru hızla gitmeye başladığında Alec atını ters yöne çevirdi, onlardan kaçıyormuş gibi yaptı ama onlar yaklaştığı anda atını şaha kaldırdı ve iki keskin hamlede savaşçıların yüzlerine indirdi sırığı hızla. Sonra midelerine geçirdi
O kadar güçlüydü ki onun baskısına dayanamadılar ve atlarından düştüler.

Geriye kalan iki kişiyi de kendisini fazla yormadan yere serdi ve sonra dönüp sırığını bana doğru kaldırdı. Oysa ki ben yüzüne tükürür gibi yere fırlatmış ve ‘Uygar kentin nazik evlatları’ diye bağırmıştım.

“Artık seninle evlenebilir miyim, kabile halkının iflah olmaz güzeli?” diye sordu bağırarak ve gülümseyerek. Ona başımı salladım.

Tüm kabile halkı hep bir ağızdan düğün şarkısı söylediler ve alkışlayarak melodi oluşturdular, sonra çalgıları çalan insanlarda eşlik ettiler. Bir süre bu mutlu haberi herkes kendince kutladı.

“Bir hafta sonra bu alanda büyük bir düğün şöleni yapılacak, ve bu iki güçlü savaşçı birbirlerini sonsuza dek seveceklerine yemin edecekler. Hazırlıklar yarın şafakta başlasın,” dedi reis. Sesi gür ve mutlu çıkıyordu.

Alec sırığını zaferle bir kez daha havaya kaldırdı. Atını hızla bana doğru sürdü kalabalığı yararak ve tam önümde durdu ve elini bana uzattı. Gözlerimi ona diktim gururla ve elimi uzattım. Beni hızla kendisine doğru çekti ve önüne oturttu. Kollarımın altından geçirdi ellerini ve dizginleri tuttu.

“Senin için aşmam gereken başka engel var mı?” diye sordu kulağıma eğilerek. Sesinden güldüğünü anlamıştım.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“O zaman…” dedi ve atını mahmuzladı. At şahlanıp ilerlerken Alec bir kez daha kulağıma eğildi. “Sen benimsin!”

***

SONSÖZ – FİNAL

Hektor, kendisini geniş gövdeli bir ağacın ardına saklamış, elini çitlerde birleştirmiş ve gözlerini Theora'ya dikmişti. Onun her hareketini gözlüyor ve kendi kendine gülümsüyordu.

Theora'nın saçları bir omzundan aşağıya sarkıyor ve göğüslerinin altına kadar kıvrım kıvrım iniyordu. Elbisesinin kollarını dirseklerine sıyırmış, eteklerini ellerinde toplamış, geniş tepsinin üzerinden çıplak ayaklarla meyve eziyordu. Hektor, onu izlerken başının döndüğünü hissediyordu. Midesinde bir sızlama oluyor ve bedeni kasılıyordu. Kalbi sanki daha çok kan pompalıyordu. Kendisini havalanacakmış gibi hissediyordu.

Theora kendi kendine kıkırdadı ve bu kıkırdama Hektor'u da gülümsetti. Hektor derin bir iç çekti ve sonra kaşlarını çattı sinirle.

"Hoş kız!"

Hektor olduğu yerde sıçradı ve gözleri iri iri açılarak Lena'yı buldu bakışı. Telaşlanarak açıklama yapmaya başladı. "Ben… Öylesine…" Sonra durup kaşlarını çattı. "Sen ne zaman geldin?" diye sordu.

"Oldu biraz," dedi Lena umursamaz bir tonla. Aslında kahkahasını zapt etmeyi zorlukla başarıyordu. Ellerini çite koydu, gözlerini Theora'ya dikti ve Hektor'a ecel terleri döktürmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşündü. Hektor derin bir nefes çekti içine ve Lena ona döndü.

"Ee?" diye sordu. Hektor sıkıntıyla ona döndü, Lena'yı tanıyordu ve bu ee'nin altından iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu.

“Ne eee’si?” diye sordu o da umursamaz davranmaya çalışarak, kalbi bir anda daha hızlı atmaya başlamıştı.

“Nasıl gidiyor?” Lena’nın neyi sorduğunu gayet iyi biliyordu ama anlamamış gibi yaparsa belki Lena defolup gidebilir ve onu rahat bırakabilirdi.

“Ne nasıl gidiyor Lena?” diye sordu bıkkın bir sesle. Lena derin bir iç çekti ve her zaman yaptığı gibi ağzında tutamadı kelimeleri.

“Hektor… bilirsin, kaçamak sözleri ve imaları sevmem. Onu gözetliyorsun.” Lena güldü, Hektor içinden küfretti. “Bunu bir gerizekalı bile anlar.”

“Madalya ister misin Lena?” dedi Hektor sinirle ve gözlerini yine ona dikti. Kalbini coşturan kıza.

“Ne için?” dedi Lena gülerek. Hektor yine Lena’ya döndü. “Seni onu gözetlerken yakaladığım için mi? Yoksa ona karşı ilgi duyduğunu anladığım için mi? Ama eğer ikincisi için ise bunu Alec hak ediyor, çünkü…” Lena’nın sesi bir anda kısılmıştı, Hektor’un kara bakışları onu susturmuştu. “Tamam. Saçmalıyorum,” dedi Lena, yüzü kızararak Theora’ya baktı.

“Komutan Alec mi?” diye sordu Hektor üzgün bir sesle. Lena’ya bakmıyordu.

“Başka Alec tanımıyorum,” dedi Lena alaya vurmaya çalışarak. Kendisine de öfke duymuştu, Hektor’un bu kadar alınacağını tahmin etmiyordu. Kendine olan öfkesi giderek büyürken ellerini çitten çekti ve gitmek için geriye doğru bir adım attı.

Hektor bir anda bileğine yapıştı ve biraz önce, Lena’nın elleri çitte nerede duruyorduysa oraya götürüp nazikçe bıraktı, ama Lena’ya hiç bakmadı. Lena buna şaşırsa da omuz silkip beklemeye başladı.

“Nasıl oldu anlamadım,” dedi Hektor bir süre sonra. İçinde yaşadığı bu karmaşık duyguları Lena’dan başkasına anlatamazdı ve biraz olsun rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Lena iyi bir arkadaştı.

“Ona o kadar öfkeliydim ki, nasıl içime bir anda bu kadar işledi anlayamadım. Şimdi gördüğün gibi gözlerimi ondan alamıyorum, bir fare

gibi kuytu köşelerde saklanıp onu izliyorum ve onu izlemek bana hiçbir şeyin veremediği kadar zevk veriyor." Hektor sıkıntıyla bir iç çekti, saklanmak zorundaydı, Therora ile artık birbirlerine laf atmaktan vazgeçmişlerse bile ona bu şekilde yaklaşımda bulunduğu anda Theora'nın yine tersleyeceğinden ve Hektor'u istemeyeceğinden emindi Hektor. O zaman acısı daha büyük olacaktı, şimdi en azından konuşabiliyorlardı.

"Saklanmak zorunda değilsin," dedi Lena uzun bir aradan sonra. "Git ona açık açık söyle."

"Bunu söylemek senin için kolay tabii Lena, ama benim için o kadar kolay değil. Ona böyle bir şeyi fark ettirdiğim anda beni istemeyecek ve yine benden nefret edecek." Bir an ona olan öfkeli yüzü gözlerinin önüne gelerek irkildi.

"Bence şenlikte gayet iyi görünüyordunuz," diye düşüncesini bildirdi Lena, çünkü Theora'nın da Hektor'a ilgi duyduğunu düşünüyordu.

"O sadece küçük bir anlaşmaydı." Hektor, anı hatırladığı anda kendini tutamadan gülümsedi. Elini uzattığı anda Theora'nın bir süre beklemesini ve sonra dudaklarının köşelerinden yukarı kıvrımını izlemişti. O anda çarpılmış gibi olmuştu Hektor ve o anda ona aşık olduğunu anlamıştı. Theora ona gülümseyince.

"Ne anlaşması?" diye sordu Lena merakla. Hektor'un hülyalı sesi ve gülümsemesi Lena'yı da gülümsetmişti.

"Dans ederken karşılaştığımızda birbirimize olan öfkemizden dolayı kaçmaya çalıştık önce, ama sonra nedense durduk, dikkat çekeceğimizi düşününce. 'Madem gitmiyoruz, bir anlaşma yapalım ve dans boyunca, ama sadece dans boyunca iyi geçinelim' dedim kulağına. Önce bana sinirle baktı, bende göz kırparak ve gülümseyerek elimi kaldırdım tutması için. O an onun ne kadar güzel olduğunu yeni anlamıştım ve kendimi tutamadan 'Sen ne kadar güzelmişsin' dedim ve sanırım biraz şaşkınlığımı belli etmiştim. Sanırım bu onu gülümsetti ve anlaşmaya uydu. İşte bu kadar." Hektor sıkıntıyla bir nefes aldı yine ve elini çenesine koydu.

"Sadece o şenlik için değil, sizin artık iyi geçindiğinizi düşünüyorum.

Hem herkes eş değiştirirken siz değiştirmediniz. Bunu nasıl açıklayacaksın?" Hektor omuz silkti, Lena ısrarcı bakışlarını Hektor'un üzerine salmıştı.

"Lena… O gece ben kendimden oldukça ödün verdim, onun gülüşü öyle güzeldi ki hep gülsün istedim ve ona durmadan bir şeyler anlattım. O da güldü ve şenlik bitince sadece birbirimize gülümsedik. Daha sonra da hafif bir gülümseme ve baş selamı."

"Bu da bir şeydir," dedi Lena sinirle. Böyle hemen pes etmelerine sinirleniyordu Lena, insan aşkı için savaşmalıydı ona göre.

"Evet. Bende onun için saklanıyorum ya Lena. Ona bu hislerimden biraz olsun anlatacak ya da belli edecek olursam benden kaçacak ve beni istemeyecek. Buna katlanamam. En azından bana gülümsüyor." Hektor gözlerini Theora'dan ayırıp Lena'ya çevirdi.

"Eğer böyle yaparsan salaklık etmiş olursun."

"Çok açık sözlüsün Lena."

"İyi sen bilirsin, bence savaşmalısın. Eğer onun gözlerinde ufacık dahi olsa umut görüyorsan kesinlikle savaşmalısın. Belki o da seni bekleyecek ama sen böyle ağaç arkalarında saklandığın için senin ona hissettiğin şeyleri asla göremeyecek. Belki de seni beklemekten sıkılır ve başka birisine ilgi duyar daha sonra."

Lena'nın son sözleri Hektor'u bir anda yaktı geçti. Nasıl bu duruma geldiğine hala inanamıyordu, ona bu kadar bağlanmayı aklı almıyordu. Ve şimdi bir başkasının olabileceği düşüncesi onun tüm sinir sistemini alt üst etmişti.

"Yaa…" dedi Lena alayla. Lena tam bir şey daha söylemek için ağzını açtığı anda bir çığlık sesi duyuldu. Lena daha ne olduğunu anlayamadan Hektor bir sıçrayışta çitleri geçmişti bile. Sonra olduğu yerde dondu ve bacakları onu taşıyamazmış gibi yere çöktü.

Lena kahkaha atıyordu, Hektor'un nasıl o kadar hızlı olabildiğini düşünüyordu hala. Theora'nın ayağı kaymış ve meyvelerin içine düşmüştü.

Yani Hektor'u böyle ateş almış gibi koşturacak bir şey yoktu. Lena bunu düşünürken kahkahasına engel olmaya çalışıyordu bir yandan.

Hektor olduğu yerde omuzlarını düşürerek doğruldu. Lena ona göz kırptı, Hektor tekrar çiti atladı ve Lena'nın yanında durdu.

"Gördüğün gibi durum hafife alınacak gibi değil Lena," dedi Hektor yorgun bir sesle. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Söyledim. Git. Onu buradan seyredeceğine karşısına geç öyle izle. Seni görsün, biraz arsızlık yapacaksın. Belki kızar ama aşkını gösterebilirsen, yani bunu görebilirse sana karşılığını verecektir. Hem onun böyle bir şeye ihtiyacı var." Lena Hektor'a göz kırptı, Hektor içinde bir şeylerin yer değiştirdiğini sanıyordu. Ya da umudu filizleniyor ve bedenini sarıyordu. Sonra kaşlarını çattı.

"Bu, ayıp olmaz mı?" diye sordu Lena'ya. Lena yine umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Kime ne?" dedi, sonra gözlerini iri iri açarak tekrar Hektor'a baktı. "Sakın reise yakalanma," dedi alayla. Sonra kendini yaslandığı çitten öne doğru ittirerek ayırdı.

"Nereye gidiyorsun Lena?" diye sordu Hektor arkasından.

"Aşkıma," dedi Lena omzunun üstünden Hektor'a bakarak. Hektor başını salladı gülümseyerek. Elini havaya kaldırdı ve Lena durdu.

"Biraz bekle," dedi ve koşar adımlarla Lena'nın yanına geldi.

"Özrümü kabul et lütfen," dedi, mahcup bir ifade vardı yüzünde. Lena'ya öyle ters davrandığı için kendisine kızıyordu.

"Ne özrü bu?" diye sordu Lena kaşlarını çatarak.

"Sana kaba davrandım. Üzgünüm. Bazen senin de bir kız olduğunu unutuyorum. Sen her zaman benim diğer erkek arkadaşlarımdan daha yakın bir arkadaşsın bana, tepkilerim bu yüzden daha yoğun oluyor." Güldü, gülüşü gergindi.

“Takılma. Ben de sen beni yakaladığında boğazını kesmek istemiştim.” Lena ona göz kırptı sevecenlikle. Hektor ona genişçe gülümsedi.

“Teşekkür ederim. Sen çok iyi bir dostsun,” dedi ve kollarını açarak Lena’ya sarıldı.

“Sende öyle,” dedi Lena.

***

“Neden bizim çadırımız o kadar uzakta bunu bir türlü anlayamadım,” dedi Lena şikayet eder bir tonla. Alec, gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Elini Lena’nın yumuşak saçlarının arasına daldırdı ve yavaş hareketlerle aşağıya doğru indirdi, bunu birkaç defa tekrarladı.

“Cevap orada saklıysa bende yardım edeyim,” dedi Lena, sıkılmış bir tonla, Alec’in kucağında huzursuzca kıpırdandı. Alec, derin bir iç çekti.

“Bilmiyorum aşkım, bana oraya yapılacağı söylendi ve bizde oraya yaptık,” dedi.

“Aslında kızdığım şeyin benim çadırı görememem olduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordu Lena sinirle.

Alec, yaslandığı ağaçtan biraz daha aşağıya kaydırdı kendisini ve Lena’yı kucağına oturttu hızlı bir hareketle. Başını göğsüne dayadı ve saçlarından öptü usulca. Lena, Alec’in kalp atışlarının nasıl hızlı attığını duyabiliyordu. Elini usulca kaldırdı ve göğsüne dokundu. Alec bir an için titredi bu dokunuşla. Elini Lena’nın yanağına götürdü ve oradan çenesine kaydırdı, hafifçe yukarı kaldırarak kendisine bakmaya zorladı.

“Senin düğün elbiseni görmek istiyorum,” dedi Alec ağır ağır ve tane tane konuşarak.

Ses tonunun kadifemsi yumuşaklığı Lena’nın içini titretiyordu. Bir an afallamış gözlerle baktı Alec’e, Alec hala tek kaşı havada bir cevap bekliyordu. Lena yüzünü buruşturdu. “Olmaz,” dedi omuz silkerek inatçı bir sesle.

"Bak! Sen neden göstermiyorsan ben de o yüzden göstermiyorum. Kabile kuralları," dedi başını yana eğerek alaycı bir ifade ile. Lena sinirle bir iç çekti.

"Tamam," dedi. Zaten Alec'in şu anda bunların dışında bir şeyle ilgilendiğini görüyordu, Alec'in gözleri Lena'nın dudaklarına kaymıştı. Yavaşça başını eğdi ve dudaklarına uzandı.

"Az kaldı," dedi Alec boğuk bir sesle ve Lena'nın dudaklarına özlemle dokundu. Birleşen dudakların tutkusu ikisini de ürpertti.

Alec'in eli Lena'nın sırtında dolanmayı bıraktı ve onu biraz daha kendisine çekti. Lena'yı kasılmış bedenine daha çok yaklaştırdı, dudakları nefes almasına izin vermiyordu.

Alec'in tüm duyguları dudaklarından Lena'nın bedenine işliyor, ona akıyordu sanki. Öpüşü yakıcı, ısrarcı ve özlem doluydu. Dudakları Lena'nın dudaklarını eziyor ve dili onun dudaklarını aralamaya çalışıyordu. Bunu başardığı anda Alec'ten küçük bir inilti çıktı. Elleri sırtında gezinmeye başladı. Lena'nın ellerini boynunda hissetti, ensesindeki saçlara dokundu nazik bir hareketle ve Alec bir kez daha ürperip Lena'yı kendisinden ayırdı.

Lena ve Alec, nefes nefese birbirlerine bakıyorlardı. Alec, kendisini bu kadar belli etmek istemese de Lena'ya karşı koymak zordu. Lena'yı her zaman istemişti, özellikle onun kadın olduğunu ve onun bedenini gördüğü andan itibaren. Ama Lena'yı kendi kıyafetleri içinde görene kadar bu istek böyle yakıcı değildi. Bedeni isteğinin doğrultusunda kasılıyor ve acıyordu. Onu istiyordu, hem de bir an önce bunu istiyordu ve kendine zorlukla hakim olabiliyordu.

"Şey…" dedi Lena fısıltıyla. "Ben gitsem-"

Alec başını iki yana sallayarak onu susturdu ve boynundaki elini usulca göğsüne doğru çekti.

"Gitme," dedi Alec de fısıltıyla, hala nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Eli Lena'nın saçını okşuyordu. Onu kalbine gömmek istiyordu Alec, bu kadar sevgi bazen ona fazla yakıcı geliyordu. İmkansız olduğunu düşünse de karşısındaydı işte. Lena'yı delicesine ve inanılmaz bir tutkuyla seviyordu,

Lena onun hazinesiydi. Kaybetmeyi asla göze alamadığı bir hazine. Yanından ayrıldığı anda onu boşluğa düşüren bir hazine.

Uzun süren dakikalar sonunda Lena, Alec'in kucağında huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. Alec bekliyordu, bir şey gelecekti ama ne?

"Alec…" dedi Lena usulca. Sesinde bastıramadığı bir öfke vardı ve Alec bunu anlamıştı.

"Efendim?" dedi Alec fısıltıyla ve dudakları Lena'nın saçlarını buldu.

"Şey… Hiç… Onu da…" dedi ve sustu. Alec ne söylemek istediğini hemen anlamıştı ama Lena'nın böyle kıvranması hoşuna gidiyordu.

"Anlamadım aşkım!" dedi fısıltıyla, gülüşünü bastırarak. Lena derin bir nefes çekti, elleri kucağında birleşti ve parmaklarını birbirine dolayıp sıkıntıyla oynamaya başladı.

"Lena?" diye sordu Alec. Onu tuttu ve delici gök mavisi gözlerine baktı. O gözler gerekten insanı deliyordu. Ve o gözlerde öfkenin parıltılarını görebiliyordu.

"Feronia'yı hiç öptün mü?" diye sordu ve gözlerini kendi çizmelerine dikti. Alec bu soruyu aslında çok daha önce bekliyordu. Eğer Lena'nın gözlerini görmeseydi onu biraz kıvrandırmak isterdi. Bu gerçekten eğlenceli olabilirdi.

"Hayır," dedi Alec ciddi bir tonla. Lena, gözlerini tekrar Alec'in gözlerine dikti ve tek kaşını kaldırarak o yakıcı gözleriyle Alec'in gözlerinin içini araştırdı. 'Tanrım!' dedi Alec içinden, birazdan bayılacağını düşündü. Bir insan gözleriyle ancak böyle eziyet ederdi insana. Savunmasız bırakıp çırılçıplak ve saf duygularla karşısına çıkmış gibi hissettiriyordu Alec'e kendisini.

Lena'nın dudakları memnun bir halde yukarı doğru kıvrıldı. "İyi," dedi gülümsemesi genişleyerek. Sonra tekrar kaşlarının ortasına o kıvrım yerleşti, gözleri düşüncelerle yere çevrildi.

'İşte yine geliyor' dedi Alec içinden. Sıkıntıyla hızlı ve yarım bir soluk aldı, çünkü Lena'nın gözleri yine onun gözlerini bulmuştu.

“Peki… Başkasını öptün mü?” Alec, o gözlerin baskısından kaçarcasına başını arkaya atıp ağacın gövdesine dayadı ve bakışlarını havaya dikti.

“Evet…” dedi Lena ısrarcı bir tonla. Alec, sıkıntıyla bir nefes aldı. Lena, Alec’in bedeninin gerildiğini hissediyordu ve bu Lena’nın hoşuna gidiyordu. Biraz önceki sorusunu ciddi anlamda sormuştu ama bu sadece onu biraz germek içindi. Gülüşünü bastırmak için kendisini zorluyordu.

Alec, Lena’nın kucağında birleştirdiği ellerini kendi avucu içine aldı ve gözlerini Lena’nın onu delen gözlerine dikti. “Evet,” dedi düz bir tonla. “Evet öptüm.” Lena yüzünü buruşturdu ve sahte bir öfke gözlerinde dolaştı.

“Demek öyle,” dedi dişlerini aralamadan. Alec, bir anda tedirgin olmuş, kasları gerilmişti. Lena’nın sinirle kaçırdığı gözlerini yakalamaya çalışıyordu. Sonunda ellerini Lena’nın ellerinden çekti ve yüzüne götürdü usulca ve kendisine bakması için zorladı.

“Aşkım. Ben sağlıklı ve normal bir erkeğim, senden önce bir hayatım vardı, ‘bazı’ isteklerim vardı. Bakir bir erkek olmamı beklemiyordun değil mi?” Alec bir anda başını yine geriye doğru atmak zorunda kaldı, çünkü Lena gözlerini Alec’in gözlerine öyle bir dikmişti ki Alec, bir an için yutkundu ve tükürüğü bile boğazını yaktı.

“Yapma aşkım!” dedi Alec fısıltıyla ve fısıltısında korkunç bir keder vardı. Lena daha fazla eziyet etmek istemedi ve zaten gülüşünü bastıramıyordu. Boğuk bir sesle göğsünden kahkaha yükselince Alec şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve sonra dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak Lena’ya dik dik baktı.

“Çok düzenbazsın!” dedi Alec, bir an için öfkelenmişti. “Buna inanamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. Lena hala kıkırdıyordu.

“Benden önceki hayatın benim için önemli değil, merakımı bağışla. Ama Feronia’yı öpmediğine sevindim,” dedi kıkırdamalarını durdurabildiğinde ve yine gülümsedi. Alec, bu kadar kolay atlatacağını düşünmüyordu aslında. Onun böyle dalga geçeceğini aklına getirmemişti ve gafil avlanmıştı.

“Bu kadar değil mi? Beni düelloya falan davet etmeyeceksin!” diye sordu Alec alayla. Sesi inanamazmış gibi çıkıyordu.

“Hayır,” dedi Lena umursamaz bir tavırla. “Nasılsa acısını bir şekilde çıkarırım.”

Alec’in gözleri irice açıldı. Lena kahkaha attı ve elini Alec’in yanağına koydu, sonra başını yana eğdi ve Alec’in dudaklarına küçük ama tutkulu bir öpücük kondurdu. Kısa kesmeyi düşündüğü öpücük Alec’in ellerinin onu mengene gibi kavramasıyla uzun ve nefessiz sürmüştü. Lena’nın başı dönmeye başlamıştı, Alec’in öpüşü onun içindeki duyguları bir düğüm yapıyordu adeta.

Alec, dudaklarını nihayet çekebildiğinde sadece bir parmak kadar uzağına gitti dudaklarından. Gözleri yanıyordu. Lena’yı istiyordu ve bunu içinde tutamadan kelimeler bir anda ağzından fırlayıverdi.

“Seni istiyorum,” dedi Lena’ya. Sesi fısıltılıydı ama ancak bağırsa böyle titretebilirdi Lena’yı. Lena, onun parlayan gözlerine baktı ve ilk defa Alec’in gözlerinin bu derece karardığını gördü. Alec’in kalp atışlarını duyuyordu neredeyse. Kendi kalp atışları da düzensizdi ve dörtnala giden bir at gibiydi.

Alec’in sözleri karşısında ne söyleyeceğini şaşırmış durumdaydı Lena. En iyi bildiği şeyi yapıp gözlerini kaçırdı, ama Alec’in tatlı nefesi yüzünü yalayıp geçti.

“Seni istiyorum,” dedi Alec bir kez daha ve tekrar Lena’nın dudaklarına değdirdi dudaklarını. Sözlerinin ateşi kadar değildi bu defa dudaklarının ateşi. Lena bu öpücüğün bastırılmış duygularla dolu olduğunu düşündü.

“Seni seviyorum,” dedi Alec, öpüşü devam ederken Lena’nın dudaklarına doğru.

“Seni seviyorum,” dedi Lena’da ona karşılık vererek, Alec’i bir kez daha öptü. Alec’in Lena’yı mengene gibi kavrayan elleri gevşedi ve Lena’nın bedeninde ufak bir yolculuğa çıktı.

Lena’nın bedeni içinde yaşadığı yoğun arzuyla titredi ve Alec kendisini zorlukla durdurdu. Sonra Lena’ya misilleme yapmanın keyifli olacağını düşündü. Hala nefes nefese dudaklarından, ciğerlerine soluk göndermeye çalışarak doğruldu ve ağaca yasladı bedenini. Nefes nefese kalan Lena’yı da göğsüne yasladı.

“Senden sonra kimseyi öpmedim, kimseyle birlikte olmadım.” Alec bir nefes çekti içine ve dudaklarını bastırdı bir süre gülüşünü saklamak için.

“Tüm duygularımı, arzularımı, isteklerimi sana ayırdım,” deyiverdi bir anda, eğildi ve Lena’nın boynuna dudaklarını değdirdi. “Umarım benimle başa çıkabilirsin,” dedi fısıldayarak ve beklediği gibi Lena’nın kucağındaki bedeni gerildi.

Alec, muzip ve beklenti dolu bakışlarını Lena’nın gözlerine dikti. Biraz önce Alec’i didik didik eden o bakışlar, şimdi tedirginliğin verdiği gölgelerle dolmuştu. Alec’in ne demek istediğini anlamıştı elbette ve itiraf edemese bile korkuyordu. Gerçekten korkuyordu.

Lena, huzursuzca kıpırdandı ve gergin bir gülümsemeyle Alec’in kasılmış bedeninden kalkmak istedi ama Alec onun bileğinden tutup oturması için zorladı ve sonra başını yana eğip bir süre daha Lena’nın bu halini izledi. Dayanamadı ve kahkahasını koyuverdi.

Lena şaşkın gözlerle Alec’e bakınca onun kendisiyle dalga geçtiğini anlaması biraz uzun sürdü. Alec’in omuzları kahkahalarla sarsılırken Lena korkusunu belli etmenin öfkesiyle dolmuştu. Burun delikleri sinirle genişledi ve derin bir nefes alıp sıktığı yumruğunu Alec’in omzuna indirdi.

“Ahh!...” Alec çığlık attığı anda bile hala gülüyordu. Lena’nın savurduğu yumrukları geri savurabilmek için bileklerinden yakaladı ve bedenini kaçıran Lena’nın boynuna öpücük kondurdu.

“Sana senin kadar iyi olduğumu söylemiştim,” dedi fısıltıyla. Sonra tek kaşını kaldırarak, öfkeyle parlayan ve onu delip geçen gözlerine baktı. “Bu kadar cesur bir kızın böyle bir şey için korkmasına şaşırıyorum doğrusu.”

Lena yine bir cevap vermedi, sinirle büzdü dudaklarını ve olduğu yerde debelenmeye başladı. Alec, güçlü kollarıyla onu sımsıkı hapsetti kucağına.

“Bunun hesabını vereceksin,” dedi Lena dişlerinin arasından. “Bırak beni.”

“Bırakamam,” dedi Alec. Hala gülüyordu.

“Sen ne utanmaz bir insansın!” dedi Lena sinirle kırpıştırdığı kirpiklerinin altından bakarak. Çırpınmayı bırakmıştı sonunda, ama Alec hala temkinli bir şekilde canını acıtmadan bileklerini sıkıyordu.

“Neden utanacakmışım?” dedi Alec arsızca sırıtarak.

“İflah olmazsın değil mi?” dedi Lena siniri biraz geçmiş gibiydi. Dudağının kenarında bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi fark etmişti Alec ve bileklerini serbest bıraktı.

“Olmam,” dedi Alec tekrar ağaca yaslanarak. “Beni çıldırtan sensin. Elimde değil.” Biraz önceki gibi alayla söylememişti bunu, gözlerini Lena’ya dikerek oldukça alçak bir sesle ama bir o kadar ciddi bir tonla söylemişti. Lena yine gözlerini iri iri açtı ve saç diplerinden ayak tırnaklarına kadar kızardığını hissediyordu. Böyle anlar hiç ona göre değildi. Kızarmaktan ve böyle titremekten nefret ediyordu.

“Hey…” dedi Alec. “Domatese döndün.”

“Sevindim,” Lena gülerek. “Ben kızarmış bir tavuğa döndüğümü düşünüyordum.”

Alec bu sözlerini üzerine kahkahalarla sarsıldı ve o duyguların dolup zirveye ulaştığı an bir anda uçuvermişti.

***

“Ayy! İstemiyorum! Uzak tutun onu benden!” Ellerimi şeytan görmüş gibi havaya kaldırmıştım. O yapışkan şeyi bir kere daha tenime süremeyeceklerdi.

İnsanın düğünü olduğunda neden böyle işkence yöntemlerine maruz kalmak zorunda oluyordu ki? Ben olduğum halden gayet memnundum.

“Ama Lena, bunların yapılması gerekiyor,” dedi Theora, banyo havuzunu sıcak suyla doldurmaya çalışıyordu.

“İstemiyorum. Bu resmen işkence.” Ellerimi bacaklarıma götürdüm. “Tanrım! Yanıyorum.”

“Lena… Çocuk gibisin,” diye azarladı beni bir başka kabile kızı. Ona sinirle baktım, çünkü bacaklarımdaki tüylere musallat olan bu kızdı.

“Sakın bana yaklaşma!” dedim dişlerimin arasından. Parmağımı ona savuruyordum havada. Bana gözlerini devirdi.

“İrina sadece senin daha güzel görünmen için uğraşıyor,” dedi Theora, artık onunda sinirleri gerilmişti.

“Ben yeterince iyiyim. Alec beni böyle seviyor,” diye direttim Theora’ya dönerek.

“Lena…” dedi bıkkın bir sesle. “Lütfen.”

Dişlerim dudaklarımı kemirirken ayaklarımı yere vurarak İrina’nın yanına ilerledim. Tanrım, kendi ayağımla bu kızın ellerine teslim olmaya gidiyordum. Lanet olsun!

Dakikalar süren beden temizliğinden sonra nihayet sıcak havuzun içine kendimi atabilmiş ve yanan bedenimi biraz olsun dinlendirebilmiştim. Gelin olmak gerçekten çok zor bir olaymış. En azından bunu öğrenmiş oldum. Bir daha asla evlenmeyecektim! Sonra kendi kendime gülerek başını salladım. Bir daha evlenmek ha!

Suyun üzerinde gül yaprakları dolaşıyordu ve her yer gül kokuyordu.

“Çok güzel kokuyor,” dedim gözlerimi kapayarak.

“Koku tenine işleyecek,” dedi Theora. İşte buna memnun olmuştum.

Uzun süre suyun içinde kaldıktan sonra, Theora tüm bedenimi bir tavuk gibi soymuştu. Resmen derimin altından ikinci bir deri çıkarmıştı. Tüm bedenim kıpkırmızı olmuştu ve artık buna dayanacak gücüm kalmamıştı.

Theora, bedenime kokulu değişik macunlar sürerken, İrina banyo suyunu değiştiriyordu.

“Artık bitmeyecek mi?” diye şikayet ettim en sonunda. Burnumdan öfke dumanları çıkıyordu.

“Lütfen Lena, bunların hepsi senin için,” dedi sıcacık bir sesle ve gülümseyişle. Nazik elleri bedenimi bir hamura çevirmiş yoğuruyordu ve açıkçası uykumu getiriyordu. Bıkkın bir nefes aldım ve ona boyun eğmek zorunda kaldım. İrina, kıkırdamalar eşliğinde banyoyu terk etti.

“Hadi bakalım. Tekrar havuza,” dedi beş yaşında bir çocuğa seslenir gibiydi.

“Olur anneciğim,” dedim ona alayla. Güldü. Havuza girdim ve tüm bedenimin kendini serbest bıraktığını, kaslarımın gevşediğini ve sanki derimin yenilendiğini hissediyordum. Öyle güzel gelmişti ki kendimi kuş gibi hissediyordum. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Kendimi bir an arabulucu gibi hissettim.

“Umarım bende senin için aynı şeyleri yaparım bir gün,” dedim kısık bir sesle. Theora güldü.

“Sanmıyorum,” dedi düz bir sesle.

“Neden?”

“Benim artık böyle bir düşüncem yok.”

“Hiç öyle düşünme,” dedim bende imalı bir tavırla gözlerine bakarak. Hızla gözlerini kaçırdı benden. “Çok güzelsin Theora, çok iyisin. Mutluluk seninde hakkın.”

“Güzel olabilirim ama sinir bir kız olduğumu da hesaba kat lütfen.”

“Bende az sinir değilim,” dedim kıkırdayarak.

“Ahh… Evet,” dedi.

“Bence biraz gözlerini aç ve etrafına bak,” ve sustum. Theora bedenimi çiçek kokularıyla yıkarken bir şey söylemedi. Kimden bahsettiğimi biliyordu. Uzun süren bir sessizlikten sonra Theora derin bir iç çekti.

“Hep beni izliyor,” dedi bir anda fısıltı gibi bir sesle. Ona dönüp baktım dikkatle, bana bakmıyordu. Mumun ışığında yüzünün nasıl kızardığını görebiliyordum.

“Ona bir şans verecek misin?” diye sordum. İmalara gerek yoktu. İkimizde kimden bahsettiğimizi biliyorduk.

“Bilmiyorum. Kalbimi yeniden birine açmak çok zor.”

“O zaman bana tek bir şey söyle,” dedim havuzdan çıkarken. Havlumu bana uzattı.

“Ne?” dedi gözlerini bana dikerek. Üzerime havluyu sardım ve ona baktım bende.

“Seni izlemesi hoşuna gidiyor mu? Ve lütfen açık ol,” dedim.

Bir süre gözlerini yere dikti ve konuşmadı. Huzursuz olmuşçasına kıpırdanıp durdu. Yanına gidip onu kollarımın arasına aldım.

“Sen dünyaya acı çekmek için gelmedin. Evet sevdin. Ve evet sevdiğini kaybettin. Ben bile… Onca kaybımdan sonra sevme hakkını kendimde görebiliyorsam, sende görmelisin. Bu ona ihanet değil. Emin ol o da böyle isterdi.” Gözlerinden düşen damlalar göğsümü sırılsıklam yapmıştı.

“Gerçekten öyle ister miydi?” diye sordu bir süre sonra hıçkırıklarının arasından.

“Senin mutlu olmanı isterdi,” dedim bende onu cesaretlendirecek bir tonla.

Kollarımın arasından sıyrıldı ve gözleri sıcak bir gülümsemeyle benim gözlerimi buldu. Yemin ediyorum o gözlerde AŞK vardı. Harika. Hektor buna bayılacak.

***

Kadife sesli genç kabile kızı düğün şarkısını söylüyordu. Sesi meşalelerin alevlerine karışıp gece karanlığına doğru yükseliyordu. Kulaklarımda yumuşak bir tat bırakıyordu. Bunun benim düğün şarkım olduğuna inanmam için ne yapmam gerekiyordu bilmiyorum ama inanmak gerçekten güçtü. Alec ile evleniyordum. Bu his kalbimi çılgınca attırıyordu, ellerimi terletiyor ve ayaklarımı titretiyordu. Onun gerçekten bana ait olacağını söylüyordu bu şarkı.

Tüllerin arasında Alec'in gelmesini bekliyordum. Çevremdeki tüm insanlar meraklı bakışlarla bana ve meşalelerle aydınlatılmış Alec'in atıyla geleceği yola bakıyorlardı. Her yüzde bambaşka anlamlar vardı. Kimi sanki burada değil gibiydi, kimi ağlamaklı bakışlarını düğün alanına çevirmişti, kiminin elleri dua eder gibi havalanmıştı ama herkesin yüzünde memnun bir ifade vardı, memnun ve mutlu.

Derin bir nefes aldım ve düğün elbisemi bir kere daha kontrol ettim. Mia olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Normal zamanda gelinlerin elbiselerini her zaman çiçeklerle süsleyen Mia, bu defa turuncu ve sarı renklerden oluşan değerli taşlarla süslemişti elbisemi. Bana daha çok yakışacağını söylemişti. Beyaz elbisenin tek omzumdan tutturulan sarı ve turuncu taşlardan oluşan askısı, elbiseye alev dilleri gibi uzanıyordu ve göğsüme kadar yayılıyordu taşlar. Sanki elbisemde alevler vardı. Beyazın üzerinde parlıyorlardı alev almış gibi. Göğsümün altında bulunan kuşaktan aşağıya doğru giderek bollaşan elbise, arkaya doğru uzun bir kuyruk olarak uzanıyordu.

Saçlarımı yer yer minik inci tokalarla toplamışlar ve salıvermişlerdi. Bu benim dünyama uyuyormuş. Saçlarımı bunun için böyle dağınık yapmışlardı, bukleler göğsümün altına kadar uzanıyordu. Ve elimde eşim olacak erkeğe vereceğim değerli hediye vardı. Bağlılık yüzüğü.

Şu anda, terler içinde ve kalbim yerinden çıkmak için niyetlenmişken ve dizlerim beni yerle bütünleştirmek için ısrarla titreyip direncini tutamazken Alec'i beklemek çok güçtü. Theroa ile göz göze geldik, hemen yanında Hektor duruyordu. Theora, beni cesaretlendirmek istercesine gülümsedi ve sonra duyduğu sese başını çevirmeden önce Hektor'a baktı. Hektor bunu fark etti ve bana göz kırptı, ona kocaman gülümsedim. Sonra başıyla meşalelerden oluşan yolu gösterdi.

Derin bir nefes alarak döndüm ve atın ayak seslerini dinlemeye başladım. Hızla geliyordu, sanki her adımı yeri sarsıyordu ve ben titriyordum. Bu kabile geleneklerindendi. Damat her zaman gelinini almak için atıyla meşalelerin arasından gelir ve gelinin babası çıkıp kızı erkeğine teslim ederdi. Benim babam hayatta olmadığı için bu işe en uygun olan kişi Mormo'ydu. O da bir nevi babam sayılırdı. Beklediğim kürsünün yanında oturmuş, yüzünde ilk defa gördüğüm bir gülümseme ve aynı anda ilk defa gördüğüm bir kederle bana bakıyordu. Onunla içimizdeki duygular tamamen aynıydı.

Keşke kendi kabilimizde olsaydık! Keşke sevdiğimiz insanlar yanımızda olsaydı. Keşke babam burada olsaydı. Keşke Bethor ve Dione'yi de böyle evlendirebilseydik. Keşkeler hiç bitmezdi değil mi? Hayatta her zaman bir keşke vardı. Ben arkasına dönüp bakmayı seven bir kişilik olmamıştım hiç bir zaman ama işte şimdi, tam da burada keşke demeden yapamıyordum. Sevdiğim insanı, onun gücünü, kişiliğini ve mutluluğumu ailemden birilerinin de görmesini öyle çok isterdim ki, keşke demeden yapamıyordum.

Gözlerim yaklaşan sese odaklandı. Ve sonra onu gördüm. Atın üzerinde yüzünde inanılmaz bir gülümseme ile heybetli duruşuyla düğün giysileri içinde bana doğru hızla geliyordu.

Gülümsemesi zafer doluydu, sırıtma değildi, pişkin bir gülümseme değildi. Kendinden emin gülüyordu, zaferle gülüyordu, sanki bir savaşı kazanmışçasına. O yaklaştıkça kalbim beni daha çok zorluyordu ve o yaklaştıkça gözlerinin anlamını seyrediyordum.

Giderek daha çok yavaşladı, gözlerinde gördüğüm hayranlık neredeyse somut denecek kadar gerçekti. Şaşkınlık vardı birazda. Beni ilk defa böyle bir elbisenin içinde görüyor olması ya da gelinliğim mi onu böyle şaşkına çevirmişti bilemiyorum ama çok şaşırmış bir hali vardı. Şaşırmış, hayran olmuş, zafer kazanmış, gururlu. Bir sürü duygu o gözlerinde yüzüyordu ve bunların hepsini belli ediyordu.

At iyice yavaşladı ve ağır ağır bana yaklaştı. Alec'in gözlerinde gördüğüm ifadenin benzerinin benim gözlerinde de olduğunu görmem için aynaya gerek yoktu.

O kadar güzel görünüyordu ki. O, bir Tanrı gibiydi! Dik başı ve gururla yükselmiş geniş omuzları, gözlerindeki o kararlı ve ne istediğini bilen, sahiplenici ifade ve o akıl almaz güzelliği bana onun bir Tanrı ya da Tanrı'nın elinin cömert davrandığı inanılmaz bir kul olduğunu düşündürüyordu ve onun beni sevdiğine inanmak biraz güçtü. Bu kadar güzel bir şey gerçekten beni sevebilir miydi?

Atından indi ve ben o anda Mormo'nun benim elimi tuttuğunu anladım. Kabile halkı bu kısa mesafede biz birbirimize gidene kadar hep bir ağızdan ritimli bir alkış eşliğinde düğün şarkısını söylediler. Yavaş adımlarla ilerledik. Alec'e yaklaştığım her adımda Alec'in yüzündeki gülümseme daha

çok büyüyordu. Gözleri daha çok parlıyordu. Benim ise ayaklarım daha çok titriyor ve bayılmamak için Tanrı'ya yakarıyordum.

Ve Mormo, kendi kolu üzerindeki elimi aldı, yavaşça elimi Alec'İn eline uzattı. İkimizin gözleri de kilitlenmiş gibi birbirine bakıyordu. Eli elime değdiği anda bedenimi bir ateş aldı ve ben derin bir nefes aldım.

Mormo boğazını temizlediğinde şaşkınlıkla ona döndük. Gözlerinde muzip ışıltılar vardı.

"Burada bir şeyler söylemem gerek," dedi bize açıklama yapar gibi.

"Ahh…" dedik aynı anda. Alec, elimi koluna taktı. Mormo, Alec'e döndü ve yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Aslında burada, kızıma iyi bak demem gerekirdi," dedi ciddi bir ses tonu ile ve sonra Alec'e göz kırptı, sözleri ile yüz ifadesinin birbiriyle alakası yoktu. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Kendine dikkat et Alec," dedi ve tüm kabile halkı, aynı anda Alec ile birlikte kahkahalara boğuldular. Alec'in sarsılan bedeni beni de etkiliyor ve sarsıyordu.

"Seni huysuz bunak!" dedim gülerek. "Bu gece katil olmak istemiyorum. Buna dua et!" dedim onu tehdit ederek. Hızlı bir adım atıp tam önümde durdu, omuzlarımı tuttu ve eğilip alnımdan öptü.

"Seni seviyorum kızım," dedi yumuşacık bir sesle.

"Bende seni seviyorum," dedim ona gülümseyerek. "Ama bu sevgi sözcükleri canını bağışlar mı bilmem." Ve ona göz kırptım. Korkmuş gibi ürperdi ve bize gitmemiz için eliyle reis kürsüsünü işaret etti.

Yavaş adımlarla kol kola, kürsüye doğru ilerledik.

"Birazdan bayılacağım," dedim ona bakmadan.

"Ben seni tutarım," dedi bana doğru eğilerek. Gülüyordu. "Hey…" dedi sonra. Ona döndüm, gözlerinde yine muzip ışıltılar vardı. "İstersen seni

kaçırabilirim. Hemen, şimdi," dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Ona gözlerimi devirdim.

Reisin kürsüsüne gittiğimizde Mia ile yan yana oturuyorlardı. Bizi öptü ve tebrik etti. Kutsal suyu üzerimize serpti. Özel hazırlanmış meyve şurubunu kadehlerde bize kendi elleriyle içirdi. Bunlar bolluk, bereket, saygı, huzur içindi. Üzerimizde dolaştırdığı mum ise sevgi ışığımızın asla sönmemesi ve kalbimizde birbirimize kurduğumuz bağın kopmaması içindi.

"Tebrik ederim. Ömür boyu mutlu olmanız dileğiyle. Ve yeminlerinizi edebilirsiniz."

Alec yüzüğü çıkardı ve elimi nazikçe bir avucunun içine aldı. Yüzüğü parmağıma geçirirken ben titriyordum ama o kendinden çok emin gibi duruyordu. Elmas taşın ışığı gözümü alıyordu, göz alıcı ve çok güzel duruyordu.

"Hayatımı sana adıyorum. Seni ömrümün yettiği sürece bu dünyada ve bu dünyadan göçüp gidince de öteki dünyada seveceğime herkesin önünde ve Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum. Kalbimi ellerine bırakıyorum, ona kendi kalbin kadar değer vermeni diliyorum. Ve… Seni seviyorum."

Sözleri kulaklarımdan içeri girdi ve okşayarak kalbime yol aldı. Sonra damarlarımda kanımla birlikte gezindi ve bana güç verdi.

"Sadece seni istiyorum... Seni ömrüm boyunca seveceğime ve kalbine kendi kalbim gibi bakacağıma yemin ediyorum, çünkü bende kalbimi sana veriyorum, hayatımı sana adıyorum. Seni çok seviyorum."

Alec eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. O an gözlerimi kapadım ve bedenimin ürpermesine engel olamadım.

Alec'in gözleri zaferle parladı bir kez daha. Tüm kabileden coşkun bir alkış ve çığlık koptu. Avuçları patlayacakmışçasına alkışlıyorlardı. Gelin ve damat için hazırlanmış olan kürsüye doğru ilerledik.

Rengarenk tüllerle donatılmıştı kürsünün çevresi ve ikimiz için büyük, kadife bir koltuk konuşmuştu. Oraya oturduğumuzda derin bir nefes aldık. Alec elini hızla elime kenetledi.

“Heyecandan ölüyorum,” dedi fısıltıyla kulağıma eğilip.

“Birde bana sor. Umarım bayılmam,” dedim titrek bir sesle.

“Seni böyle görmek çok güzel,” dedi ve elini çenemde hissettim. Yukarı kaldırdı ve kendisine çevirdi yüzümü. Gözlerimiz kenetlendiğinde onun gözlerinde gördüğüm derinlik beni şoka sokmuştu. “Çok güzelsin Lena,” dedi fısıltıyla. “Öyle güzelsin ki aklımı başımdan alıyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diyebildim sadece. Hala afallamış bir yüzle gözlerine bakıyordum.

“Bayılabilirsin,” dedi bana göz kırparak. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Yüzüne beni şaşkına çevirecek bir gülümseme yayıldı. “Böylece seni buradan kaçırabilirim,” dedi ve tekrar göz kırptı.

“Sanırım bu gece fazlaca aptalım,” dedim gülerek.

“Sanırım bu gece fazlaca güzelsin. Ve beni yanlış düşüncelere yönlendiriyorsun.” Gözlerimi ondan ayırdım ve gösteri yapılacak olan alana diktim.

“Arsız!” dedim ona sahte bir öfkeyle. Yüzüne bakmıyordum ama beni izlediğini biliyordum.

“Senin suçun,” dedi omuz silkerek.

Geniş gösteri alanına bir grup savaşçı ve bir grup kız çıktı. Müthiş danslarını sergilediler ve biz ağzımız açık seyrettik. Daha önce böyle güzel dans eden bir grup görmemiştim.

Ve sonra savaş gösterileri yapıldı. Ortaya birkaç kişi oyun için çıktı. Normal bir düğünde damat sahneye çıkar ve savaşırdı o grupla ama bende bir savaşçı olduğum ve Alec’e böyle bir şeyi şenlikte tattırdığım için buna gerek duymamışlardı.

Ve Alec ile bizim dans sıramız gelmişti. Geniş alana doğru yavaş adımlarla ilerledik. Böyle elbiselerle yürümenin ne kadar zor olduğunu anlamıştım.

“Bu elbise beni zorluyor,” dedim Alec’e sızlanarak. Kulağıma eğildi dans başlamadan biraz önce.

“Sana çok yakıştığını söylemeliyim. Ama merak etme, üzerinde uzun süre kalmayacak.” Sonra muzipçe gülümsedi ve göz kırptı. Nefesimi hızla içime çektim ve orada tuttum.

Tam ağzımı birkaç şey söylemek için açıyordum ki müzik başladı ve o beni hızla ve sıkıca kollarının arasına aldı.

Döne döne büyük alanın içinde dans ediyorduk. Kalbim mutluluktan patlayacakmış gibi geliyordu. Alec’in gözleri bir an olsun benim gözlerimi bırakmıyordu. Sanki gözlerime kenetli kalmış ve bir daha başka yöne bakmayacakmış gibi kırpmadan bana bakıyordu.

“Seni seviyorum,” dedi ve eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “seni seviyorum. Ve bu sevgimi sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum,” dedi garip bir ses tonuyla.

“Ben beni nasıl sevdiğini biliyorum. Çünkü aynı şekilde seviyorum seni.” Ve fark ettim ki benimde sesim Alec’in ses tonunun aynısıydı, içinde bulunduğumuz bu duygu yoğunluğunu yansıtıyordu.

Alanın kıyısına geldiğimizde şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Kapa şu ağzını komik görünüyorsun,” dedi Alec ve beni tuttuğu gibi atının üzerine bindirdi. Ve kendisi de şaşkınlık nidalarının arasında arkama bindi.

“Kabile halkının iflah olmaz güzeli! Seni kendi düğününden kaçırıyorum,” dedi kulağıma eğilip. Şaşkınlıkla ona dönmek istesem de yapamadım. Alec, kollarımın altında elini geçirdi ve atı mahmuzladı.

Herkes şaşkınlıkla gülüşüp çığlık atarken meşalelerin arasından dörtnala gidiyorduk.

“Sen delisin!” dedim ona bağırarak.

“Sen değil misin?”

***

“Sen delisin!” dedi Lena Alec’e bağırarak. Alec bu söylediğine güldü.

“Sen değil misin?” diye sordu Lena’ya. İkisinin de aynı kumaştan yapıldığını artık iyi biliyordu Alec. Tanrı’nın onları birbirleri için yarattığını düşünüyordu.

Bu akşam neredeyse aklını kaçırma noktasına geldiğini hissetmiş, bir an için kalbinin duracağını düşünmüştü. Hayatında gördüğü en güzel gelin Lena’ydı ve Lena onun geliniydi. Lena ona aitti ve Alec bunu düşündükçe mutluluk patlaması yaşıyordu.

Lena’nın güzel olacağını tahmin ediyordu ama bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Üzerindeki gelin kıyafetiyle alevlerin içinden gelen bir melek gibi duruyordu. Gözlerinin mavisi daha önce hiç görmediği bir derinliğe ve parlaklığa ulaşmıştı. O gözlerde kaynayan sevgiyi görmüş ve iliklerine kadar hissetmişti.

Saçları bedenine altın parıltıları ile dağılmıştı. Fildişi rengi omuzları açıkta kalmıştı ve Alec onları öpmek istiyordu. Biraz daha Lena’ya uzak kalsaydı aklını gerçekten kaçırabilirdi.

Eğilip Lena’nın omzuna bir öpücük kondurdu ve Lena’nın bu öpücükle titrediğini hissetti. Lena’nın onu çadıra götürdüğünü düşündüğünü biliyordu ama o Lena’yı bambaşka bir yere götürüyordu.

Lena çadıra gitmediklerini anladığında arkasını döndü. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sabırlı ol,” dedi Alec ona gülümseyerek. “Gidince göreceksin.”

Hızla gölün kenarına yaklaştıklarında ortalığı aydınlatan ışık Lena’nın dikkatini çekmişti.

‘’Hey..’’dedi heyecanla.’’Bu da ne?’’

Alec,Lena’nın sesindeki heyecanı duyunca kalbi bir an için tekledi ve tekrar atmaya başladı.Gölün kenarına geldiklerinde gördüğü manzara karşısında Lena şaşkına dönmüştü.

“Bu…” dedi fısıltıyla. “Bu… Muhteşem,” dedi. Sesi hayranlık doluydu.

Gölün her yerinde yanan mumlar vardı ve geniş yaprakların üzerine tutturulmuştu. Yavaşça yüzüyorlardı ve bir sürü çiçeklerle donatılmıştı mumların etrafı. Gölün kıyısında bir sal duruyordu ve üzerinde bir şişe ve iki tahta kadeh duruyordu.

"Bu da sadece ikimizin kutlaması," dedi Alec ve atından atlayıp Lena'yı belinden kavrayarak yere indirdi.

Lena hala şaşkın gözlerle yanan mumların aydınlattığı göle bakıyordu. Derin bir çekti ve Alec'e döndü.

"Bir şey sormak istiyorum," dedi gülümseyerek Lena.

"Ne istersen aşkım," dedi Alec ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben… Seni hak etmek için ne yaptım?" diye sordu. Sanki buna çok şaşırmış gibi gözlerini iri iri açmıştı ve bu görüntü Alec'in oldukça hoşuna gitmişti. Eğilip Lena'nın dizlerinden ve boynundan tutup onu hızla kucakladı, yavaş adımlarla sala doğru ilerlediler.

"Bende soruyorum bazen. Senin gibi bir hazineye sahip olmak için yaptığım iyilik nedir diye." Alec içinde yaşadığı duygu yoğunluğuna bir isim veremiyordu. Bu gece ona hala rüya gibi geliyordu.

Lena'yı göldeki sala adım attığında kucağından indirdi. Zeminde duran kadehleri Lena'nın eline tutuşturup içlerine şişeden içki doldurdu.

Gölün içinde yanan mumlar hafif esen rüzgarın etkisiyle titriyorlardı. Çiçekler sanki canlı bir varlık gibi salın etrafını kuşatmışlardı ve sal yavaşça gölün derinliğine doğru hareket etti.

Bu muhteşem ahengin içinde iki kişi vardı. Alec ve Lena. İki güçlü savaşçı… İki cesur beden… İki aşık kalp… Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı ve tek kelime etmiyorlardı. Konuşmak anlamsızdı bazen, gözler her zaman anlatırdı dilin anlatamadığını.

"Çok… Tanrım çok güzelsin," diye fısıldadı Alec. Lena derin bir iç çekti. Alec, Lena'nın yüzüne düşen kalın bir bukleyi kulağının ardına yerleştirdi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını Lena'nın dudaklarına değdirdi.

Özlemle, nefessiz kalana dek öptü Lena'yı ve sonra onu sıkıca göğsüne bastırdı. "Tanrım, seni çok seviyorum," dedi. Bunu daha çok kendi kendisine söylemiş gibi söylemişti.

***

Alec'in bana hazırladığı sürpriz başımı döndürmüştü, ne düşüneceğimi bile şaşırmış durumdaydım. Gölden hiç ayrılmak istemesem de hafifçe bizi ıslatan yağmura yakalanmamak için oradan ayrılmak zorunda kalmıştık.

Çadırımıza doğru dörtnala giderken Alec kulağıma eğildi.

"Çadırı neden o kadar uzağa yapmamızı istediklerini öğrendim," dedi. Ses tonunda alay vardı.

"Nedenmiş?" diye sordum.

"İki güçlü savaşçının evlilik çadırları kabile çadırlarından biraz daha uzakta olsa iyi olurmuş." Ve sonra sarsılarak kahkaha atmaya başladı.

"Hımm… Öylemiymiş. Bunu sana kim söyledi?" diye sordum sahte bir kızgınlıkla.

"Furina. Ona da kabile reisi söylemiş." Atını durdurup hızla atladı ve beni kucağına aldı yine ama bu defa yere indirmedi. Gözlerini benden ayırmadan çadıra doğru ilerledik.

Çadırın girişinden içeri girdiğim anda buranında mumlar ve çiçeklerle bezenmiş olduğunu gördüm. "Sen oldukça romantik bir erkeksin," dedim ona övmeye çalışarak.

"Daha bilmediğin çok yönüm var," dedi kısık bir sesle ve sonra göz kırpıp beni çadırın ortasında indirdi.

Gözlerimi dikmiş Alec'e bakarken, Alec'in gözlerinden bir parıltı yanıp söndü ve kolları sıkıca bedenimi kavradı. Dudakları dudaklarımı ezerken onun elleri elbisemin arkasındaki düğmelerdeydi. Düğmeler tek tek açıldı ve Alec hala beni şiddetli bir arzuyla öpüyordu. Elbisem ayaklarımın dibine düştü, kollarım Alec'in boynunda indi. Kadife ceketinin içine daldırdım elimi ve omuzlarından kaydırarak aşağı indirdim ceketi. Gömleğinin düğmelerini

çözerken, elim Alec'in göğsüne değdi, Alec'ten küçük bir inleme çıktı ve gözlerini kapayıp, dudaklarını ayırdı benimkilerden ve başını arkaya attı. Sonra tekrar gözlerini bana dikti. O gözlerde arzunun, aşkın, gücüm, zaferin gölgelerini görüyordum.

"Beni ne hale soktun Lena?" dedi garip, boğuk bir sesle ve gülümseme ile, dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Elleri bedenimde gezinirken hayatımda hissetmediğim birçok duygunun esiri olmuş gibiydim.

Daha fazlasını istiyordum. Alec'in ne demek istediğini anlamıştım sanırım. Alec'i istiyordum. Onu tüm kalbim, ruhum ve bedenimle istiyordum.

"Seni seviyorum", dedi Alec aralık dudaklarıma doğru.

"Seni istiyorum," dedim fısıltıyla. Alec'in gözleri bir an için irice açıldı ve sonra şahane bir gülümsemeyle beni tekrar kucağına aldı ve yatak bölümüne doğru onun öpücükleri ve sevgi sözcükleri eşliğinde ilerledik…

***

"Komutan Alec!"

Alec, sessizce bir küfür savurdu. Gözlerimi zorlukla açmaya çalışıyordum. Alec'in belime sarılmış kolları birden baskısını kaldırdı.

"Komutanım." Hektor'un titrek ve endişeli sesi kulaklarıma değince bir anda hızla gözlerimi açıp doğruldum.

"Sen uyu aşkım, ben onu benzetip geliyorum," dedi Alec dişlerini arasından, bir yandan giyinmeye çalışıyordu. Ama Hektor'u tanıyordum ve öldürseler önemli bir şey olmasaydı buraya gelip bizi rahatsız etmezdi. Hem de evlendiğimiz gecenin sabahında.

Hızla üzerime bir çarşaf bağladım ve bende Alec'in peşinden ilerledim. Alec, hışımla giriş perdesini araladığında Hektor'un elindeki oku görünce titredim.

"Lanet olsun!" dedim öfkeyle. Alec anlayamamıştı tabii. Bana dönüp merakla baktı.

“Biri bizi savaşa davet ediyor. Gitmezsek saldıracaklar,” dedi Hektor.

“Aynen,” dedim bende. Alec derin bir iç çekti ve bana döndü. Kollarını boynuma dolayıp alnını alnıma dayadı.

“Ama ben sana doyamadım ki daha,” dedi sızlanırcasına. Hektor’un yavaş adımlarla uzaklaştığını gördüm.

“Bende sana,” dedim hayıflanarak. Sonra gülümsedim. “Bana pek doyacaksın gibide gelmiyor,” dedim. Alec başını kaldırdı ve beni hızla kucağına aldı.

“Bana da öyle geliyor,” dedi bölüme ilerlerken.

“Savaş!” dedim kıkırdayarak.

“Birkaç saat bekleyebilirler herhalde.”